

АН ПЛИШОТА, САНДРИН ВОЛФ НЕВИДИМИЯТ СВЯТ

Част 1 от „Окса Полок“

Превод от френски: Радост Владимирова, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

С момче не би имало никаква възможност. Последната надежда би отлетяла...

Дълбоко развълнуван, Павел Полок стана някак тромаво и, за да скрие смущението си, се надвеси над люлката, в която спеше мъничко момиченце. НЕГОВАТА ДЪЩЕРИЧКА. Над нея щеше да тегне всичко, той си го знаеше, и отсега страдаше. Мрачно въодушевление изпълваше сърцето му, а очите му блестяха от щастие, че е станал баща. През бисерни сълзи погледна жена си. Мари Полок му се усмихна. Щеше ли някога мъжът ѝ да се тревожи по-малко? Да се терзае по-малко? Но дълбоко в себе си тя трябваше да признае, че го обича точно такъв...

Изведнъж откъм люлката се чу вик, който ги стресна: момиченцето заяви присъствието си с изумителна сила. Широко отворило очи, то се опитваше да се опре на съвсем крехките си и целите в гънчици ръчички. Но въпреки неотстъпната му решителност, покритата с влажни кестеняви кичури главичка непрекъснато падаше върху възглавницата. С разтуптяно сърце Павел се осмели да го вземе в ръцете си.

— Така добре ли е? Много ли съм несръчен? Причинявам ли му болка? — питаше жена си, сбърчил вежди от безпокойство.

— Не се притеснявай, съвършен си... — отговори му кротко тя. — Я виж кой идва! Здравей, Драгомира!

Всичко, което майката на Павел правеше, се отличаваше с известна прекомерност и този ден не беше изключение: скрита зад възможно най-фантастичния букет цветя, Драгомира носеше и огромни, пълни с подаръци, пъстроцветни чанти, които тикна в ръцете на сина си още щом видя бебето.

— Окса! — провикна се тя. — Събудила си се, вълшебство мое! Толкова съм щастлива, деца! — обърна се тя към Мари и Павел и ги разцелува един след друг.

— Хм, май трябва да сменим пеленката... — досети се Павел, обезпокоен от задачата, която се падаше нему.

— Остави на мен! — спусна се Драгомира. — Разбира се, ако ми позволиш, Мари... — добави тя с умоляващи очи.

Няколко секунди по-късно малката Окса пърхаше върху масата за повиване, докато баба ѝ се бореше с гащеризончето. Павел наблюдаваше отблизо и зорко всеки неин жест. Нищо не му убягваше.

— Окса... Дългоочаквана наша... — прошепна Драгомира и тихичко въздъхна.

Павел потръпна. Сянка помрачи лицето му. Остави майка си да преоблече бебето, после я повика в коридора пред детското отделение и ядно процеди през зъби:

— Мамо! Не може да се сдържиш, нали, по-силно е от теб! Да не мислиш, че не те чух...

— Какво си чул, скъпи мой Павел? — попита Драгомира, впервайки синия си поглед в очите на сина си.

— Знам какво си мислиш. Знам какво ви се върти на всички в главите. Но надеждата ви почива на предположение, вятър работа!

— Вятърът може да се окаже изключително полезен на корабите да прекосяват морета... — възрази глухо Драгомира. — Никога няма да изоставим надеждата, Павел, никога...

— Няма да отведеш дъщеря ми там — каза настойчиво Павел, облягайки се на стената. — Няма да ти позволя, избий си го от главата! Аз съм бащата и искам дъщеря ми да расте *нормално*. Възможно най-нормално... — поправи се той намръщен.

Двамата се измерваха мълчаливо с поглед в болничния коридор и не обръщаха внимание на сестрите и пациентките в халати, които минаваха край тях и оглеждаха крадешком мъжа и жената, настръхнали един срещу друг със стиснати зъби. Майката и синът стояха дълго така, гледаха се в очите и мълком се опитваха да се убеждават взаимно. Накрая Драгомира първа наруши напрегнатото мълчание:

— Скъпи мой, обичам те до дън душа, но ти напомням, че и ти като нас си свързан с нашата Земя. Икаш или не, Окса също... Безсилни сме срещу това. Ако съществува дори и най-малката възможност да се върнем, бъди сигурен, че ще се възползваме от нея.

Дължим го на онези, които останаха там да живеят под властта на Злото още от времето на Големия хаос!

— Скъпа мамо — възрази Павел със зле прикрита враждебност, — уважавам те, но не можеш да си представиш на какво съм способен, за да държа дъщеря си настрана. Отдавна трябваше да сме забравили, вече е много късно. Всичко свърши.

— Страхувам се, че съдбата е по-силна от всички нас, Павел — възпротиви се Драгомира с твърдост, която изненада самата нея. — Напразно се опитваме да ѝ се изплъзнем, от нея няма да избягаме...

МОБИЛИЗАЦИЯ ПО ВСИЧКИ ЕТАЖИ

Тринайсет години по-късно. Бигтоу Скуеър Лондон.

Окса си проправи път между струпаните след преместването кашони и се добра до прозореца на стаята си. Дръпна щорите и залепи носа си на студеното стъкло. Неуверено се опита да съсредоточи вниманието си върху утринното оживление на площада отвън и дълбоко въздъхна.

— Бигтоу Скуеър... Ще трябва да свиквам... — прошепна тя, вторачила в пространството пепелявосиви очи.

Семейство Полок — първо, второ и трето поколение — бе напуснало Париж и се бе настанило преди няколко дни в Лондон, отстъпвайки на приумицата на Павел Полок, Оксиния баща. След тайни обсъждания, проточили се дълги часове, до които Окса не беше допусната, Павел официално бе съобщил новината с обичайната си сериозност: десет години заемал завидния пост на главен готвач в известен парижки ресторант, а днес най-последно му се е явила възможност да отвори свой собствен. В Лондон. Тази *подробност* произнесе някак мимоходом. Окса помисли, че не е разбрала добре.

— Искаш да кажеш... Лондон... Този, дето е в Англия? — беше попитала тя след миг на колебание.

Баща ѝ бе кимнал с видимо задоволство и в отговор на изненадата ѝ бе продължил. Разбира се, ако жена му и дъщеря му откажат да се преместят, ще уважи избора им... Нищо, че е отдавнашната му мечта.

— Такъв шанс се представя само веднъж в живота на човека! — настойчиво бе подчертал той.

Мари Полок не мисли дълго: съпругът ѝ напоследък беше много потиснат и тя си каза, че една коренна промяна би се отразила благотворно на цялото семейство. А Окса имаше ли право на глас? Когато децата са на тринайсет години, малко неща зависят от тях. Откровено казано, не ѝ се напускате Париж, а още по-малко ѝ се

разделяше с баба ѝ и с най-добрия ѝ приятел Гус. Никога нямаше да може да живее без тях. Но щом родителите ѝ я увериха, че и Драгомира, и семейство Беланже ще се местят в Лондон, Окса засия от радост. Всички, които обичаше, щяха да участват в това приключение.

След като дълго и разсеяно наблюдава движението на площада, Окса се отдръпна от прозореца. Сложи ръце на кръста, огледа се около себе си и изпуктя:

— Пффффуу... Каква бъркотия! Ще ми трябват месеци, докато подредя!... Мъка!...

Дузини кашони задръстваха малкото, незаето от мебели, пространство из стаите. Жилището беше по-тясно от парижкото, но семейство Полок имаше нечувания късмет да намери една викторианска, типично английска къща от червени тухли, с външно каменно стълбище, с еркер и мъничък двор, през чиято ограда от ковано желязо се виждаха прозорците на сутерена. Окса и родителите ѝ заеха първите два етажа, а третия — баба ѝ Драгомира, която живееше с тях, откакто девойката се помнеше. Окса вдигна очи към тавана.

— Какви ги върши баба ми? Да не скача на въже? Е хайде, май трябва да се приготвям вече, ако не ща да закъснея! — опомни се тя и се отправи към дрешника. — Да закъснея за първия учебен ден, само това липсваше! Пълен ужас...

На горния етаж, където живееше Драгомира Полок, атмосферата беше съвсем необикновена. В бароковия салон с тапети в цвят на старо злато цареше хаос. Вината беше на вълшебните същества, които, изглежда, се надпреварваха да измислят хитрини и да създават неразбории. Техни пъргави съучастници бяха свършено мънички позлатени птичета... След весели пробни обиколки около полилея с висулки, те пикираха бясно като същински изстребители върху някакво, прилично на голям къдрав картоф, създание, което се разхождаше по червения вълнен килим.

— Долу диктатурата на коремоногите! — скандираха миниатюрните хвъркати. — Вече не искаме да живеем в робство! Приятели! На борба срещу империализма на мекотелите!

— Е! Краката ми може и да са къси, ама не съм мекотело! Аз съм Геторикс! Имам адски гъста коса — отговори създанието, изду телцето си и отметна встрани споменатата коса.

— Пуууууускайте бомбите! Да живее свободата на потиснатия народ! — с все сила изписукаха вместо отговор птичетата.

При тази заповед, която призоваваше към атака, те изстреляха опасните си снаряди и по гърба на така наречения Геторикс се посипаха десетина слънчогледови семки.

— Потиснат народ, казваш... — изсумтя той, събра семките и си ги изхруска.

Извънредно разтревожени от олелията растения се разшаваха неистово в саксиите си и заохкаха. Най-чувствителното от тях, поставено на масичка с цвят на старо злато, трепереше. Листата му бяха увиснали до стъблото.

— СТИГА! — кресна Драгомира. — Вижте до какво докарахте Горанова!

Възрастната дама прибра диплите на широката си рокля от лилаво кадифе и коленичи на пода. Затананика нежна мелодия и започна да разтрива листата на изплашеното растение, което въздишаше сърцераздирателно.

— Ако продължавате така — подзе наново Драгомира, хвърляйки строг поглед към някои от виновниците за безредието, — ще ме принудите да ви изпратя при брат ми. А вие знаете какво означава това: МНОГО дълъг път!

Като чуха тези думи, създанията и растенията млъкнаха начаса. Всички имаха болезнен спомен за последното пътуване, когато Драгомира предприе прибързаното преместване — абсолютно безсмислено в техните очи. Защото се ужасяваха от превозните средства. Влак, кораб, самолет, кола: дяволски изобретения, чието предназначение бе да объркват стомаха... Птичетата повръщаха почти през цялото време, а хлорофилът на растенията се пресече като прокиснало мляко и едва не ги изтрови.

— Хайде, всички в работилницата! — заповяда Драгомира. — Трябва да излизам, днес е първият учебен ден на внучката ми, Фолденготи мои, елате ми на помощ, моля!

Две чудати създания, облечени в сини гащеризони, дотичаха, куцукайки. Едното бе дебеличко, с мъх по черепа, а другото източено, с лимоненожълт перчем. Но имаха и някои общи черти: нисък ръст — около осемдесет сантиметра, пълнички лица, огромни сини очи, в които се четеше безкрайна доброта.

— Заповедите на Сияйната са наше неизменно удоволствие, тя може да разчита на безусловната ни подкрепа — обявиха те с най-сериозен тон.

Драгомира отиде до един грамаден, опрян на стената, калъф на контрабас. Отвори го. Беше празен. Тя постави плътно дланта си на дървеното му дъно. Мигновено гърбът на калъфа се разтвори като врата. Драгомира наведе глава, прекрачи и стигна до витата стълба, която водеше към нейния таван работилница. Следвайки я покорно по петите, двата Фолденгота взеха по едно растение и повлякоха останалите създания по странния тунел. Щом целият малък свят изчезна в работилницата, Драгомира затвори калъфа след себе си.

2

КЛАНЪТ ПОЛОК

— Здравсти, папс, здрасти, мамс!

Мари и Павел Полок седяха край масивна, удобна кухненска маса. Като чуха гласчето на дъщеря си, едновременно вдигнаха лица от чашите си с димящ чай и ахнаха.

— Знам, знам — въздъхна Окса. — И аз не мога да се позная...

— Тъъ... да, наистина, само главичката ти си е същата! — каза баща ѝ, докато я оглеждаше с любопитство. — Трудно ми е да повярвам, че това е безстрашният, добре познат нинджа. Но признавам, че промяната на твоя стил е... чудесна. Радикална, но чудесна.

— Колкото до „радикална“, така си е... — съгласи се Окса.

Родителите ѝ се усмихнаха, когато забелязаха огорченото ѝ лице. Окса ги погледна с укор и възмущение.

— Животът ми се срива, а на вас ви е смешно! Не виждате ли на какво съм заприличала!

— Приличаш на истинска английска колежанка! — отвърна спокойно майка ѝ, отпивайки глътка чай. — Намирам, че по-скоро ти отива.

Окса отново се огледа недоверчиво, без да спира да роптае. Кой можеше да си представи, че някога ще е в състояние да се появи публично с плисирана пола, бяла риза и тъмносин блейзър? Само не и тя...

— Ако ме бяхте предупредили, че ще трябва да нося училищна униформа, никога нямаше да дойда в Англия — нацупи се момичето, разхлабвайки гневно вратовръзката си в морскосиньо и бордо — цветовете на колежа, в който постъпваше днес.

— Ох, моля те, Окса... — въздъхна майка ѝ, като ѝ се любуваше с красивите си лешникови очи. — Тя е само за в клас! Навън ще носиш на воля дънките и огромните маратонки!

— Добре, добре! — предаде се Окса и вдигна високо ръце.

— Повече няма да говоря за това... Но и никога няма да забравя, че ме пожертвахте заради кариерата си. А това никак, ама никак не е хубаво за родители, които твърдят, че обичат единствената си дъщеря. После да не вземете да се оплаквате, ако получа тежки психически травми.

Майка ѝ и баща ѝ, които бяха свикнали с разгорещените речи на Окса, се погледнаха усмихнати. Мари Полок стана, прегърна дъщеря си и двете останаха известно време притиснати една в друга. Окса се чувстваше малко възрастна за нежности от подобен род, но дълбоко в себе си трябваше да признае, че ги обожава. И зарови с наслада лицето си в дългата кестенява мамина коса.

— Ами аз! — прекъсна ги Павел Полок с престорен укор.

— Никой не мисли за мен! Никога! Никой не ме мляска по небръснатата буза! Никой не ме гушка! Изоставен съм самотен и нещастен като миризливо кученце!

Павел беше мъж с ярки черти и винаги много сериозен. Пепелявите коси и сивите му очи смекчаваха това впечатление, но всеки, който го познаваше, знаеше, че дълбоки и незаличими мъки бяха белязали трагичното му детство. Дори усмивката му изглеждаше някак тъжна... Мари Полок описваше особения чар на мъжа си, като говореше с умиление за омайващия му поглед на пребито псе. „Ето какво направи от мен житейската болка със своята колосална тежест“, отговаряше той неизменно, защото притежаваше наследено от майка си Драгомира достойнство — силно развито чувство за хумор, което използваше при всички обстоятелства, но не ставаше ясно дали го прави на шега, или от отчаяние.

— О! Великият руски трагик Павел Полок се завръща! — подхвърли майката на Окса и звънко се засмя. — Мога да призная, че съм се разглезила край вас двамата...

Окса погледна ласкаво родителите си. Обожаваше миговете, когато те си разменяха приятни закачки, това я вълнуваше и забавляваше едновременно. Мобилният телефон на Павел извъня и им напомни шумно, че е седем и половина. Време беше да тръгват.

— Бабо! Само теб чакаме! — провикна се момичето от стълбището към третия етаж на къщата, където живееше старата жена.

Драгомира Полок се появи на площадката и предизвика шумна възхита. Беше жена със забележително присъствие, заради което

всички от обкръжението ѝ почтително я наричаха Баба Полок. Винаги стоеше много изправена, почти като закована. Лицето, без да е надменно, излъчваше постоянно оживление, розови скули и широко чело подчертаваха будните ѝ тъмносини очи. Русите ѝ коси, в които проблясваха сребърни нишки, бяха сплетени на плитка около главата и прибавяха лека славянска нотка към осанката ѝ. Тази сутрин обаче семейството се захласваше не по външността ѝ, а по ослепителната ѝ дреха.

— Готова съм, скъпи мои! — заяви тя, слизайки с царствена походка, а дългата лилава рокля на избродирани от черни перли кошути се люлееше около снагата ѝ като цветен венец.

— Ей, че си хубава, бабо! — възкликна очарована Окса и се хвърли в ръцете ѝ да я целуне.

В порива си тя не обърна внимание на кратките радостни възгласи, които идеха откъм обещите на Драгомира. Те представляваха фино изработени пръчици, на които се люлееха две миниатюрни позлатени птички, не по-големи от два сантиметра. С пискливите си гласчета оживено коментираха подвижите си на пилоти изстребители.

— Ох, за малко да забравя... Връщам се след минутка!

При тези думи, Драгомира се завъртя, пъргаво се върна в жилището си и заключи вратата след себе си.

3

ОТНОВО ЗАЕДНО

Застанала пред огледалото, Драгомира започна да мъмри отражението си, размахвайки заканително показалец.

— Вие двете няма да излезете, ясно ли е! И да си държите езика зад зъбите, Птичкини, нали обещахте! Иначе никога няма да ви пускам от клетката... Разбрахме ли се?

— Да, Сияйна, разбрано! Гроб сме! — деряха се позлатените птички и се отъркваха в шията ѝ, за да измолят прошка.

Красивата дама ги потупа по главичките и те продължиха възторжено да се люлеят на златните пръчици. Вече в пълно мълчание.

— Сияйна, Сияйна...

Създанията в сините гащеризони кършеха притеснено ръце около нея и подкашляха, за да привлекат вниманието ѝ.

— Какво има, Фолденготи мои? — извърна се и попита тя.

— Абоминари се е побъркал... — каза едното, облещвайки прекомерно очи.

Драгомира се отправи към калъфа на контрабаса и влезе вътре. После се втурна нагоре по стълбата към супер-тайната-работилница. Там, близо осемдесетсантиметрово създание се беше залепило за стъклото на капандурата и яростно го драскаше. То се обърна, ръмжейки. Имаше къси крака и дълги ръце, хилавото му тяло и скелетична глава бяха покрити със сивкава кожа, която излъчваше доста отвратителна миризма. То измери злобно всичко в полезрението си. От широката му уста стърчаха два остри зъба и се стичаше бледа слюнка с отблясъци в цветовете на дъгата.

— Абоминари извърши едно ухапване на растението с име Горанова — взе да обяснява съвсем посвоему единият Фолденгот. — Ние пристъпихме към опит за възпиране, но крайниците ни претърпяха парещи одрасквания.

Двата Фолденгота протегнаха покритите си с драскотини ръце — свидетелство за грубата схватка. При вида им Драгомира изръмжа от

гняв, който нарасна, щом видя клетата Горанова, превиваща се от болка след нападението. От клончето ѝ бавно се стичаше сок и се разливаше по пръстта в саксията.

— Абоминари! — извика Драгомира. — Така не може повече да продължава, ти премина всички граници! Какво ти става?

Създанието скочи върху кашоните и изгрухтя, оголвайки острите си зъби и мръсните си нокти.

— Проклети да сте! Проклети да сте всички! А ти, старо, ти не си ми господарка, нищо не си ми! Когато моят Господар дойде да ме вземе, няма да се перчиш толкова...

— Ами да, разбира се... — отвърна Драгомира отегчено. — Позволи ми да ти напомня, че вече петдесет години повтарящ едно и също, а твоят така наречен Господар още не се е появил...

Абоминари почервения от яд.

— Не си ми никаква, чу ли? Ти си само зловеща купчина прогнил боклук, гнусна плюнка на муха в месо.

При тези думи сгушените в четирите краища на работилницата създания потръпнаха от възмущение. Драгомира тръгна към кашоните, върху които се бе изправил наглият Абоминари. Щом го доближи, той скочи на пода и се нахвърли върху единия Фолденгот, сграбчи го в гръб за врата, стисна го силно, сякаш се готвеше да го удуши, и избълва:

— Предупреждавам те, старо, само да ме пипнеш, ще го убия, а после ще ви разпарчетосам теб и твоята жалка зверилница.

Драгомира изобщо не изглеждаше впечатлена, вдигна раздражен поглед към небето, извади от гънките на роклята си тънка седефена петнайсетина сантиметрова тръбичка и хладнокръвно я насочи към сипещия заплахи Абоминари. С голяма досада в гласа тя произнесе:

— Зелени Жабокрилци!

После духна лекичко в тръбичката. Изведнъж от нея изхвърча откос от зелени искри и звучно изпращя. Появиха се две живи, мънички жабчета с прозрачни крила и закръжиха около Абоминари. Хванаха го яко за немощните ръце, издигнаха го на метър от пода и го раздрусаха, докато не пусна зложника Фолденгот, който тупна тежко на паркета. Драгомира сграбчи Абоминари за кожата на врата с протегнатата ръка, така че да не му даде възможност да я ухапе или издере. Но тъкмо когато отваряше една клетка, за да го заключи вътре, създанието се изхитри и лошо поряза ръката ѝ под лакътя.

— С теб ще се занимам по-късно! — предупреди го дамата язвително и завъртя два пъти ключето.

После се обърна към Фолденготите.

— Фолденготи мои, сега трябва да тръгвам. Намажете с тази помада листата на Горанова и ръцете си, тя ще облекчи болката — каза им нежно и им подаде малко бурканче. — Ще се върна скоро.

— Нашето послушание е безпрекословно, а завръщането ви — желано — отговориха те, все още потресени от нападението.

Преди да излезе, Драгомира пооправи короната си от сплетени коси.

— Ето, така е по-добре! — заключи тя. — Но май наистина ще трябва да намеря решение за този Абоминари...

— Добре ли сте, Драгомира? — попита я няколко секунди по-късно Мари Полок. — Изглеждате притеснена... Ооо, ударила сте се?!

Драгомира огледа ръката си, на която се бяха отпечатали две кървящи драскотини. Обезпокоена от злобата на непоносимия Абоминари, дори не бе усетила, че я бе одраскал!

— А, нищо ми няма, Мари. Борих се с едни ножици, докато разопаковах кашони, и се страхувам, че изгубих битката — излъга тя с широка усмивка. — Вече е време да тръгваме, нали?

Малобройната група пое към „Свети Проксим“, френския колеж, в който Окса щеше да се яви минутки по-късно. Тя влизаше в четвърти клас и въпреки че си даваше безгрижен вид, беше уплашена: всичко бе толкова непознато! Като се започне от самата нея... Окса често си мечтаеше да е безстрашна приключенка или пък непобедима нинджа, а сред най-омразните ѝ неща на света бяха праз лукът, розовият цвят, насекомите... и да бъде забелязвана. Но, както е известно, новите рядко остават незабелязани в двора на училището. Беше нервна, пълна ръката си в джоба на сакото и опипа талисмана, който Драгомира ѝ бе подарила предната вечер — една плоска кожена чантичка със семена с успокояващи свойства. „Ако усетиш, че напрежението присвива сърчицето ти и завладява духа ти, вземи това и го погали лекичко. Небето ще ти се види по-ведро, а пътят по-сигурен“, бе я посъветвала баба ѝ.

Докато Окса си припомняше окуражителните думи, едри капки дъжд меко запляскаха по лондонския тротоар, който с всяка крачка я приближаваше към новия ѝ колеж.

— Да, бе! Точно днес небето няма да ми се види по-ведро... — измърмори тя в мрачно настроение.

— ОКСА!

Окса се обърна. Едно момче, придружено от родителите си, тичаше към нея с блеснали от радост тъмносини очи.

— Гус! Охо! Ти ли си? — изненада се развеселена Окса.

— Я не се подигравай! — отвърна Гус, изглеждайки я от глава до пети. — Не знам дали си се видяла в огледалото, но и аз не мога да те позная... Окса Полок в плисирана пола — добави момчето и прихна.

— Густав Беланже с костюм и вратовръзка! — влезе в неговия тон Окса. — Я само виж на какво приличаш! Във всеки случай така си много *готин*. Никак не е лошо!

— Ще го приема за комплимент — реши Гус и отметна назад дългите си кестеняви кичури. — И ще забравя, че стягат на макс тия ризи с техните глупави яки...

— Първо си разхлаби вратовръзката и няма толкова да приличаш на удушен! — пошегува се Окса, като го оглеждаше.

След ценния съвет двамата приятели вдигнаха чантите, които бяха захвърлили на тротоара при бурната среща, и продължиха заедно по пътя към колежа, разговаряйки оживено.

— Е, как я караш? — попита Гус с грейнало лице. — Все пак цяла седмица не сме се виждали!

— Супер съм! — започна Окса също така радостно. — Имам си плисирана пола, нали знаеш, че ми беше голямата мечта... А забелязали сивите ми супермодерни чорапки? — и допълни присмехулно: — Направо се чудя как съм живяла досега без такива чорапки! Пък вкъщи е пълна лудница. Трябва да отвориш поне трийсет кашона, за да си намериш нещо. Иначе си е окей! Обожавам квартала!

— И аз... Напуснахме Франция толкова набързо, та още не мога да осъзная, че съм тук! Мястото е тотално изумително, направо връх на екзотиката според мен. Все едно сме пропътували хиляди километри и сме на другия край на света.

Пиер Беланже, бащата на Гус, се включи в проекта още щом старият му приятел Павел отвори дума и скоро двамата щяха да открият прословутия френски ресторант, за който мечтаеха от години. Няколко дни преди това семейство Беланже първи преминаха през

Ламанша и се настаниха на една от съседните улици, съвсем близо до китайския квартал.

— Хубаво, надявам се да сме в един клас! — продължи Гус.

— Ти пък! — каза Окса. — Та нали, ако не сме, аз ще вдигна скандал. Или пък ще разиграя хистерична криза! Ще се завъргалям по пода с пяна на уста, ще си кокоря очите и ще хапя по прасеца всеки, който ме доближи.

— Не се и съмнявам! — възкликна Гус през смях. — И униформата не може да те промени. Още не си опитомена...

Като чу това, Окса му се нахвърли зачервена и се престори, че го души.

— Неблагодарник! След всичко, което направих за теб! Никога няма да разбереш момичетата! — ругаеше тя и го разтърсваше като крушово дърво.

— А ти си луда за връзване! — не й остана дължен Гус, превивайки се от смях. — Пълна откачалка!

— Нищо не мога да направя по въпроса, то си ми е вродено — защити се Окса и вдигна рамене, за да подчертае колко е безсилна. — Семейство Полок са буйни, знаеш го много добре. То ни е по руска линия... Добре, да речем, че ще се въздържа от скандал и хистерична криза. Искam само да сме в един клас, за бога!

КОЛЕЖЪТ „СВЕТИ ПРОКСИМ“

Тежките крила на огромния дървен портал бяха широко отворени. Пред великолепия сводест вход, който водеше към павирания двор, двама охранители с бомбета поздравяваха колежаните и техните семейства. Гус и Окса преминаха колебливо през преддверието. Погледите се насочиха към тях. Група девойки ги задържаха повече върху Гус, коментираха и се побутваха с лакти. За кой ли път вече Окса не можеше да не забележи, че където и да минеше Гус, момичетата спираха да бърбят и се обръщаха да го изгледат. Без съмнение, омаяни от чара му... Момчето смутено се усмихна и прекара длан по косите си. Двете приятелчета продължиха нататък и оставиха против волята си семействата им да се присъединят към групата родители в дъното на двора.

— Супер... Първобитната е още тука... — промърмори един колежанин, но достатъчно високо, за да го чуят новодошлите.

— Коя? — попита го Окса.

Момчето, което бе произнесло тези думи, я огледа внимателно. Руси къдрави коси обрамчваха озареното му от големи кафяви очи лице.

— Здравсти! Казвам се Мерлин Поакасе — заприказва ги то и церемониално им подаде ръка. — Как сте? Нови ли сте?

— Да — отвърна Окса и на свой ред машинално подаде своята. — Току-що пристигнахме в Лондон. Аз съм Окса Полок.

— А аз — Густав Беланже. Можеш да ми викаш Гус...

— Окей, Гус! Оная там е Първобитната — каза Мерлин и посочи дискретно с брадичка невероятно едро момиче със зъл поглед. — Истинското ѝ име е Хилда Ричард, ама който си е имал работа с нея, е запазил *незабравим* спомен.

— От какъв характер? — интересува се Гус.

Мерлин въздъхна тежко.

— Ами клопки, синини, обиди, сецаш се от какъв. Но, това е животът... Добре дошли в „Свети Проксим“.

— Гус, да не кажеш, че не съм те предупредила! — процеди Окса през зъби. — Ако не сме в един клас и ако отгоре на всичко ме сложат с тая, ще разиграя криза, ама такава криза, че...

— А, ще ни викат! — прекъсна я оживено Мерлин и пъргаво скочи. — Да идем там!

Заобиколен от всички преподаватели в колежа, директорът на „Свети Проксим“, Люсиен Бонтемпи, се бе качил на малка естрада и почукваше микрофона пред себе си. Закръглените бузи и масивната му снага му придаваха вид на клоун акробат, който се подсилваше от ябълковозелена вратовръзка и оранжева кърпичка в джобчето на самото му. Но още щом произнесе кратката си реч, на всички им стана пределно ясно, че неговият строг и властен тон е в пълен разрез с приветливия му вид.

— Да минем на това, което всички вие очаквате: разпределението по класове. Както всяка година, в лондонския френски колеж правилото е трите класа на отделен випуск да бъдат представяни от химически елементи: „Живак“, „Водород“ и „Въглерод“. Започваме повикването с най-малките.

Имената прозвучаваха ритмично и редиците на колежаните постепенно се оформяха. В края на втория списък гласът на господин Бонтемпи изведнъж потрепери.

— Уилямс Александър — извика той.

Приблужи едно момченце, придружено от страшно бледа, облечена цялата в черно, жена. Видимо развълнуван, директорът сложи ръката си на рамото на момчето, наведе се и му пошепна нещо в ухото.

— Това неговият син ли е? — обърна се Окса към Мерлин.

— Не — отвърна той. — Син е на един от преподавателите по математика, който беше намерен мъртъв в Темза преди две седмици...

— Ооо! — възкликна съкрушена Окса. — Но това е ужасно... Самоубил ли се е?

— Не, убили са го — уточни доверително Мерлин. — Жестоко убийство. Всички вестници писаха.

— Горкият... — каза Окса и преглътна едва.

Потисна тръпката и заслуша отново имената.

— Преминаваме към четвърти клас — „Водород“, с класен ръководител господин Макгроу — обяви високо господин Бонтемпи и покани при себе си един висок и слаб мъж. — Да се явят следните ученици: Бек Зелда... Беланже Густав...

Гус извика „Тук!“ и тръгна към групата, която се подреждаше пред учителя Макгроу. Сърцето на Окса биеше до пръсване. Клепките на огромните ѝ пепелявосиви очи мигаха нервно. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ се блъска в гърдите в ритъма на изброяваните от директора имена и всеки негов удар отеква в стените на двора. Чувстваше се ужасно самотна. Потърси с очи родителите си. Те бяха там, само на метри от нея. Стиснал палци, баща ѝ вдигна ръка с окуражителен знак. Окса се поуспокои и лекичко му махна. До него Мари и Драгомира широко ѝ се усмихваха. Погледът на Окса неочаквано се спря на полата на баба ѝ. За част от секундата ѝ се стори, че бродираните кошути подскачат в бясна надпревара. Навярно стресът ѝ правеше номера. Този противен стрес... *„Само халюцинации ми липсват сега... Хайде, моля ви, да свършва вече, направете така, че да съм в четвърти «Водород»! Моля ви, кажете Полок, ПО-ЛОК, кажете го сега...!“* помоли се тя наум, като затвори очи и склочи пръстите си толкова силно, че ставите ѝ изпукаха.

Азбуката се разбъркваше в главата ѝ, имената кънтяха в пълен безпорядък в ушите ѝ. Мислеше, че е пропуснала буквата „П“.

— П-р-олок Окса — най-сетне произнесе директорът, търсейки с очи из двора.

Учителят Макгроу се наведе и му пошепна нещо. Директорът се поправи:

— Извинете ме... Полок! Полок Окса, моля! — обяви той, наблягайки на сричката по.

И сърцето на Окса се пръсна на хиляди искри. Успя да изхълца едно „тук“. После с облекчение радостно погледна към родителите си и отиде при Гус.

— „Свети Проксим“, ето ни и нас...

Учениците от четвърти клас „Водород“, начело с учителя си господин Макгроу, поеха по един от обширните коридори на колежа с вирнати носове и смаяни погледи.

— Ой... — пошепна Окса. — Какво странно място!

Действително преустроеният в колеж манастир от седемнайсети век имаше много особена атмосфера. Гербове с избледнели цветове и гравирани надписи на латински, които Окса едва разчиташе, украсяваха стените на величествена зала. Класните стаи се редяха по манастирските галерии, както и по двата открити етажа, които гледаха към вътрешния двор. Изящните колони от гранит бяха запазени, както и витражите на островърхите прозорци, които оцветяваха и омекотяваха естествената светлина.

— Права си — каза Гус тихо. — Я виж! И адски добре се охранява!

И той посочи подредените по тесните коридори дузини статуи, които създаваха особеното усещане, че човек не може да се скрие от зоркия им поглед.

— Тишина, моля! — строго заповяда учителят. — Нали няма желаещи да получат за наказание допълнителен час още първия ден?

С охладен ентусиазъм класът се качи на етажа и влезе в светла стая, чиито стени бяха покрити с анатомически карти. Чиновите от тъмно дърво бяха двойни и миришеха на паркетин.

— Седнете! — нареди учителят.

— Кой където желае ли, господине? — попита един ученик.

— Кой където желае! При условие че останете в рамките на стаята, разбира се... — отговори с ирония преподавателят. — Засега поставете вещите си на пода до чиновите. След малко ще ви покажа шкафчетата, в които можете да си слагате всичко, което смятате, че ви е необходимо. Закуска, спортен екип, книги, талисмани, дрънкулки и тем подобни — уточни той и скрипящо се засмя. — Тази сутрин ще прекараме заедно, ще ви запозная с правилника на колежа, ще ви дам програмата и ще ви представя преподавателите. Казвам се Макгроу, ще ви преподавам математика и физика и ще съм ваш класен ръководител. Да се разберем: излишно е да идвате и да ме безпокоите за детинщини. Вече не сте първолаци, длъжни сте да осъзнаете какви сте и да поемате отговорност за поведението си. Съгласен съм да ви изслушвам само по сериозни и съществени въпроси, ясен ли съм? В замяна ще изисквам от вас да спазвате най-строга дисциплина и да полагате най-упорития труд, на който сте способни. Знайте, че нито училището, нито аз ще си затваряме очите пред мързела и посредствеността. Вие все пак имате

право да сте посредствени, но само ако сте стигнали до собственото си максимално ниво. До тавана на възможностите си. От вас очакваме единствено най-доброто, нищо повече. Разбрахте ли добре?

В класа се разнесе шепот. Окса се смали до Гус в желанието си да стане незабележима. Надяваше се на едно: никога да не ѝ се наложи да търси господин Макгроу. В случай на нужда щеше да намери друг, към когото да се обърне. Точно в този момент не беше в най-добрата си форма. Отчасти заради речта на учителя, която ѝ създаваше неприятно напрежение. Не че беше впечатлена, не бе това. Този човек наистина я караше да се чувства зле.

— След като ви се представих, сега е ваш ред — продължи той с леден тон, който подканяше човек по-скоро да се спасява през глава, отколкото да захване непринуден разговор. — Кажете ни накратко кои сте, кои са любимите ви предмети, по какво се увличате, ако има такова нещо, както и всичко, което бихте желали вашите съученици и аз самият да знаем за вас. Без да влизате в подробности, не се чувствайте задължени да ни разказвате целия си живот. Младежо, искате ли да започнете, моля.

Гус се сви на чина си, не се радваше, че е първият „щастлив избраник“.

— Казвам се Густав Беланже — започна неуверено той. — Пристигнах в Лондон с родителите си преди няколко дни. По-скоро съм математик. Много обичам манга и видеоигри. От шест години тренирам карате и свиря на китара.

— Математик, така ли? Радвам се... — коментира учителят. — Ваш ред е, младежо...

Докато учениците се представяха и докато чакаше реда си, Окса използва, че господин Макгроу беше насочил вниманието си към взелите думата, за да го огледа. Беше висок и слаб мъж, с елегантна и мрачна осанка, пригладени назад кестеняви коси, набраздено с фини бръчици лице и мастиленочерни очи. Тънките, леко стиснати устни изглеждаха като слепени. Беше облечен в строг черен костюм, съчетан с антрацитносива, закопчана догоре риза. Яката притискаше изпъкналата му адамова ябълка, която се движеше нагоре-надолу, докато говореше. Една подробност привлече погледа ѝ — на средния пръст на дясната ръка носеше прекрасен сребърен пръстен във форма на плетеница и вграден удивителен камък с отблясъци на планински

кристал. Беше внушителен и изглеждаше прекалено тежък за мършавата му като скелет ръка.

— Вие сте, госпожице, слушаме ви.

Господин Макгроу изрече тези думи полугласно и я прониза с поглед, в който се смесваха жестокост и любопитство. На Окса ѝ примая, в нея се надигна гнетяща болка. Пое дълбоко въздух, както я беше учила майка ѝ да се отпуска, но с изумление усети, че гръдният ѝ кош не го поема. За частица от секундата лицето ѝ се сгърчи от страх.

— Казвам се Окса Полок...

Отново се опита да вдиша. Най-после струйка кислород!

— Казвам се Окса Полок и обичам астроно...

Дъхът ѝ спря! Тя се ужаси. Напразно се мъчеше да диша. Пак нищо! „Не трябва да се поддавам на емоции!“ Смело се опита да прикрие какво ѝ се случва. Не се получи... Едно огромно мехурче заседна в гърдите ѝ и беше невъзможно да го изкашля. Окса се уплаши и разхлаби вратовръзката на униформата.

— Да, госпожице Полок, мисля, че много добре разбрахме името ви, така че продължете... — подкани я учителят с ясно изразено нетърпение.

Гласът му заглъхваше и достигаше до Окса отдалече. Задушаваше се, а сърцето ѝ биеше лудо като препускащ пришпорен кон. После усети още по-непоносима болка, сякаш някой жестоко я удари право в стомаха. Окса устоя още няколко секунди, но болката и уплахата надвиха тялото и духа ѝ. Огледа се наоколо с надеждата някой да ѝ се притече на помощ, но... Съучениците ѝ я гледаха и сякаш не разбираха отчаянието ѝ. Дори и да разбираха, какво ли можеха да направят? Със сетни сили Окса се вкопчи в ръката на Гус и се строполи на пода.

5

ЕДИН УЖАСЕН ДЕН

Още от малка Окса си беше създала навик да посещава баба си вечер след часовете. Родителите ѝ винаги бяха заети, а Драгомира винаги беше на нейно разположение! Окса можеше да разчита на нея всяка минута. Двете обсъждаха това-онова или си разказваха как е изминал денят. Понякога и по-важни неща, като тревогите, болките и радостите на Окса. Но тази вечер беше съвършено различна. Когато се прибра след ужасния ден — един от най-злополучните в живота ѝ — завари къщата смълчана и ѝ стана мъчно.

— Мамо? Татко? Тук ли сте? — извика без особена надежда тя.

Захвърли с въздишка чантата си пред стълбището. Не, нямаше ги... Бяха в ресторанта. В разгара на приготовленията! Най-после се озова в разхвърляния и кичозен, но пък толкова гостоприемнен апартамент на Драгомира. По навик баба ѝ я затрупа с въпроси:

— Как мина? Разкажи ми, искам всичко да знам!

Беше приготвила любимата ѝ следобедна закуска: пресни малини, дребни сладки и билков чай по домашна рецепта. Сега, когато беше близо до нея, най-сетне можеше да си отдъхне. Отпусна се в любимото си кресло с протрита розова тапицерия, в което обичаше да се свива на кълбо срещу огромната стена, покрита от пода до тавана с рафтове, на които бяха строени буркани, кутии, папки и книги, отнели цял ден на Драгомира да ги подрежда.

— Много добре, бабо, много добре — каза тя с престорен възторг, какъвто въобще не чувстваше.

— А защо тогава лицето ти изглежда ужасно, съкровище? Виждаш ми се изтощена... Още от първия ден ли ви претовариха?

После рязко смени темата.

— Гладна ли си?

— Стомахът ми свири... — отвърна Окса и лакомо ухапа вкусна шоколадова бисквитка.

— Яж и даже с пълна уста ми разказвай, толкова съм нетърпелива да науча всичко!

— Ами... Вътре колежа е страшно хубав, невероятен е, ще ти хареса. Класен ни е господин Макгроу, ще ни преподава по математика и физика. *Суперстрог*, в наш интерес е с него да сме нащрек! Не е приятно...

Настъпи напрегната тишина. Драгомира чакаше продължението.

— И после?

— А освен това, не можех и да си мечтая за нещо по-хубаво — с Гус сме в един клас! Честно казано, доволна съм, нали си представяш... друго особено няма — добави Окса и се опита да прикрие криво-ляво раздразнението си. — Гус и аз се запознахме с едно готино момче. Казва се Мерлин, живее в Лондон от пет години и изглежда супер. И останалите съученици са чудесни, с изключение на едно момиче, което прилича на питбул. Май мозъкът му има само две гънки, не повече.

— Ела... — каза Драгомира, като я наблюдаваше внимателно и не се хвана на привидното ѝ безгрижие.

Взе я за ръка и я заведе до величествено канапе, тапицирано с червено кадифе. Разчисти го на бърза ръка от натрупаните по него вещи.

— Почакай за минутка...

Отиде до огромната етажерка с работен плот от полирано дърво в дъното на апартамента, където се отдаваше на страстта си към ботаниката и лечебните растения. Беше работила като билкар почти трийсет години. После откачи мъничко ключе, което висеше на една от гривните ѝ, и отвори вратичките на библиотека с матирани стъкла. Вместо книги по лавиците се мъдреха стотици флакончета. Избра едно и затвори вратичките.

— Ето от какво ще ти просветне, момичето ми. Това е специално масло за „трудни дни“.

— Но, бабо, денят ми не беше труден...

— Шшт... Нито дума повече...

Окса се подчини, остави баба си ободрително да масажира слепоочията ѝ и се загледа в запалените пръчици, от които се разнасяше мирис на тамян из салона, претрупан с десетки дребни украшения, поставки, масички и дивани, тапицирани с тъмночервено

или златисто кадифе. Димът се издигаше нагоре към медальоните от изкуствен мрамор по тавана, а мъчителните мисли продължаваха да витаят в ума ѝ. Чисто и просто Драгомира грешеше: денят не беше труден. Не. Беше направо отвратителен! Все още пресните спомени от първия учебен ден не спираха да я тревожат. Те ѝ се натрапваха безмилостно и я връщаха два часа по-рано, в класната стая...

Когато дойде в съзнание, Окса лежеше на пода с потно чело, а кръвта бурно пулсираше във вените ѝ. Предполагаше, че при падането се е ударила в чина, защото изпитваше ужасна болка в корема. Няколко лица се бяха надвесили над нея. Гус бе клекнал извънредно притеснен, а Мерлин ѝ шепнеше с навъсено чело: „Не се тревожи, само не се тревожи...“ Зелда, красивото момиче с дълбок поглед, с което той седеше на един чин, също бе коленичила, но не знаеше как да ѝ помогне.

Колкото до господин Макгроу, той видимо бе недоволен и отбеляза хладно:

— Много сте чувствителна, госпожице Полок, наистина много чувствителна...

И само от инат към учителя, Окса се изправи пряко силите си с кипящо от яд, срам и разочарование сърце.

— Господине, господине, да повикаме ли „Бърза помощ“? — попита уплашен един ученик.

Учителят го изглежда презрително, преди да му отговори рязко и ехидно:

— А защо не и спешната служба към Министерството на здравеопазването, така и така се е стигнало дотук? Но може би трябва да попитаме госпожица Полок. Да ви заведем ли в лечебницата, госпожице Полок, или смятате, че сте в състояние да издържите докрай *тази изтощителна сутрин*?

Гус се изуми и го погледна с натежал от упрек поглед. Но она се направи, че не забелязва. Окса приседна на чина с помощта на съучениците си и се опита да забрави болката в корема и гнева, който свиваше душата ѝ.

— Друг има ли намерение да припада? Да? Не? Има ли желаещи? — попита Макгроу.

За негова най-голяма изненада една ръка се вдигна.

— Госпожица Полок?

Неочакваният обрат разколеба учителя. В тона му вече нямаше никаква ирония, гласът му почти трепереше. Може би от угризение за излишната грубост...

— Бих искала да довърша, господине.

Окса произнесе думите монотонно, но ясно и решително. В същото време в класната стая нахлу леден вятър, от който децата настръхнаха, а откритите прозорци се блъснаха глухо. Всички се стреснаха. Само господин Макгроу не помръдна, вперил поглед в Окса.

— Казвам се Окса Полок — продължи девойката невъзмутимо, — току-що пристигнах в Лондон. Любимите ми предмети са природните науки и математиката. Обичам астрономията и ролерите, също като Гус тренирам карате от шест години. Край, свърших, господине.

Децата я гледаха, едни с изумление, други с възхищение. Но това, което никой не забеляза, бе, че дълбоко в себе си Окса ликуваше, като да беше погълнала конска доза витамини.

— Благодаря, госпожице — отговори Макгроу безучастно. — Минаваме нататък. Изгубихме доста време.

Щом звънецът за междучасието удари, Окса мигом почувства облекчение. *Най-сетне* да избяга от тази класна стая. Тъкмо навреме! Още минутка и щеше да закреци с цяло гърло. Не ѝ прилягаше, но ѝ се бе случвало. Гус намери приятелката си пребита до каменния крилат ангел в двора на училището. Той коленичи до нея. Усещаше дълбоката ѝ тъга и му се прииска да я прегърне, но не посмя.

— Какво се случи? — попита тихо момчето. — Помислих, че получи сърдечна криза! Вдърви се и падна на пода... Изкара ми акъла...

— Никога в живота си не съм се чувствала толкова зле. Зави ми се свят, спря ми дъхът...

— Болеше ли те нещо? Притесняваше се да говориш пред класали?

Окса не отвърна. Гус я погледна загрижено с крайчеца на окото си и се позачуди какво да ѝ каже, за да я окуражи. Помисли малко, после отсече:

— Хайде, не се тревожи, скъпа! Не го мисли, вече мина!

— Да, прав си — съгласи се Окса. — Сигурно си прав...

Окса се беше излегнала на леглото в тъмната си стая, с очи, приковани във фосфоресциращите лампички на тавана. Напразно се опитваше да заспи. Главоболието ѝ бе изчезнало — масажът на Драгомира се оказа благотворен — и почти не усещаше болката в корема. Вечерта Гус ѝ се беше обадил да разбере как се чувства. Използваха случая да споделят отново радостта си, че ще бъдат в един клас. Какво щастие! Стана ѝ добре, че ѝ беше позвънил, беше голям късмет, че има приятел като Гус. Но що за ден, все пак... Дано не се повтори. Наближаваше полунощ, сънят съвсем я беше напуснал. Запали нощната си лампа, седна в леглото и се огледа неспокойно наоколо. На бюрото ѝ лежаха изсипаните от един кашон вещи, които не бе смогнала да подреди: дрънкулки и играчки, вече не ги поглеждаше, но и не се решаваше да се раздели с тях. Забеляза една от любимите си стари кукли — рижавата Пупет. Сладките мигове от детството бяха останали в миналото... Окса въздъхна и повдигна тъжно рамене. Преди съвсем да се затворят, примижалите ѝ очи се задържаха на Пупет. Припомни си най-неприятните днешни събития и страха от първия учебен ден. Тревогата, която изпита, още я мъчеше и свиваше душата ѝ. Отвори очи и ги оцъкли от изумление: дългите коси на куклата бяха щръкнали на пластмасовата ѝ глава, сякаш някаква тайнствена сила ги беше намагнетизирала! Окса примига, убеди се, че не сънува, и с изненада установи, че тя трепкаше в ритъм с пулса ѝ! Изведнъж Пупет полетя и се понесе през стаята към нея. Девојката отхвърли пухената завивка и скочи. Протегна ръка и тогава от дланта ѝ изхвърча малко огнено клъбце и се устреми към играчката.

— Ама какво е това! — обърка се тя.

Пред ужасения ѝ поглед пламъците запращаха в синтетичната коса на Пупет. Окса я сграбчи инстинктивно — глупава идея! — за която съжали веднага, щом усети как горящият найлон опари пръстите ѝ... Захвърли я и едва се сдържа да не извика от болка... Задуха в косите на куклата — втора глупава идея! — защото огънят още побуйно се разгоря, бързо обхвана дървената ламперия, до която беше опряно бюрото, и във въздуха се разнесе лютив и обезпокоителен дим. С разтуптяно до болка сърце, Окса прецени, че единственият изход бе да угаси пожара с водата от вазата с цветя, късмет, че баба ѝ я беше

донесла сутринта. Тя се строполи на леглото задъхана. Чувстваше се ужасно зле и коремът отново я присви. Превиваше се от болка, гаденето премина в силен световъртеж. Затвори очи, изпадна в несвяст и забрави за всичко наоколо.

— О, не... — изстена тя, захлупвайки главата си с възглавницата.

Когато се събуди, първото нещо, което видя, беше кукличката. През тази странна нощ Пупет бе платила най-тежкия данък... Бе останала с едно око, пълното ѝ с пяна тяло беше изкормено и — о, ужас! — от рижавата ѝ коса бяха останали само няколко опърлени кичура!

— Какво направих! Какво направих! Изгорих Пупет! — изплака Окса и закърши ръце, когато ясно осъзна какво бе станало.

Защото сега беше будна и явно не сънуваше. Не беше плод на въображението ѝ, нито идеше от обърканата ѝ глава. Нещо се бе случило, *нещо съвсем реално*. Нещастната Пупет лежеше безжизнена на бюрото, оплешивяла, обгоряла, със стопена пластмасова усмивка. Окса дълго не откъсваше очи от старата си играчка с прекършена съдба и се почувства ужасно засрамена. Не просто засрамена. Беше изплашена. Развълнувана. Удивена. Най-вече удивена...

6

ТРУДНА СУТРИН

ЧУК, ЧУК, ЧУК!

— Окса, ще закусваш ли с мен?

Окса се сепна: баба ѝ бе почукала три пъти лекичко на вратата. Ресторантът трябваше да се открие след няколко дни, родителите ѝ бяха работили до късно и сега навярно още спяха.

— Добре, бабо! Веднага идвам!

Убедена, че се е превърнала в чудовище, тя се втурна към окаченото на вратата на гардероба огледало и внимателно се огледа, като опипа всяка частичка на лицето си. Очите ѝ си бяха същите — пепелявосиви. Бузите — същите, скулите — високи, изпъкнали. Устните — очертани. Зъбите — кривички. Трапчинките, които се явяваха, когато се усмихваше или се нацупваше — същите. Косите ѝ — подстригани на каре. Нищо не се беше променило, беше си както предната вечер. Само дето изглеждаше уморено. При все това... Облече бързо плисираната пола и ризата. Бави се в банята не повече от минутка, колкото да дръпне един гребен и да наплиска лицето си със студена вода.

Тръгна към кухнята, но една мисъл я накара стремглаво да се върне: положението в стаята ѝ! Никой и за нищо на света не биваше да види опушената стена и обгорялата кукла! Окса трескаво затършува за дебелия черен флумастер, който се бе приземил кой знае къде, когато в опита да предотврати пожара, помете с опако на ръката всичко от бюрото. Намери го под гардероба, взе парче картон, написа обява и я закачи на вратата отвън.

СТАЯТА Е В РЕМОНТ

Влизането е абсолютно забранено

под страх от МНОГО тежко наказание!!!

По време на закуската Окса мълчеше. Беше в шок. Тя, Окса Полок, способна на такива невероятни чудеса! Не би посмяла дори да си го помечтае... Беше изумително!

— Съкровище — подхвана Драгомира, затягайки възела на вратовръзката ѝ, — не искам да ставам досадна, но намирам, че лицето ти изглежда ужасно. Лошо ли спа? Притеснява ли те нещо? Да не си болна?

— Много лошо спях, бабо...

— Чакай! Имам точно каквото ти е нужно!

Драгомира стана и се завтече нагоре към третия етаж.

Върна се след няколко минути с едно шишенце.

— Пийни!

— Какво е това? Пак ли някоя от твоите чудоидни рецепти? — попита Окса, заинтригувана от странностите на баба си.

— Това е Еликсирът Бетоан — обясни Драгомира.

Докато прецеждаше съдържанието през миниатюрна цедчица, тя тихичко си тананикаше.

— Превъзходно е срещу неприятните тъмни кръгове около очите ти — каза тя и ѝ подаде пълната догоре чаша. — Гарантирам ти, че ще те държи във форма чак до довечера!

Пред тази перспектива Окса гаврътна течността на един дъх.

— Пфу... Да си призная, никога не съм пила по-противно нещо — приплака тя, като бърчеше лице.

— Хайде сега побързай със закуската, че ще закъснееш...

— Много добре знаеш, че аз не закъснявам, бабо... — възрази Окса.

Окса наистина никога не закъсняваше, по простата причина че можеше да тича невероятно бързо. Достатъчно беше да си представи, че е газела, която се спасява от хищник, или че е вълшебно същество, надарено с приказни способности, и краката ѝ се понасяха с невероятна скорост. Любимата ѝ роля беше на смелия воин нинджа със свръхестествени сили. Въобразяваше си, че се е сдобила с нечувани дарби — да става невидима, да чува и вижда отвъд човешките граници и всякакви такива, вдъхновени от книгите и филмите, и те често се пробуждаха от ежедневието — някоя неприятност, пречка или караница беше добър повод Окса да си мисли, че ги притежава. Това може би не беше достатъчно да разреши световни проблеми, но беше

безценна помощ, която ѝ позволяваше да превъзмогва трудности и да мечтае. Само толкова. Тя не живееше във виртуални светове, които криеха опасност да откъснат от реалността попадналите в тях. Не. Окса беше здравомислещо момиче и прекрасно знаеше докъде се простират мечтанията в нейния живот. Но тази сутрин нищо не беше като предната вечер... Една мечта се беше vyplътила в *истинския живот* — изгорените ѝ пръсти болезнено ѝ го напомняха. Безброй пъти си бе пожелавала да умее това, което бе направила тази нощ. Едно желание се бе превърнало в страховита реалност, причиняваше ѝ отвратителен световъртеж и разтуптяваше сърцето ѝ. А сега на Окса-неустрашимата-нинджа ѝ предстоеше да се справи с нелеката задача да стигне до колежа поне със скоростта на звука, ако не искаше да закъснее за пръв път в живота си! Когато пристигна задъхана, учениците се отправяха към класните стаи. Уф... Облогът беше спечелен! Тя потърси кабинет „Марко Поло“, където щеше да се състои първият час за деня: историческа география с госпожица Кревкьор. Докато вървеше по коридора, видя ученици от съседния клас да влизат в отсрещната класна стая. Когато се изравни с тях, някой силно я блъсна с рамо.

— Ох! — не успя да се сдържи тя.

— Не можеш ли да гледаш къде ходиш, смотанячке? — изсъска младежът, който я бе ударил.

— Нали ти ме бутна! — възмути се Окса.

— Връщай се в забавачката, щом не можеш да вървиш по права линия! И внимавай в картинката, сополанке... — изръмжа той, блъсна я още по-силно и тя залитна към колоната.

После се изсмя и заедно с приятелите си отмина. Окса го проследи с поглед. Беше с тъмнокестеняви коси, добре сложен, по-висок от нея поне с една глава. И по-тежък с петнайсетина килограма... Той се обърна и я изгледа с мрачен, зъл поглед, който я хвърли в недоумение. Тя вдигна рамене и влезе в клас.

— Ей, скъпа, за малко да изпуснеш началото на часа! — посрещна закачливо приятелката си Гус. — Първи случай в кариерата на знаменитата Окса! После ще си казвам „Аз бях свидетел на това!“

— Здравей, Гус! Беше без една минута... — отговори му тя, като разтриваше рамото си.

— Какво ти е? Да не си паднала!

— Може и така да се каже... Попаднах на един, който ме блъсна. Заболя ме, Острогота му с Острогот!

— Надявам се да ти се е извинил!

— Ами! Хич даже. Отгоре на всичко кретенът ме нарече сополанка и ми се присмя...

— А бе, не го мисли повече, не си заслужава — посъветва я Гус.

— Прав си... Ама ужасно ме боли!

Госпожица Кревкьор влезе в класната стая и урокът започна. Беше очарователна и нежна жена, ниска, слабичка като вейка, с широко усмихнато лице. В приятния ѝ проницателен поглед се криеше благодет, коренно различна от строгостта на учителя Макгроу, от която учениците потръпваха. Този пръв урок по история буквално заплени Окса. Когато звънецът удари след двата часа, не само тя издаде разочарованието си. Учителката разбра и се усмихна.

— Ще се срещнем отново утре от десет до единайсет, ако не се лъжа, за урока по география. Дотогава ви пожелавам приятен ден! — весело каза на учениците си тя.

За Окса всъщност денят беше хубав. В междучасието вече се оформяха групички. Мерлин Поакасе се приближи до нея и я попита как е. Гус пък видя, че Зелда Бек седи сама на чина, покани я при тях и ѝ предложи да си вземе палачинки с шоколад от огромен плик, който щеше да стигне за целия клас. Зелда се усмихна и прие поканата с признателност.

— Малко съм като изгубена, никого не познавам, защото се преместихме тук с родителите ми само преди месец...

— Също като нас с Гус! — възкликна Окса. — Не ти ли е странно, че се намиращ в Англия, в колеж, където всички говорят френски? Все едно сме още във Франция, трудно ми е да повярвам, че сме в чужда страна! Сещам се само като видя автобусите на два етаж и такситата...

— Да, точно така се чувствам и аз — съгласи се Зелда. — Като че сме туристи. Ама още се прехласвам, щом видя червен бус или среща *полицай*!

— Ще свикнем — намеси се Гус.

— Това е сигурно! — увери ги Мерлин. — А в деня, в който розовото *желе* започне да ви харесва, това означава, че от заселници сте се превърнали в истински англичани!

Всички се засмяха, щастливи от зараждащото се приятелство. Окса погледна Гус, той ѝ се усмихна. Приятелството наистина им даваше страхотна вяра и сила.

ЗАБЕЛЕЖИ... ТЕЛНО ОТКРИТИЕ

Няколко пъти през този ден на Окса ѝ се прииска да разкаже на Гус невероятното си нощно преживяване. За малко не го отмъкна настрана в обедната почивка, но претъпканата и шумна столова съвсем не беше подходящо място за откровения. Часовете се нижеха един след друг чак до вечерта и приятелите не намериха нито минутка да останат насаме. Но в крайна сметка не беше лошо, защото Окса трябваше да провери две-три нещица. Е... нещица... Такава е думата...

Както често се случваше напоследък, когато се върна у дома, родителите ѝ ги нямаше и тя се натъжи. Прекара част от вечерта с Драгомира. Баба Полок се радваше, че внучката ѝ беше в много по-добра форма.

— Бабо, сутрешният ти еликсир се оказа вълшебен! Целия ден ми беше гот!

— Знам, съкровище, знам...

Окса изгаряше от желание да сподели тайната си с Драгомира. Тя непременно щеше да я разбере. Драгомира винаги разбираше всичко. Но случилото се бе *някак* специално... Не, наистина засега щеше да е по-добре за всички да си мълчи. За минута си представи как ще направи демонстрация, но потръпна при мисълта за реакцията на баща си. Доколкото го познаваше, щеше да се развика. От изумление и страх. Нямаше да ѝ разрешава да излиза, щеше непрекъснато да се тревожи за нея. Накратко — щеше да настъпи ад... Тя претупа следобедната закуска с баба си, вечерята с родителите си, телефонния разговор с Гус, който искаше да ѝ пожелае приятен уикенд, и се затвори в стаята си. За щастие, забраната на вратата явно беше спазена и видимо никой не бе влизал в нейно отсъствие. Уф! Щеше да ѝ е много сложно да обяснява какво точно се бе случило.

По стар свой навик изведнъж застана в позиция на нинджа — протегна ръце напред, прегъна под прав ъгъл единия си крак, другия

изпъна назад, после извърна бавно глава с присвити очи, сякаш дебнеше враг или опасност.

— Йаааххаа — произнесе със свирепо изражение тя.

Като приключи с тази проверка, също толкова бързо зае обикновена поза.

— Нищо за отбелязване, почитаема Окса-сан! — каза на себе си тя. — А сега да минем към по-сериозни неща.

Изпълнена с енергия, седна на ръба на леглото и се втренчи в дрехите, поставени на облегалката на стола до бюрото. Съсредоточи се и нетърпеливо зачака резултата от това, което предчувстваше. Секунди по-късно невидима сила ги изхвърли нагоре. Окса извика изненадана и тържествуваща. След това избра бюрото. Вгледа се в моливите, поставени безразборно в чаша. Начаса те се превърнаха в ракети, изстреляха се към тавана и се забиха в него като големи гвоздеи. Окса потисна нов вик на изумление и продължи. Всеки от неразопакованите кашони, върху който спираше вниманието си, избухваше и избълваше съдържанието си. Нищо не убягваше на разрушителната ѝ власт и всички усилия, вложени в подреждането предната вечер, отидоха на вятъра за миг...

— Халюцинирам! — прошепна тя, разпилявайки дребните вещи само със силата на волята си.

След като търси под леглото и рови в последните неразтребени кашони, Окса си припомни къде беше сложила фигурките от комиксите, за да им приложи нов магически експеримент. Бяха качени на гардероба в препълнена с вехтории кутия. Примъкна стола от бюрото и стъпи отгоре. Но даже повдигната на пръсти и със силно изпъната ръка, не ѝ достигаха поне десетина сантиметра да я вземе.

— Ох, тая кутия започва да ме нервира! — измърмори тя. — Хайде, Окса, със силата на мускулите си, ХВАНИ Я!

Изведнъж почувства, че израства или по-скоро, че се издига, докато ръката ѝ стигна без затруднение целта. Но силата на нинджа или на мускулите нямаше нищо общо с това... Окса летеше над стола! Риташе и усещаше само празно пространство под себе си.

— Ама какво става? — запита се тя, преди да се строполи на пода.

При падането повлече кутията и фигурките се посипаха отгоре ѝ.

— Не! Това е прекалено! — каза момичето, разтривайки меките си части.

Силно изумена, отново се качи на стола и се опита да вземе друга, също толкова недосегаема кутия. Протегна ръка и се съсредоточи върху предмета. Явлението се повтори, сякаш някой изтласкваше отдолу краката ѝ!

— Същински ад! — едва успя да произнесе тя и пак се сгромоляса.

Не обръщаше внимание на натъртванията, които дупето ѝ понасяше при всяко падане и поднови опитите си десетина пъти, за да разбере какво се случва. Жизнерадостна и разгорещена, с пламнали бузи накрая се отпусна и тупна на леглото.

— Трябва да помисля, трябва да помисля... Това е безумие...

Но опънатите ѝ нерви ѝ попречиха да се съсредоточи.

— Измислих!

Скочи пъргаво и застана пред огледалото.

— Ще успея!

Опита се да си припомни в какво състояние на духа беше, когато пожела да вземе кутията. Усилието на ръката, протягането, опъването на мускулите, силното желание да пипне проклетата кутия. Не, не желание. Не беше желание. По-скоро раздразнение и нетърпение. Да, наистина беше МНОГО досадно да не може да достигне дяволския кашон, това я довеждаше почти до бяс. На всяка цена трябваше да го хване, само това имаше значение. Затвори очи и си представи, че лети точно както преди малко. Секунди по-късно не усещаше нищо под краката си. Предпазливо отвори очи и погледна в огледалото: в него се отразяваше все същата Окса. Само дето висеше във въздуха на метър от пода...

8

СМУЩАВАЩА ТАЙНА

В Лондон, както в Париж, първото, което Гус правеше, щом се събуди, беше да изключи компютъра си. Не можеше да завърши деня, без да поиграе поне час на видеоигри. И когато сънят го оборваше, най-често пред екрана, той се пъхваше, унесен, под пухената завивка и заспиваше на мига, а неугасеният екран хвърляше бледа светлина по стените на стаята.

Тази лондонска събота беше много странна. Гус се преместваше за пръв път в нов дом и това, което днес изпитваше, бе на светлинни години от опасенията му. В промяната нямаше нищо ужасно, тя се очертаваше дори по-скоро вълнуваща. За по-малко от седмица почти всичко му стана близко! Той, който се плашеше от заминаването до побеляване, не вярваше, че ще се чувства тъй добре. Разбира се, в името на истината, присъствието на Полок, и най-вече на Окса, улесняваше светкавичното му приспособяване. Е, както казваше майка му, всяко щастие си заслужава да се изживее...

Гус реши да отиде да закуси. Родителите му вече бяха станали и му залепиха по една влажна целувка на бузите.

— Леле колко сте разнежени... — подкачи ги той и се престори, че бърше страните си с ръкава на пижамата.

Пиер Беланже, когото приятелите наричаха с прякора „Викинга“, беше едър мъж, облечен неизменно в черни дрехи. Дълъг кичур от побеляващи руси коси падаше на челото му и закриваше част от закръгленото му лице. Жан, майка му, имаше овално и нежно лице, черните ѝ коси бяха късо подстригани, фигурата ѝ бе стройна, походката ѝ — елегантна, а кафявите ѝ очи искряха. Когато бяха трийсетгодишни, ги сполетя тежък удар: разбраха, че никога няма да имат деца. Меланхолия се настани в сърцето на Жан и тя не можеше да се съвземе. Пиер се залъгваше с работата и се прибираше само за да потъне в мъчителен сън. В един пролетен ден се изправиха пред

решаващ избор: да оставят жестоката действителност да ги сломи или да предприемат нещо.

Още на следващия ден направиха постъпки за осиновяване. След няколко пътувания до Китай, където срещнаха Мари, бъдещата госпожа Полок, съпругата на най-добрия им приятел Павел, надеждите им постепенно се избистриха. Две години по-късно отидоха да си вземат от приюта Гус, тяхното *малко чудо*, и да го доведат във Франция. Гус беше на повече от годинка и всичко, което научиха от неговата история, бе, че биологичната му майка е съвсем младо момиче от Шанхай, влюбило се в някакъв холандски студент. Когато разбрала, че е бременна, младежът вече се бил върнал в родината си, а тя не намерила смелост да прекъсне бременността, нито да сподели със семейството си, което живеело на село. Щом родила бебето си, го оставила в сиропиталището, защото не можела да се грижи за него. Жан и Пиер Беланже се влюбили от пръв поглед в прекрасното момченце, което си играело самичко в кошарката. Впрочем любовта им от пръв поглед била взаимна. Като ги видяло, детето се устремило, клатушкайки се, към тях на едва прохождащите си крачета и забъбрило: „мама, мама“. Бавачките се слисали. За пръв път едно мъничко фарфалаче проявявало такъв възторг от външни хора. А се бяха нагледали на кандидати за осиновяване...

Жан и Пиер наблюдаваха как синът им закусва. Беше красиво момче с евро-азиатски очи, хем сини, хем дръпнати, с черни и прави като клечки коси, с дълги и изящни ръце. А момичетата си падаха по него още от забавачката; не се знаеше броят на ухажорките му. Но най-вече Окса усещаше тези работи, Гус само се изчервяваше от притеснение, когато приятелката му забележеше нов *случай*.

— Хайде, Гус, да не си сляп?

— Какво? Какво толкова ми намират?

Почти винаги Окса не го удостояваше с отговор, повдигаше рамене и въздишаше. Какво му намираха ли? Просто имаше адски хубава фигура, супервъншен вид и свенливост, която момичетата о-бо-жа-ва-ха. Окса го познаваше най-добре от всички и смяташе, че той има редки качества: беше верен, внимателен, скромен, мил, интелигентен... Списъкът беше дълъг, но за нея Гус бе нещо, което можеше да се събере в три думи: най-добрият ѝ приятел.

Две улици по-нататък, в малката къщичка на Бигтоу Скуеър, Окса потропваше с крака до телефона и гризеше нокти. На всеки трийсет секунди набираше номера му — вече го знаеше наизуст — и прекъсваше преди последната цифра. Умираще от желание да му разкаже за изключителното си откритие, но нещо все я възпираше. Не се съмняваше в него, но събитието, което гореше от желание да сподели, за нея самата вече бе доста потресаващо... Стоеше като прикована до телефона, потръпваше от противоречиви чувства, примирявайки се с очевидната истина: бе прекалено рано да говори за... *това*. Още не беше готова.

Направи усилие да се съсредоточи върху една чернова на менюто, което майка ѝ беше надраскала предната вечер в ресторанта, и не се откъсваше от апарата, силно развълнувана. Така я завари Павел, когато излезе от стаята си.

— Ама какво правиш тук, миличка? — разтревожи се той.

Окса се сепна.

— Тъ... нищо... — замънка тя. — Чакам някой да благоволи да стане и да дойде да закусва с мен!

Беше се окопитила и се постара да изглежда съвсем естествена.

— Ето вече четирийсет и осем минути и половина как кисна в тоя ветровит хол!

— Майка ти е виновна! — заоправдава се Павел с блеснали закачливи очи. — А иначе, ти ме знаеш... Ако зависеше от мен, щях да съм станал по изгрев!

Окса прихна при това важно признание.

— Да... ако приемем, че слънцето изгрява някъде към десет!

Павел изохка уж патетично, но успя да изтръгне от Окса поредна порция тих, весел кикот.

— Какво става? Тази сутрин изглеждате много радостни!

На горната стълбищна площадка се бе появила още сънената Мари Полок.

— Дъщеря ми се забавлява — отговори ѝ Павел. — Кеф ѝ прави да ме дразни.

— Горкичкият... — каза Мари и смигна на Окса.

Тримата седнаха в кухнята пред обилна закуска във ведро настроение. За Окса това бе само привидно, защото мислите ѝ бяха по-скоро тежки като олово... разтопено. Тя ядеше дебелиите, намазани с

масло филии, а вътрешно кипеше. На няколко пъти за малко да отпуски бента и да издаде тайната си. Що ли пък да не стане и да не направи тържествено изявление? Или да подхвърли новината нехайно, ей така, между другото? А още по-добре, ако направо им го демонстрира! Да изстреля във въздуха ей оная кърпа, закачена до мивката! Или да измисли нещо с бурканчетата с подправки, подредени безукорно на етажерката! Хрумването беше примамливо, но Окса не можеше да си го позволи. Не можеше да направи, нито да каже каквото и да било. Никому. Не още.

— Отивам да се изкъпя, мамо! — съобщи тя.

— Добре, скъпа.

Когато се потопи в топлата вода и се вгледа в плочките на стената, които постепенно се запотяха, Окса се опита да въведе порядък в обърканата си глава. Чувстваше се изчерпана и в същото време преливаше от енергия. Колко сложно беше всичко... С нея се случваше нещо фантастично, добре го разбираше. Винаги си беше мечтала да притежава необикновена сила. Но това *нещо* също така ужасно я плашеше. Тя се отпусна на ръба на ваната и затвори очи. Тогава дочу странен звук. В началото слаб и далечен, той стремглаво приближи и прониза тъпанчетата ѝ. Окса се уплаши, стана и потръпна, когато разбра, че шумът, който сега толкова ясно стигаше до нея, не бе нищо друго, а страшни женски писъци! Момичето се смрази, напрегна слух и се поколеба дали да излезе от ваната. Но няколко секунди ѝ бяха достатъчни, за да си даде сметка, че виковете не идваха от къщата, дори не идваха и отвън. Не! Виковете бяха в самата нея! Те се вихреха в ума ѝ, завладяваха я цялата, от главата до петите и я сковаваха от ужас. После заглъхнаха и изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Окса се огледа стъписана, след това се потопи в топлата вода, задържа на повърхността само лицето си. В този момент забеляза златисти отблясъци по замъглените от парата плочки и усети, че сърцето ѝ бие по-спокойно. Раздвижи ръката си, за да провери дали не са водно отражение. Но те не само че не се промениха, а запазиха невероятния си цвят. Окса затвори очи и когато ги отвори, вече бяха изчезнали. „*Може би трябваше повече да поспя...*“ си каза тя. *Дали пък не халюцинирам...*“

При все това всичко изглеждаше толкова реално!

— Добре ли си, Окса, жива ли си?

Павел Полок стоеше пред вратата. Искаше да разбере как е. Както обикновено... Щом Окса влезеше да се къпе — откакто беше на възраст да го прави сама — той я викаше приблизително на всеки три минути, за да се увери, че всичко е наред.

— Да, татко, тъкмо се давя в момента — отговаряше му тя с престорено сериозен глас. — И съм включила сешоара, защото обичам да си суша косите във ваната. А, забравих да ти кажа, че сложих белина във водата вместо пяна...

— Хайде, подигравай се с горкичкия си баща, който се тревожи за оцеляването на обожаваната си дъщеря!

— Ох! Тежък, тежък е животът на обожаваната дъщеря — измърмори Окса с усмивка.

— Добре! Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

— Няма проблем, татко, не се тревожи!

— Но аз не се тревожа!

Окса не можеше да не се усмихне.

— Пословиичната руска грижовност... — пошепна тя и отново се потопи под водата.

Няколко минути по-късно излезе от ваната. Когато обличаше хавлията, забеляза около пъпа си впечатляващ хематом. Окса недоумяваше откъде се е получил. Наистина малко я наболяваше, но в крайна сметка не чак толкова, колкото можеше да се очаква от голяма и тъмна синина като тази! Дали не бе станало, когато припадна в първия учебен ден? Може би някой я бе ударил с юмрук в корема, защото точно такава беше усещането й, преди да припадне. Странно... Погледна по-отблизо. *„Трябва да покажа това нещо на баба... Тя сигурно има някой мехлем“*, помисли си Окса. Облече се и се качи при баба си. Драгомира я посрещна в дълъг пенъоар от тъмносиньо кадифе с руска бродерия в ярки цветове.

— Много си хубава, бабо!

— Благодаря, съкровище! Ти как си?

— Добре съм. Излязла ми е голяма синина на корема. Сигурна съм, че имаш някакъв крем или масло за случая.

— Покажи ми...

Окса повдигна фланелката си. Когато видя синината, Драгомира закри с ръка устата си. Беше потресена.

— От колко време я имаш? Защо не ми я показва по-рано? Друг видя ли я? — питаше задъхано Драгомира.

— Ей, бабо! Много въпроси за една нищо и никаква синина! Не, не е стара, току-що я видях, но преди три дни паднах, може би тогава съм се ударила. Тъъ, какъв беше последният ти въпрос?

За пръв път бъривата Баба Полок занемя. Тя изглеждаше зашеметена и същевременно, безкрайно развълнувана. После с блеснали очи взе да шепне неразбираеми думи, вероятно на руски, помисли си Окса.

— Ей, бабо? Имаш ли крем? — повтори въпроса си тя.

Драгомира се съвзе от вцепенението и смънка:

— Да, да, разбира се, съкровище...

Веднага щом Окса слезе, Драгомира отиде в своята супер-тайна-работилница. Двата Фолденгота бършеха прах от етажерките с миниатюрна метличка от пера и почтително поздравиха господарката си. Драгомира с отсъстващ поглед ги потупа по сбръчканите им главички и се настани на писалищната си маса. Тя включи компютъра, отвори електронната си поща и трескаво заудря по клавишите:

Леомидо, току-що се случи невероятно събитие:
Следата. Няма никакво съмнение. Ела при първа възможност. Ще се свържа с нашите приятели.

Подпис: Твоя любяща сестра

С разтуптяно сърце и треперещи ръце кликна нервно на „Много важно“, после на „Изпращане“. Усмивка грееше на лицето ѝ и очите ѝ светеха със странен блясък. Не можа да сдържи въздишката си — нещо средно между стон и ликуване.

— Нашата Сияйна изтърпява страданието на някаква досада — такава ли е работата? — втурнаха се към нея Фолденготите.

Вместо отговор Драгомира затанцува около масата в средата на работилницата. Тя се носеше вертикално на метър от пода, въртеше се, пляскаше с ръце и въодушевено пееше. Създанието с форма на рошав картоф се качи на масата, тежко се заклатушка, като развяваше буйната си коса. Растенията ритмично раздвижиха листата си, с изключение на Горанова, която изглеждаше уплашена от настъпилия бурен възторг.

Единствено Баба Полок знаеше причините за всеобщата радост. И въпреки това никой не се поколеба да се присъедини към своята господарка. В работилницата бе настъпил празник!

— Скъпоценните ми създания, добрите ми Фолденготи, Следата се появи!

— Следата се появи? Следата се появи? Какво значи това? — запита едно набръчкано създание с позлатен гребен.

Другите погледнаха към тавана и въздъхнаха с досада.

— Ще ти обясня, Глупи — предложи къдравият Геторикс. — Ще ти обясня.

— Това е висше благоволение! — възкликна единият от двата Фолденгота. — Надеждата е станала възможност, така ли е, наша Сияйна?

— Не знам — отговори Драгомира замислена. — Още не знам... Но сега ме чакат много важни дела, затова ви моля да не ме безпокоите.

Създанията се върнаха незабавно в своите убежища — уютно подредените ниши в стените на супер-тайната-работилница. Драгомира седна пред компютъра, поднови електронната си кореспонденция и разпрати писма до кръстника си Абакум и до други близки приятели, пръснати по четирите краища на Европа. Щом изпълни тази задача, слезе по тясната вита стълба, мина през калъфа на контрабаса и грижливо го затвори след себе си. Силно развълнувана, тя се излегна на червената софа, положи глава върху три меки възглавници и потъна в размисъл.

9

СТЪЛКНОВЕНИЯ

В понеделник сутрин Окса и Гус хвърчаха с все сила на ролери. Окса още се чувстваше развълнувана. Задушаваше се, нейната тайна заемаше все по-голямо място в мислите ѝ. Много пъти крачките ѝ я водеха било към телефона, било към компютъра и за малко не отстъпи пред изкушението да разкаже всичко на Гус.

— Ще експлодирам... — измърмори тя на лягане в неделя вечер.

За щастие спа непробудно благодарение на — специална билкова отвара, която Драгомира ѝ бе приготвила: Еликсира Феино злато от магданоз, вино, мед и лига от Глупи — както бе казала баба ѝ. Лига от Глупи ли? Вероятно бе някаква нейна шега...

Днес момичето трябваше да изтърпи двата часа с преподавателя Макгроу: математика в девет и физика в единайсет. Какво гадно начало на седмицата! Окса се утешаваше, че поне ще бъде спокойна през остатъка от деня. Чак до следващия. А Макгроу беше истинско зло...

Когато пристигнаха в колежа, двамата приятели прибраха ролерите в шкафчета си. Мерлин ги чакаше, а група момичета изпиваха Гус с огнени погледи и нервно се смееха.

— Пуйки... — измърмори Окса.

Обикновено подобно поведение я забавляваше. Но днес — защо ли? — много се дразнеше.

— Какво каза? — попита Гус, който оставаше винаги недостъпен за ухажванията на момичетата.

Към тях се приближи Мерлин.

— Здравейте! Видях ви от автобуса, летяхте като същински стрели!

— О, Окса практически се е родила с колела на краката — отвърна Гус и погледна косо приятелката си.

Мерлин подсвирна от възхищение. Окса се извърна, усещайки, че се изчервява.

— Добре, време е вече да вървим — каза припряно тя и пооправи плисираната си пола.

Урокът по английски при господин Бенто премина много бързо. Прекалено бързо дори, по единодушното мнение на учениците от четвърти клас „Водород“. В девет часа се помъкнаха насила към кабинета по точни науки. Гус влезе пръв и поздрави Макгроу, който в този момент забиваше пирон в стената.

— Сядайте на чиновете и пазете тишина, моля! Разбира се, ако сте способни на това... — отсече вместо поздрав учителят.

Докато всички заемаха местата си, той окачи на пилона малка картина с холографско изображение на някаква странна тъмна спирала, която озадачи повечето от тях. Като се увери, че е закрепена здраво, Макгроу се обърна и ги изгледа един по един с мастиления си поглед, сякаш искаше да разобличи извършител на тежко престъпление. Този човек постоянно подозираше целия свят неизвестно в какво. След вледеняващия оглед, застана с гръб към класа и написа на дъската темите на урока. Изведнъж мъртвата тишина се наруши от шум на паднал молив. Преподавателят замръзна. Без дори да се извърне, подхвърли грубо:

— Госпожице Бек! Имате ли нужда от помощ да се справите с прекомерната сутрешна активност на вашия молив, или смятате да решите въпроса сама?

— Извинете ме, господине — промълви клетата Зелда и се наведе да вдигне молива си.

Някои деца се спогледаха смаяни. Други силно смутени сведоха глави. Окса ѝ изпрати ободряваща усмивка. Зелда отметна дългите си руси коси и я погледна уплашено с големите си кафяви очи.

— Вземете си тетрадките — нареди учителят — и препишете условието на задачата.

Все така с лице към дъската, той продължи да пише. След две минути пак прекъсна. Обърна се, за да изгледа Зелда, която от притеснение този път беше съборила чантата си от облегалката на стола.

— Тъй като сте решили безкрайно да ми пречите в часа, госпожице Бек, позволете ми на свой ред да ви накажа с два допълнителни часа.

— Но, господине, не го направих нарочно! — каза момичето през сълзи.

— О, моля ви се! Излишно е да си мислите, че ще ме умиловистите с плач и въздишки, неподатлив съм на подобни глезотии.

— Това е сигурно — пошепна Окса.

Господин Макгроу се обърна към нея.

— Госпожица Полок би искала да сподели с нас своя коментар ли?

Окса се изненада и за миг загуби самообладание. После пое дълбоко въздух и смело заяви:

— Намирам, че два наказателни часа за някаква си паднала чанта е доста строго...

Мълчанието, което преподавателят запази, преди да отговори, смрази всички ученици и те застинаха в тревожно очакване.

— Госпожице Полок, колкото и героично да е вашето застъпничество, запазете за себе си тази преценка — изрече повелително учителят. — Двата наказателни часа са напълно оправдани и не сте вие тази, която може да ги поставя под въпрос. А сега внимание в урока. Прекъсването ни отне много време.

Господин Макгроу се обърна и продължи да пише на черната дъска. Едва сдържаше раздражението си. „Той прекалява...“, си каза Окса.

Грубостта на този леден човек пораждаше в нея силен гняв и желание за мъст. Знаеше, че разполага с всички възможности да го постави на място... Можеше да събори черната дъска на главата му или да разпилее всички листа от бюрото му, имаше голям избор. Тази мисъл бързо си проби път в ума ѝ и накрая се материализира. Няколко секунди по-късно маркерът, който учителят държеше в ръка, буквално се изстреля, удари се в тавана и падна на пода. Случайно или предумишлено? Така или иначе, глухият шум от падането неизбежно разгневи учителя. Целият клас стаи дъх. Тържествуващата Окса се размърда на стола и четирите му метални крака изскърцаха на паркета. Гус я погледна тревожно тъкмо когато господин Макгроу застрашително настръхна. После отекна страшен и оглушителен рев:

— ГОСПОЖИЦЕ ПОЛОК!

Сърцето на Окса се обърна. Учителят стоеше все така с гръб, но нямаше нужда да го погледнат в лицето, за да разберат, че е разярен.

— Госпожице Полок! — повтори той с гръмотевичен глас. — Имайте добрината да напуснете класа *не-за-бав-но!*

Усмивката на Окса изчезна и тя изпадна в паника. Кръвта ѝ се смрази, ушите ѝ забучаха от растящото напрежение. Учениците я погледнаха изумени. Никой не разбираше защо учителят Макгроу се нахвърля срещу нея. Опитвайки се да не издаде нарастващата си тревога, Окса напусна класа с достойнство, без да го погледне.

Когато излезе навън обаче, духът ѝ рухна. Беше ядосана и същевременно уплашена, че я бяха изгонили. Шля се известно време по коридора край класните стаи и поглеждаше в тях през прозорците, заемащи голямата част от стените. Учителят я изхвърли от часа и сега не знаеше къде да отиде. И всичко това заради едно злополучно стържение на стола ѝ по паркета...

— Прекалено е... — си каза тя възмутена, защото в нейните очи си беше истинска злоупотреба с власт.

Окса продължаваше да върви напред-назад и нервно гризеше ноктите си. Когато минаваше пред мъжката тоалетна, се сблъска с един колежанин, който излизаше оттам. УЖАС! Беше звярът, същият, който преди я беше блъснал!

— Ей, сополано, какво се навърташ около мъжката тоалетна? — изсъска той право в лицето ѝ, заобиколи я като лъв около плячката си. Тя се закова на място.

Той неочаквано я бутна вътре.

Окса влетя в най-отдалечената кабина и се сви в ъгъла и. Бе напразен опит да се спаси, добре го разбираше... Тя зависеше от благоволението на един Острогот. Беше хваната в капан като мишка. Но какво искаше той от нея? За какво се заяждаше? Момчето бързо я настигна.

— А, ето те! Вече не се надуваш, а? — издърдори той и я прониза с черните си като отровни стрели очи. — Изхвърлили са те от час, нали? Госпожицата се взема за гения на века, а е само едно жалко нищожество!

— Не те познавам! Нищо не съм ти направила! Остави ме на мира! — опита се да се защити Окса.

— Защо да те оставя на мира? — отвърна ѝ заядливо момчето.

Изумена от нелепия му въпрос, Окса се сгуши още повече в тясното пространство. Разтрепери се, погледът ѝ се замъгли, не си

спомняше някой път в живота си да е била толкова уплашена. И в същото време беснееше, че е изпаднала в подобно смешно положение.

— Повече да не съм те видял, отвращавам се, че сополани като теб се мотаят в краката ми — продължаваше да реди през голямата си пухкава уста Острогота. — Ще те затворя в тоалетната, защото само там им е мястото на дебилни хлапачки като теб, които се мислят за нещо повече от другите.

При тези напълно несправедливи думи Окса си прехапа долната устна толкова силно, че в устата, си усети металическият вкус на кръв. Острогота я грабна за ръката и грубо я издърпа от кабинката. Окса изохка. Топката на страха под лъжичката постепенно се превърна в смущаваща гневна вълна. Момичето нямаше да му се остави! Неочаквано една от вратите се блъсна силно в стената и Окса подскочи. Но още по-силно се изненада, щом всички врати се заудряха в стените тъй силно, че започнаха да падат парчета от мазилката. Врявата беше невъобразима. Окса гледаше с широко отворени очи, когато Острогота я нападна съвсем неочаквано откъм гърба. Тя се обърна. А той сякаш не разбираше колко... ненормално бе положението! И опасно! Окса устреми поглед в него с безумното желание да го разплеска като палачинка и същевременно протегна ръка, за да му попречи да я приближи. Чу се глух тътен и тялото на Острогота се разтърси от странни спазми. Окса не схващаше ясно какво се случва, само установи страшния резултат: невидима сила буквално повдигна Острогота над земята и го изтласка заднешком до мивките на повече от четири метра разстояние! Там падна, извика от болка и остана да лежи грохнал; от носа му течеше кръв. Окса се спусна обезумяла, с изцъклени от уплах очи.

— Нищо не съм направила! Не съм го докоснала... Не съм аз! — отбраняваше се тя и хапеше пръсти. — Кълна се, че не съм аз, кълна се!...

Острогота едва стана, разтри главата си и й хвърли убийствен поглед. Панталонът му се смъкна и тлъстият му бял корем лъсна. Той прекара бързо ръка по черните си, подстригани като четка, коси, и го оправи. Тъкмо се насочи с тежки стъпки и свити заканително юмруци към Окса, когато изведнъж вратата си отвори. Господин Бонтемпи влезе в тоалетните и строго ги изгледа.

БУРЕНОСНО НАСТРОЕНИЕ

— Каква е тази врява? — гърмеше гласът на господин Бонтемпи.
— Чуват ви в целия колеж!

— Извинете, господине — каза Острогота. — Бравата засече, не можах да затворя и от течението се заблъскаха всички врати.

— Хм, хм... — процеди директорът, оглеждайки помещението.
— Какво правите вие в мъжката тоалетна, госпожице Полок? — попита той, щом забеляза свитата от притеснение Окса. — Защо не сте в час?

После вниманието му се отклони към Острогота, който попиваше кръвта от носа си с хартиена салфетка. Погледът му отново се спря на Окса.

— Какво става с вас двамата? Да не сте се били? — попита полуподозрително, полутревожно той.

Смутена и засрамена, Окса не беше в състояние да изрече и думичка. „Аз съм най-опасното момиче на света, не ме приближавайте, не мога да владея силата си!“ В този момент можеше да каже само това. Острогота я погледна злобно, изчака няколко мига, през които тя изстина от ужас, и отговори с лека усмивка:

— Да сме се били ли? О, не, господине! Учителят Льомер ми разреши да изляза от час, защото ми потече кръв от носа. Срецнах в коридора Окса Полок, тя ме придружи до тоалетната и ми помогна да се измия.

Окса зяпна, като чу лъжата на Острогота. Само едно нещо беше вярно в думите на този варварин: нейното име. Но откъде знаеше той името ѝ? И защо разказа всички тези истории на господин Бонтемпи? Сигурно мозъкът му се беше раздрънkal при *инцидента*, нямаше друго обяснение! Какъв интерес имаше да крие истината, когато му се явяваше златна възможност да я натопи! Може би пък не му беше за пръв път и тези лъжи всъщност имаха за цел да прикрият него самия...

— Вярно ли е, госпожице Полок? Не е имало сбиване, така ли?

— Не, господине — отговори Окса уверено, но сърцето ѝ се блъскаше до пръсване в гърдите. — Няма как да се бия с такова яко момче! — добави тя смръщено, избягвайки погледа на въпросното момче.

Проклинаше се, че се прави на мекушава пъзла. Разбира се, че беше способна да се бие! Беше го доказала в действие...

— Вярно, че съвсем не си ви представям като боксьорка! — подчерта господин Бонтемпи, противно на Оксините мисли. — Добре, младежо, трябва да се отбиете в лечебницата.

— Няма нужда, господине — каза Острогота. — Връщам се в час. Вече съм много по-добре.

Врътна се и излезе от тоалетната, изправен като стълб, без да погледне към смалилата се повече от всякога Окса. След като момчето излезе, господин Бонтемпи продължи разпита.

— А вие, госпожице Полок, какво правехте в коридора по това време? И вие ли отивахте до тоалетната?

— Не, господине, бях... господин Макгроу ме изгони от час — смънка Окса, твърде смутена, за да каже нещо друго, освен истината.

— Изгонена? Господи... И защо? — заинтересува се господин Бонтемпи и смръщи вежди.

— Не знам, господине — отговори едва чуто Окса.

— Как така не знаете?

— Каза ми да напусна часа, това е всичко, господине.

— Много съм учуден — процеди той през зъби.

Изглежда я по-внимателно: имаше прекалено безобиден вид, за да накара някой човек с опита на господин Макгроу да излезе от кожата си и да я изгони от клас.

Искрено недоумяваше каква може да е причината за неговата строгост. Ученичка от четвърти клас... Нова...

— Последвайте ме.

Директорът постави ръката си на рамото на Окса, която, щом разбра, че се насочват към класната стая, съвсем се отчая.

— О, не, милост — промълви съвсем тихо Окса.

Господин Бонтемпи вероятно имаше извънредно остър слух, за да чуе прошепнатите думи.

— Защо „милост“, госпожице Полок? Толкова страшен ли е господин Макгроу?

— Не, не — излъга Окса и мислено си зашлеви два яки шамара по бузите.

Докато вървеше по коридора с колоните редом с директора, имаше чувството, че стъпва по горещи въглени. Изблици на гняв и уплаха изригваха и се разливаха като същинска отрова по тялото ѝ. Злополучното преживяване в мъжката тоалетна силно я беше объркало и тя нямаше никакво желание господин Макгроу да прибави още нещо към това. Без друго си ги имаше в повече! Внезапно директорът се спря. Облегна се на каменния парапет на галерията, надвеси се към двора, вдигна глава, погледна към небето и каза тихо:

— Господи, май се задава ужасна буря...

И действително, тежки черни облаци се трупаха по небето и го затулиха почти изцяло. Останалите тук-там светли места бързо изчезваха. Макар че беше десет и половина преди обед, човек можеше да си помисли, че вече е нощ. В класните стаи запалиха лампите, които осветиха и коридорите. Когато заваля като из ведро, по гърба на Окса премина тръпка.

Директорът и младата колежанка бяха вече пред вратата на кабинета по естествознание и тъкмо това я плашеше. След като почука два пъти, господин Бонтемпи влезе направо. Учениците се изправиха и столовете им застъргаха по паркета, също както Оксиния преди малко. *„Олеле! На господин Макгроу хич няма да му хареса това... Не ми се урежда въпросът...“*, помисли си Окса и направи огромно усилие да стане невидима. Може би новите ѝ способности щяха да ѝ помогнат?

— Господин директор, какво мога...

— Господин Макгроу, срещнах тази ученичка, беше се загубила из коридорите и исках да се уверя, че ще намери класа си — прекъсна го господин Бонтемпи, премълчавайки случая в мъжката тоалетна.

— Госпожица Полок не се е загубила, господин директор, аз я изгоних от час — поясни сухо господин Макгроу.

— Моля за извинение — каза господин Бонтемпи. — Не ви чух, дъждът плющи силно и шумът е невъобразим...

Господин Макгроу повтори думите си по-високо, за да надвика тътена на пороя. Беше много бледен и личеше, че трудно сдържа яростта си.

— А какво направи госпожица Полок, за да заслужи такова наказание? — продължи спокойно с въпросите си Бонтемпи.

— Да забравим това, господине — тихо изрече Макгроу, стиснал зъби и побелял от гняв. — Седнете на мястото си, госпожице Полок.

И за първи път от появата на директора погледна към Окса с мрачен и зловещ поглед, който момичето усети като плесница.

Мозъкът ѝ се вледени, после избухна. Болката беше непоносима, сякаш остри отломки безмилостно се забиваха в черепа ѝ. Светкавица прорязва тъмното небе и последва гръм. Всички светлини угаснаха и веднага из класните стаи се разнесоха писъци.

— Боже милостиви! — възкликна господин Бонтемпи. — Изгоряха бушоните! Само това липсваше!

Силният гръм оглуши Окса. Тя се възползва от тъмнината, в която потъна целият колеж, и излезе от стаята, чиято зейнала врата се блъскаше в стената. Силно течение виеше в галериите на трите етажа и уплашените ученици се струпваха пред класните си стаи. Окса приближи до парапета и погледна нагоре в простора с ужас и възторг. Огромни светкавици проблясваха една след друга между оловните облаци и осветяваха безспир двора и каменните статуи.

— Потоп! — изкрещя едно момче до нея.

— Иде краят на света! — додаде друго и се затича към класната стая.

Окса не можеше да откъсне очи от апокалиптичната гледка. Силата на стихията съвпадаше с нейните усещания и макар да беше ужасена, се чувстваше в пълна хармония с раздираното от мълнии тъмно небе.

— Никога не съм виждал толкова силна буря — изрече някой до нея.

Окса се обърна и видя до себе си Мерлин.

— Адска работа! — надвикваше се с грохота той. — Махни се оттам, опасно е!

Бурята не продължи дълго. Няколко минути по-късно дъждът спря, облаци се разнесоха и отстъпиха място на чисто синьо небе. Развълнувани от преживяното, учениците се върнаха в клас и заниманията продължиха относително спокойно. Окса се сви на стола си и със съзнанието, че е получила тройна амнистия — от Острогота,

от Бонтемпи и от господин Макгроу — си обеща да не помръдне и на сантиметър до края на часа.

През междучасието се обсъждаха само две теми. Първата беше бурята, чиито следи още личаха: дворът беше разкалян, посипан с изпочупени керемиди и покрит с локви между неравните павета. Вторият обект на всеобщото внимание бе не друг, а самата Окса. Много ученици я видяха да се връща с директора и клюките плъзнаха.

— Айде бе, скъпа — й каза Гус. — Ти пак ми изкара акъла! Никой не разбра какво стана. Накрая ти изкяри... Не е справедливо! Нали мразиш да те забелязват, а излезе суперуспешно...

— Знам, отчаяна съм... Пълна катастрофа — жално каза Окса.

— Защо? — намеси се Мерлин. — Полага ти се да тържествуваш, щом му се опълчи на Макгроу!

— Браво, Окса! — поздрави я друг, присъединил се към групата, ученик.

— Осмели се да изречеш гласно каквото всички си мислехме! Макгроу наистина премина границата...

— Накрая ще се укроти, нали знаеш — увери я Зелда. — Директорът изглеждаше недоволен от него. Още повече че ти нищо не беше направила!

— Ти също... — много справедливо отбеляза Окса.

За малко щеше да добави още, че и Макгроу също е бил непохватен, щом като „изпусна“ маркера си. Но нали и съвестта ѝ не беше напълно чиста... Затова предпочете да премълчи.

— Той е никой — добави силно възмутен Мерлин.

Гус погледна съчувствено Окса с крайчеца на окото си, а тя се сви още повече на стола.

През остатъка от деня се постара да не привлича внимание към себе си, а по възможност най-усърдно да слуша в час, включително и в предобедния по математика при господин Макгроу. Класният много улесняваше задачата ѝ, тъй като през всичкото време се правеше, че не забелязва ученичката си. Нито веднъж не я погледна. Нито веднъж не направи забележка на някого. Объркани, но и доволни, всички се възползваха от затишието и най-прилежно следяха урока на странния учител.

— Господин Поакасе и госпожице Полок, вие оставате за подреждането на материала — обяви господин Макгроу, когато удари звънецът.

Окса погледна Гус умърлушено. Учебният ден беше и мъчителен, и безкраен...

— Кураж, скъпа! — прошепна ѝ той. — Ще се видим в трапезарията, нали?

— Дадено!...

Окса се залови да подрежда разпилените по масите епруветки. През това време Мерлин миеше пипетките...

— Знаеш ли какво е смятал Айнщайн? — подхвърли неочаквано той.

— Не, не знам... — отговори Окса, доволна от обрата...

— Това е суперинтересно. Бил е известен преди всичко с теорията си за относителността, но е били същински ясновидец: много рано е разбрал, че може да се използва слънчевата енергия, например...

— Напълно съм съгласен с вас! — отекна гласът на господин Макгроу.

Окса се закова на място, а Мерлин се притесни. И двамата не бяха чули кога е влязъл преподавателят.

— Какво толкова ви харесва у Айнщайн? — продължи той с разведрено лице.

Самото споменаване на името на големия учен, изглежда, преобрази строгия Макгроу във внимателен и вдъхновен човек, готов да изслуша младия колежанин.

— Най-вече ме интересуват изследванията в областта на светлината — отговори пламнал Мерлин, поласкан и разтревожен, че е предизвикал интерес у учителя си.

Макгроу го изгледа и го подкани да продължи.

— Какво знаете за трудовете на Айнщайн?

Мерлин се поколеба, но блесналите от любопитство очи на преподавателя го окуражиха.

— Той е доказал, че светлината може да се сравни с вълна или с поток от частици...

— Разбирам, че темата ви интересува, аз също съм запален по този голям учен, а също и по фотоелектрическия ефект. Работих за

ЦРУ, видите ли, и мога да ви кажа, че приложенията на базата на Айнщайновите теории са многобройни, по-специално във военната област...

В изблик на ентусиазъм, той размаха ръка и шишенцето със синкава течност на бюрото му буквално изхвърча. Окса не можеше да стои безучастна: закова го във въздуха вертикално на два метра от пода. После го върна на мястото му върху бюрото. И всичко това стана само за секунда и без никаква намеса... на човешка ръка. Тя прехапа устни, ужасена от необмисленото си действие. Мерлин продължаваше да бърше пипетките. От него не се опасяваше. Но що се отнася до Макгроу... Оох! Учителят впери несмутим поглед в момичето. Несмутим! А бе видял всичко, Окса отлично знаеше. И все пак стоеше безучастен, сякаш бе направила съвършено обичайно нещо пред очите му!

— По-нататък пак ще поговорим за Айнщайн, ако желаете — каза накрая той. — Сега е време да отидете при съучениците си.

Тя не чака втора покана. Грабна чантата си и с разтуптяно сърце стремително изхвърча. Мерлин я последва.

11

БЪРЛОГАТА НА СТАТУИТЕ

Окса добре знаеше, че Гус търсеше всякакви начини да остане насаме с нея... „Какво се случи? Изглеждаш странно...“ ѝ бе пошушнал той, когато се появи в трапезарията. Но щом приключи обяда, тя побягна, смънквайки, че отива до тоалетната. Как го измисли! Нали само десет минути преди това беше ходила там! Гус не се хвана и понечи да я задържи. Много късно! Окса вече се беше изплъзнала...

В първия учебен ден, като стар питомец на „Свети Проксим“, Мерлин влезе в ролята на гид и поведе Гус, Окса и Зелда из лабиринтите на колежа. Едно място направи особено впечатление на Окса: помещението, където бяха складирани стари изпочупени статуи. Четиримата незабавно го кръстиха „Бърлогата на Статуите“. Окса искаше да избегне въпросите на Гус и едва прекрачила прага, си каза, че е намерила идеалното място за уединение. Старата манастирска килия излъчваше странна атмосфера на усамотение, която напълно отговаряше на душевното ѝ състояние. Тук, в едва процеждащата се от витражите светлина, тя остана затворена близо час, облегната на бюста на неизвестен светец.

След злополучната случка с противния Макгроу я завладяха съмнение и смут. Това с флумастера на учителя беше страшно тъпо и тя го знаеше. Но пък толкова приятно ѝ стана, че го изтормози! Бе почувствала своята власт. Но последствията щяха да имат съвсем друг привкус. Защото сега, когато можеше да види като на филм какво се беше случило, разбра неблагоприятното си и се уплаши. Не беше направила нищо предумишлено. Инстинктът ѝ я беше подтикнал, а скритото вътре в нея бе станало неконтролируемо. И това беше най-лошото.

— Какво направих! — шепнеше отчаяно Окса.

Що се отнася до *случая с Острогота*, Окса се чувстваше още по-объркана. Въпреки че този тъпак я разяри, тя нито за миг не е искала да му причини зло. В никакъв случай! Колкото и богато да бе

въображението ѝ, тя отлично разграничаваше нереалното от действителността! Изкушението да използва уменията си беше голямо и я! — колко лесно! Но съзнаваше, че те трябва да бъдат подчинени на правилата и изискванията на реалния свят. Обаче пред Острогота, очевидно, нямаше никаква преграда. Когато я измъчваше в тоалетната, безкрайно ѝ се прииска да му запрати свръхмощен юмрук в корема и да го изстреля на четири метра от себе си. Безкрайно! Да, така беше! Но само виртуално. Това *наистина* стана, макар че и пръста си не мръдна! Как можа да го направи? Ами как тогава се случи? Дори не го беше докоснала... Окса си спомни окървавения нос и рухналото тяло на момчето край стената. Какво насилие! Можеше да го убие! *Тя можеше да го убие?* Окса потръпна при тази мисъл.

Седеше на пода объркана, подпряла лакти на колене, и поемаше дълбоко въздух. През зацапаните витражи проникваше червеникав лъч, осветяваше чудноватото помещение с прашна светлина и падаше върху миниатюрна мивчица. Окса се улови, че се взира в малкото кранче. Не го виждаше ясно от мястото си, но то изглеждаше ръждясало и повредено. В нея се надигна странно желание да го отвори само със силата на волята си! Беше безполезно, разбира се, но много ободряващо като си представи, че е способна на това! Окса решително съсредоточи всичките си мисли и последната частица от енергията си. И кранчето поддаде... Няколко секунди по-късно тънка струйка вода изписа във въздуха грациозна дъга и падна до краката ѝ. Тя протегна ръка към струйката, която рисуваше сложни арабески. Водата се сипеше меко в дланта ѝ и пръскаше ръкава на униформата ѝ. Всичко това беше невероятно, но бе съвсем истинско...

СМУЩАВАЩИ ХИПОТЕЗИ

— Окса, почакай!

Гус се опитваше да настигне приятелката си, която бе излетяла на ролерите веднага след последния час и за пореден път през деня му се измъкна. Със свито сърце, че постъпва по този начин, Окса направи знак, че не го чува, но все пак позабави скоростта и намали разстоянието, което ги разделяше. Тя летеше като стрела и от време на време поглеждаше назад, за да се увери, че Гус още я следва. Беше жестоко и жалко от нейна страна, беше непоследователна и недружелюбна, тя го знаеше. Съжаляваше, но не правеше и най-малкото усилие да промени това положение...

Стигна до Сейнт Джеймс Парк, настани се под една плачеща върба пред спокойната река и се загледа в патиците. Бяха големи късметлии. Никакъв Макгроу не им вгорчаваше живота, никакъв Острогот не им загрозяваше пейзажа...

— О, и ти ли си тук? — провикна се Окса, виждайки притеснения Гус, който няколко минути по-късно я бе догонил.

— Да, тук съм и не ми казвай, че се радваш, защото няма да ти повярвам! — отвърна остро той. — Благодаря ти! Беше мило, че ме изчака...

— Извинявай... Не исках да те обидя. Днес се чувствам малко странно.

— Забелязах... — наблегна Гус, като въпреки всичко ѝ се усмихна снизходително. — Само се надявам, че не си забравила кой е най-добрият ти приятел!

Настани се до нея и лекичко я побутна.

— Сетих се къде ще отидеш...

Наблюдаваха известно време катеричките, които подскачаха в тревата, и децата, които им подхвърляха фъстъци.

— Спомняш ли си, че миналата година ни водиха в този парк на ученическа екскурзия? — попита Гус. — Ако ми бяха казали тогава, че

една година по-късно ще живея съвсем наблизо. После добави тъжно: — Май никога не сме се виждали толкова малко... Добре поне, че сме в един клас, а иначе какво ли щеше да бъде?

Окса се засрами. Днес не се беше отнесла добре с него. Чувстваше се неловко и го чакаше да продължи.

— Добре ли си, скъпа?

Гус не я погледна. Мачкаше стръкче трева.

— Не, хич не съм добре... — призна Окса. — Съвсем съм се побъркала.

— Нормално е — заяви Гус. — Много промени за кратко време, всичко е ново: страната, домът, колежът... И просто ти се отразява.

— Не е това, Гус...

Заточиха се минути на мълчание.

— Добре... — каза накрая момчето и вдигна очи към приятелката си. — Май ще трябва да ти вадя думите от устата с ченгел, за да разбере нещо.

Окса усещаше, че затъва в собствените си мисли. Нейната тайна вече заемаше прекалено голямо място в душата ѝ и тя умираше от желание да я сподели. Тogaва защо се колебаеше?

— Гус — започна Окса нервно, — каквото и да се случи, нали винаги ще съм твоя приятелка?

— Ами... да, разбира се!

— Заклевах ли ми се?

— Заклевам се!

Окса пое дълбоко въздух, развълнувана от това, което се готвеше да направи.

— Виждаш ли тази шишарка там до пейката?

— Да — отговори Гус заинтригуван.

— Гледай внимателно...

Шишарката се издигна от земята в началото бавно, после побързо и се изстреля на десетина метра, където една катеричка се хвърли да я улови. Гус извика от изненада и погледна първо шишарката, после нея. Но демонстрацията тепърва започваше... Шишарката полетя вертикално, сякаш я местеше невидима ръка. Катеричката заподскача, за да я достигне, а Окса не можеше да се откаже от удоволствието и накара животинчето да се мятат след желаното лакомство чак до първите клони на голямо дърво. След това си избра,

струпани на голяма купчина, сухи листа, разрази истинска вихрушка и ги разпиля във въздуха, а градинарите на парка гневно се развикаха.

— Само не ми казвай, че ти го правиш? — тихо недоумяваше Гус.

— Защо? Съмняваш ли се? Погледни!

Този път прицел на способностите ѝ стана чантата му. Момчето се смая, скочи като пружина и сграбчи чантата, която се носеше на петдесет сантиметра над земята. Огледа се наоколо разтревожен и избъбри:

— Как го правиш?

— Не знам, Гус.

— Добре... — каза скептично момчето. — Опитваш се да ме накараш да повярвам, че успяваш нахално да преодолееш законите на гравитацията и при това нямаш никаква представа как го правиш, така ли?

— Само пожелавам да се случи, това е всичко.

— Е, знаеш ли... аз също бих се пробвал. Но колкото и да ми се ще, струва ми се, че едното желание едва ли ще е достатъчно. Трябва да ми дадеш убедителни аргументи, скъпа!

— Като тези ли? — попита Окса и сама се издигна на двацет сантиметра над земята — същински индийски йога.

Изуменият Гус я дръпна за ръката и я върна на земята.

— Полудя ли? Ами ако някой те види?

Тя се намръщи.

— Не, не ми се ще...

— Ама, кажи ми... как се получава?

— Нямам абсолютно никаква представа, Гус.

Стана ѝ леко, че най-сетне проговори и му разказа всички събития от последните шест дни. Експериментите в стаята ѝ. Хубавият номер, който погоди на Макгроу. Дуелът ѝ с Острогота. Гус я изслуша внимателно докрай, без да я прекъсва. Когато свърши, опря гърба си на ствола на дървото и процеди през зъби:

— Кошмар! Никога не бих повярвал, че такива неща могат *реално* да се случват!

Той я погледна отново, но този път блесналите им от възторг очи се срещнаха.

— Само че трябва да бъдеш много предпазлива! Можеш да си навлечеш големи неприятности. Съзнаваш ли, че не си съвсем като другите?

Окса енергично закима с глава.

— Знаеш ли какво са правили на хора като теб, и то не в далечното минало? Изгаряли са ги живи или са ги обесвали на дърво и са ги оставяли да се превърнат в прах!

— О, Гус, не преувеличавай! Живеем в ХХІ век! Във всеки случай ти благодаря, че ме предупреждаваш, много е яко...

— Казвам ти го, защото те познавам, скъпа. Ти лесно се палиш...

Окса не можеше да не се съгласи. Още от най-ранното им детство Гус винаги е бил гласът на разума: „Внимавай, Окса! Не трябваше да... Бъди благоразумна... Окса, пази се!..." Беше крайно изнервящо, но трябваше да признае: Гус никога не грешеше.

Когато Окса и Гус решиха да напуснат парка, часовникът току-що беше ударил шест. Време беше да се прибират. Двамата приятели се запътиха към изхода, ободрени от възврънатото разбирателство. Но още докато си слагаха ролерите, тя се намръщи.

— Какво ти е? — попита Гус обезпокоен.

— Не исках да ти го кажа, но има и нещо друго...

— Нещо друго ли?

Тя се поколеба.

— Той не е този, за когото го мислим...

— За кого говориш?

— За Макгроу. Трудно е да се обясни... — прошепна момичето, без да посмее да го погледне.

После изрече на един дъх:

— Той не е учител по математика, нито по физика. Това е само за прикритие.

— Ти нещо да не бълнуваш?

— Изслушай ме докрай, ако обичаш — помоли го нервно Окса.
— Добре размислих и всичко се връзва, ще видиш... Точка първа: Макгроу е знаел коя съм, преди да ме срещне, вече съм сигурна. Припомни си как Бонтемпи извикваше имената ни в двора. Той обърка името ми, а Макгроу го прекъсна и му помогна да го произнесе правилно. Странно, нали? Точка втора изгони ме от часа. Официалната

причина беше, че скърцах със стола. А всъщност беше заради флумастера му, който изстрелях нагоре!

Гус я изгледа озадачен. Хипотезите й го смущаваха.

— Точка трета: стана нещо... напълно потвърждаващо подозренията ми.

Гус онемя.

— Какво си направила? — прошепна той.

— Заклевам ти се, че не съм го направила нарочно.

— Окса, какво си направила? — настоя Гус, натъртвайки на всяка сричка.

Момичето му разказа случката със „спасеното флаконче“, без да пропусне и най-малката подробност. Гус се хвана за главата.

— Ти си се побъркала!

— Не можах да се сдържа... Направих го машинално! А той просто си стоя, гледаше ме и нищо, никаква реакция! Този тип не е чист, Гус. Мисля, че търси нещо. Или някого. Не си измислям...

— Да бе, не ти е в стила... — прекъсна я Гус с известна ирония.
— Пословичната сдържаност на Полок е всеизвестна... И до какъв извод стигна?

— Припомням ти, че е работил за ЦРУ. Виж нещата такива, каквито са, и си представи какво могат да означават моите свръхестествени заложби за хората на ЦРУ, КГБ или която и да е там тайна служба. Макгроу е знаел *преди мен*, че ги притежавам, той ме познава по-добре от *мен* самата. Той знае всичко! Залагам главата си! Не ми е ясно как го е постигнал и точно по каква причина е тук, но съм убедена, че то има връзка с мен. Сигурно ще си помислиш, че съм параноичка, но ме е страх, Гус...

— Страх ли? Защо?

— Не знам! Знам само, че не съм обикновено момиче. Спомняш ли си историята със скакалците? — попита го от упор Окса.

— Скакалците ли? Припомни ми!

— За тях си говорихме неотдавна! — започна Окса. — Учените изследват микроскопичните червейчета, които живеят в мозъка на скакалците...

— О, да! — прекъсна я Гус. — Спомних си! Скакалците се хвърлят във водата и умират, защото не могат да плуват. Дълго време са вярвали, че се самоубиват, което е напълно немислимо, защото

животните не се самоубиват! И дълго време е останало загадка. Но после открили, че чисто и просто причината са прословутите микроскопични червейчета, които се загнезждат в мозъка им. Когато настъпи моментът за оплождане, те направляват към водата скакалците, които се хвърлят и се давят, защото не могат да плуват. След това червейчетата разкъсват бронята им и се размножават във водата. Но... каква е връзката с Макгроу?

— Сигурно иска да ме клонира или да прави опити с мен... Или дисекция на мозъка ми, за да открие как правя всичко това. Също както учените са постъпвали с червеите, за да разберат принципа на дистанционното управление, което кара скакалците да скачат във водата противно на природата си. Представяш ли си какво приложение може да измислят.

Гус я изглежда с крайчеца на окото си, поразен от нейната хипотеза и разтревожен от убедителността, с която я излагаше. Окса въртеше с върха на пръстите си колелцата на ролерите. Тя вътрешно кипеше, мисълта ѝ беше напрегната като струна. Какво ли не би дала за чаша студена лимонада! Дватама стояха дълго един до друг смутени, преди той да наруши мълчанието:

— Има логика, ако човек размисли малко... Но ако наистина е така, значи добре сме се подредили, скъпа!

— На всяка цена трябва да се опитаме да узнаем нещо за Макгроу, какво ще кажеш? — попита Окса обнадеждена.

— Съгласен... Но само не се паникьосвай. Трябва да запазиш хладнокръвие и да не се поддаваш на провокации. Ако наистина си права, той ще е готов на всичко, за да се разкриеш повече. Ние, от наша страна, ще се опитаме да разберем откъде идва и какво прави тук. Можеш да разчиташ на мен, скъпа.

Гус стана, подаде ръка на Окса и ѝ помогна да се изправи. Един последен въпрос пареше устните му.

— Казвала ли си на някого за това?

— Да бе! Да не си луд! — пламна Окса. — На кого да съм казвала?

— Знам ли? На родителите си, на баба си... — намръщи се той и скри облекчението и безкрайната радост, че единствен е посветен в тайната ѝ.

— Не! — сепна се Окса, уплашена от тази мисъл. — Не мога да говоря за това с *никого*!

Гус се почуди как да изтълкува отговора, после размисли и реши да го приеме като специално отношение на Окса към него.

— Не се тревожи — успокои я той. — Вече не си сама.

След като се увери, че приятелката му се е прибрала благополучно у дома, Гус почувства непреодолима потребност да размисли. Хвърли се на леглото си с разтуптяно сърце и опънати нерви. Каква потресаваща новина... Бе развълнуван и тревожен. Окса му беше като сестра. Не, беше му нещо по-хубаво от сестра! Нещо повече от сестра! Беше неговото *alter ego*. Познаваше го най-добре след родителите му. Както и той нея. До днес... Защото това, което му показва, надхвърляше въображението му. А не беше сън. Магьосница ли беше Окса? Свръхестествено същество ли? Или фея? Макар никак да не му се вярваше, нямаше съмнение: тя беше по малко от всичко това!...

13

ТИХА ВЕЧЕР

Окса се раздели с Гус и веднага се качи в стаята си. Тя чувстваше, че всяко мускулче, всеки нерв в тялото ѝ се отпускат и напрежението ѝ спада. Струваше ѝ се, че в спокойния им дом нищо лошо не може да ѝ се случи, че е защитена от света и неговите опасности. Усети тази сигурност още щом затвори вратата след себе си. Днес повече от всякога... Първото нещо, което направи, бе да смени униформената плисирана пола и самото с протрити дънки и ярка оранжева тениска. Разроши косите си, излегна се за няколко минути на леглото, после — тъй като пак не я съдържаше — излезе. Когато се запъти към апартамента на баба си, входната врата тропна: майка ѝ се прибираше. Окса се завтече към нея.

— Хелоу на дъщеря ми! Добре ли ти мина денят?

— Пфу... Убийствен ден... Но аз съм добре! Както виждаш, още съм жива! Тръгнала съм към баба...

— Не искаш ли да хапнем заедно? Знам, че си имаш навици, но... — каза майка ѝ, вглеждайки се с лешниковия си поглед в очите на дъщеря си. — Баба ти е заета с баща ти и с приятелите им, не ги безпокой.

— О, бабината сбирка! Има да дрънкат с часове... по-добре да не ходя...

Когато семейство Полок живееше в Париж, Драгомира обичаше да кани приятели, затваряха се в апартамента ѝ, дълго разговаряха и пиеха черен като кафе чай. Обичая поддържаха и в Лондон.

— Да, тази вечер е бабината сбирка! — отвърна Мари Полок през смях. — Но нас не ни засяга, хайде, ела! Сложила съм да се топят любимите ти пирожки с месо. А освен това и аз искам да те видя!

Настанени около кухненската маса, майка и дъщеря изядоха половин дузина току-що излезли от фурната руски пирожки, после се нахвърлиха на наденичките и накрая преминаха към камамбера. Окса

беше много щастлива от миговете насаме с нея (и на тотална лакомия). Бяха скъпоценни и задушевени и не би ги заменила за нищо на света! Сърцето ѝ пърхаше от щастие и тя гледаше майка си с грейнали от безброй звездички очи, а Мари ѝ отговаряше с лъчезарни усмивки.

— Ресторантът напредва ли? — запита Окса, след като надълго и широко разказа за колежа.

Мари винаги беше работила рамо до рамо с Павел. В Париж, докато съпругът ѝ се трудеше край готварските печки, тя ръководеше същински батальон от сервитьори и управляваше заведението с жар. „Желязна ръка в кадифена ръкавица“, казваше Павел, който се възхищаваше от похватността на жена си. Сега, когато откриваха собствен ресторант, Окса знаеше, че родителите ѝ ще са заети още повече, и дълбоко в себе си съжаляваше. Вече щяха да са много редки тихите семейни вечери...

— Подготовката почти е приключила, но баща ти е убеден, че нищо няма да е готово за откриването, нали го знаеш. Работниците се умориха, той е все по петите им, от все сърце ги жаля! Слава богу, че Пиер е тук и не е толкова нервен... Доволна съм, че станаха съдружници, смятам, че е много добре за вечно притеснения ти баща. Макар да губя надежда, че някой ден ще го видя по-спокоен... Но трябва да го приемем какъвто е. В крайна сметка такъв го обичаме, нали?

Окса потвърди без колебание.

— А уроците ти? — подхвана Мари, сменяйки темата. — Покажи ми докъде сте стигнали?

Окса се почувства щастлива от вниманието на майка си и отиде да вземе учебниците и тетрадките. Всички кашони бяха разопаковани и сега просто трябваше да свиква с новата, уютна типично по английски къща, капризни кранчета и прозорци като гилотини... толкова различна от парижкия апартамент. Окса изпитваше много противоречиви чувства: уж всичко беше налице, мебелите, вещите, хората, които обичаше. Всичко. Но в нов град, сред непозната, засега по-скоро враждебна среда. Поне що се отнася до колежа. Къщата на Бигтоу Скуеър беше много приятна, а Лондон — невероятен. Окса го обожаваше! Парковете, музеите! Нямаше нещо да не е супер! Освен английския начин на живот: вежливост и благоприличие, екстравагантност и висока класа — разбира се, омесени... Това ѝ

харесваше, но беше нужно още малко време, за да се почувства съвсем като у дома.

Когато Окса се върна, усети се, че наблюдава майка си, която се беше настанила до камината в хола. Мари Полок беше висока жена, с млечнобяла кожа, слаба, но силна, с положителен и ведър характер. Беше много търпелива, безкрайно енергична, в разрез с първото впечатление на безметежност и спокойствие, които внушаваше. Обличаше се в дрехи с изчистени линии, едноцветни, семпли и дискретни като самата нея. Тази вечер беше много красива, в сиво-синкава копринена рокля и с прибрани в хлабав кок коси. Но Окса забеляза угриженото ѝ изражение и бръчките по челото ѝ. Умора, навярно... Трябва да се каже, че следите от неотдавнашното пренасяне бяха заличени. Кой можеше да повярва, че семейство Полок току-що се е настанило? Мари беше работила до изнемога, за да постигне този резултат... Годиците, прекарани в Китай, силно бяха повлияли на характера и вкуса ѝ. Бе създала азиатска, доста необичайна екзотична атмосфера тук. В съседните къщи, построени по същия модел, царуваха дантелите, цветните импримета, кожените и тафтените кресла. У семейство Полок всичко беше различно. Близо до камината, като същински господар на дома, се изправяше статуя на мандарин от сив камък, на пода, под масичката от лакирано червено дърво, на която бе поставен голям букет от анемонии, беше постлана бамбукова рогозка. Огромен полилей от жълта восъчна хартия пръскаше златна светлина по стените, украсени с маски от Пекинската опера, калиграфии и снимки на Окса. Долните етажи и етажът на Драгомира с неговия бароков стил рязко се различаваха от фасадата на сградата. Окса обичаше тези контрасти, те съответстваха напълно на семейството ѝ. И на сегашния му живот... Младата колежанка се настани до прозореца, на покритото с черен бродат канапе, точно срещу майка си, която внимателно изслуша разказа ѝ за училището. След като подготви упражненията си по математика и английски, Окса се сгуши във вдлъбнатинката на рамото ѝ, нежно хвана един от дългите ѝ кичури и вдъхна парфюма ѝ с аромат на бяла тинтява. Минути по-късно, преуморена от трудния ден и упоена от майчината топлина, заспа със свити длани.

Когато отвори очи, все още лежеше на канапето в салона. Светлината на уличните фенери се процеждаше през прозорците. Беше

завита с пухкаво одеяло на лотоси, а главата ѝ беше положена на мека възглавница.

— Мамо?

Никакъв отговор. Окса се надигна, замаяна от съня. Запали лампата и погледна часовника: девет часа. Беше спала само един час. Не ѝ беше ясно дали иска да си отиде в леглото, или е във форма да свърши други дела. Запрати с длан топчица огън в угасналата камина и я разпали.

— Yes! — каза тя и победоносно вдигна свитите си юмруци.

Тогава на масата пред себе си забеляза лист хартия. Беше бележка от майка ѝ.

Голямото ми момиче, ти заспа. Не ми даде сърце да те събудя. Отивам за малко в ресторанта, за да помогна на Пиер. Спи, детето ми, обичам те.

Мама

Окса събра училищните си вещи и се качи в стаята си. Надяна долнището на пижамата и тениска, изми зъбите си, но още се колебаеше дали да си легне веднага.

— Я да ида да целуна баба...

Не беше я виждала от предната вечер, когато ѝ бе намазала корема с мехлем. Повдигна машинално фланелката си да види какво бе останало от синината.

— Ооо! Какво е това *нещо*?

Мехлемът явно беше подействал, понеже петното беше избледняло и от синьо-черно допреди няколко часа сега жълтееше. Но контурите му — странна работа — бяха изписали около пъпа ѝ свършена осмоъгълна петсантиметрова звезда. Беше ярка, сякаш начертана с линия и лилав флумастер. Кожата беше леко подпухнала, но никак не я болеше. Недоумяваща и тревожна, Окса хукна по стълбите към баба си.

14

ВИСШ СЪВЕТ

Окса се спря на площадката и наостри уши. Множество гласове се смесваха, видимо там се водеше крайно сериозен спор. Няколко души говореха тихо, други недотам, щом като откъслечни думи стигаха до нея през затворената врата. „Що за сбирка, помисли си Окса. Не може да се каже, че вътре се веселят...“ Приблужи се съвсем и реши да надникне през ключалката. Разпозна баба си в гръб по навитите около главата ѝ плитки. Баща ѝ седеше като закован в креслото до нея. Насреща някаква тъмнокоса жена, която Окса не познаваше, внимателно наблюдаваше Павел със свъсени вежди. Дочу глас, досущ като на Леомидо, брата на Драгомира.

— Признайте обаче, че сме длъжни да си зададем въпроса, приятели мои...

Окса изгаряше от желание да влезе, поне да целуне любимия си вуйчо.

— Даваш ли си сметка какво искаш от мен? — прозвуча гласът на баща ѝ. — Трябва да признаеш, скъпа моя майко, че преди няколко седмици, когато се появи *проблемът*, да го наречем така, направих всичко, за да организирам нашето бягство максимално резултатно. Но беше само за да спася семейството си, не се заблуждавай. Никога не съм крил несъгласието си за евентуално връщане...

Окса не го беше чувала да говори толкова сериозно. А той си беше истински трагик! Но какво ли се кроеше? За какво ли говореха? Какво означаваше тази история с бягството!

— Всички имаме семейства, всички сме истински Отвъншници — приглушено продължаваше Павел.

— Да, вярно е — отговори му женски глас, — но никой от нас не е забравил кой е и откъде идва. Павел, ти си син на Драгомира, знаеш какво означава това...

— Още повече — допълни Драгомира, — че за пореден път бяхме принудени спешно да се изнесем. Но не си прави илюзии, това е

само една нова отсрочка. Никога няма да сме спокойни. Никъде.

Окса не можа да долови нищо нататък. Чутото я разтревожи, мозъкът ѝ кипеше. И зъбчатите колела на въображението ѝ зачаткаха: баща ѝ и баба ѝ оглавяваха конспирация! Тайно общество. Организирана престъпна група. Ами да! Шпиони от Изтока, разбира се! Или най-лошото: те са членове на могъщата руска мафия... „О, не, милост, само не руската мафия...“, помисли си тя, прехапа устни и си представи кървави борби между враждуващи кланове. Любопитството ѝ се разпали и отново залепи окото си на ключалката. Тогава видя нещо... нещо... „Ааа! Какво е това?“, изстена тя и притисна устата си с ръка да не изпищи. Беше поразена, отдръпна се бързо, потърка очи, за да се увери, че не сънува. „Халюцинирам! Сънувам! Да, да, да, точно така, сънувам...“ Ощипа се по ръката и се намръщи от болка. Не, нямаше съмнение — беше будна. Което означаваше, че видяното е напълно реално... Беше го мярнала бегло, но то беше ужасно. Окса седна на първото стъпало, закри очи с длани и се напрегна да си представи образа на *нещото*. Едно тумбесто същество със сплескан нос, с клепнали уши, прекалено широка уста и огромни кръгли очи. Същество, което, ако не се брои синият гащеризон, нямаше нищо човешко... Окса пое дълбоко въздух и реши да погледне пак. Окончателно отхвърли възможността да е халюцинация, защото съществото си беше все там, както го бе видяла — стоеше до Драгомира и държеше поднос с чаши.

Окса се готвеше да побегне презглава, когато точно над къщата отекна гръмотевица. През отворените прозорци нахлуха вятър и дъжд и всички лампи запращяха и замигаха. Изведнъж крушките глухо изпукаха и угаснаха. Холът потъна в мрак, но никой от присъстващите не реагира на необикновеното явление. Нито на появата на оранжев октопод, който веднага замести изгорелите крушки... Странното мекотело кръжеше по тавана, мърдаше плавно многобройните си светещи пипала и в помещението отново стана светло като ден. Окса беше прекалено стъписана, за да избяга, и се залепи за отвора.

— Хм, хм, Сияйна моя, трябва да се изпрати указание... — каза съществото с писклив глас.

Окса сбърчи чело. „Сияйна моя? Какво ли значи това? Всички са откачили!“, недоумяваше тя. Необикновената твар се стараяше да привлече вниманието на Драгомира, като покашляше толкова

непремерено, че почти се задави. Тогава Баба Полок се обърна към нея, хвана я за клепналите уши и я издърпа, яко. Тя незабавно спря да кашля и се поклони.

— Сияйна моя, благодаря ви искрено, че спасихте Фолденгота си от задушаване. Но трябва да знаете, че някой слухти пред ключалката...

Драгомира и Павел за миг се спогледаха мълчаливо. После Павел кимна леко, а Драгомира стана и отвори вратата. Окса вече беше слязла няколко стъпала, след като чу — и разбра! — предупреждението на съществото, но беше късно да се скрие.

— Окса, детето ми, ела — повика я Драгомира с треперещ от възмущение глас.

— Без да искам, бабо! Нищо не чух, нищо не видях, кълна ти се! Искях само да ти кажа добър вечер...

— Знам, съкровище, знам... Не бой се! Ела да поздравиш няколко мои стари приятели.

Драгомира я подкани с ръка. Окса се върна и баба ѝ я прегърна по-силно от обикновено. Павел, който беше излязъл на площадката, нервно я целуна. Очите му блестяха, изглеждаше разтревожен и макар това да беше неговото естествено състояние, този път беше много повече от обикновено.

— Как си, тате?

— Добре, детето ми, добре съм... — каза припряно той.

Тримата влязоха в апартамента. Там цареше напрегната атмосфера, процеждащата се отвън светлина падаше по угрижените лица на втренчилите се в нея гости. Щом се появи пред тях, всички станаха.

— Леомидо! Знаех си аз, че си тук!

Окса се втурна към вуйчо си, който разтвори ръце да я прегърне.

— Как си, хубавице моя! Колко си пораснала!

Цели шест месеца не го бе виждала. Тя можеше и да е пораснала, но Леомидо си бе същият: висок, сух, с фини черти, с прозрачно сини очи, искряща усмивка, блестящо бели зъби. Бе много изискан, носеше редингот от черно кадифе на тъмночервени райета и вълнен панталон с безупречна кройка. Белите му коси бяха привързани на конска опашка с тъмнозелена панделка.

— Много си елегантен! — възхити се Окса.

Леомидо Фортенски беше брат на Драгомира. Някога беше диригент на прочут оркестър, а сега живееше на бурния уелски бряг. Съпругата му се бе споминала преди Окса да се роди, а двете му деца, Камерън и Галина, се бяха установили в Лондон. Неговото присъствие тук, в дома на сестра му, беше събитие, защото той рядко напускаше къщата си.

— Добър вечер, Окса!

— Абакум!

Зарадвана, че вижда човека, който я бе поздравил, Окса се хвърли в обятията му. Абакум беше кръстник на Драгомира. Той също бе напуснал завинаги Франция и преди няколко седмици се беше пренесъл в извънградската си къща, която притежаваше от години — една прекрасно обновена стара ферма на петдесетина километра от Лондон. Беше около осемдесетгодишен едър мъж с жив поглед, висок, леко прегърбен, с къса, идеално подстригана брада. Черните му очи излъчваха дълбока мъдрост. Въпреки природната му скромност, невъзможно беше да не бъде забелязан, където и да се намираше. Магнетичното му присъствие, необяснимо защо, привличаше вниманието на хората. Грижеше се за Драгомира още от нейното раждане. Двамата работеха в билкарницата, която тя държеше в Париж, и беше също като нея вещ в ботаниката.

Едва-що бе целунала Абакум, Окса отново чу вече познатите ѝ от банята ужасни женски викове. Почувства, че пребледнява, поспря за миг и погледна Абакум с недоумение и страх. На възрастния човек видимо също му бе приляло сериозно. Лицето му се изкриви и той нервно запуши ушите си с ръце. Секунди по-късно виковете заглъхнаха.

— Лошо ли ти е, Абакум? — побърза да попита Драгомира.

— Благодаря ти, Драгомира — съвзе се мъжът и допълни, без да изпуска Окса от очи: — Страдам от остро възпаление на ушите и не мога да се отърва от болките...

— Възпаление на ушите ли? — учуди се тя. — И къде го пипна, скъпи?

— Един Господ знае — тайнствено се усмихна Абакум. — Но да не се отвлечаме с дреболии. Моля те, Драгомира, представи приятелите ни...

— Окса, това е Мерседика де ла Фуенте, стара дружка, която идва от Испания.

— Добър вечер, Окса — поздрави испанската дама и кимна леко.
— Голяма чест е за мен да те срещна.

Мерседика беше висока и слаба. Имаше овално лице и гарвановочерна коса, вдигната на огромен сложен кок. Беше облечена в маково червен костюм с много висока яка, което ѝ придаваше надменен вид. С тъмните си, също като косите ѝ, очи тя внимателно наблюдаваше Окса.

— Тугдуал!

Абакум нарече така четвъртия гост, когото момичето не беше забелязало. Настанил се небрежно в дъното на хола, прехвърлил дългите си крака през ръкохватките на креслото, назованият младеж се изправи и се приближи. Беше на петнайсетина години и най-странната личност в бездруго ексцентричната компания. Дрехите му бяха черни, в подчертан готик стил: панталон, върху него пола, съвсем тясна риза, а на гърдите му висяха тежки сребърни синджири, кръстове и медальони. Гримираните му очи с тъмнолилави кръгове се губеха в бледото му, покрито с пиърсинги, изпито лице и придаваха на скрития зад катраненочерния кичур поглед израз на отчаяние и враждебност. Мрачното момче излъчваше нещо толкова необичайно, че Окса не можеше да откъсне очи от него.

— Здравей! — каза той ледено и се върна на мястото си.

Окса почувства, че глупаво се изчервява от това, че стърчи по пижама и тениска пред странното същество. При дадените обстоятелства, притеснението ѝ беше неуместно, но колкото повече се мъчеше да го овладее, толкова повече се засилваше неудобството ѝ.

— Тугдуал е внук на нашите много скъпи приятели Нафтали и Брюн Кнут — обясни Драгомира, избавяйки я от неловкото положение.
— Гостува за известно време на Абакум.

Всички неотстъпно наблюдаваха Окса. Въпреки усмивките, озарили лицата им, момичето не се чувстваше уютно. Не беше мечта на живота ѝ да става център на внимание, дори сред близки хора... Но тук имаше някакъв друг, къде-къде по-неконтролируем и обезпокоителен проблем: беше нагазила в нещо, което надхвърляше нейните възможности. „Тежко е...“, каза си тя. В мига, в който

особнякът я видя, събитията препуснаха необратимо. Нямаше връщане назад.

— Добре, сега ви оставям — възпитано направи жалък опит да се измъкне. — Ще се видим утре, нали, бабо?

— Окса, мисля, че трябва да останеш за малко — обади се баща ѝ развълнувано. — Имаме да ти разкажем някои неща...

15

ЕДЕФИЯ

— Да ми разкажете някои неща ли? На мен? Нещо лошо ли? — уплаши се Окса.

— За лошо, не знам — отговори той. — Във всеки случай е много важно.

— Преди това ми се ще да ви попитам нещо. Може ли? — изрече колебливо Окса.

— Слушаме те — подкани я Драгомира и на челото ѝ се врязаха тревожни бръчки.

— Знам, че не биваше, но видях... нещо в апартамента ти, бабо.

Драгомира стана, отправи се към кухнята и след няколко секунди се върна, придружена от прословутото създание, което Окса бе мярнала през ключалката. Момичето ахна от изненада и отстъпи назад.

— Окса, това е моят Фолденгот. Не се бой, съвсем безобиден е — добави Драгомира, забелязвайки, че Окса инстинктивно се дръпна.

— Отправлям ви поздрав за добър вечер, внучке на моята Сияйна — каза създанието и се поклони.

— Ка... къв... ка... къв е тоя образ, татко? — заекна Окса.

— Бабиният Фолденгот, мила.

— Бабиният КАКВО?

— Фолденгот, нещо като интендант, ако по`ти харесва. Драгомира има два — мъжки и женски — те домакинстват и изпълняват всякакви задачи — уточни Павел и по лицето му пробяга усмивка.

— Ей, че откачено! Откъде го изкопа, бабо? — възкликна момичето, като не откъсваше очи от създанието.

— Дълга история, съкровище... Но, хайде, сядай при нас!

Окса се настани до баща си на червения кадифен диван, точно срещу баба си и нейните гости, Фолденготът пристъпи и ѝ предложи напитка. Окса с любопитство прие подадената чаша и го разгледа отблизо, но не посмя да го докосне.

— Невероятно! То е извънземно, нали!

— Не, не е извънземно — каза баща ѝ.

— Да не сте го довели от Русия, да не е от степите?

— Нито извънземен, нито степен е нашият произход, внучке на моята Сияйна, вярването почива на заблуда — уточни Фолденготът и разтърси енергично голямата си кръгла глава.

Драгомира огледа присъстващите, сякаш мълчаливо се съветва с тях. Те ѝ смигнаха в знак на съгласие. Тя си пое въздух и продължи:

— Съкровище, всъщност Фолденготите ми не идват ни от космоса, ни от Русия, а, както ние всички, от една далечна страна. Баща ти, Тугдуал и ти сте родени тук. На тази Земя. А ние, по-възрастните — в нашата родина Едефия.

— Едефия ли? Никога не съм чувала за нея! Къде е това?

— Едефия се нарича нашата родина — започна Баба Полок.

— Тя се намира на Земята, но никъде не е отбелязана.

— Почакай, бабо... Да не би да е някакъв паралелен свят? Това ли искаш да ми кажеш? — запита Окса, смаяна и очарована едновременно.

Леомидо и Абакум се засмяха.

— И да, и не — отговори Драгомира, като търсеше думите си. — Защитена е със светлинна бариера и поради това е невидима за Отвъншниците.

— Отвъншниците ли? — подскочи Окса.

— Отвъншниците, за разлика от Отвътрешниците... са всички, които живеят извън Едефия. Представи си нещо като гигантска биосфера, която никой не може да види...

— Ще си представя. Винаги е по-лесно да си въобразиш какво ли не — въздъхна Окса. — Но да повярваш, е по-трудно...

— Това е нормално и разбираемо — продължи Драгомира.

— Навярно ще ти е нужно известно време, но все пак ще ти обясня, като се опитам да бъда пределно ясна... Едефия съществува, откакто съществува и Земята, но е закрыта с въпросната бариера и територията ѝ е невидима за Отвъншниците. Защо ли? Доколкото можахме да установим, скоростта на светлината там е по-голяма от обичайната. Границата на Едефия е непроницаема, но ние я виждаме, защото очите ни са приспособени генетически към тази феноменална

скорост, която ѝ придава удивителен, несъществуващ Отвън цвят. Непознат...

— Как така непознат? — извика изумена Окса. — Нали се предполага, че всички цветове са известни?

Баба ѝ не отговори и наведе очи, видимо доста развълнувана от разказа, който бе подхванала.

— Но това, което ми разправяш, е откачено, бабо! Съвсем откачено! — прецени Окса и прекара ръка по лицето си. — Да не ме занасяш...

Гостите около нея запазиха тягостно мълчание и то помете всичките ѝ съмнения. Баща ѝ стисна по-силно ръката ѝ. Окса се обърна към него:

— Тате?

— Баба ти казва истината — произнесе с мъка Павел. — С изключение на Мари, която си е същинска Отвъншница и не знае нищо за нашите корени, ние носим в себе частици от Едефия. Дори да не сме родени там, ние, бегълците, участваме в общност, която нарекохме Спасените...

— Спасените ли? — ахна Окса.

— Спасените са от Едефия, скъпа. Име, което съвсем подхожда на съдбата ни, независимо дали ни харесва, или не? — отбеляза горчиво баща ѝ. — Трябваше ми време, за да приема частта от Едефия, която е в мен. Години се опитвах да загърбвам произхода си и дори не съм сигурен дали успях, разбираш ли... Дълго отказвах да съм различен. Но се наложи да се изправя пред очевидната истина: никога не бях като останалите момчета, също както днес не съм като останалите мъже.

— И аз не съм като другите! — извика Окса.

Всички погледи се устремиха към нея. Изгаряща от любопитство, тя съвсем забрави, че си бе обещала да пази тайната си. Прехапа устни и се наруга, че престъпи дадената дума.

— Означава ли това, че правиш по-необикновени неща, съкровище? — попита трескаво Драгомира.

— Тъж, леко необикновени, да... Може да се каже...

Окса бързо облегна лакти на коленете си и задъхана подпря лицето си с длани. При тези думи всички останаха в тревожно

очакване и още по-настойчиво приковаха очи в нея. Абакум я поощри с поглед.

— Ами, мога да се издигам над земята, не много високо, но и толкова ми е достатъчно! Страхотно е! — започна тя. — Мога и да премествам предмети, като се съсредоточа.

— Магнетус! Превъзходно! — провикна се баба й.

— Изхвърлям и топчици огън, но не знам как го правя, просто изхвърчат от дланите ми...

Окса млъкна, притеснена от въздействието на думите си върху хората, които я слушаха.

— И още?... — кротко попита Павел.

— Мога да изправам коси от разстояние... — добави тя, припомняйки си своя пръв вълшебен опит.

Очите й блестяха от въодушевление, но онези, които я познаваха най-добре — баща й и Драгомира — не се подведоха и разбраха уплахата й. Двете вертикални бръчки на челото й бяха показателни. В паметта й изплуваха куп картини и поставяха съвестта й на изпитание. Да каже ли за Макгроу? За Острогота? Макар че изгаряше от желание да сподели, вътрешният й глас буквално крещеше: *Не! Само това не прави?*

— Ще ми се да узная сега повече за Едефия — каза Окса твърдо, за да прогони последните си колебания.

Драгомира се намести по-удобно в креслото.

— Разбира се, скъпа моя, разбира се... За начало нека кажа, че можем да си представим Едефия като огромна слънчева централа с големината на Ирландия, разделена на пет области. На нашата земя, защитена от плащ и почитана от Отвътрешниците, животните, растенията и хората се развиваха в идеални условия на изобилие и хармония. Равновесието беше основата на цивилизацията ни и бележеше нашия живот. Народът ни беше разделен на четири съвършено различни, но свързани помежду си племена: Горските хора, Якоръките, Гръмогласите и Всесъщите феи.

— Всесъщи феи ли? — прекъсна я Окса ококорена.

— Много тайнствени същества... те обитават Острова на феите, който изцяло им се полага по право. Аз живеях в Стъклената колона, построена точно там, където в Едефия се пресичат четирите посоки на

света. Колоната е изградена от кристал и е специално предназначена за Сияйната и семейството ѝ, а също и за Помпиняк...

— Какво е Помпиняк? Ами Сияйна? — прекъсна я пак Окса.

— Помпиняк ли? Нещо като правителство. А пък Сияйна...

— Така те нарече извънземният... въъ... Фолденготът! — провикна се Окса и посочи дребното същество, седнало като мъдрец по турски до калъфа на контрабаса в дъното на помещението.

— Сияйна е господарката на Едефия — продължи Драгомира, приковала поглед във внучката си. — Тази, която притежава цялата власт. Единствена тя може да общува с Всесъщите феи, всемогъщите богини на тази земя. Заедно с тях Сияйната осигурява животворните дъждове и благодатта на слънчевите лъчи, които правят Едефия такава, каквата е. Или каквата беше... Щедра земя, чиито богатства ни позволяваха да живеем в хармония, равенство и изобилие. Сияйната пази и защитава това равновесие. Тя владее баснословната мощ на светлината, топлината и водата... сърцето на органичния, неорганичния и растителния свят.

Драгомира замълча за миг, погледът ѝ потъмня, ноздрите и трепкаха в ритъм с пресекливото ѝ дишане.

— Колко отдавна не съм говорила за тези неща — прошепна тя и замижа.

От уважение към Баба Полок гостите стояха неподвижни и смълчани. Окса, на която направи невероятно впечатление засвидетелстваното уважение, огледа поотделно участниците в извънредно необикновената сбирка. Леомидо и Абакум сякаш бяха отражение един на друг, те седяха със склучени на коленете ръце, с натежали от носталгия лица. Елегантната Мерседика поклащаше глава и пощипваше кожата на дясната си ръка с лакираните червени нокти на лявата. Павел изглеждаше най-развълнуван от всички. Седеше до дъщеря си, а тя виждаше само строгия му профил и бързо пулсиращото му слепоочие. Той преглъщаше с мъка, чертите му бяха изпънати, гърлото свито. Само на загадъчния Тугдуал като че случващото се около него му бе свършено безразлично. Все така отпуснат във фотьойла, той се бе съсредоточил върху айпода си, от който долитаха ритмични бибипки.

— Бабо... значи ти си Сияйна? — прозвуча тънкото гласче на Окса.

Тя усети как баща ѝ замръзна до нея, а Драгомира кимна утвърдително. Мълчаливото и категорично потвърждение реши в този миг съдбата на семейството ѝ.

— Спомняш ли си знака на коремчето ти от вчера? — продължи Драгомира с разтреперан от вълнение глас.

— Синината ми? О, тъкмо исках да ти я покажа!

— Знам, съкровище, знам... Синината е изчезнала, нали? И сега на нейно място, на пъпа ти има осмоъгълна звезда — точно я описа старата дама.

Окса зяпна. Тя сложи инстинктивно ръка на корема си и почувства как я обзема страхотно любопитство. Любопитство, примесено с много силна тревога. Какво ли значеше всичко това?

— Откъде знаеш, бабо?

— Защото и аз имах същия знак преди петдесет години. Бях удостоена с него както майка ми, баба ми и другите преди нас. Но изчезна, щом станах Спасена. Днес ти наследяваш следата, Окса.

— Какво означава това, бабо? Какво означава?

Гласът ѝ трепереше от възбуда и уплаха. Тя погледна баба си, задиша тежко, сърцето ѝ се сви.

— Следата посочва момичето, което ще стане следващата Сияйна — въздъхна Драгомира. — Това си ти, Окса! ТИ СИ БЪДЕЩАТА СИЯЙНА НА ЕДЕФИЯ! НАШАТА ДЪЛГООЧАКВАНА...

ТАЙНАТА-КОЯТО-НЕ-СЕ-СПОДЕЛЯ

Драгомира замълча. Бузите ѝ горяха, просълзи се и изглежда не ѝ се вярваше, че бе изговорила всичко това. Настъпи тягостно мълчание. Погледите се устремиха към слисаната Окса, която се чувстваше повлечена от шеметна вихрушка. Тя беше... кралица! Кралица на невидима страна, чийто народ притежаваше свръхестествени способности? Невероятно... И въпреки това само мисълта, че може да е истина, тайно предизвика у нея възторг. Тя? Окса? Но това е лудост! Чиста лудост!

— А защо вие сте тук? Какво се е случило? — попита задъхано тя.

— Наложил се да се спасяваме — отговори Драгомира с блеснали от сълзи големи, сини очи. — Бях на малко повече от тринайсет години. Майка ми, Малорана, тогава беше кралица, а Следата се появи и ме посочи за бъдещата Сияйна. Предстоеше да започна обучението си...

— Как така обучение? — прекъсна я Окса.

— Да бъдеш кралица не значи да импровизираш, още повече на такава крехка възраст! То се научава. Титулуваната Сияйна носи тази отговорност и царува, докато новата Сияйна се подготви. Извън многобройните ѝ вродени дарби, стажуващата Сияйна трябва преди всичко да се научи на самоконтрол.

Драгомира прекъсна и хвана Окса за ръка.

— Ти също трябва да усвоиш уменията да управляваш и контролираш способностите си. Днес те са некоординирани и стихийни, самата ти дори не ги познаваш. Както всички Сияйни, трябва да бъдеш въведена. В Едефия началото на подготовката се поставя на официална церемония, на която бъдещата Сияйна получава Пелерината. Изработена е от феите и дава огромна власт, чиято най-важна част е правото да отваря Портала на Едефия, през който се преминава Отвън. Тук се крие или по-точно се криеше Тайната-Която-

Не-Се-Споделя. За зла беда майка ми, Малорана, прояви непредпазливост. Заради невниманието ѝ един злосторник се сдоби с Тайната, на която тя беше единственият пазител. А щом Тайната бе разкрита...

Драгомира спря разказа си изведнъж, бучка бе заседнала на гърлото ѝ... Изплувалите спомени, изглежда, ѝ причиняваха болка. Прегърбена, с изопнато лице и плувнали в сълзи очи, Баба Полок стана тежко от креслото, откачи от стената две големи картини и с един замах угаси всички светлини. Стаята тутакси потъна в мрак.

— Какво прави тя? — прошепна смаяна Окса.

— Да се обърнем и *ще видиш* какво се е случило — отговори баща ѝ.

Драгомира седна отново и се вгледа в стената срещу себе си. Появиха се ясни изображения като на телевизионен екран, сякаш Драгомира ги прожектираше с очите си. Окса извика пронизително:

— Невероятно! Ще се побъркам!

— Баба ти има дарба на Мемопроектор, което означава, че може да ни прожектира спомените или мислите си — обясни тихо Леомидо.

— Ще ти покажа — каза Драгомира със задавен от вълнение глас — най-ужасния си спомен, споменът, който постоянно ме преследва. Но гледай, скъпа моя, виж какво стана тогава...

На стената се появи просторна кръгла зала, опасана с прозрачни колони, по които се виеха пурпурни диви лози. Ослепителна светлина струеше през стъкления таван и през прозорците. В средата, на ниска, направена сякаш от един-единствен кристал, маса беше сложена купа, препълнена с огромни плодове. В дъното на удивителното помещение, сред буйната растителност и изобилие от цветя стоеше висока жена. Стройната ѝ осанка беше благородна и изящна, черните ѝ коси падаха като водопад по гърба ѝ. Внезапно се чу страхотен шум и ужасни викове. Картината се раздвижи и се показаха кадри. Тогава Окса разбра, че гледа случилото се в Едефия през очите на Драгомира. *Спомените на баба ѝ като в пряко предаване!*

Жената се втурна към средата на залата с развяна жълта широка рокля и се приближи до Драгомира.

— Какво става, мамо? Какво?

Сега вече високата жена, Сияйна Малорана, майката на Драгомира, се виждаше отблизо. Беше изключително красива, смъртно бледа, а в погледа ѝ се четеше паника.

— Стой тук, детето ми, не се страхувай!

Вратата рязко се отвори и няколко мъже влетяха с трясък, разблъсквайки всички, които напразно са опитваха да им попречат.

— Дошли сме за Малорана... — изрева един от тях и залепи за стената охранителя само като си протегна ръката.

— *Оций!*? — извика Малорана.

Отпред излезе набит мъж, облечен в широк панталон с дълбоки басти и ризница от мека кожа. Излъчваше обезпокоителна самоувереност и студенина. Малорана бе видимо потресена от внезапното нахлуване, погледна малката Драгомира с безкрайна тъга и тръгна към току-що влезлия човек.

— Оций... Значи вие... Вие, първият Служител на Помпиняк, сте начело на този заговор! Предател!

— Не ми говорете за предателство? — изрева Оций. — Не забравяйте, Сияйна, че *само* вашата непредпазливост ми позволи да науча Тайната-Която-Не-Се-Споделя!

— Разбира се, моята непредпазливост е в основата — възрази Малорана, — но ако не бяхте я откраднал с измама, нямаше да се случи всичко това! Да, най-голямата ми грешка е невниманието, но и сляпото ми доверие към вас, въпреки единодушното несъгласие на Помпиняк. Безграничната ви амбиция днес ще ни погуби. Погледнете какво сторихте!

И с едно движение на ръката посочи терасата, откъдето се чуваха тревожни викове.

— Вашето предателство хвърли във въздуха Пясъчния часовник на страната! — повиши глас Малорана. — Ударът се усети в най-отдалечените краища на Едефия и сега вече понасяме последствията от вашето посегателство. За нещастие не само аз ще съм жертва. Видяхте ли колко намаля светлината? И колко спадна температурата? Народът е изпаднал в паника. За пръв път в историята ни настъпва такъв хаос!

— Да! Можете да се гордеете, че вие сте причината за това, Сияйна — избълва Оций с предизвикателен поглед. — Аз целя не залеза на Едефия, а тъкмо обратното. Искam да направя от нея център

на света! Известно ми е, че можете да отворите Портала, желая само да изляза и да отида Отвън!

— НИКОГА! ЧУХТЕ ЛИ МЕ ДОБРЕ? — извика Малорана.

— Вашето упорство е доказателство за върховен егоизъм и безумно заслепление, които всички Отвътрешници повече не могат да търпят — ревеше мъжът.

— Всички ли? — прекъсна го гневно Малорана. — Имайте смелостта да говорите от свое собствено име, Оций! Вие настоявате да преминете оттатък, не народът! Вие ме предадохте, не той!

— Лъжете се, Сияйна, аз не съм сам... — продължи яростно Оций. — Ще се изненадате, като видите кои се присъединиха към моите редици... Но днес е важен ден, вие ще разтворите Портала за мен и съюзниците ми било доброволно или насила, вече нямате избор!

— Да отворя Портала ли? Доброволно или насила? Оций, това доброволно няма да стане. Известно ми е какво целите да направите Отвън, защото вас ви интересува единствено властта. Не исках да си го призная, наивно смятах, че няма съвършени хора и затова би било несправедливо да плащаме за грешките на предците си. Въпреки всичко ви дадох шанс. Нещо, което в този час ми струва много скъпо. Ако ви оставя да излезете, ще застраша окончателно и Едефия, и Отвън! Нашата власт не ни е дадена, за да подчиняваме онези, които я нямат! Винаги сме спазвали този принцип. А сега, когато Тайната престана да бъде тайна, защо решихте, че отварянето на Портала въобще е възможно? Може би тази власт е изчезнала с унищожението на Часовника... Да ви кажа ли каква клетва положих в Залата на Пелерината, както всички Сияйни преди мен? — завърши величаво тя.

*Таз Тайна пазиш ти самичка!
Посветена си единствена от всички:
Отвътре и Отвън в човешките души,
и хубаво, и лошо по равно се таи.
И нея ако някога погубиш,
живота си веднага ще изгубиш!*

Мъжът потрепери и сякаш загуби самообладание от почти изстреляните в лицето му думи. Изглежда, се замисли за миг и

отговори:

— Това е уловка, Сияйна! Опитвайте се да хитрувате и затова ще отстъпите насила! И ако не вие, тогава ще го направи тя — каза грубо той и се втурна към малката Драгомира.

— НЕ! Драгомира няма да ви помогне! Докато не е влязла в Залата на Пелерината, тя не може да отваря Портала! Няма тази власт. Единствено Пелерината ще ѝ я даде...

Оций се спря разколебан. После злобно се озъби:

— Давам ви срок да размислите до вечерта. След това, ако все още упорствате и отказвате да сътрудничите, последствията ще са страшни. За вас и вашите близки. В края на краищата какво са няколко часа чакане в живота на първия човек на Едефия, за да премине Отвън!

После картината от стената изчезна...

ГОЛЕМИЯТ ХАОС

Картината се появи отново. В голямата зала, където Малорана и Драгомира бяха попаднали в плен, владееше потискаща атмосфера. Един мъж, седнал в кресло с гръб към прозореца и балкона, беше приковал погледа си в тях. Мемопроекторът бавно измести ракурса и тогава в кадър влязоха две двайсетгодишни момчета, които с пръст на уста даваха знак да се запази тишина. Едното беше леко прегърбено, а другото доста хилаво. Те духнаха в нещо като стъкларска цев и пазачът се строполи.

— Абакум! Леомидо! — полугласно изрече Малорана и се изправи. — Помислих си, че никога няма да дойдете... Научихте ли нещо?

Лицето на прегърбения младеж помръкна.

— По-лошо е, отколкото мислехме, моя Сияйна. Оций разполага с многобройни последователи, внедрени сред племената и в Помпиняк. Предателите от четирите краища на Едефия са се обединили около него.

— Ще отвлече Драгомира, майко! — намеси се Леомидо. — Тази нощ.

— Какво? — запита сподавено Малорана. — Казах му, че Драгомира не е готова! Той знае, че ще може да отвори Портала едва когато получи Пелерината и не по-рано!

— Точно затова я иска — уточни Абакум. — Живее само за мига, в който ще е възцарена. Тогава ще я принуди да го отвори и ще премине Отвън...

— Не искам с Оций! — отекна викът на малката Драгомира. — Никога няма да му отворя Портала, НИКОГА!

Тя обърна глава към майка си. Лицето на Малорана се появи в Мемопроектора.

— Залата на Пелерината е изчезнала... — промълви пребледняла владетелката.

Младежите я гледаха стъписани.

— Щом Тайната-Която-Не-Се-Споделя беше разкрита, Клетвата беше нарушена и Залата изчезна. Излъгах Оций, накарах го да повярва, че трябва да почака Драгомира да влезе в Залата. Исах да спечеля време.

— Но тогава... Порталът ще остане затворен завинаги! — промълви Абакум.

— Драгомира не може да отвори Портала, но Оций не го знае. Все пак има още една, последна възможност — мрачно обясни Малорана с треперещ глас.

Абакум я изгледа ужасен.

— Каква е цената, Сияйна моя?

— Длъжни сме да спасим Драгомира — каза Малорана, избягвайки въпроса. — Няма нищо по-важно от това. Тя трябва да премине Отвън. Бъдещето на Едефия е в нейните ръце.

— Но аз не искам! — избухна Драгомира.

Малорана се обърна към дъщеря си със сълзи в очите.

— Трябва, момичето ми. Трябва на всяка цена да те спасим от Оций! — после заповяда на младежите: — Отведете я! Бързо!

Абакум грабна Драгомира, метна я на гръб и тъкмо когато излезе на балкона, в стаята нахлуха няколко мъже. Мемопроекторът показва Малорана, която се издигна на два метра от земята, разпери ръце, после се завъртя с шеметна скорост и завихри невероятна вълна, която помете всичко наоколо. Плодовете от масата се разлетяха, разбиха се в стената, а хората на Оций залитнаха и се вкопчиха в колоните, за да запазят равновесие. После младежът отнесе Драгомира. Извън кадъра битката в голямата зала се ожесточаваше. Два етажа по-долу двамата се промъкнаха през доста тесен проход и проникнаха в тъмен коридор, където ги чакаха няколко души.

— Къде е Малорана? — тихо попита някой.

— Остана горе с Леомидо! — отговори младият охранител. — Надявам се да ни настигне... Но нямаме и минутка за губене!

Хванаха се здраво за ръце и побягнаха по коридора, в който ечаха ужасяващи викове. По всичко личеше, че стените бяха изградени от огледала, защото явно никой не ги забелязваше, докато те наблюдаваха как се вихри истинско сражение: вдигнати във въздуха мъже се блъскаха в стъклени стени, други се издигаха над пода, удряха и

ритаха силно противниците си. Най-жестоки от всички бяха хората на Оций. Разпознаваха ги по кожените им ризници. Бяха въоръжени с обикновени сарбакани, досущ като стражите на Драгомира. Те изхвърляха страшни вещества, тъй като „мишените“ им се хващаха за гърлата и мигом падаха унищожени, без да успеят да се защитят.

— Какво е това? — тихо попита Окса.

— Черните глобуси... — пошепна в ухото ѝ Павел, без да прецени, че от отговора му нищо не ѝ ставаше ясно.

Внезапно групата се натъкна на затворена, вградена в стъклената стена, врата.

— Коридорът свършва тук, вече нямаме прикритие! — каза Абакум, хвана дръжката и се приготви да отвори.

— Не бива да забележат Драгомира! Да вървим!

Втурнаха се напред. Никой не ги забеляза в царящия хаос.

Мемопроекторът внезапно се фокусира на пода: явно малката Драгомира беше паднала. Когато картината се проясни, на земята лежеше мъж и се превиваше от болка. Дясната му ръка се разпадаше с невероятна бързина! Лицето му позеленя и се покри с плюски, пълни с белезникава прах. Човекът виеше неистово. Охранителят вдигна малката Драгомира и лудият бяг продължи. Тичаха и се блъскаха надолу сред невиджаната суматоха по десетките стъпала на голямата кула. Мъртви и тежко ранени мъже и жени бяха пръснати навсякъде, стенания отекваха по осеяните с тела коридори. Изведнъж се чу рев: огромен мъж с кожена каска прегради пътя им и се прицели в тях със същата тайнствена тръба.

— ПРЕДАТЕЛ! — изкрещя Абакум.

— Дай ми Драгомира! — отвърна човекът. — Нищо лошо няма да ѝ направим, дори напротив. Нужна ни е само да отвори Портала. Дай ми я и всички ще се спасите!

— Драгомира не може да го отвори! Още не е получила тази власт!

При тези думи врагът стремително се спусна напред. Един от защитниците на Драгомира се опита да го спре, но го застигна веществото, което черната цев на Фелона изхвърли.

Кръвта навярно бе плиснала право в лицето на Драгомира, защото кадрите на стената изведнъж почервеняха.

Момичето нададе пронизителен вик и прекара ръка през очите си, за да я избърше, Фелонът явно също беше улучен с нещо, което го обезвреди. Завъртя се бясно около собствената си ос като същинско торнадо. Но неговите съзаклятници препречиха пътя!

— Изгубени сме...

— Не! Има още един изход!

И младият охранител посочи малка ниша над етажите, през които им оставаше да преминат.

— Хайде, Сияйна! Скачайте, баща ви е долу!

Драгомира се подчини, без да се поколебае и за миг. Последваха я няколко души. Мемопроекторът проследи как се хвърли в празното пространство и плавно се приземи. Тя сякаш летеше.

— Татко! Добре ли си?

Един слаб мъж с нежни очи погледна първо Драгомира, после човека, който я носеше.

— Драгомира, детето ми! Абакум! Къде са жена ми и сина ми?

— Ето ни, Валдо!

Мемопроекторът се завъртя и показа Малорана и Леомидо, разрошени, с изпокъсани дрехи, покрити със сажди и кръв.

— Ние с Леомидо се опитахме... — задъхано започна Малорана. — Но Оций е организиран много добре нападението си, стотици Якоръки и Гръмогласи са се присъединили към него. Въоръжени са с минерални оръжия, които не можем да обезвредим... Няма как да се защитим. Да бягаме! Драгомира трябва да премине Отвън!

Валдо им подаде селски дрехи, които те надянаха набързо.

— Да не забравите това! — каза той и посочи някакви сламени шапки. — Малорана, Драгомира, тези са за вас!

Бяха шапки с плътна мрежа, каквито използват пчеларите. Преметнаха през рамо чантите си и се отправиха към подобно на шейна возило, в което бяха впрегнати две пръхтящи от нетърпение гигантски Лещарки. Нервничеха навярно, защото превозното средство беше натоварено с кошери и пчелите жужаха застрашително.

— Трябва да се разделим. В противен случай Фелонът и хората му ще ни забележат. Семейството на нашата Сияйна тръгва с мен с впряга на Лещарките — каза Абакум.

— Ще се срещнем при езерото Сага преди залез-слънце — каза Малорана. — Пазете се, скъпи приятели. Падне ли нощта, ще бъде

много късно. Късмет! — Сбогува се натъжена с всеки от членовете на групата. После всички изчезнаха в тълпата. До возилото останаха само петима: Малорана, съпругът ѝ Валдо, Абакум, Леомидо и Драгомира, чието присъствие се отгатваше на екрана. Междувременно шумът от битката опасно се приближаваше.

— Да побързаме! Нямаме и минутка за губене! — провикна се Валдо.

Картината на стената внезапно се замъгли, навярно Драгомира беше сложила пчеларската шапка и прикрила лицето си. За последен път тя погледна към великолепната сграда във форма на прозрачна колона, която току-що бе напуснала. Горните етажи бяха обхванати от пламъци, дългите им езици се подаваха от балкона, където Малорана стоеше допреди малко. Впрягът излезе от двора и пое по една гъмжаща от обикновени хора и странни същества улица. Не след дълго шейната леко се разтресе, Лещарките размахаха гигантските си криле и екипажът излетя.

— Стой! Спрете!

Трима въоръжени мъже със свирепи лица висяха във въздуха и препречваха пътя на невероятния впряг. В ръцете си държаха тръбички като хората на Фелона в стъклената кула. Двама от тях ги насочиха към Абакум и Леомидо, които криеха лицата си под нахлупените шапки.

— Внимавайте — прошепна Малорана. — Сигурно са Фелони, наемници на Оций...

— Кои сте вие? Къде отивате? Какво карате? — попита гръмогласно началникът им.

Абакум се прокашля и ясно отговори:

— Ние сме Горски хора от Зеления плащ; аз се казвам Пер Бег, а това са майка ми и двамата ми чираци. Връщаме се у дома, продадохме всичкия мед, погледнете кошерите в шейната...

Военните се доближиха и Мемопроекторът показва как с крака си Малорана ритна незабелязано кошерите, от които на мига се разнесе доста сърдито жужене. Мъжете отстъпиха.

— Пчелите сега са малко неспокойни — обясни Пер Бег, всъщност Абакум.

— Имаме заповед да проверим самоличността на всички хора в този район — отсече строго първият войник.

Малорана рязко скочи, отвори единия кошер и извика на Драгомира:

— Пази се!

Настана суматоха. Пчелите се стрелнаха към войника и накацаха по лицето му. Той отчаяно ги отпъждаше и крещеше, но те се вмъкнаха в зейналата му уста и моментално го принудиха да млъкне. След секунди се строполи. Междувременно Леомидо удари с юздата втория Фелон и разсече лицето му. От раните шурна кръв, кожените доспехи и каската му се разцепиха, сякаш разкъсани от мечи нокти. Войникът падна на свой ред, преди да успее да направи каквото и да било. Малорана използва хаоса и духна в стъклената си тръбичка срещу третия Фелон. Жълтеникаво вещество се разля по гърдите му, разяде като киселина кожената му ризница, кожата и дробовете му. Фелонът, или това, което бе останало от него, се разми в нищото. Абакум дръпна поводите и гигантските Лещарки отново полетяха. Драгомира свали шапката си и картината веднага се проясни.

— Какво хладнокръвие, Сияйна! — промълви с разтреперан глас Абакум.

— Да благодарим на пчелите — каза Малорана.

— За нас е чест да ви служим, Сияйна — зажузаха бурно пчелите и кошерите заплашително се разклатиха.

— Наближаваме! — обяви Леомидо.

Мемопроекторът насочи обектива към хоризонта. Небето беше странно, с особен, неописуем цвят. Неопределим и тайнствен.

— Това сигурно е границата на Едефия... — прошепна Окса, която вече разбираше какво е искала да каже баба й, когато спомена за „непознат цвят“ на Земята.

Щом пристигнаха до края на гъста гора, сред която блестяха езерни води, Лещарките плавно приземиха шейната.

— Вижте! Нафтали е тук! — извика Драгомира и се завтече към огромно дърво, чийто ствол имаше поне четирийсет метра в диаметър.

Тогава до тях се приближи мъж с изумрудени очи, последван от десетина други, от онези, които бяха воювали, а после избягали от

кулата.

— Едва напуснахме Хилядоочия, там беше Оций и ме позна, а Фелоните се опитваха да ни задържат! — каза Нафтали. — Трябва да побързаме, сигурно вече са наблизо...

Погледът на Драгомира беше привлечен от една червена птица, която летеше право към нея.

— Това е твоят Феникс — обясни ѝ останалата без глас Малорана. — Родил се е от пепелта на моя, когато Следата се е появила на корема ти.

Беше съсипана и страхотно бледа.

— Аз съм виновна за случилото ни се, детето ми. Ужасна беда застигна Едефия заради безотговорността ми и ни хвърли в Хаоса. Могъществото, което се крие в Залата на Пелерината, е погубено, защото като не опазих Тайната-Която-Не-Се-Споделя, разруших самата същина на нашата Родина — равновесието и зачитането на всяка форма на живот.

Малорана свали от врата си тънка верижка, на която висеше внушителен, протрит от времето, накит.

— Този Медальон принадлежи на Сияйните. Носи го винаги, пази го като зеницата на окото си... — прошепна тя на ухото ѝ, докато закачаше верижката на шията ѝ. — Порталът ще се отвори благодарение на единството между Всесъщите феи и душите на предишните Сияйни. Но като ти предадат силата си, те ще станат броднички. Ще ти трябва храброст, за да ги спасиш, и мъдрост, за да разрушиш проклятието. Ако си смела и направиш правилния избор, ще откриеш изхода. Тогава Залата ще ми прости за грешките. И най-вече не забравяй никога това, което ти казах: решението е в твоите ръце. В теб е Надеждата на Едефия.

— Мамо, искам с теб! — изхлипа момичето.

— Повярвай ми! — умоляваше я Малорана. — И никога не забравяй...

Фениксът долетя съвсем близо и кацна в краката на Драгомира. Тя клекна и погали великолепните му пера. Внезапно обърна глава и Мемопроекторът проследи погледа ѝ: десетки мъже летяха стремглаво към гигантското дърво.

— Бягай, Драгомира! БЯГАЙ! — заповяда ѝ Малорана.

Фениксът запя прочувствена и затрогваща песен, която прониза сърцата на присъстващите. Тогава сияйна дъга с тайнствен цвят се изписа на стената и заблестя в настъпващия мрак.

— Тръгвайте! МИНЕТЕ ПРЕЗ ПОРТАЛА! САМО НЕ ИЗПУСКАЙТЕ ДРАГОМИРА! Останалите — с мен, бързо, да ги прикрием! — извика Малорана.

— Мамо! Не искам, НЕ! Ела с нас! — плачеше Драгомира.

Абакум и Леомидо я грабнаха и се втурнаха към светлинната дъга. Нафтали полетя, задмина ги и изчезна от погледите им, щом допря арката, точно в мига, в който един от приятелите му се строполи, покосен от Фелоните. Други успяха да преминат през дъгата и също изчезнаха. Мемопроекторът се завъртя и се спря на Валдо: той отчаяно се опитваше да попречи на Фелоните да връхлетят върху дъщеря му. Внезапно се закова на място, падна тежко и се претърколи на земята. Драгомира нададе сърцераздирателен вик. Малко по-нататък Малорана водеше ръкопашен бой с Оций. Изглежда беше ранена в главата, защото се виждаше, че по бузата ѝ се стича кръв. Изведнъж се издигна във въздуха, нанесе яростен удар по предводителя на Фелоните, после с цялата си тежест се стовари отгоре му. Омаломощени от битката, двамата застанаха един срещу друг на колене до окървавеното тяло на Валдо. За зрителите на Мемопроектора стана ясно, че са се наранили смъртоносно, защото силуетите им рухнаха и изчезнаха във високата трева.

— МАМО! — изпищя Драгомира.

Дъгата беше вече съвсем близо.

— ДРЪЖТЕ СЕ! — изрева Леомидо.

На стената, където се проектираха спомените на Драгомира, се появи черна вихрушка и се завъртя стремително, като чудовищна състезателна шейна. Когато спускането свърши, пред погледа на Драгомира се разкри трепкащ безводен пустинен пейзаж. Видимо бе станало много студено, защото Леомидо тракаше със зъби.

— Къде сме? — чу се гласът на ужасената Драгомира.

— Всичко, което знам, мъничка Сияйна, е, че сме Отвън. Къде? Нямам представа... — отвърна Абакум.

Екранът напълно се замъгли, сякаш кадрите се наляха със сълзите, които се стичаха от очите на Драгомира.

18

ВЪЗЕЛЪТ СЕ ЗАПЛИТА

Окса гледаше светлите петна по стените, осветени от слънчевите лъчи, които преминаваха през прозорците на стаята. Предишната нощ бе със сигурност най-кратката, най-напрегнатата и вълнуваща в нейния живот. Независимо от умората се чувстваше по-будна от всякога. Разкъсваше се между еуфорията и тревогата, хиляди вълнения обсаждаха и най-малките кътчета на душата ѝ, изпъваха нервите ѝ и бушуваха в сърцето ѝ. Тъй че заниманията в училище бяха добре дошли! Наведена над учебника по география, Окса даде воля на мислите си, без да бъде заподозряна, че се разсейва и че не внимава. Земята Отвътре не излизаше от ума ѝ. Едефия безкрайно я привличаше. Усещаше го с цялото си същество.

Единственият, който не можеше да заблуди, беше Гус. Той поглеждаше към нея с любопитство и нетърпение, откакто беше споделила, че има да му казва нещо *изключително важно*. Най-после, след обяда успяха да се видят насаме. Трябваше да бъдат изобретателни и да се уединят на първия етаж в килера на чистачките, защото в Бърлогата на Статуите вече ги бяха изпреварили други ученици... И там, сред метлите и парцалите, Окса превъзбудено и подробно му разказа нощните си разкрития.

— СТРА-ХОТ-НО! — възкликна Гус удивен. — Невероятна история!

Окса говори цял час без прекъсване. Накрая се умори, но изпита облекчение, че е споделила тайната си, и прикова в Гус трескавите си очи.

— Е! Какво... усещаш? — попита той, прекарвайки пръсти през косите си. — Какво ти става от... *всичко това*?

— Не знам точно — призна Окса с блеснал от вълнение поглед. — Сега ми стана ясно, че способностите ми са наследствени и това е важно. Успокоих се. Но в същото време се почувствах странно и си мисля, че ако не бях показала на баба белега, нямаше да ми разкажат.

Никога нищо нямаше да разбере и щях цял живот да си тъна в неведение!

Гус я погледна и се изненада от внезапната суровост, изписана на лицето ѝ. Тя продължи със стиснати челюсти:

— Представяш ли си? Пазили са тайната толкова години! Да ме бяха светнали по-рано... А с майка ми никога нищо не са споделили, представяш ли си?

— Може би не е имало смисъл — каза Гус.

— Ама не там е работата! — разгорещи се Окса. — Това е въпрос на доверие! Не е ли важно да знаеш откъде идваш и кой си всъщност?

Гус наведе очи, думите ѝ го засегнаха лично. Окса разбра веднага, че е проявила нетактичност, и прехапа устни. Той беше осиновен, а тя току-що му го бе напомнила най-безцеремонно.

— Извинявай, Гус, не исках да кажа това... Колко съм тъпа — прошепна с разтреперан глас Окса.

— Няма нищо, не се притеснявай... — успокои я мъжки Гус. — Нали и ти като мен не си знаела... Разбирам как се чувстваш. Когато родителите ми съобщиха откъде произхождам, бях на малко повече от седем години. Тогава хем се зарадвах, хем се вбесих. Радвах се, понеже вече разбрах защо съм различен. Отдавна виждах, че не приличам нито на майка си, нито на баща си. А и хората съвсем спокойно ми го показваха... Щом ми стана ясно кои са биологичните ми родители и какво е станало, камък ми падна от сърцето. Това, че съм различен, не беше вече загадка за мен и аз се гордеех, макар че още трудно говоря на тая тема. Когато ми ставаше тъжно, мислех си и си казвах, че моята история е прекрасна, че съм имал късмет и че трябва да бъде достоен за него.

— А защо си се вбесил? — попита Окса, слушайки с изключително внимание изповедта на Гус.

— Заради изгубеното време... Сърдех се на родителите си, че са се забавили, а на мен ми стана толкова леко, като научих и разбрах всичко! Можех да усетя това много по-рано! Иначе се побърквах... В следващите месеци бях доста зле, спомняш ли си, бяхме в първи клас.

— Да — съгласи се Окса. — Затвори се в себе си повече от обичайното.

— Всъщност криех гнева си — продължи той. — Ти ме познаваш, не ми е в стила да си показвам чувствата. Ама в този случай беше още по-лошо — задържах яда в душата си и щях да гръмна. Един ден си играех на видеоигра в леглото. Никога няма да го забравя... Баща ми седна срещу мен, взе ми я от ръцете, погледна ме право в очите и заговори. Тогава разбрах, че няма *добър момент* да разбереш подобни неща. Дали си на пет, десет или петнайсет, поразява, боли, променя живота ти. И точно това се случва сега с теб...

Окса остана дълго загледана в Гус. Той рядко говореше толкова много за себе си... Даже пръв се учуди на това. За петдесети път прокара пръсти през черните си коси и от смущение се заигра с един кламер на етажерката.

— Но твоята история надминава въображението — отбеляза момчето. — Ще ми се наистина да видя какво представлява тази Едефия. Надявам се, че няма да забравиш стария си приятел от Отвън и ще го поканиш, когато станеш Върховната Владетелка... Хм... Сега как да те наричам?

— Яяххууу! Наричай ме Окса-страшната-нинджа-Сияйна! — провикна се Окса, в желанието си да разведри атмосферата.

Издигна се на метър от пода и зае нападателна поза от кунгфу, с вдигнат настрани крак, също както бе видяла да го прави Малорана по време на прожекцията на бабиния ѝ Мемопроектор. Но килерът никак не беше приспособен за подобен род занимания и почистващите препарати изпопадаха на пода. Гус прихна.

— Не се получи, ако позволите Окса-сан! Още трябва да потренирате...

На излизане от скривалището се сблъскаха с няколко съученици, между които и прословутата Хилда Ричард, Първобитната, и нейния лакей Аксел Нолан. Те веднага използваха случая, за да им подхвърлят гадости:

— А, ето къде били Госпожица-Супер-Хитра и Господин-Вярно-куче-бау-бау! Дватамата са се затворили в килера при кофите за боклук! Не е ли малко вонящо мястото за романтични срещи? Ти какво мислиш, Аксел? — изкиска се Първобитната и бутна Окса към стената.

— Пфу... Не е по-вонящо от тях! — ехидно отговори Аксел.

Окса кипеше. В погледа ѝ присветна презрение, тя пристъпи напред, застана пред Хилда и се приготви да я удари право в лицето с

юмрук. Искаше ѝ се да я накара да съжалява за думите си. Но криволяво успя да се сдържи.

— Ей! Чакали! — извика Мерлин, който присъстваше на сцената. — Крайно време е да се научите да четете! Не виждате ли какво пише на вратата: „Почистващи препарати“, а не „Килер за боклук“! Ама на вас са ви добре познати кошчетата за отпадъци, нали си е почти като у вас!

— О, я се разкарайте! Престани да се правиш на първенец на класа!

— Той не се прави! — възрази Окса. — Той е първенецът!

— Зарежи, Окса... — каза смутено Мерлин.

Чакалите го измериха с омраза и се отдалечиха ухилени.

— Чудничко... След две минути всички ще научат... — възнегодува Окса със свити юмруци.

Гус се бе изчервил като домат и тревожно я наблюдаваше.

— Това е сигурно с тия двамата! — процеди Мерлин през зъби. — На тях може да се разчита, разпространяват сплетни из целия колеж. Ама и вие, к'во ви трябваше да се затваряте в тоя килер!

— Абе, да обсъдим нещо — оправда се Окса. — Бърлогата беше заета...

— Да, удобните скривалища са кът! Ммм... Не искам да се ровя, ама к'во толкова важно имаште да си кажете, та чак сте се скрили вътре?

Окса се сконфузи и потърси подкрепа от Гус. Но той се беше загледал в гранитния под и не откъсваше очи от каменните плочи.

— Амиии... Семейни истории и нищо повече...

— Трябва да е дълга история! — не се отказваше Мерлин.

— Само дето е малко сложна — уточни Окса. — Е, хайде, май е време да вървим.

— Ще отскоча до шкафчето и ще ви настигна, ще ме изчакате ли? — провикна се момчето.

И се отдалечи с бърза крачка. Гус най-последно вдигна поглед.

— Много ти благодаря, че ми помогна да се измъкнем от ситуацията! — упрекна го Окса. — Ценна помощ, няма що...

— Ти без друго прекрасно се справи! — усмихна се той.

Преди да отвърне на усмивката му, Окса измърмори:

— Във всеки случай мисля, че току-що се сблъскахме с перфектни образци на Фелони, как мислиш?

— Хиената и лешояда ли имаш предвид? — попита той.

— Точно тях! Чуй, ще се получи супер заглавие на книга „Хиената и Лешояда: героичното приключение на Сияйна Окса и Храбрия Гус“. Не е лошо, а?

Възстановили добрите си отношения, те продължиха още някое време да обсъждат тихо разбулените в килера тайни. Гус поглъщаше думите на Окса, а мозъкът му кипеше. После звънецът удари и заедно с Мерлин влязоха в клас. Случката ги бе свързала повече от всякога. Гус се закле да не казва на никого, каквото и да се случи.

— Престани! Да не съм изкукуригал, скъпа... Нали ще ме сметнат за побъркан и ще ме пратят в лудницата с усмирителна риза!

През следобедните часове двамата приятели не бяха особено прилежни. Слушаха с едно ухо, но за щастие никой не обърна внимание. Развълнувана и екзалтирана, Окса, въпреки предупрежденията на вътрешния си глас, не се въздържа и направи незабелязано няколко практически упражнения по Магнетус с учебниците си.

— Престани да се хилиш, ще ни видят... — подшушна тя на приятеля си.

— Какво? Тя се дуе, а аз ще изляза виновен, ако ни видят! — тихо се възмути Гус, едва сдържайки смеха си. — Ей, хич не му е неудобно на това момиче...

Още от прага Окса усети, че в къщата става нещо странно. До нея долитаха звуците от телевизора и приглушените гласове на баща ѝ и Драгомира. Тихо остави чантата, събу обувките си и застана до притворената врата на хола.

— Павел! — провикна се силно Драгомира, когато прозвучаха встъпителните думи на новините по Би Би Си. — Ела веднага! Почва!

„Госпожи и господа, добър вечер — обяви говорителят.

— Най-важното в емисията тази вечер: тялото на Питър Картър, известният разследващ американски журналист, беше намерено тази сутрин в лондонски хотел. Инспекторите от Скотланд Ярд не скриват, че около случая съществуват неизяснени обстоятелства. Причината за

смъртта е настъпила вследствие на разлагане на дробовете на жертвата. Намерени са незначителни количества от вещество, което още не е изследвано. До този час анализите не са установили произхода му, но се очаква скоро да станат ясни на следователите. Политика: полският министър-председател на посещение в нашата страна...”

Изведнъж телевизорът замлъкна и настъпи тишина. Сърцето на Окса биеше до пръсване. Спря да диша и за малко щеше да се задуши. Пое си въздух чак когато Драгомира заговори.

— Боже господи! — едва произнесе Баба Полок с пресеклив глас. — Питър Картър убит! В Лондон! Не е възможно...

— Но какво е станало? — поинтересува се Павел.

— Нямам представа... Павел, сине, страх ме е, че е един от нашите...

— Какво искаш да кажеш? — хладно попита той.

— Знам, че трудно би го приел, но нали видя как е умрял Картър?

— Стреляли са със Стопител — отговори сериозно Оксиният баща.

— Което означава, че сигурно го е направил някой от нас!

— Добре, разбирам, скъпа мамо — бавно и примирено заговори Павел. — Съжалявам за смъртта му, но Картър ни причини големи неприятности и щом се е намирал в Лондон, явно е готвел нов удар. Ужасно е да призная, но който и да го е извършил, ни е избавил от голяма опасност.

Окса замръзна от страх. Нима семейството ѝ бе замесено в убийство! Но *защо*? Тя опря плувналия си в пот гръб на стената. Един кадър на Мемопроектора проблесна ярко в съзнанието ѝ: Малорана изстрелва някакво ужасно вещество, което стопява дробовете на един от Фелоните. Питър Картър е умрял по съвсем същия начин! Какъв кошмар! Ей сега Окса щеше да се събуди. Трябваше да се събуди. Но нищо такова не се случи, стоеше като вкаменена на площадката пред хола, даже много будна и ужасена от чутото. Бавно, бавно отлепи гърба си от стената и стигна до стълбата за втория етаж. Качи се на пръсти в стаята си и се хвърли на леглото.

Мозъкът ѝ щеше да се пръсне. Драгомира бе казала съвсем ясно: „сигурно го е направил някой от нас“. Но *защо* му е на семейството ѝ

да убива някакъв журналист? Това бе чудовищно...

БЪРКОТИЯ У СЕМЕЙСТВО ПОЛОК

Седмицата изтече в странна атмосфера. Окса недоумяваше: всеки си живееше както досега, сякаш нищо не се бе случило... Сякаш беше съвсем обичайно да разбереш, че произхождаш от непозната страна и че един от членовете на семейството ти е жесток престъпник. И въпреки това все едно — нищо, ама нищо не е имало! Окса се чувстваше съвсем изоставена. Баща ѝ се интересуваше само от ремонта и скорошното откриване на ресторанта. Беше доста притеснен, но ни повече, ни по-малко от обикновено. Мари не се отделяше нито за миг от него, изпълняваше търпеливо ролята на личен психолог на вечно стресирания си съпруг. Двамата прекарваха цялото си време там и дори не се грижеха поне на смени за Окса, както правеха в Париж. Нямахме и два часа да са прекарвали заедно през последните дни... Болезнена горчилка тровеше душата ѝ.

Една вечер по стар навик Окса се качи да види баба си, но не я завари в стаята ѝ. Официалното обяснение беше, че за известно време е отишла на гости у кръстника си Абакум. А Окса отлично знаеше, че се е прибрала преди два дни. Този факт силно я тревожеше... Ако и тя беше започнала да я пренебрегва, значи край! Най-сетне в съботната вечер Окса реши да почука на вратата ѝ отново. Но първо залепи ухото си на ключалката и чу как Фолденготът си тананика в стаята.

— Ооо, внучке на моята Сияйна, посещението ти е неочаквано, но радостта от появяването ти е сигурна — каза създанието, щом отвори вратата.

— Кой е, Фолденготе? Ако е Окса, моля те, покани я да влезе!

Беше гласът на Драгомира, тих и дрезгав, Фолденготът се поклони и ѝ направи път да мине. Баба Полок лежеше на дивана, завита с дебело шотландско одеяло. Ярките цветове на възглавниците

под главата ѝ контрастираха с бледото ѝ лице. Дългите ѝ, сплетени коси падаха небрежно до пода, а очите ѝ бяха полузатворени.

— Ела, съкровище!

Окса се завтече към баба си и нежно я прегърна. Останаха за миг така, щастливи, че са отново заедно.

— Май нещо не е наред, а, бабо? Болна ли си?

Драгомира я погледна с безкрайна обич.

— Да, болна съм. Не бой се, не е страшно. Нужна ми е само малко почивка.

При тези думи тя затвори очи и леко обори глава встрани. Окса бе убедена, че състоянието на баба ѝ има връзка със смъртта на журналиста. Чувство на вина ли я глождеше? От угризение на съвестта ли бе? Трудно можеше да повярва, че добрата ѝ баба е престъпница. Но пък, от друга страна, зад външния образ на бившата леко ексцентрична билкарка се криеше владетел в изгнание на погубена империя. Тогова защо да не бъде и сериен убиец, който си служи с киселина? Това също не е по-малко невероятно... Единственото сигурно за Окса беше, че Драгомира знае най-много от всички за този случай. „Само някой от нас го е извършил!“ — беше казала баба ѝ. Но кой? Баща ѝ? Абакум? Леомидо? Не беше лесно да си го представи. Ето вече цяла седмица животът ѝ беше изпълнен само с трудни за проумяване истории...

— Трябва да си почина, скъпото ми дете — повтори уморено Драгомира.

Преди да стане, Окса не се сдържа и попита:

— Какво ти е, бабо? Моля те, кажи ми!

Драгомира се поколеба за миг. Обърна глава и заговори прегракнало:

— Спомените ме разстроиха, оказаха се прекалено силни за стар човек, като мен... Ти разбираш, че картините от размириците и гласът на майка ми дълбоко ме покъртиха. Трябва ми време да свикна с мисълта, че ти току-що наследи всичко това. След няколко дни ще бъда по-добре, нещата ще си дойдат на мястото, не се притеснявай...

— Мога ли да те попитам нещо, бабо?

Баба Полок мълчаливо кимна.

— Сега какво ще стане? Искam да кажа... сега, когато Следата ми се е появила?

— Ще говорим за това по-късно, съкровище.

— Надявам се! Да ида ли да поздравя Абакум и Леомидо? — не се отказваше Окса, която не губеше надежда да научи нещо повече. — Нали те са още тук?

— Да, тук сме. Здравей, Окса.

Момичето се обърна: двамата мъже стояха до огромния калъф на контрабаса в дъното на стаята.

— Ще дойдем у вас да вечеряме заедно с родителите ти, ако бъдете така добри да ни поканите — заяви Леомидо и я прегърна. — А сега остави Драгомира да си отдъхне.

Окса неохотно стана, целуна още веднъж баба си и напусна жилището ѝ. На стълбите се обърна и обратно изкачи няколкото стъпала, които я отделяха от площадката. Почука отново на вратата. Отвори ѝ Леомидо.

— Ами само исках да ви попитам нещо! — изрече живо тя. — Нали нито веднъж не си поговорихме след неделната вечер!

— По-късно, Окса, по-късно — каза вуйчо ѝ угрижено, с празни, неவிждащи очи.

Окса повлече крака към стаята си, като мърмореше недоволно.

— Казват ми толкова суперважни работи, а щом поискам да узная подробностите, няма кой да ме чуе! Имам купища въпроси! А те ми затварят вратата под носа и ме оставят самичка! ПИСНА МИ! — разбунтува се тя и сърдито ритна захвърлената на пода училищна чанта.

Усети нечие присъствие зад себе си и се обърна: баща ѝ се бе облегал на рамката на Вратата, приковал в нея уморените си очи.

— Татко?

Вместо отговор, Павел Полок прокара ръка през отчаяното си лице и излезе.

— ТАТКО!

Окса тръгна след него. Но щом го видя в хола, отпуснат на едно кресло, превит и хванал главата си в ръце, тутакси се прибра тихомълком в стаята. Там буквално побесня. Без да помръдне от леглото си, само с разярения си поглед помете всичко от бюрото, после се зае с постерите по стените и ги превърна в дълги хартиени дрипи. След като изпотроши, накъса и раздробил на ситно всичко, яростта ѝ се прехвърли върху парчетата и с усилията на волята ги вдигна във

въздуха, където те плавно се понесоха. После рухна с разбито от тъга и озлобление сърце.

Когато отвори очи, баща ѝ седеше на пода до нея, облегнат на стената.

— Украсата ти е някак новаторска, ако ми позволиш да отбележа — каза той с тънка усмивка, оглеждайки опустошението наоколо.

— О! Татко!

Окса се хвърли в обятията му и се сгуши на рамото му.

— Тате... Не знам какво да мисля... Объркана съм.

— Твърде много ти дойде, скъпа. Тревожа се, че научи нашата история ей така, без да си подготвена. Искрено съжалявам, че стана по този начин. Според мен трябваше да изчакаме още... Но злото вече е сторено — сякаш на себе си говореше той.

— Не е само това, тате — разгорещи се Окса.

Но баща ѝ подмина забележката ѝ и продължи мисълта си, вгледан с тъжните си сини очи в очите на дъщеря си:

— Почакай, имай търпение! Ние също сме объркани, още не знаем точно как да постъпим. Дори не можем да постигнем единодушие! Трябва ни време да размислим... да не допуснем грешка — каза той разсъдливо и я прегърна.

— Нищо не разбирам... Единодушие за какво?

— Не мога да споделя повече, преди на самите нас да ни стане ясно.

— ОК, ОК! Като се травмирам психически обаче, да не ми се оплаквате после! — взе да преувеличава тя, когато се посъвзе. — Да те предупредя: с времето ще се превърна в пълна невротичка и ще кажа на най-големите психиатри, които ще се занимават с моя случай, че причината се корени дълбоко в юношеството ми. Ще им обясня, че съм претърпяла чудовищен психически шок и че семейството ми е проявило изключителна небрежност към мен, това е!

Баща ѝ се поколеба за миг, после искрено и звънко се разсмя. Смехът му я зарази, тя прихна и го изглежда косо, докато той разрошваше нежно косата ѝ.

— Добре тогава, ако съм разбрала правилно, трябва да запазя всичките си въпроси, докато благоволите да ми отделите от ценното си внимание — обобщи Окса с още по-предизвикателен тон. — Вярно е,

че съм само една тийнейджърка, длъжна да се подчинява на толкова мъдрите и разумни възрастни...

Баща ѝ дори не се опитваше да скрие тревогата и безсилието си. Окса изведнъж го съжали и реши временно да капитулира.

— Нищо не ти гарантирам, но ще се опитам... — каза тя, усуквайки около пръста си долния край на тениската. — О! Щях да забравя! Леомидо и Абакум ще дойдат да вечеряме заедно!

— Чудесно! — възкликна баща ѝ, доволен от настъпилото примирие. — Ела, ще приготвим изкусителни ястия. Хм... може би ще е добре да сложим малко ред в стаята, преди майка ти да я е видяла... как смяташ?

И двамата се заловиха да оправят всичко, което Окса беше разхвърлила при последния си яростен Магнетус. Павел Полок забеляза голямото обгорено петно на стената, но предпочете да се направи, че не го е видял, и залепи криво-ляво някакъв постер отгоре. Не биваше да налива масло в огъня точно сега...

(НЕ)КОНТРОЛИРУЕМИ ОТКЛОНЕНИЯ

Не беше нужно Мари Полок да е запозната с подробностите, за да се досети, че нещо се е случило. Единствената разлика между нея и останалите обитатели на дома беше, че не знаеше точно за какво става дума. Всичко започна в началото на седмицата, когато дойдоха гостите на Драгомира. Тогава забеляза, че Павел и Окса се прибраха доста след полунощ. Канеше се даже да трие сол на главата на мъжа си, че е задържал толкова до късно дъщеря им в делничен ден. Но когато на другата сутрин видя израза на лицето му, се отказа. Беше толкова разстроен... С присъщата си деликатност се опита да подразбере какво става, но поискаше ли, Павел умееше да пази непоклонимо мълчание и дума да не отрони. Тази вечер на масата цареше странна атмосфера — напрегната и мрачна. Леомидо и Абакум гостуваха на семейството. Обикновено те бяха превъзходна компания, но сега изглеждаха загрижени. Навярно умората на Драгомира ги притесняваше повече, отколкото си представяше тя. Присъствието на Леомидо впрочем беше очевиден знак: в последните десет години никога не оставаше в дома им за повече от два дни и не щеш ли този път се заседя цяла седмица...

— Драгомира няма ли да слезе? — запита Мари, колкото да наруши мълчанието.

— Не, скъпа Мари, още се чувства неразположена — отвърна й той, гледайки я мило.

— Надявам се да не криете от мен нещо сериозно — настоя Мари с лека усмивка.

— Не се безпокой, скъпа — отговори Павел. — Тя е добре, просто е уморена, ще й мине.

„Как се преструват само!“, помисли недоволна Окса. Размърда се на стола и хвърли гневен поглед към баща си. Абакум и Павел седяха неподвижно, сериозни и безизразни.

— Какво ви става тази вечер на всички? — разтревожи се Мари.

— Уморени сме, мила Мари, просто уморени... — отговори Леомидо, като напразно се опитваше да звучи спокойно...

Самата Окса въобще не беше уморена. В нея бушуваше ярост, страх и нетърпение, които изпъваха нервите ѝ. Стана ѝ добре от краткия разговор с баща ѝ, но явно далеч не се оказа достатъчен, за да я успокои напълно. Хилядите, останали без отговор, въпроси я караха да се чувства онеправдана и тя трудно можеше да го скрие. Какво бе станало с Малорана? Защо не бе избягала с останалите? Каква беше тази история с Феникса? Беше ли се опитал някой да се върне по-късно в Едефия? Знаеха ли къде се намирал тя? И колко души бяха успели да се спасят? Кой беше убиецът на журналиста? Защо отказваха да ѝ обяснят? Защо лъжеха майка ѝ? ЗАЩО? Имаше само *защо* и нито едно *защото*. Баща ѝ я следеше с крайчеца на окото си, а Окса се дразнеше, че я наблюдава. Тя се загледа как майка ѝ приготвя зелената салата. Мари стоеше с гръб, беше се привела над работния плот, а раменете ѝ подскачаха — разбиваше сос винегрет. „*Все пак можеха да ѝ кажат... Годно е да я държат в неведение!*“, каза си момичето.

Изведнъж то стана по-силно от нея: ТРЯБВАШЕ ДА ДЕЙСТВА! Не искаше да го осъзнае, но дълбоко в себе си изгаряше от желание да накара баща си да си плати, че я избягваше през изминалата странна седмица. Заслепена от чувството за мъст и без да се замисли, тя се взря съсредоточено в приборите, които внезапно се изправиха в центъра на масата и се завъртяха в кръг. Окса, естествено, не си бе мръднала и пръста... Само потупваше по масата, сякаш отмерваше такта на чудноватия им танц. Тримата мъже се спуснаха уплашено да подредят лъжиците и вилиците до чиниите, преди Мари да се е върнала на стола си. Но Окса не беше приключила... Щеше да направи друго. Магнетус беше забавен, естествено, но сега реши да премине към по-сериозни неща. Тъкмо майка ѝ, ѝ подсказа следващата мишена. Мари стана да запали ароматичните свещи на малката масичка до входа на кухнята. Щракна със запалката и първият пламък грейна. С втория се зае Окса. Най-спокойно отвори длан и изстреля огнена топчица право към фитила. Мари се стъписа пред свещника със запалка в ръка и се намръщи.

— Споменахте умора, Леомидо. Май ме заразихте...

Окса, напротив, преливаше от енергия. Трите свещи горяха. Десетина пламъчета се отделиха и като същински полудели светулки

се строиха над главите на сътрапезниците. На Окса безпорядъкът съвсем не ѝ се понрави и тя реши да оправи положението: светулките се строиха на тавана и по нейна заповед пикираха към главите на Павел и Мари... но удариха спирачки на няколко милиметра от косите им. Насреща им Абакум и Леомидо се спогледаха уплашени, опитвайки се да прикрият надигащата се паника. Леомидо срита Окса по пиццала, а Абакум стисна ръката ѝ, за да я вразуми. Напрасно, защото в отговор Окса им отправи полущастлива, полуковарна усмивка, която означаваше: „аз-съм-тийнейджър-с-всички-произтичащи-от-това-последствия-и-правя-каквото-си-поискам-и-когато-си-поискам“, и продължи да дирижира с пръсти въздушния танц на пламъчетата. Мари, чието внимание, естествено, беше привлечено от светлините и от вторачените над главата ѝ погледи, вдигна очи. Всички затаиха дъх и се приготвиха за най-лошото... Мари се наведе и застина над чинията си. После примига, сякаш искаше да прогони видяното, прекара длан през очите си и продължи да яде. Абакум използва затишието и за да отвлече вниманието, заговори на някаква актуална тема, която изобщо не интересуваше Окса, особено пък докато замисляше поредния си номер. Беше разгорещена, готова на всичко! Огледа се наоколо и откри точно, каквото ѝ трябваше: чешмата! Ами да! След огън — вода! Все стихии, страхотно! И беше нещо ново! Вторачи се в крана, тайно изписа с показалеца си кръгче и секунди по-късно потече тънка струйка, после зашуртя силно и намокри Леомидо и Павел, които седяха най-близо до мивката. Мари извика, а Павел скочи да спре чешмата, но се оказа трудно изпълнимо, защото водата течеше с буйна сила. Подгизнал от глава до пети, с измокрена коса и риза, хвърли към дъщеря си гневен поглед.

— Окса, престани! ДОСТАТЪЧНО! — скара ѝ се ядосано той.

Мари го изгледа озадачено.

— Но, Павел, тя нищо не е направила! Това е обикновен теч...

Окса се усмихна широко, беше доволна, че най-после предизвика паника на борда! Особено у баща си. „Отдавна трябваше да ѝ каже...“, разсъждаваше злобно тя. Бяха квит! Не обърна внимание на забележката му и реши да сложи красив финал. Панерчето за хляб щеше да е кулминацията. Всички онемяха, когато от средата на масата, то се издигна на петдесетина сантиметра, придвижи се до чинията на Павел и изсипа в нея съдържанието си.

— HO KAKBO CTABA TYK?

21

ЦЕНАТА

Мари рязко отскочи от масата и събори стола си.

— Ще ми кажете ли какво става тук? Какъв е този цирк? — извика тя. — Не е смешно! Изобщо не ми е смешно!

Въпреки нарастващото усещане, че неприятностите тепърва предстоят, Леомидо ѝ се усмихна неопределено.

— Мари, моля те, ела с мен — каза попарен Павел.

Смъртно блед, той хвана здраво за ръка жена си и я поведе към хола. Леомидо и Абакум погледнаха строго Окса и запазиха мълчание, по-укорително от всички упреци на света.

— Аз... съжалявам... — прошепна тя и прехапа устни. Срамуваше се от себе си.

— Ние също, Окса, ние също — отрони Абакум, като наблегна на двусмислието, което Окса не знаеше как да разтълкува.

Абакум стана видимо угнетен и заедно с Леомидо излязоха от кухнята, оставяйки момичето само със съвестта му.

Когато се прибра в стаята си, родителите ѝ още разговаряха разпалено в хола. Откъслечните думи, които достигаха до нея, далеч не я окуражаваха: спорът премина в бурен скандал. Тя се настани пред компютъра и отвори пощата си.

Гус, оплесках всичко. Мама вече знае. В този момент татко ѝ дава обяснения, но нещата не отиват на добре, карат се. Направих пред нея няколко номера като пълна идиотка. Отивам да разбере как са нещата. Ще ти разкажа. До утре.

Подпис: Окса-най-голямата-загубенячка

Спомни си драматичните последствия от шпионирането пред вратата на Драгомира и седна на пода в коридора срещу хола. Макар че вратата беше затворена, тя съвсем ясно чуваше какво се говори вътре, толкова силно кънтяха гласовете...

— Дъщеря ни е наследник на Едефия, има Следа...

— Да бе! А аз съм Тинкърбел! — отвърна Мари и истерично се засмя.

— Защо да те лъжа, Мари? Аз не съм способен на това... Оксините дарби са необикновени и тя вече може да използва някои от тях. Потенциалът ѝ е невероятен! Дъщеря ни има феноменална мощ, по-голяма от всеки друг.

— Престани! Ще полудея с твоите щуротии! С твоята Едифия и всичко останало!

— Едефия...

— Да предположим, че ще ти повярвам някой ден, но защо ми го казваш чак сега? От колко време сме женени? И понеже май не си спомняш, да ти го кажа аз: ОТ ОСЕМНАЙСЕТ ГОДИНИ!

— Ела — дълбоко въздъхна съпругът ѝ. — Ще ти покажа нещо. Да идем у Драгомира, там ще разбереш всичко...

Вратата се отвори, но улигани в скандала, подминаха, без да забележат свитата в ъгъла Окса. Това още повече засегна момичето... Драгомира ги очакваше на стълбата на третия етаж и ги покани да влязат. Окса веднага хукна след тях и се настани на последното стъпало. Миг по-късно косата ѝ настръхна от страховития крясък на Мара „*Леле! Сигурно е видяла Фолденгота...*“, каза си тя. Разговорът продължи на третия етаж още по-разгорещено.

— Много филми гледате! Стига вече... Слезте на земята!

Окса тъжно прошепна:

— Но ние сме си на земята, мамо. На земята сме...

Първото нещо, което установи, когато отвори очи, беше, че лежи в леглото си. Въпросите потекоха веднага, щом се разсъни. На бабината стълбищна площадка ли бе заспала? И са я пренесли в стаята ѝ? Как ли се бяха развили нещата между родителите ѝ? Дали Павел бе успял да обясни на майка ѝ? Но когато отиде да закуси, се наложи да си зададе най-важния:

— Къде е мама?

Всички бяха там в пълен състав — баща ѝ, Драгомира, Леомидо и Абакум. Това правеше отсъствието на Мари още по-осезаемо.

— Майка ти е у сестра си — отговори Павел, смазан от умора и тревога.

Четиримата я гледаха съчувствено, но и твърдо.

— Тя ми се сърди, нали? — запита пресипнало Окса.

— Не на теб! — каза баща ѝ, като извърна поглед и плъзна към нея сгънат на четири лист хартия.

Момичето го разгърна и прочете:

Окса, скъпо мое дете, заминавам за няколко дни при леля Жьонвиев, трябва да размисля на спокойствие преживяното. Скоро ще се върна, никога не забравяй, че те обичат.

Мама

— Окса, това, което направи, е тежко провинение — започна веднага Драгомира. — То е доста грубо към майка ти и към нас.

— Знам, бабо, съжалявам! — извика Окса със сълзи в очите. — Страшна глупачка съм, съжалявам!

— Разбрахме, че съжаляваш — подхвърли Леомидо раздражен. — Но злото е сторено... Майка ти изпадна в истински шок, на нея изведнъж ѝ дойде много...

— На мен също ми дойде изведнъж — опълчи се Окса.

— Ако го бяхте споделили по-рано, може би щеше да е по-просто...

Четиримата преглътнаха отправената им право в лицето хаплива забележка. Никой не посмя да реагира: момичето имаше известно право.

— Какво почувства? Защо постъпи по този начин? — попита благо Абакум.

Останалите я наблюдаваха все така строго.

Окса се поколеба, преди да отговори. Шумно загриза нокът, наведе глава настрани и избухна:

— Научавам аз разни необикновени неща, а после всички се изпаряват и отказват да отговорят на въпросите ми! Бягате от къщи,

никой не разговаря с мен, като че аз трябва да се оправям съвсем сама с този *товар*! А и ми се прищя да ви покажа куп работи, които мога да правя... Ама на вас абсолютно не ви пука! Дори не пожелахте да ги видите! Не си давате сметка, че ВСИЧКО ТОВА ПРОМЕНИ ЖИВОТА МИ! А вие продължавате да шушукате помежду си, не ви е грижа нито за мама, нито за мен. Не можете да си представите колко бях бясна... То напираше отвътре, задушавях се, бях в състояние да изпочупя всичко наоколо само с поглед, без да ставам от стола. И когато мама ви попита дали криете нещо от нея, а вие най-спокойно я излъгахте пред очите ми, не се сдържах.

— А какво усещаш сега? — кротко попита Абакум.

— Сега ли? Наистина ли искаш да ти кажа?

— Да — протичко я подкани той.

— Добре! Виждате ли как вали навън?

Всички се обърнаха към прозореца. На площада падаше проливен дъжд. В същия миг гръмотевица разтърси стъклата.

— Чувствам се като времето днес: давя се в сълзи — каза Окса с разтреперан глас. — Нещастна съм. Нещастна и ядосана. Толкова съм ядосана, че ще се пръсна...

Възрастните се смутиха. Разбраха каква мъка ѝ бяха причинили, като я бяха пренебрегнали. И, изглежда, дълбоко съжаляваха. Достатъчно беше да я погледнат, за да осъзнаят, че не беше способна да се справи с преливащите в душата ѝ чувства и че никой не можеше лесно да я утеши. Злото е сторено, бе казал Леомидо... Лицето ѝ бе напрегнато и страшно бледо. В очите ѝ блестяха сълзи, готови да потекат, бе изгризала всичките си нокти до кожа. Очевидните признаци на страдание през последните дни — от истеричен смях и най-безумен възторг до пълно униние — вече биеха на очи. Но близките ѝ се озадачаваха най-вече от нейния гняв. Ужасен, мрачен и изгарящ несвойствен гняв. Павел се приближи, коленичи пред дъщеря си и хвана раменете ѝ.

— Съжаляваме за това, което се случи — започна той с цялата си нежност. — Моля те, успокой се. Права си, не обърнахме внимание на въпросите ти, но ще ти обясним, когато му дойде времето. Сега е още много рано...

— МНОГО рано! — избухна Окса, отново излязла извън себе си. — Така и така вече казахте МНОГО! Нямате право да ме държите в

неведение, като че не съм способна да разбера!

При тези думи Окса се изправи като фурия, сложи юмруци на масата и огледа с пламнали очи четиримата възрастни поотделно. Блъсна се в стена от мълчание и пълно бездействие и усети как гневът преминава от разбитото ѝ сърце в мозъка. Познаваше вече това чувство, беше го изпитала при стълкновението с Острогота в тоалетната и по време на страховития порой в първите дни на учебната година. Наведе очи и се опита да се успокои. Напразно! С ужас видя как чашата с какао пред нея се отдели от масата и опръска Драгомира, после се разби на парчета в стената и остави голямо кафяво петно.

— ВИЖТЕ КАКВО МЕ КАРАТЕ ДА ПРАВЯ! — изкрещя тя.

После рязко се обърна и изхвърча като стрела от кухнята, а сърцето ѝ за малко не се пръсна под напора на непоносимото напрежение. Баща ѝ скочи и я догони във вестибюла, малко преди огледалото да последва съдбата на чашата.

— Всичко ли си решила да изпочупиш в тази къща? — изсъска Павел, стиснал зъби.

— Остави ме, татко! Оставете ме всички! — викаше Окса и се бореше яростно да се освободи от яките бащини ръце.

Дръпна се рязко, но изгуби равновесие и падна на пода. Това удесетори яростта ѝ.

— Сега ще се успокоиш и ще ме изслушаш — кресна Павел. — Преживяваме тежък период и се изправяме на нокти, за да си изясним нещата. Повярвай, случилото се е прекалено сложно за *всички*. Така че не усложнявай положението, моля те.

— Значи то е прекалено сложно, за да се говори за него с една хлапачка, така ли? Тогава изобщо не беше нужно да ми разказвате! Вие сте виновни за това, което стана с мама! МРАЗЯ ВИ!

Окса се дереше толкова силно, малко остана да скъса гласните си струни. Гневът я задушаваше и разтърсваше от глава до пети. Леомидо и Абакум я наблюдаваха от кухнята с болка, безпомощни пред отчаянието ѝ. Драгомира стоеше неподвижна и смъртнобледа със затворени очи. Павел понечи да помогне на дъщеря си, но тя не му обърна внимание, надигна се и се шмугна в стаята си, задавена от напирашите сълзи. Окачи гневно табелката със забраната да се влиза и се хвърли на леглото с разбито сърце.

Когато видя пред себе си Фолденгота, Окса подскочи. Дребното създание я чакаше кротко до леглото с отпуснати покрай възпълничкото му тяло ръце.

— Трябва да премахнете страха от душата си, внучке на моята Сияйна — каза той с остро гласче на разваления си език. — Домашникът не прави предумисъл да ви уплаши...

Окса се изправи и се ококори.

— Мен... не ме е страх! — заекна тя. — Само съм изненадана. Тъж... какво мога да направя за теб?

Фолденготът разтърси отрицателно глава така енергично, че Окса се слиса.

— Фолденготът чу в ухото си думите, които гостите на този дом размениха... Внучката на моята Сияйна показва пламъка на сърцето си. То е пълно с яд. Магията се задейства. Спасените не издигнаха дига, за да спрат енергията на този гняв.

— Допуснах голяма грешка, нали?

— Грешката е човещина и внучката на моята Сияйна сега има знание, че таи в сърцето си много отделения с различни чувства. Отсега трябва да свикне с две Окси — Отвъншна и Отвътрешна. Грешката е безвъзвратна, обаче се налага внучката на моята Сияйна да самопризнае, че вече не е бебе, а е влязла в буйна възраст, наречена юношество. А в него всяко действие се среща със заплащането на цената му.

— С други думи, трябва да си понасям последствията... — смотолеви Окса.

— Внучката на моята Сияйна е направила ясно възприемане на думите на Фолденгота.

Като каза това, дребното създание се оттегли заднишком с церемониален поклон чак до вратата. После изчезна и остави Окса сама, в дълбок размисъл.

С ГРИФ „СВРЪХСЕКРЕТНО“

И самият Павел Полок се чувстваше безпределно объркан, затова изчака един час и чак тогава отиде да успокои дъщеря си. Седна на ръба на леглото, погали нежно косите ѝ.

— Прости ми, тате... Срамувам се.

— Няма нищо, минало е вече.

— Дано не съм ударила баба с чашата — продължи тя.

— О, за последно я видях с набити порцеланови парчета в лицето, приличаше на бодливец...

— Татко, престани! Никак не е смешно! — отвърна Окса, едва удържайки смеха си.

Въпреки радостта, че отново можеха да се закачат, Павел я гледаше с тъжна нежност. После помълчаха. Окса първа наруши тишината:

— Ще се разведете ли? — изтърси тя с приковани в отсрещната стена очи.

— Да се разведем ли? Не, Окса — възкликна баща ѝ. — Не става и дума за това! Не се безпокой за майка си. Тя преживя голям удар, но знам, че е силна, а главното е, че безкрайно те обича. Всичко ще се нареди, ще видиш.

— Мислиш ли? — обърна се момичето към него.

— Убеден съм. От името на всички нас те моля за извинение, че не ти обърнахме внимание. Отсега нататък ще сме по-загрижени, тържествено ти се заклевам — добави той, вдигна дясната си ръка и се престори, че плюе на пода. — Но преди да отидеш на училище утре, трябва да ми обещаеш, че няма да прилагаш дарбата си *пред хората*. Даже нямаш представа каква могъща сила притежаваш по наследство. Разбирам, че се изкушаваш да я използваш, но това може само да те изложи на опасност.

— Мисля, че схванах... — смънка Окса.

— Ще ши дам пример, за да разбереш риска за всеки от нас в случай на издънка. Отнася се както за теб, така и за останалите. Спомняш ли си Тугдуал?

— Да — каза Окса и ухапа бузата си отвътре при мисълта за първата им среща. — *Нестандартното* момче, което беше у баба й през цялата вечер мълча като риба?

— Точно то — отговори баща й. — Той е внук на Нафтали и Брюн, приятелите на баба ти от Спасените. Те са потомци на племето Якоръки. Когато Тугдуал беше малък, хората си мислеха, че е тих и кротък, че е много свенлив и затворен. Но не бива да съдим само по външността. Защото зад мълчанието и навъсеното лице, Тугдуал преживява болезнени страсти и ще ти обясня защо... Баба му и дядо му решиха да скрият произхода си. Дълги години децата им не знаеха нищо за Едефия, внуците им също. Оказва се обаче, че метаболизмът на Якоръките при момчетата през периода на съзряването е такъв, че тялото им се покрива с люспи, които по-късно падат и под тях се появява съвсем нова кожа.

— Като при змиите! — провикна се смаяна Окса.

— Да, доста символично звучи... Всъщност най-вече е впечатляващо. Нафтали и Брюн много ловко успяха да представят на сина си този неизбежен период от живота на един Якорък, дори той да не подозира, че е такъв, като вид аномалия, като непоносимост към екзотични храни. Но за Тугдуал нещата се оказаха по-сложни, тъй като не знаехме, че на тринайсет години младежът е попаднал в група последователи на магьосничество, черна магия и тем подобни, както правят някои юноши на тази възраст. Правели ритуални окултни церемонии, приготвяли еликсири с магически свойства, за които се предполага, че дават свръхчовешка сила. Всичко дотук щеше да е безобидно, ако Тугдуал междувременно не бе разбрал, че притежава необикновени дарби: левитация, телекинеза или ултравсевиждащ поглед...

— И го е открил сам? Като мен? — прекъсна го Окса.

— Да. Цели две години не сподели с никого. Отдал го на магическите еликсири, които пиели в сектата. Макар и най-млад, дарбата му осигурила превъзходство над тях и той станал техен лидер. Но не знаеше, че в неговия случай еликсирите нямаха нищо общо.

— Остави ме да отгатна... — прекъсна го Окса. — Сигурна съм, че в цялата тази история има нещо супер гадно...

— Така е — призна баща ѝ. — Доколкото ми е известно, Тугдуал и приятелите му, по-скоро ще ги нарека последователи, защото си е било истинска секта, са погълнали литри кръв от пилета и жертвени кози, смесена с килограми смлени мокрици, жабешки сърца, черен дроб от плъхове и разни съмнителни треви...

— Спри, тате — примоли се Окса, отвратена. — Повдига ми се.

— Както се досещаш, тези микстури нямат нищо вълшебно. Но Тугдуал е бил убеден, че постепенно се превръща в изключителен маг. Благодарение на природните си заложби, той добива страховита власт над събратята си, които го боготворели, принуждавал ги да изпълняват всичките му, най-често извратени желания — да му донесат земя от пресен гроб или коса от трупове, подготвени за аутопсия във факултета по медицина. Ей такива ми ти *подвизи*. Не се отказвали от нови експерименти. Дарбата му давала преимущества и той се посветил на най-различни гнусни злодеяния. Един ден магическата сила на Тугдуал се отключила, след като предната вечер намислил да принесе в жертва черна котка. Напръскал горкото животно със скверните си смеси, то го одраскало — напълно заслужено, ако ме питаш — и оставило дълбок белег на ръката му. Щом се събудил на другата сутрин, тялото му било покрито с люспи, а кожата му се белела на парцали. Помислил си, че е от драскотината. Ужасно се уплашил и изпаднал в параноиден делириум... Напомням ти, че беше само на петнайсет години... Родителите му също обезумели от страх и се готвели да го закарат в спешното отделение. Добре, че преди това се обадили на Нафтали и Брюн, които успели да ги разубедят. В последвалите часове цялото семейство разбрало тайната на произхода си и се опитало някак си да понесе шока. Междувременно бързо си стегнали багажа и поели към Швеция. А Тугдуал още тогава се сдобил с нова кожа. Но душата му боледувала заради всичко, което си въобразявал през дългите месеци на магьосничество. Истината му се видяла по-хубава и той я приел. Къде-къде по-страхотно е да си Якорък от Едефия, отколкото някакъв си зловец псевдомаг. Въпреки това беше потресен, най-вече от спомена за напразно погълнатите литри кървави смеси. Шокът, както и влечението към тъмните сили направиха от Тугдуал опасен за самия него и неразбираем за околните човек. Майка му и баща му не бяха в

състояние да се справят с положението му. Преди месец го повериха на Абакум, който има всички знания и средства да лекува подобно зло. Всъщност Тугдуал не е лош, иначе Абакум нямаше да се нагърби с тази отговорност. Убеден съм, както и останалите впрочем, че е на прав път.

Окса подсвирна през зъби и поклати угрижено глава.

— Ужасна история... Каква връзка има тя с мен, тате?

— Връзката е, лудетино такава, че не бива никога да злоупотребяващ със силата си. Особено когато е с *гриф* „свръхсекретно“ — смъмри я на шега баща ѝ. — Трябва да си извлечеш поука. Довери ни се и се вслушай в предупрежденията ни. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — отговори Окса, загледана пред себе си.

Но на другия ден, докато летеше на ролерите си към училище с пулсиращ от случилото се мозък, помечта да полети волно и несмутимо, без да привлече погледите на Отвъншниците, които така и нищо нямаше да разберат... Изведнъж забеляза, че скоростта и способността ѝ да се издига над земята я бяха отделили на трийсетина сантиметра от земята. Тя левитираше над тротоара!

— Леле! Бълнувам! Я по-добре да сляза, преди да си навлека неприятности — каза си Окса и се огледа наоколо.

За нещастие не удържа дълго на решението си... На прага на колежа стоеше Острогота с цяла банда момчета, също толкова „симпатични“ като него.

— Супер начало на седмицата... — промърмори тя. — Първо замина мама, после една караница, една нервна криза, сега и един Острогот! Такава е равносметката...

Окса се настани на пейката на отсрещната страна на улицата, свали ролерите и използва момента да се съсредоточи: трябваше спешно да си изработи тактика, за да влезе безпрепятствено в двора.

— Виж ти къде била любимата ми загубенячка! — извика Острогота и пресече пътя ѝ, когато тя се опита да се промъкне с група ученици.

Това с незабелязаното влизане си бе пълен провал!

— Нали знаеш, че не мога да те дишам? — изкриви физиономията си момчето и блъвна право в лицето ѝ топлия си дъх.

— Да не мислиш, че аз мога да те дишам? — извика Окса и пристъпи към изпълнение на план „Б“.

При тези думи го погледна толкова настоятелно с големите си сиви очи, че той потрепери. Окса се зарадва вътрешно и спусна погледа си към вратовръзката му, която започна да стяга милиметър по милиметър дебелия му врат. Момчето я погледна ужасено и се опита да пъхне пръста си под задушавачата го яка. Вените на врата и слепоочията му се издуха, обхвана го паника, дишаше забавено и болезнено. Със сълзи на очи задържа отчаяно вратовръзката си, но тя се затягаше безмилостно и се подчиняваше единствено на волята на Окса, която накрая отпусна хватката си довольна.

— Аз също не мога да те дишам — повтори тя и хвърли последен поглед към почервенялото момче.

После влезе в двора на колежа с високо вдигната глава.

23

ВСИЧКО СЕ ПЛАЩА!

Облегнат на широко отвореното си шкафче, Гус увлечено разговаряше с едно много красиво момиче. Окса не го познаваше. Той бе толкова захласнат, че не обърна внимание на приятелката си, която оставяше ролерите си в съседното шкафче. Тя се обиди и влезе направо в класната стая. Няколко минути по-късно Гус дойде при нея.

— Здравей? Как си? Позвъних ти, когато минавах край вас, но баща ти ми каза, че вече си тръгнала... Къде беше?

— Пристигнах точно след теб, но ти изглеждаше *много зает*...
— отвърна Окса с подчертан упрек в гласа, без да вдигне очи от чина си.

— Оохх... — въздъхна Гус и небрежно повдигна рамене. — И какво? Как мина с родителите ти?

— Мисля, че ще се развеждат — изрече тихо Окса. — Мама замина...

— КАКВО???

Трябваше да прекъснат, защото преподавателят Бенто влезе и часът започна. Окса никак не внимаваше в урока. Притисната от тревогите, които ѝ се струпваха от всички страни, тя се чувстваше съвсем самотна. И като капак на грижите ѝ, Гус си говореше с други момичета така погълнат, та чак не забеляза присъствието ѝ. И той ли щеше да я изостави? Предател такъв... А и този ужасен Макгроу, дето все се заяждаше с нея... Не, никак не ѝ вървеше на Окса-сан. Шумното и оживено междучасие изобщо не предразполагаше към обсъждане на лични теми като семейната криза, например. Гус и Окса се опитаха да се отделят, но не успяха, защото съучениците им ги повикаха при тях. Когато звънецът удари за обяд, двамата хлътнаха в столовата и там Окса успя да разкаже накратко какво се бе случило.

— Само да знаеше, Гус, бясна съм на себе си... И на всички тях! Най-вече на баща ми!

Докато се хранеха, Гус разбра колко дълбока мъка терзае приятелката му. Никога не я беше виждал такава: с просълзени очи и с разтреперан от униние глас. Изглеждаше толкова... *крехка!* Сякаш тъгата и силното чувство за вина, което сподели с недомлъвки, бяха пробили бронята ѝ. Умираще от желание да я окуражи и да я види отново каквато си беше, жива и пърхаща. Но не знаеше как да ѝ помогне. Как го правеше Окса, когато преди няколко години самият той преживяваше тежки моменти? Много трудно му беше да отговори на този въпрос. Знаеше само, че Окса умее по-добре от него да подкрепя приятелите си. „*Какъв глупак съм, супер глупак, не ме бива да помогна на най-добрата си приятелка...*“ мислено се самобичуваше той. Наблюдаваше я как седи срещу него и преглъща странното ястие от месо в ментов сос. Погледите им се срещнаха и Гус веднага разбра, че Окса се чувства по-добре. Такава си беше! Царица беше да използва препятствията и изпитанията по пътя си, за да става още по-силна. Докато той се сдухваше, Окса му правеше знаци, които Гус не разбираше. Погледна я и изрече едно глухо „*какво?*“ на което тя отговори мълком, като извъртя очи към дъното на столовата. Най-после Гус схвана какво искаше да му покаже: господин Бонтемпи и преподавателят им Макгроу седяха на една маса. Минути по-късно Гус и Окса изхвърчаха навън, след като върнаха таблите си. И избягаха от приятелите си...

— Видя ли? — подхвърли Окса. — Макгроу обядва с Бонтемпи!

— Да, рядко се случва — съгласи се Гус. — Какво си намислила?

— Намислила съм да влезем в кабинета на Бонтемпи! — предложи Окса. — Там сигурно ще намерим досиетата на учителите и съм сигурна, че ще открием нещо за Макгроу.

— Чакай, чакай... Искаш да влезеш в кабинета на директора и да ровиш в документацията му, така ли? — изуми се тихо Гус, оглеждайки се наоколо от страх, че някой може да чуе крайно компрометиращия им разговор. — Ама тебе нищо не може да те уплаши!

— О! Гус! Всичко си има цена! Как иначе да разбере? Да ида да го попитам направо ли? „Извинете, господин Макгроу, можете ли да ни кажете откъде идвате, кой сте всъщност и за тайните служби ли работите?“ — изрече предизвикателно Окса. — Не, нямаме друг избор. Ти обаче не си длъжен да идваш с мен, ако не искаш...

Няколко секунди Гус се изкушаваше да избере точно този вариант, най-разумния. Но от привързаност към Окса предпочете да я последва, като си казваше, че ще съжалява за това най-много през целия си живот.

— Размислих и смятам, че най-добре е ти да пазиш в коридора — изложи плана си Окса. — А аз ще вляза в кабинета. Сега всички са на обяд. Преподавателите и надзирателите са в столовата, преброих ги. Би трябвало да сме спокойни...

— *Би трябвало...* — смънка Гус, като се проклрнаше и се радваше едновременно, мислейки си, че експедицията ще е опасна и вълнуваща. — Ами ако все пак дойде някой?

— Тогава ще ме предупредиш! — отсече Окса. — Нали затова си на пост! Ще се изкашляш или ще свирнеш, каквото там си избереш.

— А ако ме попитат к'во търся в коридора на преподавателите?

Окса се почеса по главата и примижа. После рязко се втурна към ъгъла на двора, прекрачи решително оградата на розариума, откъсна една прекрасна бяла роза и я размаха като трофей пред лицето на Гус.

— Просто ще обясниш, че търсиш учителската стая, за да сложиш цвете в пощенската кутия на любимата ти учителка, госпожица Кревкър.

— КАКВО! — извика Гус и почервения като домати. — Никога не мога да кажа подобно нещо!

— Да имаш по-добра идея?

— Още не, но не се съмнявай, че ще съчиня! — отвърна Гус.

— Хубаво! Във всеки случай дръж розата, може да ти послужи... — каза Окса и широко се усмихна. — Хайде да се размърдаме!

Двамата приятели се отправиха към втория етаж. Учителската стая се намираше точно срещу кабинета на господин Бонтемпи. Това устройваше Гус, който си търсеше предлог да оправдае присъствието си там.

— Уф! Заключено е! — изруга Окса. — Ще се опитам да отворя...

— Как? — попита Гус с надежда, че тази пречка окончателно ще отмени операцията.

Само след половин секунда надеждата му рухна.

— С това — отговори Окса и хитро размаха под носа му показалеца си.

После се обърна и съсредоточи вниманието си върху бравата. На няколко сантиметра от заялата ключалка описа бавно кръгчета в посока, обратна на часовниковата стрелка. Отначало механизмът поддаде едва забележимо, но Окса усещаше, че ще успее да отключи. Нямаше никакво съмнение. Две минути по-късно хвана дръжката, натисна я и... вратата се отвори. Тя едва не извика от радост. Вдигна победоносно стиснатите си юмруци към Гус, който успя само лекичко да ѝ се усмихне и прекара ръка през косите си — стар навик — признак на силно вълнение. Окса изчезна в кабинета и затвори вратата след себе си.

— Бенто, Кревкьор, Martino... А, ето го Макгроу! — пошепна Окса.

Беше се навела над едно от чекмеджетата в шкафа на директора. Извади кафява папка и я разлисти. „Каква съм глупачка! Не взех нищо за писане...“, каза си тя.

Огледа се наоколо. На идеално подреденото бюро от тъмно дърво имаше няколко купчини книжа, телефон, лампа, компютър, бележник, но не се виждаше никакъв молив. На стената вляво имаше етажерка с книги, а вдясно — шкаф с факс, скенер и... ксерокс!

— Ура! — възкликна тихо Окса. — Точно каквото ми трябва!

Включи го и започна да копира десетината листа, които съставяха досието на Макгроу, без да ги чете. По-късно щеше да ги прегледа на спокойствие! Ксероксът явно бе от старите модели, защото при първия лист застърга доста шумно. А Окса изохка от ужас...

— Дръж се, Окса! — даваше си тихо кураж тя.

Поставяше листата върху стъклото на копирната машина, натискаше капака с всички сили и задържаше дишането си, но това не намаляваше и на йота неприятното чегъртане. Между две копия чу Гус, който, изглежда, беше получил страшен пристъп на кашлица. Сигнал ли подаваше той? Ами да, това бе СИГНАЛ!!!

ОПЕРАЦИЯ „МАКГРОУ“

Още щом Окса се зае да прави първото копие, лошо предчувствие жегна Гус. Това, което тя наричаше тихо скрибуцане, на него му се струваше като грохот на излитащ реактивен самолет... Коридорът беше сумрачен, синкавите проблясъци на копирната машина се процеждаха през рамката на вратата и се отразяваха като светещи линии по стените. Гус умираше от страх, стискаше зъби, кършеше ръце, поглеждаше ту към единия, ту към другия край на коридора и се ужасяваше от мисълта, че някой може да се зададе. Изведнъж в дъното светна и по стълбите се чуха стъпки. С малко повече късмет, натрапникът щеше да спре на първия етаж. В противен случай... Ледена пот изби по гърба и челото му. Краката му натежаха като олово, приковаха го на място, устата му пресъхна. Закашля се, преди да се увери дали човекът, който включи осветлението на стълбището, се качва на втория етаж. Но гърлото му беше свито и сухо и кашлицата му бързо се превърна в пристъп. *„Край! И глухите ще ме чуят с тая идиотска кашлица...“*, изплаши се той. *„Окса... Окса... В какво ни забърка?!“* В дъното на коридора се появи Джак, един от охранителите. Гус почувства как кръвта му замръзва. В кабинета на господин Бонтемпи синкавите светлини и бученето на ксерокса бяха спрели. Чу как ключалката прищраква: Окса беше заключила вратата отвътре. Гус очакваше, че ще се появи веднага, щом ѝ подаде сигнала за тревога, но тя видимо си беше наумила друга тактика. Да не би пък, хваната натясно, да разчиташе той да я извади от затруднението? *„Ама какво мога да направя? Това момиче напълно е полудяло да ме мъкне със себе си!“*, повтаряше си напълно отчаян той.

За щастие Джак далеч не беше най-страшният от охраната на колежа, но това не му попречи да спипа Гус натясно с въпроса:

— Какво правите тук?

— Амиии... Чакам господин Макгроу, въъ... не... госпожица Кревкьор... Искан да я попитам нещо за часа по история — смънка

тихо той.

— Май по-скоро искате да ѝ дадете това! — подкачи го Джак и посочи с поглед розата в ръцете на Гус.

— Това ли? Тъъ... не... — отвърна момчето и се почувства страшно глупаво.

— Както и да е, във всеки случай не можете да останете тук. Ще я попитате, когато влезете в час, става ли? Сега се връщайте на двора.

— Добре! — съгласи се Гус, но се поколеба да тръгне сам.

Откъм стълбището долетяха гласове, сред които различи гласа на госпожица Кревкьор и на господин Макгроу. Ужас! Съвестта му беше подложена на трудно изпитание и Гус трябваше неохотно да се затътри към противоположния край на коридора, за да излезе на двора.

Окса чу целия разговор от кабинета на директора. Като разбра, че приятелят ѝ е в безизходица, тя изключи копирната машина и бързо прибра досието на Макгроу. Беше доволна, че успя да преснима всичко. Нави листата на руло, пхна ги под ризата си и ги затъкна в колана на полата. Гласовете вече кънтяха отблизо. Пътят ѝ през вратата беше отрязан.

Сърцето ѝ се заблъска лудо в гърдите, но тя бързо прецени възможностите за изход от положението: да се скрие под бюрото на господин Бонтемпи... и да рискува да прекара целия следобед на сантиметри от коленете му; да изхвърчи като стрела навън и да изчезне, преди някой да я разпознае, оставаше последната — прозореца. Зад гърба ѝ долетя приближаващият глас на директора. Вратата на кабинета щеше да се отвори всеки миг! И без да се вслуша в зова на благоразумието, разтвори крилата на прозореца, дръпна завесите зад себе си, коленичи на перваза и ги притвори, доколкото можеше. Един от многобройните, издадени напред, водосточни улеи ѝ осигуряваше допълнителна площ. Но щом погледна надолу, внезапно осъзна, че се намира на втория етаж. „Леле! Колко е високо! Поредното предизвикателство за Окса-сан!“ — отбеляза тя. Затвори очи, съсредоточи мислите си, решена на всичко, само и само да се спаси от клопката, която сама си беше заложила. След няколко секунди на вътрешна концентрация, протегна уверено левия си крак и леко го размърда, сякаш опипваше терена. Въздухът се беше материализирал.

Уф! „Става!“, каза си Окса, без да се разсейва, после стъпи като на твърда земя и направи втора крачка. Операцията бе много рискована и щеше да има сериозни последствия в случай на неуспех, просто щеше да се разбие на земята! Тази коварна мисъл се прокрадна и наруши равновесието ѝ.

— Не! Дори не си помисляй! — прошепна тя.

Смело погледна още веднъж и видя, че долу няма никой. Пътят беше чист, учениците още обядваха, но те нямаше да се бавят дълго, трябваше да слезе *сега!*... Концентрира се, пристъпи с десния си крак и не изпита никакво усещане за пропадане. Представи си, че се носи като перце, докато най-после не се приземи на плочника само минути, преди тълпи от колежани да изпълнят двора.

— Никога не ме е било толкова шубе — прошепна в ухото ѝ Гус. — Мислех, че сърцето ми ще се пръсне... Как си? Как слезе?

Окса прибра ръцете си плътно до тялото, после ги размаха като криле.

— Отгоре ли? — смая се Гус, гледайки към втория етаж.

— Yes, Sir! — кимна с лъчезарна усмивка тя. — А я виж какво имам тук! — и показва навитите и напъхани в колана ѝ листа.

Гус подсвирна от възхищение.

— Какво заговорничите вие двамата? — попита Мерлин, който се приближи към тях, и добави към Окса: — Бягство по въздуха ли, а? Ще има ли преразказ на тема „Свети Проксим“, видян отгоре“?

— Защо ли ми казва това? — пошушна тя на Гус. — Мислиш ли, че ме е забелязал?

— Трай — отвърна ѝ шепнешком той, — не ща и да го помисля... Хайде да тръгваме, време е!

— Ще ви настигна, само да оставя нещо в шкафчето си — каза Окса, притеснена от залепналия за корема ѝ свитък и от двусмислените подхвърляния на Мерлин.

Часът на господин Льомер я потопи в успокоителен унес. Усилието за концентрация по време на *свободния полет* я бе превъзбудило и едновременно с това бе изчерпало цялата ѝ енергия. Но тихият глас на преподавателя смекчаваше екстремните ѝ усещания и възвръщаше душевното ѝ равновесие. Колкото до Гус, той преживя няколко дълги минути на пълен ужас при мисълта, че ще я намери размазана върху каменната настилка на двора.

Както всички часове, предшестващи тези на преподавателя Макгроу, последният също премина прекалено бързо. Един час по-късно учениците влязоха в кабинета по точни науки с дълбоки въздишки. Въпреки усилията и добрите ѝ намерения, само след петнайсет минути Окса привлече вниманието върху себе си.

— Госпожице Полок! — гръмна гласът на господин Макгроу. — Прекалено много ли ще е за вас, ако ви помоля да ни окажете честта да се върнете на планетата Земя? Всички знаем, че сте експерт по астрономия, но дори ужасно да ви разочаровам, напомням ви, че сте в час по математика! Затова елате да седнете на празния чин на първия ред, така няма да ви бъде толкова трудно да останете с нас...

Окса се подчини, изчервена до уши. Мислите ѝ я бяха погълнали. И преди Макгроу да я сепне, тя се питаше какво ли ще намери в неговото досие. Какъв откачен ден... Погледна обезсърчено към посоченото място, което отстоеше на сантиметри от учителското бюро и от дъската. То бе толкова примамливо, че... никой никога не искаше да сядат там! Едва-що се бе настанила, и на вратата на класната стая се появи господин Бонтемпи. Всички се изправиха.

— Господин Макгроу, моля да ми отделите една минута.

— Разбира се, господин директоре — кимна преподавателят. — Господин Поакасе, поверявам ви отговорността за класа, докато отсъствам...

— Да, господине! — каза Мерлин обезпокоен.

Още щом Макгроу излезе, в четвърти „Водород“ се вдигна врява. Отначало Мерлин направи опит да вразуми съучениците си, припомняйки им последствията, които щяха да се стоварят на крехките му рамене, но възможността да се поразтоварят бе къде-къде по-интересна от съображенията на момчето. Сред весела шумотевица едни се замеряха с хартиени топчета, други се гонеха между чиновете. Когато Аксел Нолан неволно бутна чантата на Макгроу от бюрото, подхвърли в разгорещения мозък на Окса една идея: там несъмнено се намираха личните му документи или разни други интересни неща! Тя използва неразборията, стана, отиде да я вдигне и незабелязано надникна вътре. Портфейлът пръв се наби в очите ѝ. Пъхна ръка и го взе, не вярвайки на собствената си дързост. Не се постъпваше така... Но принципите ѝ никак не натежаха пред важността на нейното разследване! Върна се на мястото си, приведе се, за да го прикрие с

тялото си, и го отвори. Трябваше да действа светкавично! Секунди по-късно отново стана, вдигна чантата, която все така лежеше на пода, и постави портфейла на мястото му. Беше сигурна, че учениците нищо не са разбрали сред всеобщата врява. Но за да оправдае присъствието си до бюрото на учителя, тя се притече на помощ на Мерлин. Две предпазни мерки струваха повече от една...

— Внимание! Макгроу иде! — провикна се Окса.

Всички мигновено се разотидоха по чиновете си. И наистина, Макгроу се върна скоро след това и още щом отвори вратата, видя образцовите колежани от четвърти „Водород“, които не даваха повод за никакво подозрение.

ТАЙНСТВЕНИЯТ СПИСЪК

— Ортън/Макгроу, роден през 1960 година в Милуоки, Уисконсин, САЩ...

Гус седеше на леглото на Окса. Най-последно! Следобедът се бе проточил убийствено бавно за двамата и веднага след часовете те се бяха стрелнали по-бързо от всякога на ролерите си, за да отидат час по-скоро в дома на начинаещата шпионка и да разгледат трофея си.

Втурнаха се без дъх в стаята на Окса, разстлаха навсякъде фотокопията на досието и се захванаха да го изследват подробно.

— Значи е четирийсет и девет годишен... — изчисли Окса. — Я чуи какво е записано на картоната му: живее на улица „Франклин Рузвелт“, номер 12, супер за американец! Има жена и петнайсетгодишен син. Сигурно тях съм видяла на снимката.

— На каква снимка? — вмъкна се Гус.

— В портфейла имаше снимка на жена и момче. На фона на Капитолия във Вашингтон, разпознах ги. Какво още пише тук? А, ето! Същото, което казваше Мерлин — бил е изследовател в научна лаборатория към ЦРУ цели десет години. Работил е във връзка с НАСА върху фотоелектричния ефект и светлинните вълни. Майчице! Погледни само какъв поменик от дипломи! Много умен бил тоя Макгроу, бе!

Окса подаде нескончаемия списък на Гус и продължи да разлиства пръснатите по леглото документи. Изведнъж изпищя:

— Я виж! Макгроу е работил за американското правителство две години! Нали ти казвах, че е таен агент...

Гус шумно изпуфтя.

— А бе, Окса... — деликатно започна той — не всички правителствени служители са тайни агенти...

— Сигурно, но това спокойно може да е прикритие, нали?

— Във всеки случай, странното е, че човек като него днес е учител по математика и физика в колеж. Тук съм съгласен с теб —

потвърди Гус, с автобиографията на Макгроу в ръка.

— Представяш ли си? От НАСА да мине към физиката, то си е направо откачено... — допълни Окса.

Гус се засмя.

— НАСА... Откачено... Браво, миличка! Колко си смешна! Виждам как мозъкът ти работи на пълни обороти...

Те разнищваха още известно време десетината листа, копирани от Окса. Младата шпионка остана малко разочарована, защото повечето се оказаха административни документи без особено значение. С изключение на един, който имаше личен характер: мотивираното искане за постъпване на работа, написано от бившия изследовател с равен, красив почерк.

— Чуй! Иска да бъде назначен в „Свети Проксим“ „по лични причини“! Лични причини, Гус! Уточнява, че желае да изпита въодушевлението от „обучението на младите поколения“! Не, ама виж го какъв е! — горещеше се Окса.

— Малко е пресилено — призна Гус и сбърчи вежди.

— Искаш да кажеш подозрително! — поправи го разпалено Окса.

Гус взе писмото и на свой ред го прочете внимателно. Подозренията на Окса се потвърждаваха, дума да няма. Остави го, излегна се на леглото, протегна се и се вгледа в приятелката си, която седеше по турски и продължаваше да чете добитите с големи рискове страници. Какво чудно момиче!... Такава силна, такава решителна! При това той знаеше колко труден период преживяваше сега. Обзе го силно чувство на възхищение и тревога. Дано само да издържи...

А Окса ликуваше. Дори да не беше узнала, колкото ѝ се искаше, тя се радваше на успешния си ход. Да влезе в кабинета на Бонтемпи и да се рови в досието на Макгроу! Да бърка в портфейла на класния, без той да се усети! Беше си професионална работа, нищо, че сърцето ѝ щеше да изскочи и я обливаше студена пот, особено по време на изумително дръзкото спускане от втория етаж...

— А успя ли да разгледаш какво има в портфейла? Нещо интересно? — попита Гус, все така изтегнат на леглото с очи, приковани в нея.

— Не — отговори Окса, без да вдигне глава. — Нищо съществено, обичайните кредитни карти, шофьорска книжка, касови

бонове, надраскани бележки с телефонни номера, ей такива работи. А, прочетох странна мисъл, написана на картичка: „Ако мислиш, че си по-силен от мен, трябва да ми го докажеш.“

— Странно е, права си...

Двамата приятели замълчаха. Гус клатеше глава, замислен над Оксините думи. Тя постепенно се разтоварваше от напрежението, което през целия необикновен ден я присвиваше отвътре. Не смяташе, че е способна на подобни постъпки. Да си представя или да мечтае, това да! Без ни най-малко затруднение! Изпитваше удоволствие, че е преминала границата, но в същото време се ужасяваше. Осъзнаваше, че нечуваният риск се оказа в крайна сметка с посредствен резултат и преценяваше какви щяха да бъдат последствията, ако Макгроу или Бонтемпи са забелязали нещо. Не, по-добре да не мисли за това, освен ако не искаше *наистина* да изпадне в паника. Защото, както винаги, се страхуваше много повече от *след това*, а не *по време*. Тази нейна вечна хронология можеше да се превърне в проблем...

— Но пък си беше майсторско, скъпа! — наруши мълчанието Гус.

— А бе, малко си ме беше шубе... — призна Окса, подминавайки комплимента му.

— Ооооо, Окса! Вярно, че да проникнеш в директорския кабинет и да копираш досие на преподавател не е съвсем в реда на нещата, така си е. Но обстоятелствата са изключителни! А работата на Макгроу не е чиста и сега разполагаме с доказателства. Нищо лошо не си направила, просто си копирала документи и си погледнала в нечие портмоне, това не е престъпление. Не си откраднала!

— Ех... — въздъхна тя, оглеждайки жално изгризалите си нокти.

— Почакай... Не ми казвай, че си отмъкнала нещо от портфейла! — извика Гус и скочи като пружина.

— Ето... — призна Окса и извади от джоба си сгънат на осем, протрит по краищата, лист хартия.

— Не може да бъде... — изстена момчето, прекара ръце по лицето си и добави: — Побъркано момиче! И какво пише там?

Любопитството му надделя над тревогата.

Окса разгъна грижливо листа, приглади го с длан грижливо и двамата трескаво се надвесиха над него, за да прочетат следното съдържание:

Г. Л. 19/04/54 Кагошима (Яп.) 10/64+08/68
Г. Ф. 09/06/60 Лондон (Англ.) 09/73+05/74+01/75
Ж. К. 12/12/64 Пилзен (Чех.) 04/77+02/78
Х. К. 01/12/67 Манта (Фин.) 11/79+10/80
А. П. 07/05/79 Мардалсьокул (Исл.) 01/91+06/92
С. У. 16/03/88 Хюстън (САЩ) 12/99+05/01+10/01
З. Е. 29/04/96 Амстердам (Хол.) 07/08
О. П. 29/09/96 Париж (Фр.) 05/09

Приятелите се спогледаха объркани, после пак се вторачиха в тайнствения документ, опитвайки се да разгадаят всички тези букви и цифри.

— Прилича на списък — каза Гус. — На инициали и дати. Зачете внимателно. Изведнъж възкликна:

— Невероятно! Рождената дата на майка ми! И родният ѝ град!

Слисаната Окса присви очи и проследи реда, който сочеше показалецът на Гус.

— Тук, виж! „Ж. К. 12/12/64 Пилзен (Чех.) 04/77+02/78“

— Ама това моминското ѝ име ли е? — попита изумена Окса.

— Кало — въздъхна Гус и лицето му помръкна. — С „К“. Преди да се омъжи за баща ми, се е казвала Жан Кало и е родена на 12 декември 1964 година в Пилзен, Чехословакия... Как ли е попаднала мама в списъка на Макгроу?

— А най-важното *защо!* — добави задъхано Окса.

Двамата дълго се гледаха един друг с неспокойни и недоумяващи погледи.

— Гледай, гледай! — каза той и заби пръст върху последния ред.

— „О. П. 29/09/96 Париж (Фр.) 05/09“ Това си ти, скъпа...

Гус изохка и забеляза как Окса пребледня.

— Та ти уцели в десетката... — прошепна тя потресена.

— Ако цифрите съответстват на дати, в твоя случай това означава май 2009-та...

— И ще рече, че Макгроу вече ме е познавал. Права бях! Дошъл е в „Свети Проксим“ заради мен!

— Много ме е страх, че е така — промълви Гус.

Окса потрепери. Беше доволна, че теорията, която беше изградила, се потвърждава. Но от сблъсъка с действителността я побиваха ледени тръпки. Зави ѝ се свят, задиша тежко, просна се на свой ред на леглото и прикова очи в тавана.

СЕМЕЙНИ ИСТОРИИ

Вече две седмици Окса не беше виждала майка си и баба си. Мари Полок продължаваше да живее при сестра си, а Драгомира беше заминала да се възстановява на село у Абакум. Само Окса и баща ѝ си бяха останали у дома на Бигтоу Скуеър, който изведнъж се оказа прекалено широк за тях. Обстоятелствата принудиха Павел да промени дневния си режим и той вече не се задържаше в ресторанта: семейството беше по-важно от кариерата. Ставаше преди дъщеря си и старателно приготвяше царски закуски. А когато тя се връщаше от училище, винаги я посрещаше вкъщи, внимателен и грижовен. Вечерите прекарваха заедно. Макар лятото да не бе превалило, той запалваше камината и двамата седяха край огъня, докато дойде часът за лягане. Таткото преоткриваше щастието да участва в живота на детето си и с интерес проверяваше домашните упражнения. Окса пък реши да залегне най-сериозно над уроците. Така щеше да покаже на родителите си, че въпреки грешките те можеха да се гордеят с нея. Усилията ѝ да се съсредоточава впрочем дадоха резултат и тя получи първите си отлични оценки, които ѝ донесоха заслужена слава.

— Ум, остър като бръснач в здраво и енергично тяло, направо идеалният нинджа! — бе възкликнал Гус и я бе тупнал яко по рамото.

— Да бе, да, остър ум! — бе възразила тя. — Ама я виж в каква каша съм се забъркала!

Очевидно имаше предвид съвсем новичките си способности. Както предрече баща ѝ, те щяха да привлекат вниманието върху нея, а това си беше тъпо и тя скоро си даде сметка. Все пак на няколко пъти не се въздържа пред момичето, което по нейно мнение твърде нахално се присламчваше към Гус. „*Прекалено хубава е, за да е свята...*“, мислеше си Окса. Когато отново го завари в задушевен разговор с *интригантката*, даде воля на уменията си и от разстояние скъса едно от копчетата на ризата ѝ... Горката тя, побягна, за да се скрие от зяпачите, а Окса трябваше да понесе унищожителния му поглед.

— Защо постъпваш така, а? Чудовище такова!

— Това момиче ме нервира! Все се влачи...

— Влачи ли? Не ми казвай, че *това* е причината! Що за глупост! Ами ако ми харесва да се влачи след мен?

Думите му, както и последните събития, накараха Окса сериозно да се замисли. Вечерта, свита на канапето край бумтящия огън, за пръв път поговори с баща си както никога досега и споделянето и разбирателството им ѝ доставиха неимоверно удоволствие. За всеки случай запази за себе си някоя и друга малка тайна около „Досието Макгроу“, както вече го наричаше тя. Преди време се бе опитала да отвори дума за своя псевдоучител, който особено усърдно тормози учениците. Без дори да се поинтересува за подробностите, тогава Павел се бе усмихнал и бе отговорил, че не познава нито един човек, който през ученическите си години да не е имал поне веднъж странен или омразен преподавател. И не видя никакъв драматизъм, а я посъветва да не се дава и да бъде силна в неприятните ситуации.

— Неприятни, неприятни... Да те видя, ако си на мое място! — бе изръмжала тя, запазвайки дълбокото си убеждение, че Макгроу не е този, за когото се представя.

Баща ѝ настоя да му разкаже за магическите си експерименти и да направи няколко блестящи изпълнения. Той бе впечатлен и развълнуван, възхити ѝ се, но за пореден път съвсем сериозно я предупреди да внимава. И макар да не беше приятно постоянно да чува едно и също, момичето съзнаваше, че наистина беше дяволски прав.

— Много си талантива, Окса. Но си отваряй очите на четири, моля те. Аз самият винаги съм избягвал да се възползвам от *това*. Е, признавам, че желанието ми е било голямо, но страхът някой да не започне да си задава въпроси, е бил винаги по-силен от него.

— И си се възпирал, така ли?

— Не, не съм се възпирал! Но съм се старал на всяка цена да не излезе наяве, то е въпрос на инстинкт за съхранение. Ти обаче не си като мен, което, от една страна, е по-добре, но от друга — не, защото си Сияйна!

Павел тъжно погледна дъщеря си. Уморена усмивка състари още повече лицето му.

— Татко? В Русия ли откри на какво си способен? Нали там си се родил?

— Да, но тогава се наричаше Съветски съюз. Родил съм се точно в Сибир. След като баба ти, Леомидо и Абакум били прогонени от Едефия, попаднали на място, което не е имало нищо общо с родната им земя. Сибир бил ужасяващ за Отвътрешниците. Резкият преход от уютна, богата и щедра земя към студения и враждебен Сибир бил страшен. Баба ти изпаднала в ужас. Представи си само: живяла си щастливо с родителите в страна на хармония и изобилие и за няколко часа всичко се преобърнало, настъпил хаос, трябвало да бягат, да напуснат родината. Накрая — Сибир! Сигурно си чувала за Сибир?

— Там е бил Гулаг, нали? Където са изпращали на заточение?

Павел я изгледа изненадан и се развесели.

— Не това съм запомнил на първо място... Моята представа за нещата не е такава, Сибир е родината ми. Но ти не грешиш и не си далече от истината — неслучайно по тези краища са построени лагерите. На стотици километри не се среща жива душа, ако не смятаме животните и растенията. Защото там природата е господар, величествен, но и жесток. От него зависят и животът, и смъртта. Абакум, малката Драгомира и Леомидо бродили с дни в пронизващия студ. В Едефия температурата никога не падала под двайсет градуса, никога не валил сняг. Представяш ли си какъв шок? Абакум ги хранил с корени, горски плодове и риба, която ловял в реките. Благодарение на Леомидовия Огнерод — огнената магия — се топили. За оцеляването това е от първостепенна важност по тези земи. Няколко дни странствали и накрая срещнали невероятен човек, всемоушен шаман, който живеел в едно уединено селце край гората. Зимата настъпвала неумолимо. Мечков, така се казвал шаманът, ги приютил, грижил се за тях през суровите ледени месеци, докато чакали да се затопли и да ги заведе до големия град. С Абакум се сприятелил веднага, приличали си много. И двамата можели да чуват, разбират и общуват с природата. Край тях Драгомира научила свойствата на растенията, била изключително способна ученичка. Щом настъпила пролетта, само Леомидо решил да замине. Прекосил Европа, стигнал чак до Великобритания, където станал голям диригент, какъвто го познаваш сега. Дванайсет години по-късно съм се родил аз в същото сибирско селце.

— Ами... тогава кой е баща ти? Шаманът Мечков ли?

Павел тихо се засмя.

— Не, не Мечков, по онова време той е бил на повече от сто години! Баща ми е неговият внук. Животът беше труден, но живяхме щастливо заедно до осемгодишната ми възраст. Тогава всичко се срина. Татко беше убит от КГБ, политическата обстановка се усложни и трябваше бързо да напуснем родното ни село и Сибир. Абакум тръгна с нас, удържа на клетвата си пред Малорана да се грижи за Драгомира, независимо че тя вече беше станала съпруга и майка. Беше неимоверно трудно да напуснем Съветския съюз. По времето на Студената война страната приличаше на огромен затвор. Преминаването на границата криеше риск за живота... Баба ти и Абакум неведнъж ни избавяха с необикновените си дарби. Но мисля, че без Леомидо никога нямаше да успеем. Той беше на световно турне с оркестъра и когато дойде в Петербург — тогава се казваше Ленинград — напуснахме нелегално.

— Разкажи ми! — каза Окса, увлечена от разказа на баща си.

— Ами реши да ни представи за музиканти. Беше изключително опасно и храбро от негова страна, за малко да изгуби всичко, свободата и дори живота си. Най-трудно беше да намери решение за мен, как щеше да обясни присъствието на осемгодишно дете в симфоничния оркестър? Просто пожертва едно виолончело и ме скри в калъфа му! КГБ проверяваше най-внимателно калъфите на контрабасите, където би могъл да се скрие голям човек, и за щастие подминаха далеч помалките виолончела. Трябва да ти призная, че се спасихме благодарение на Леомидо. Той успешно се бе интегрирал в реалния живот.

— А и вие също! — отбеляза Окса.

— Да, ние също, макар да бяхме живели в по-особена среда. През първите осем години от моя живот бях заобиколен само от хора като баба ти и Абакум, които никога не са крили необикновените си дарби, а баща ми, дядо ми и прадядо ми бяха изключителни шамани... Прибави към всичко това идиличния живот в далечното сибирско селце и ще разбереш каква е била представата ми за света. В моите очи родното ми село олицетворяваше прекрасния живот! Щеше ми се да продължава вечно... Защото, когато по-късно опознах хората, съвсем не останах очарован. Приобщаването ми беше много трудно, а за баба ти и Абакум още повече. Та те бяха живели затворено в продължение

на цели двацет и една години! Въпреки това се справиха прекрасно и аз се възхищавам на невероятната им лекота, с която се вписаха в новата среда, като същински хамелеони. Наблюдавах внимателно и подражавах на видяното. Но аз знам какви усилия им струваше това. Мисля, Леомидо пръв разбра, че ако иска да заживее като истински Отвъншник, трябва да напусне час по-скоро малкия ни кръг. Бързо се раздели с надеждата, че ще се върне някога в Едефия, противно на баба ти и Абакум, които в някаква степен продължаваха да живеят постарому, но вече при минус трийсет градуса, в различен свят, изпълнен с магия, свръхестествени заложи и създания. Съселяните ни приемаха и ни уважаваха такива, каквито сме. Това беше *нормалното*! Що се отнася до мен, бях убеден, че всички са като нас. Но щом заминахме, ми се наложи непрекъснато да внимавам и най-вече да се прикривам. Нямах никаква представа как живееха обикновените Отвъншници...

— Никога ли не беше виждал нормални хора? — прекъсна го Окса. — Тъж... извинявай, тате, не исках да кажа, че не си нормален...

— Не, не, разбирам, не се притеснявай. Като казвам „обикновените хора Отвъншници“, имам предвид онези, които не можеха да приемат, че сме различни. Оттогава дарбите ни станаха тайна, която не биваше да се разкрива на никаква цена. Във всеки случай бързо го научих от собствения си горчив опит...

— Как? — отново го прекъсна тя.

— Леомидо ни настани в едно мирно швейцарско селце. Драгомира ме записа в училището...

— За пръв път ли тръгна на училище?

— Не, ходех на училище на село в Сибир. А и родителите ми ме научиха на много неща.

— А... как се справи с езика? Говорил си само руски, нали?

— Аахх, признавам практическия ти усет, детето ми! Говорех руски, разбира се, той е майчиният ми език. Но говорех и френски, английски, немски, китайски, испански, шведски...

— *Какво??* Сигурно се майтапиш! — възкликна Окса.

— Изобщо не се шегувам! — възрази баща й. — Ние, Отвътрешниците сме надарени с Полилингва...

— Какво означава това?

— Способността да заговориш перфектно само за няколко часа езика на страната, в която се намираш. Ако щеш го наречи скоростно лингвистично потопяване. В Едефия никой не подозираше за съществуването на такава дарба, но онези, които успяха да излязат, я откриха и, както се досещаш, веднага я приложиха! Трябва да призная, че това умение особено много помогна за приобщаването ни. Може би си забелязала, че Мерседика и Леомидо говорят без акцент, макар че никога не са живели във Франция и изобщо не са учили езика... И при все това, за няколко часа с нас, заговориха на френски, също като теб и мен. Или на руски като баба ти и Абакум. Или на фински с Тугдуал. Това е то Полилингва!

— Значи, скоро ще говоря перфектно английски, също като английската кралица, така ли? — попита обнадявана Окса.

— Може би — усмихна се баща ѝ.

— Страхотно! Ще получа супер бележки! Ама ти не каза какво стана в Швейцария!

— Ооо! Швейцария...

Минаха дълги минути, Павел потъна в размисъл. После подхвана:

— Ужасно беше... През цялото време внимавах да не се *издъня*. Но не след дълго природата си каза своето.

Той млъкна, видимо развълнуван от спомените си.

— А после, тате? Какво стана после? — нетърпеливо попита Окса.

— Истинска катастрофа — отвърна баща ѝ. — Направих няколко Магнетуса у хлебарката, която ненавиждах.

— Защо го направи?

— От гняв, Окса, от гняв... Ти поне добре познаваш гнева, нали? — вметна мимоходом Павел. — Тази жена не обичаше чужденците и има неблагоприятното да подхвърли нещо, което особено дълбоко ме засегна. Тогава всички хлябове се изстреляха като ракети и се разбиха в тавана, а тортите полетяха като бомби към гаднярката. Тя нищо не разбра, но още на другия ден Леомидо дойде да ни вземе и по моя вина спешно напуснахме Швейцария.

— Като семейството на Тугдуал — забеляза Окса. — И като нас, нали?

— Какво имаш предвид? — озадачи се Павел.

— Трябваше да напуснем Франция — не се сдържа да уточни Окса, а сърцето ѝ биеше до пръсване, — заради мъртвия журналист.

Павел Полок прекара ръка през лицето си. Блед като тебешир, погледна дъщеря си, после затвори очи и въздъхна.

ПРОЯСНЯВАНЕ

— Този журналист, Питър Картър... е умрял заради нас, нали? — настоя Окса.

Осъзна в какво положение нейният въпрос поставя баща ѝ и леко се засрами. Но любопитството ѝ беше по-силно от всякакво чувство за вина... Павел каза примирено:

— Да... Питър Картър е мъртъв заради нас.

— Ужас! — изписка Окса импулсивно и прикова уплашени очи в баща си. — Защо? Кой го направи? Кой от вас?

Павел Полок отстъпи назад.

— Кой от нас ли? Що за въпрос! — озадачи се той. — А всъщност ти откъде знаеш? Кой ти каза?

— Чух ви, баба и теб... — отвърна смутено момичето.

— Ох! Окса... Някой ден досадната ти привичка да подслушваш по вратите ще ти изиграе лоша шега... Сега ще ти обясня всичко... Но ще останеш разочарована, защото и аз не съм много в течение. Наистина си най-досаждащата дъщеря, която един баща може да си пожелае...

Въздъхна дълбоко и продължи:

— Историята започна с Петрус, един от нашите, който се бе установил в Съединените щати. Той започна да се занимава с кражби на произведения на изкуството и кариерата му процъфтя заради необикновените му способности. Годици наред обикалял света и „посещавал“ десетки музеи, галерии и частни колекции. Но веднъж късметът му изиграл лоша шега и го хванали на местопрестъплението. Трябвало бързо да се спасява и, естествено, си послужил с уменията си. В този ден влязъл с взлом в апартамента на някакъв богат колекционер на четирийсет и седмия етаж. Полицаяте, които дошли да го арестуваш, в суматохата стреляли по него и го убили на място. В дома му открили стотици картини, част от които били практически безценни. Дотогава и най-опитните следователи не успявали да ги

открийт. И как да стане! Откъде да се сетят! Въпросният журналист, Питър Картър, бил от месеци по следите му. Запознал се с Петрус на един търг на произведения на изкуството. Заинтригувал се от него, започнал да го следи и постепенно все повече се убеждавал, че се е натъкнал на извънземен. Когато застреляли Петрус, Картър продължил разследването си и открил неща, които го насочили към нас...

— Какви неща? — попита Окса смаяна.

— О, спомени от Едефия, които Петрус ревниво съхраняваше... и най-вече едно тефтерче с имена, дати, информации и вестникарски статии за Леомидо...

— Майчице! — изохка тя.

— Да... — кимна баща ѝ. — Картър си направил заключения, които не са били безпочвени. И оттогава неприятностите започнаха... Проучил Леомидо, после баба ти и семейството ни. Малко след това се свърза с нас и ни предложи да откупим мълчанието му...

— Ей така, директно! — удиви се Окса. — Боклук такъв! Надявам се, че сте го разкарали!

— Мислиш ли, че имаме избор? Ами той заплашваше, че ще разкрие всичко! Представяш ли си последствията? Платихме веднъж, платихме два пъти...

— И после — посока Лондон, така ли?

— Точно така! Заради него трябваше да заминем спешно и да не оставим никакви следи... И те уверявам, че никак не беше лесно...

— Чак сега разбирам защо ти бързаше толкова — въздъхна Окса. — Но все пак той е мъртъв...

— Да, и този факт доста ме смущава — подчерта баща ѝ. — Картър беше безскрупулен мошеник и не мога да кажа, че съжалявам за смъртта му. Но ничия смърт не бива да ни радва.

Окса присви очи недоверчиво.

— Тате?

— Да, Окса?

— Кой го е убил? Кой уби Картър? Ти знаеш ли? Защо баба каза, че е един от вас?

Погледът на Павел се изпълни с тревога. Върху напрегнатото му лице се изписа притеснение.

— Картър беше убит със Стопител, а това вещество могат да произведат само Спасени — уточни той. — Всичко, което мога да

кажа, е, че нито аз, нито баба ти сме отговорни за смъртта му.

— Слава богу! — отдъхна си Окса. — О! Татко! Да знаеш само колко ми олекна... Какви ли не откачени мисли минаха през главата ми. А ти смяташ ли, че може да са Абакум или Леомидо?

— Не, те не са способни на убийство. Никой от нас не е способен! Което прави нещата още по-мистериозни. Сякаш извършителят е искал да ни защити...

Павел Полок стана и си наля с треперещи ръце чаша газирана вода, която изгълта наведнъж, после я остави на ръба на камината толкова рязко, че едва не я счупи. Окса подскочи и уплашено погледна баща си. Но преди да попита каквото и да било, твърдият му поглед я прониза и тя окончателно се отказа.

— Бягахме непрекъснато... — подхвана отново Павел. — Едефия, Сибир, Швейцария, Франция...

— Как стигнахте до Франция? — въпросът сам се изплъзна от устата ѝ.

— Отчасти благодарение на Малорана, както можеш да се досетиш. Спомняш ли си какво ти разказа Драгомира за способностите на Сияйните? — попита Павел.

— Да напускат Едефия ли?

— Сияйните действително притежават завидната власт да отварят Портала и да излизат Отвън. Но Малорана познаваше Франция по силата на друга, изключителна и баснословна дарба: облитането...

— Облитане ли? — нетърпеливо го прекъсна Окса.

— Това е способност да пътуваш мислено, без тялото ти да напуска мястото си. Нещо като телепортиране на духа или, ако щеш, на съзнанието. Малорана била любознателна и облитала безброй пъти по света, за да разбере как живеят Отвъншниците. Противно на предшественичките си, предпочитала да знае какво се случва там, а не да си затваря очите и да се прави, че Едефия е единствена във Вселената. После чрез Мемопроектора публично прожектирала филми за пътешествията си. Много пъти се носела из Франция, просто се влюбила в нея и специално за Драгомира правела отделни прожекции, също както майките разказват красиви приказки на децата си. Ето защо се запътихме към страната, която ми стана толкова скъпа. Интересна история, нали?

— Интересна ли? Фе-но-ме-нал-на, искаш да кажеш! — отвърна пламенно Окса. — Признай си обаче, че не е най-невероятната... Ще да ти дам стотици други примери за *strange* от тези, дето се наслушах напоследък!

— Не разбирам за какво говориш — каза Павел престорено наивно. — Земя, Земя! На хоризонта не се наблюдава нищо странно!... — добави той, като въртеше очи, и пъхнал малкия си пръст в ухото, имитираше лоша телефонна връзка.

Окса прихна и струйката въздух изсвистя някак особено през устата ѝ. После каза сериозно:

— Тате... тормози ме едно нещо...

— Сподели, голямото ми момиче, сподели!

— Щом Сияйните могат да облитат, значи ли, че и аз го мога?

Окса развълнувано погледна баща си. Павел въздъхна дълбоко, протегна дългите си крака, помълча и отговори:

— Точно така. Ти също имаш тази дарба. Но можеш да я използваш само след като влезеш в Залата на Пелерината, защото единствено там се отключва тя.

Окса оклюма. Облитането непременно щеше да ѝ хареса! Като я видя толкова разочарована, Павел я прегърна.

— Знаеш ли, и аз бих бил щастлив да мога да облитам. Но има още много други неща, на които можем да те научим. Особено... баба ти и Леомидо. Абакум също би бил добър учител, той е силен, най-силният е сред нас...

— По-силен от Сияйна ли? — попита Окса.

В този миг телефонът иззвъня. Обаждаше се Мари Полок. Тя звънеше всяка вечер на дъщеря си и двете дълго разговаряха. Гласът ѝ звучеше напрегнато и развълнувано, задавен в сълзи, но момичето се правеше, че не забелязва колко дълбоко е наранена майка ѝ. Окса си беше виновна за всичко. Направо ѝ се късаше сърцето от майчината тъга. Опитваше се да я разсейва, разказваше ѝ как е прекарала деня, сякаш си бяха у дома и седяха една срещу друга на кухненската маса пред димящите *пирожки*. И ѝ ставаше по-леко, щом доловеше усмивката на Мари на другия край на линията.

— Отличен по математика, какво ще кажеш, мамо?

— Не е зле — отговори Мари с престорено безразличие.

— Мамо! Уточнявам, че все пак е при ужасния Макгроу, най-страшният диктатор в „Свети Проксим“!

— Е, добре, щом е при такива изключителни обстоятелства, признавам успеха ти, миличка...

— Да беше видяла каква физиономия направи, когато ми връщаше контролното! Щеше да се спускаш от смях!

— Гордея се с теб, момичето ми. Добре ли си иначе? Добре ли я караш с баща си?

И както всяка вечер, поговориха в този дух известно време, после си пожелаха лека нощ и си изпратиха целувки по телефона. Окса ѝ предложи да продължи разговора с Павел, но щом той вдигна втората слушалка, Мари вече беше затворила.

— Ама защо всеки път прави така? — негодуваше Окса със свито гърло.

Тази вечер повече от всякога ѝ се искаше те да си поговорят. Да си поговорят нормално.

— Толкова ли ти е сърдита? — продължи тя.

Бузите ѝ горяха от вълнение, сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Не помниш ли, че ти също ми беше сърдита? — тъжно отвърна баща ѝ. — Нещата ще се наредят, ще видиш...

— Мислиш ли?

— Сигурен съм!

Окса положи глава върху бащиното рамо и затвори очи, както винаги, когато си пожелаваше нещо.

— Дано си дойде за рождения ми ден...

— Не се безпокой, за нищо на света няма да го пропусне!

След миг на мълчание, каза:

— А искаш ли да се поразсееш малко?

— Как да не искам! — провикна се Младата Сияйна и любопитството ѝ се разпали. — Какво предлагаш?

Вместо отговор, Павел я хвана за ръка и я поведе към апартамента на Драгомира.

ИЗУМИТЕЛЕН РАЗГОВОР

Още щом вратата се отвори, Фолденготът се появи, наведе пълничкото си тяло и направи своя гротесков, но искрен поклон, размахвайки дългите си ръце.

— О, внучке и сине на моята Сияйна, присъствието ви в това обиталище е добре дошло!

— Обиталище ли? — учуди се Окса.

— Да знаеш, Окса — намеси се баща ѝ, — Фолденготите четат абсолютно всичко, което им попадне пред очите — вестници, речници и, разбира се, книгите на Драгомира. Абе, карат наред — етикети на препарати, на дрехи, даже съдържанието на храните. Те са всеядни четци и употребяват срещнатите думи по особен начин. Нашият приятел Фолденгот навярно е прочел някъде тази дума, харесала му е и сега я използва по невероятен начин, но пък и самите Фолденготи *са си* невероятни.

— О, сине на моята Сияйна, толкова сте великодушен! — възкликна създанието, видимо зарадвано от чутото описание. — Синът на моята Сияйна прави хвалба и душата ми се къпе в удоволствие!

— Разбра ли сега какво ти казах? — каза Павел на дъщеря си и ѝ намигна.

— Стра-хот-но! — прошепна момичето, като наблягаше на отделните срички.

— Изпълнихте визита чак до този етаж, за да донесете молбата си ли, внучке и сине на моята Сияйна? Драговошно Фолденготката и аз ще ви окажем подпомагането, разчитайте винаги на нашата пламенност — трепетно занарежда Фолденготът.

— А! А къде е Фолденготката? — интересува се Павел.

— В стайната счупка, сине на моята Сияйна, там тя прилага разтривка с отпускащ балсам на цветето Горанова, което повече, откак моята Сияйна отиде да бере сили на село. Желаете ли да я повидите?

Павел кимна. Окса използва момента да изрази въодушевлението си тихичко, за да не я чуят.

— Как да не искам да я „повидя“! А коя е тая Горанова?

Нямаше време за обяснения, защото Фолденготът вече се връщаше, следван от Фолденготката, едно също като него удивително, напълно непропорционално създание. Бе източена смешно на височина, докато спътникът ѝ — на ширина, а две трети от тялото ѝ заемаха долните крайници. С изключение на тънката лимоненожълта коса на върха на главата ѝ, лицата им си приличаха: бяха с кафява, набръчкана кожа, сплескан нос, перпендикулярни на черепа уши, с два едри и кръгли предни зъба, които стърчаха през устните. Но за устни въобще не можеше и да се говори. По-точно беше да се каже, че извита цепка пресичаше хоризонтално лицето ѝ от едното ухо до другото... И двамата носеха безупречно изгладени гащеризони в тъмен цвят и весело се усмихваха. Щом видя Окса, Фолденготката се спусна към нея. Но било поради вълнението от срещата, било поради това, че оплете дългите си и слаби като точилки крака, тя залитна и се просна на килима. Цветето изхвърча от ръцете ѝ и тупна право в ръцете на слисаната от невероятното представление девойка.

— Ооооо, внучке на моята Сияйна! — изохка непохватната Фолденготка и разтри кръста си. — Каква съм смотана, та паднах така! Краката ми са безумно смехотворни, благоволете да ми простите някой ден!

Окса се обърна към баща си, който се усмихваше сдържано.

— Винаги ли са такива, тате? — попита го развеселена тя.

— Да!

Този път Павел открито се заля от смях.

— Ах! Но това пък сега к'во е? — ахна Окса.

Цветето, което държеше в ръцете си, сякаш се бе събудило от сън! От нежното му, четирийсетина сантиметрово стъбло се разтвориха крехки и кръгли листа с блестящо зелен цвят. То се олюля, разтрепери се и от него се изтръгна вик на уплаха.

— Ама то е *живо*! — провикна се момичето и зяпна от изненада.

— Растенията винаги са живи, Окса! — отбеляза баща ѝ, като не спираше да се смее.

— Да, де, ама не чак до такава степен!!

— Живо, живо... Направо си го кажете! — разбунтува се цветето и се обърна към нея с всичките си листа. — Тая Фолденготка си е изгубила ума!

— Не, Горанова, умът ми не е в загуба, само равновесието ми е в недостиг! — уточни създанието.

— Ама трябва да си луда, за да ми причиниш тоя лупинг! Искаш да умра, така ли?

— Лупинг е преувеличение, Горанова, ти осъществи полет-планер със съвършено съвършенство — поправи я Фолденготката.

— Лупинг или планер, все тая!! Искаше да ме убиеш, *серийна убийца такава...* — ревеше Горанова, листата ѝ затрепкаха още повече, а после внезапно увиснаха покрай стъблото.

— Припадна — обясни през смях Павел. — Но не се притеснявай, при нея това е обичайно нещо.

— Ще полудея... Обожавам тези същества! — каза Окса, протегна ръка и помогна на Фолденготката да стане.

Фолденготката я погледна с благодарност и прие подкрепата ѝ. Внезапно телефонът иззвъня. Окса остави все още припадналата Горанова и се втурна към него.

— Аз ще вдигна! Трябва да е Гус. Чао, Фолденготи, до скоро!

И се спусна като стрела по стълбите с повишено настроение.

— Утре ще ви чакам!

Седмицата бе свършила и Окса напомняше за последен път на Гус, Мерлин и Зелда поканата си, преди да се разотидат. Вече се бяха сближили и се харесваха все повече и повече. Бяха страхотна банда!

— Окса, удобно ли е да доведе една приятелка? — попита Зелда. — Казва се Зое, от четвърти „Кислород“. Заедно ходим на курса по танци и наистина е готина, да знаеш. Ще дойде у дома за уикенда и не ми се ще да я оставям сама, нито пък да пропусна рождения ти ден!

— Разбира се! — съгласи се Окса. — Мисля, че татко прави торта поне за трийсет човека. Точно в негов стил! Ще стигне за всички.

— Много мило, благодаря! — каза Зелда. — Зое има нужда от приятели, пристигна тук преди няколко седмици. Родителите ѝ са починали миналата година, баба ѝ се е грижила за нея, но после и тя си е отишла. Тъжна история!... Сега живее с вуйчо си.

— Значи непременно трябва я вземеш и да се позабавлява с нас! Ще ѝ бъде хубаво... До утре!

— Чао, Окса, до утре!

Облакътена на перваза на прозореца, Окса наблюдаваше оживлението на площада. Тази вечер я налегна тъга. Беше нощ, небето беше безоблачно и тя реши да поразмишлява насаме. Заниманието се оказа трудно... Мислите се вихреха безразборно в главата ѝ, като прането в пералната машина. *На режим центрофуга*. Преходът от обикновено момиче към наследница на властта в една непозната и приказна Страна не беше нито гладък, нито безболезнен. Душата ѝ преливаше от смесени чувства. Новите ѝ дарби укрепваха и будеха у нея замайващото усещане за могъщество, на което трудно устояваше, и тъкмо неспособността да се владее ѝ навлече неприятности и тежки страдания. Едновременно с това в душата ѝ все по-натрапчиво се надигаше потискащото и злокобно усещане, че животът ѝ пое в тайнствена и опасна посока. Тя изгаряше от желание да научи нещо повече и да открие прословутата Едефия. Представа си нямаше докъде ще я отведе всичко това. Вероятно до най-хубавото и до най-лошото. С появата на Следата целият ѝ живот се преобърна. Или по-точно бъдещето ѝ. Щеше ли да стане астрофизик, както си бе мечтала още откакто откри, че Вселената крие огромни богатства? Щеше ли да се омъжи? Щеше ли да има деца? Или пък щеше да поведе към Едефия всички Спасени и да стане тяхна победителка? Днес ѝ бе ясно само, че майка ѝ ужасно ѝ липсва и че се вледенява от страх родителите ѝ да не се разведат. Беше готова на всичко, за да се върне предишният им живот. Но дали вече бе възможно това? По небето премина падаща звезда, която остави след себе си светла диря от искри и Окса веднага си пожела нещо. То бе толкова неизпълнимо, колкото недостъпни бяха звездите на небосвода.

Внезапно в мрачните ѝ мисли се роди идея: в този дом имаше кой да отговори на въпросите ѝ! Пъргаво се качи на третия етаж и леко почука на вратата, Фолденготката на Драгомира ѝ отвори и широка усмивка разполови кръглото ѝ лице.

— Оооо, внучке на моята Сияйна, каква разкошна визита, какво доволство!

— Добър вечер, как си? — попита Окса, която все още се чувстваше неловко насаме със странното създание.

— Добре, винаги добре! При нас това е порядък и ние, Фолденготите, държим на него! Имаме си работа, нашата Сияйна е възложила отговорности на нас. Важността им е обемиста!

— Права си! — кимна Окса, опитвайки се да бъде сериозна. — А Драгомира?... Да знаеш случайно кога се връща? А... майка ми?

— Имам знание за тази информация, но нищо не мога да кажа. Устата ми не е защита с конец, ама съм длъжна да я държа затворена. Обаче не влизайте в меланхолия! Двете питаят истинска любов към вас и завръщането им се задава, това е точно — отвърна Фолденготката, приковала големите си, кротки очи в Окса. — Пожелавате ли една възшебна напитка?

Окса прие с радост. Харесваше ѝ да е при прекрасното създание. Леко се засрами, че щеше да злоупотреби с добротата му, но копнееше да научи нещо повече!

— Кажи ми, Фолденготке, защо баба ми никога не се е връщала в Едефия?

Фолденготката я погледна учудена.

— Защо ли? Имаше питането „защо“? Пълно удивление ме потопява! Нямате ли разбиране?

— Кажи ми, моля ти се, много ми е сложно! — настоя Окса с умоляващи очи.

— Ами... Имам уплахата да ви отговоря, но при все това, ще ви доставя осветление. Главни две неща слагаха препятствие. Първо: проклятие падна върху Портала. Но то се вдигна, защото има вече бъдеща Сияйна и връщането позна отново надежда, защото двете Сияйни стават в една сила. Второ: душите ни са тъжни от неизвестност. Едефия е някъде, но кой ли знае къде?

— Искаш да кажеш, че никой не знае къде е Едефия? Поне приблизително? На север ли? На юг ли? Все някой трябва да има някаква представа! Не е ли така? — разгорещи се Окса.

— Една-единствена личност знаеше Посоката: Сияйна Малорана. Залата на Пелерината дава Посоката, а тя последна я посети. Но загубата на Тайната-Която-Не-Се-Споделя отне живота ѝ. Обаче... Мога ли да материализирам една мисъл за внучката на моята Сияйна? Една мисъл, равна на моето убеждение?

— Да, да! — нетърпеливо изрече Окса.

— Чрезмерната ми надежда намира почва в предвидливостта на Сияйна Малорана. Тя непременно е доверила тайната за Посоката някому.

— И ти вярваш, че баба ми...?

— Да, блянът ми вече не е утопичен. Сияйната върви по пътя на разрешението.

Фолденготката избърса големите си очи, в които блестяха розови сълзи, после шумно подсмръкна. Окса погали едрата ѝ набръчкана глава.

— Трябва да изчезвам... — каза тя и я целуна леко по темето. — Благодаря ти за сведенията, Фолденготке! До скоро!

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ОКСА!

— Още малко търпение... Почти стигнахме... — каза тихо Павел, докато бодеше Окса.

На всеки рожден ден на дъщеря си той подготвяше изненада, която оставяше незаличима следа в спомените ѝ. Ритуалът бе винаги един и същ: отиваше в стаята ѝ, завързваше лента на очите ѝ и я отвеждаше на неочаквано място. Щом стигнеха, сваляше лентата и тайнството се разкриваше пред нея. На дванайсетата ѝ годишнина я качи на върха на Айфеловата кула! Окса нямаше да забрави невероятния подарък! Павел никога не правеше нещата наполовина... Този път Окса предугаждаше какво я очаква; откакто бяха пристигнали в Лондон, родителите ѝ категорично отказваха да ѝ покажат ресторанта и това само по себе си беше доста подозрително. Знаеше само, че откриването е определено за 29 септември, нейният тринайсети рожден ден. „Щастлива дата, бележи двете най-важни събития в моя живот“ — беше ѝ заявил Павел тържествено. Така че Окса се досещаше къде отиват, но се остави баща ѝ да я води и на драго сърце споделяше и нетърпението, и радостта му.

— Пристигнахме... Пригответи се за шок, моя смела Окса-сан... — подшушна на ухото ѝ Павел и развърза лентата.

Тя запримига и ахна пред изключителна, обвита в бръшлян, глицинии и пълзящи рози, витрина. Над входа вятърът развяваше лозунг, известяваш на минувачите, че днес е рожденият ден на Окса.

— О! Татко... Страхотно е!

— Добре дошла във *French Garden*, детето ми! Но почакай! Още нищо не си видяла...

Павел я хвана за ръка и я поведе. Едва прекрачила прага, тя сякаш попадна в друг свят: пред погледа ѝ се ширна фантастична градина, невероятен идиличен растителен свят, в който царствено вирееха необикновени цветя. Момичето пристъпи омаяно.

— Но... това е трева?! — възкликна то и коленичи да пипне пода.

— Да... — сдържано отвърна той с блеснали очи.

Окса пое нататък удивена. Навсякъде имаше зеленина, цветни туфи и храсти, а в средата на залата се издигаше дори истински дъб! Около езеро, в което плуваха червени рибки, шумоляха тръстики и камъш под топлите и ярки гигантски фотофори. Малки прегради от чемшир и шипки създаваха уют на всяка маса, а кожените кресла — усещане за мекота. Магията продължаваше и на мецанина, където срещу водна стена бяха подредени платнени шезлонги.

— Направили сте градина... вътре в къщата?! Супер е!

— Дължи се на моя произход. Кръвта на Горските хора, която тече във вените ми, ме е дарила с дарбата на Зеленоръките, от която съумях да извлека някаква полза...

— Прекрасно е, тате!

— Знам... Ела, мини оттук...

Павел я заведе под една обвита в пълзящи рози пергола, зад която се намираше друга, също толкова приказна зала, с витраж на тавана. Сред изпъстрена с маргаритки поляна, гостите с цяло гърло запяха около масата, на която се издигаше гигантска триетажна торта с три вида шоколад, най-голямата, която Окса бе виждала през живота си. Всички се втурнаха да целуват пламенно момичето. Семейство Беланже, приятелите от колежа и, разбира се, верният Гус, подхванаха „Честит рожден ден!“ После гръмна музика и някои от тях затанцуваха. Празникът беше божествен, тортата — изумително вкусна. Павел се бе надминал. Всичко беше свършено. Или почти всичко... Липсваше единствено Мари Полок. Окса не откъсваше просълзени очи от вратата и отчаяно копнееше там да се появи майка ѝ. Баща ѝ ясно усещаше, че тъгата на Окса се засилва с всяка изминала минута, че полага усилия да изглежда радостна и безгрижна. Но тя се чувстваше ужасно нещастна.

Драгомира беше пристигнала същата сутрин. Още щом я видя да прекрочва прага, придружена от верния семеен приятел Абакум, Окса се хвърли в обятията ѝ. От възпитание не посмя да ѝ каже, че изглежда много зле, а щастието, че я вижда, не ѝ попречи да забележи разстроеното ѝ лице и тъмните кръгове под очите ѝ. Но нали беше тук, това беше най-важното!

Младите гости на Окса бяха обсадили шезлонгите, тъпчеха се с бонбони и разглеждаха подаръците, които бе получила: астрономически телескоп, веб камера, чанта с образа на героиня от манга, надуваемо зелено кресло, последния диск на любимата ѝ банда и ароматичен сапун. Сапунът беше от приятелката на Зелда — Зое. Щом я видя, Окса не сдържа учудването си: та това беше момичето, което се навърташе около Гус! Момичето, което я дразнеше най-много от всичко на света. Същото, което бе нарекла *Интригантка*! Окса изгледа Зое подозрително, недоволна, че я вижда на рождения си ден, и най-напред си помисли, че е използвала Зелда, защото единственото, което я интересуваше, несъмнено беше да се сближи с Гус! А това никак, ама никак не се харесваше на Окса...

След като я огледа, тя си даде сметка, че нещата не бяха толкова прости и раздразнението ѝ нарасна. Защото Зое не оставяше околните безразлични. Беше красива, грациозна като танцьорка, а кожата ѝ — гладка като най-фин порцелан. И още по-лошо — излъчваше меланхолия, която я отличаваше от другите и която пленяваше от пръв поглед. Големите ѝ тъжни и свенливи очи трогваха околните. Видимо нещо я гнетеше и това още повече заинтригува Окса. Тя не можеше да преодолее раздразнението си и започна да следи зорко как се държи с Гус, а и той с нея, при това толкова открито, че приятелят ѝ скоро дойде да ѝ направи забележка:

— Много лоша шпионка си, миличка...

— Какво?! — престори се, че не го разбира Окса.

— Защо ни дебнеш? А?

— Това момиче ме дразни! — каза тя, сякаш бе най-естественото нещо на света.

— Дразни те, защото разговаря с мен и защото ревнуваш, нали?

— Пфу... — изпuffтя вместо отговор Окса.

— А аз цупя ли се, когато Мерлин идва при теб да си приказвате? — заяде я Гус.

Окса онемя от язвителните му думи. После рязко му обърна гръб, което не му попречи да я последва и да продължи да съска през зъби:

— Аз нищо не ти казвам, когато се закачате. Мълча си... И изобщо не ме интересува, ако искаш да знаеш!

Окса дълбоко се засегна, тръшна се на един шезлонг и заговори със Зелда. Що за гаден характер имаше този Гус! Внезапно забеляза, че погледът на приятелката ѝ се насочи към вратата. Обърна глава и очите ѝ грейнаха:

— МАМО!

На прага стоеше Мари Полок! Окса забрави начаса тревогите си и се втурна към майка си, онемяла от радост. Двете се обсипаха с целувки.

— Мила моя, толкова ми липсваше!

— О! Благодаря ти, майчице! Ти дойде!

— Не, Окса, не съм дошла, *аз се върнах* — поправи я майка ѝ.

Момичето се сгуши в нея, притисна я и си помисли, че никога не е изпитвала по-голямо щастие. Хвана я за ръка, прегърна я през кръста и гордо извика:

— Приятели, това е моята майка!

Мари огледа гостите, трогната до дъното на душата си.

— Ужасно закъснях... — смути се тя.

— Няма значение, мамо! — прошепна Окса.

Всички възторжено поздравиха Мари Полок. Беше ясно, че тя бе най-очакваният човек този следобед. Драгомира, Абакум и Павел се бяха изправили на крака. Мари се отправи колебливо към тях, хвърли се в прегръдките на мъжа си и ако се съдеше по лъчезарното лице на Павел, думите, които шепнеше в ухото му, бяха думи на нежност. После дойде ред на Драгомира и Абакум, за най-голяма радост на Окса. Камък ѝ беше паднал от сърцето! Какъв хубав рожден ден! Най-хубавият от всички!

НЕОБИКНОВЕНИ ПОДАРЪЦИ

Настроението в този късен следобед беше като слънцето — топло и светло. Гостите си тръгнаха скоро след идването на Мари, оставяйки семейство Полок и Абакум да се нарадват един на друг. Всички се върнаха на Бигтоу Скуеър бодри и щастливи. За да скрепи възвърнатото семейно единство, Драгомира реши да отвори за пръв път вратите на своята супер-тайна-работилница пред Окса и майка ѝ. Кое то за Баба Полок беше голям жест.

— Леле! — изумяваше се Окса, докато прекрчаваше калъфа на контрабаса, през който се стигаше до тайната таванска стая. — Много е яко! Има ли код? Как се управлява?

— Няма код — отговори баба ѝ, изкачвайки витата стълба. — Но калъфът е неприкосновен, той се подчинява само на трима — на верните ми Фолденготи, пазители на съществата, които живеят под този покрив, и на мен. Достатъчно е да поставим ръката си на дъното му и проходът се отваря.

— С дигитална команда ли? — изпадна във възторг Окса.

— Та това е висока технология, виж ти!

— А ти какво си мислиш, съкровище! Ние сме високотехнологични! Този метод е стар като света... Всъщност искам да кажа, че в Едефия го използвахме, откакто свят светува.

— Ехаа! Значи си имала същото нещо и в Париж?

— Да, на тавана, точно над твоята стая... Ето че стигнахме — звънко обяви Драгомира. — Окса, Мари, представям ви моята супер-тайна-работилница!

— О! Боже... — ахна Мари и сложи ръка на устата си.

— Олеле, майчице! Това било, значи... — възкликна Окса и замръзна на стълбищната площадка.

Защото Окса виждаше нещо, което би накарало всеки да занемее... Пред очите ѝ се разкри помещение с чудати обитатели, потънали в спокоен сън в стенните си ниши. Някакво подобие на дебел

космат картоф, жабки с прибрани крилца, надиплено джудже морж, миниатюрна кокошчица, завита в памучно валмо... Но най-трудно ѝ бе да осъзнае, че винаги е живяла с удивителните съседи, настанени само на метри от нейната стая в тайник, който приличаше на вълшебно леговище!

— Влизайте, влизайте... — подкани ги Драгомира. — Не се притеснявайте, моите създания спят непробудно.

Окса пристъпи и разгледа отблизо работилницата, през чиито големи стъклени капандури проникваше приятна естествена светлина. Както и в останалите стаи на Баба Полок, тук цареше неописуема бъркотия. Типично в „Драгомирин стил“. Застлана с килими, една ниша беше обзаведена с петроленосиньо канапе и малки, боядисани в бронзов цвят, мебели. Октоподът, който Окса бе видяла в съдбовната вечер, се беше настанил върху конзола от ковано желязо и размахваше дванайсетте си пипала със светещи като малки фенери връхчета. Ефектът беше чудесен. Тежката свилена тъкан по стените поглъщаше и най-малкия шум и придаваше уютна атмосфера на уединение, Фолденготите също бяха там, застинали като статуи в ъгъла.

— Невероятно... — прошепна Мари в ухото на Окса.

— Настанявайте се, моля! — покани ги Драгомира и им посочи дълъг двоен диван, тапициран с мораво кадифе.

Мари хвана ръката на мъжа си, а Окса се сгуши на рамото на майка си. Тримата представляваха затрогваща гледка след дългите седмици на раздяла... Абакум стоеше отстрани и им се любуваше.

Драгомира извади от джоба си малко пакетче, което Окса нетърпеливо разопакова.

— Какво е това, бабо? Гривна ли? Супер е! И колко е мека!

— Това е Сукла-пукла, скъпа — уточни баба й.

Окса недоумяващо я погледна.

— Разбрахме, че не можеш да се контролираш...

— Меко казано! — прекъсна я Мари Полок и я погледна с кадифените си очи. — Няма да крия, че бях силно шокирана от това, което баба ти ми разказа. Отначало не ми се искаше да повярвам и ужасно се притесних. Когато се омъжвах, знаех, че Полокови са леко ексцентрични... Но не чак до такава степен!... А и ти нищо не ми спести, малка вълшебнице!

Мари не се и опитваше да прикрие тъгата си и това изненада Окса. Тя никога не бе виждала печал на лицето на майка си, каквато сега се четеше съвсем ясно. Обикновено с такъв израз гледаше баща й...

— Не се тревожи, мамо — каза тихо момичето.

— О! Не, не съм разтревожена, а *ужасена!* — поясни Мари Полок.

В работилницата настъпи мъртва тишина, Фолденготите добиха странен зеленикав оттенък и се опитаха да излязат незабелязано от стаята. Но за зла беда, обхваналата ги тревога засили вродената им тромавост, двамата се спънаха във възглавницата на пода и се проснаха с цялата си снага.

— Ох, ох, оххх, каква злополука... — простена Фолденготът и побърза да помогне на спътницата си да стане. — Дискретността ни горко се провали!

Обърнаха се гърбом и решиха повече да не помръднат. Мари се развесели и попита:

— Кажи ми, Окса, онази вечер в кухнята цялата ти гама от умения ли узнах?

Ай, ай, ай! Окса погледна Драгомира, после баща си и се замисли как да отговори. Павел окуражително кимна.

— Ама честно, моля те! — подкани я Мари. — Край на тайните между нас, нали?

— Е, добре, мамо — събра целия си кураж Окса, — мога да премествам предмети или да ги мърдам от разстояние, да запалвам огън, да се издигам над земята и да се нося във въздуха...

— Така ли? Да се носиш във въздуха ли? — Мари Полок потресена прекара ръка през лицето си. — Не знаех... Значи било е за добро, че не си демонстрирала наведнъж всичко, което можеш. Май тогава щях да орева цял Лондон!

— Ъъ... — поколеба се Окса, — има и още нещо, ама не съм много сигурна...

Четиримата се втренчиха настоятелно в нея.

— Говори, Окса! — помоли я баща й.

— Мисля, че мога да раздавам крошета от разстояние без ръце. Казвам, „мисля“...

— Крошета ли? — разтревожи се майка й. — Без ръце?

— Умението Нок-бам! Но това е прекрасно! — възкликна Драгомира, а Павел бърчеше вежди, явно не толкова убеден като майка си в ползата от тази дарба.

— Проблемът е, че не успявам да овладя чувствата си. Щом поискам нещо да се случи, то се случва от само себе си, без заклинания и вълшебна пръчица! Трябва непрекъснато да внимавам, защото усещам, че що е супермощно — обясни Окса.

— И то е! — потвърди Драгомира. — Ето защо днес ти давам тази Сукла-пукла. Много полезен подарък, ще се убедиш сама! Огледай я отблизо.

Мари се наведе, за да разгледа гривната заедно с дъщеря си. Беше широка около сантиметър, обвита с много тънка и мека рижа кожа на сини райета, а в средата ѝ имаше меча главичка с искрящи кафяви очи. Когато Окса я сложи и потърси закопчалката, гривната сякаш оживя.

— Оооо! Какво става? — извика тя и подскочи.

Миниатюрните нокти се склучиха, живата гривна стегна китката ѝ, излъкатуши лекичко и се намести удобно. После примига и доволно се усмихна. Мари едва не извика. Кое то Окса не успя да направи.

— Това е свръх-по-ра-зи-тел-но! Никога не съм виждала подобно нещо... Как действа? И за какво служи?

— Сукла-пукла е живо създание, съкровище — започна Драгомира. — Малко същество от Едефия. Безобидно е, ще видиш. Интересува го единствено твоето добро. Дарбите, които току-що откриваш у себе си, са подвластни не само на мисълта ти, но на гнева и обидата също. А това невинаги се овладява лесно...

— О, вече знам... — призна Окса и си припомни спора с Гус отпреди няколко дни. — Никак ме няма с контрола.

— Понякога не е и възможно! А дарбата губи смисъл, ако не се управлява. От това, което сподели, разбираме, че вече ти се е случвало да изгубиш властта над способностите си, нали?

— Да... В колежа... — каза Окса засрамена.

Не ѝ убягна, че при това уточнение всички мигновено се спогледаха угрижено. Затова реши да премълчи случката с Макгроу и влизането в кабинета на Бонтемпи, остави го в графата „Строго секретно“. Нямаше защо да усложнява положението...

— Има един ученик, който все ме преследва — започна Окса, като подбираще внимателно думите си. — Щом ме види, не пропуска да ме блъсне или да ме обиди. Оня ден ме затвори в тоалетната...

— Какво? И ти нищо не си ни казала! — извика баща ѝ.

— Не — виновно отговори Окса. — Но ти не се притеснявай, на мен нищо не ми се случи! Само на него...

Поколеба се за миг. Всички чакаха нетърпеливо продължението.

— На него ли? Какво искаш да кажеш? — подкани я Павел.

— Ами, паникьосах се — призна Окса. — Всъщност в името на истината, умрях от шубе. А после оня Острогот изведнъж се изстреля назад, направо се залепи за стената! Беше се свил на две, като че го бях ударила с юмрук. А аз просто протегнах ръка, за да му попреча да ме доближи, въобще не го пипнах. Сигурна съм, че беше така! В същото време знам, че бях аз, че ми дойде отвътре, шантава работа... — заключи тихо Окса и видя как погледите на родителите ѝ помръкнаха.

В настъпилата за миг тишина се чуваше само как Драгомира барабани с пръсти по ръкохватката на стола. Абакум се покашля, Мари не помръдваше. Окса се чувстваше като върху жарава... По-добре да си бе мълчала... Хубаво, че не ѝ хрумна лошата идея да разкаже за левитирането си в училищния двор...

— Хм, хм... Не мога да те похваля, мисля, че го разбираш — започна баща ѝ, тревожен и намръщен. — И никой от нас не може, нали? — той огледа последователно жена си, Драгомира и Абакум с израз, който не търпеше възражения. — Насилието никога не е правилното решение...

— И да не се защита, така ли? — възнегодува пламналата Окса.

— Има други начини! — възрази категорично той. — Първо, не е нормално голям човек да реагира по този начин, още по-малко в училище. Защо не ни каза? Толкова ли нямаш доверие в нас?

— О, тате, не драматизирай — възропта поруменяла от неудобство Окса.

— Не драматизирам — каза строго Павел, — напротив, считам, че разсъждавам много реалистично. Трябваше да уведомиш учителите си или директора. Което впрочем лично ще направя още в понеделник!

— Не! Моля те, недей!

Объркан от горещата молба на дъщеря си, Павел Полок помълча известно време, после попита:

— Но защо?

— Достатъчно голяма съм, за да се оправям сама — обясни Окса.

— Разбирам защо си се била, понеже по въпросите на пацифизма не съм толкова крайна като баща ти — намеси се Мари и погледна присмехулно мъжа си. — Смятам, че в нашия свят всеки трябва да се защитава с оръжията, с които разполага. Проблемът се състои в това, че твоите оръжия не са общоприети. Поемаш голям риск, като ги използваш. Затова ме е страх. Не е заради Едефия, нито заради необикновения ти произход, не! С това вече успях да се примиря... И ако съм толкова неспокойна, то е защото способностите ти се разпростират в много посоки. Представи си, ако някой научи, че не си като другите хора... Какво ще стане тогава? Не ща и да мисля... Според мен това е *основният* въпрос! Ужасява ме чувството, че постоянно те дебне опасност, скъпа. От друга страна, и тук съм съгласна с Павел, не е нормално някой да те преследва чак в тоалетната или където и да било, впрочем. Няма да уведомяваме господин Бонтемпи в понеделник, но ако се повтори, искам да ни предупредиш своевременно, а наша работа е как ще се намесим. Надявам се, че можем да разчитаме на теб...

— Да — смънка Окса и наведе глава.

— Да знаеш, мила моя — обади се Драгомира, — че постъпката ти е много неблагоприятна и към нас. Никой не бива да узнае тайната ни, *жизненоважно* е! Никой не бива да се досети, че сме малко... как да кажа... *специални*. Надявам се да схващаш ситуацията, твърдоглавке. Добре... Хайде вече да затваряме тази страница, какво ще кажете?

Всички кимнаха в знак на съгласие, а Окса вложи най-много жар. Въображението ѝ нарисова потресаваща картина: щурци върху лабораторна маса за дисекции, заобиколена от тайни агенти, до един с образа на Макгроу. Абакум на свой ред взе думата:

— Ето за какво служи Сукла-пукла, скъпото ми дете. Ще те подсеца да балансираш настроението и чувствата си, като се затяга около китката ти.

— Същински антистрес, супер! — възкликна Окса.

— Но, ако въпреки опитите ѝ да те възпре, преминеш към действие, Сукла-пукла ще се ядоса. Нека те предупредя: няма да е никак приятно. И последно, много съществено нещо — продължи

Абакум, — трябва да я храниш всяка сутрин. Изключително важно е. Никога не забравяй...

— В противен случай, какво? — поразтревожи се Мари Полок.

— В противен случай Сукла-пукла ще се превърне в зло куче! А щом изпадне в такова състояние, побеснява, въпреки че мисията ѝ е да призовава към благоразумие, длъжен съм да ви кажа, че недоволството ѝ съвсем не остава незабелязано! Значи по една гранула дневно, не повече, и не по-малко, разбрахме ли се? — каза сериозно Абакум и подаде на Окса кръгла кутийка. — Храна за един месец. А сега аз също имам подарък за теб. Необходим инструмент за всеки Отвътрешник. Мила Окса, това е твоят личен Граноксомет...

ГРАНОКСОЛОГИЯ И ВСИЧКО ОСТАНАЛО

Абакум извади от вътрешния джоб на самото си една тръбичка, дълга около петнайсет сантиметра и с диаметър около три.

— Какво е това? — попита Окса. — Флейта ли?

Всички се засмяха, а Фолденготите дори се затъркаляха по пода.

— Ох, ох! Внучке на нашата Сияйна, флейта било! Колко смешно! Вашият хумор разкраси нашите скули, хо, хо!

— Тия двамата наистина са лудички! — отбеляза Окса през смях. После възвърна сериозния си тон.

— Я кажи, не е ли нещо като сарбакана, който видях на бабиния Мемопроектор?

— Точно така — потвърди Абакум. — По-точно е Граноксомет. ТВОЯТ Граноксомет, скъпото ми момиченце. В Едефия всеки си има персонален. Преди много години изработих на Драгомира, а ето че дойде и твоят ред да го получиш.

Усмихнат ѝ подаде безценната тръбичка. Щом Окса я докосна, задуха силен вятър, стените на къщата заскърцаха, а листата по дърветата на площада се разлетяха. Обгърна я ореол от ярка светлина. Преди да успее да го зърне, той изчезна. Драгомира и Абакум се спогледаха изумени.

— Това пък какво беше? — попита Окса.

— Приемане, миличка — отвърна Абакум с вълнение, което би предпочел да не беше показал. — Граноксометът ти те прие и чрез него Всесъщите феи те поздравяват...

— А, да! Всесъщите феи! — прекъсна го отново смаяната Окса.

Драгомира също се усмихна, но Мари каза отчаяно:

— Боже... И феи ли има?... Май сте решили да ме довършите!

Окса повъртя Граноксомета много предпазливо и го разгледа от всички страни. Беше странен великолепен предмет с копринени отблясъци. Около отвора му бяха изваяни цветя, които съвършено се

съчетаваха с името на Окса, изписано на другия му край със златно розови букви.

— Направен е от морска пяна и кехлибар — поясни Абакум, щом се посъвзе. — От вътрешната страна има миниатюрни алвеоли, в които се съхраняват Граноксите. Това са вид гранули от растителен, животински или минерален произход. Всяка има определени функции. Граноксометът е зареден и те могат да влязат в употреба при нужда. Граноксологията винаги е съществувала. Особено през последните два века има голям напредък. Благодарение на облитанията си Сияйните виждаха, че Отвъншниците правят гигантски скокове в научните открития, технологиите и космоса. Заради напредъка на техниката Отвън се зароди опасението, че нашата Земя някой ден ще бъде намерена и затова решиха да приложат още в края на XIX век широка програма за развитие на Граноксологията, включваща главно концепцията за отбранителен Гранокс. За всеки случай... Тъй като в Едефия оръжията са забранени, винаги сме считали Граноксите като добър компромис между ценностите и уменията ни. Има десетки видове, от Гранокси за забавление като Смехотворния Пиш-Пиш до бойни като Успивателя, например.

— Пиш-Пиш ли? — попита Окса.

— Да, Смехотворният Гранокс Пиш-Пиш, който толкова силно разсмива напръскания, че пикочният му мехур не издържа дълго. Успивателят пък приспива дълбоко.

— Във вечен сън ли?

— Зависи от изхвърлената доза и от телосложението на противника — уточни Абакум. — Но действително сънят може да се окаже вечен.

— Има ли други бойни Гранокси? — любопитства Окса. — Кой е най-опасният?

— Без да навлизам в подробности, ще кажа само, че Задушникът е сред най-опасните. Той изстрелва право в гърлото на врага насекоми, които го задушават.

— До смърт ли?

— И това е възможно, да.

— Дяволска работа! — възкликна Окса. — Кой ги произвежда тия Гранокси?

— Нали знаеш, че баба ти и аз бяхме билкари. Но преди всичко сме специалисти по Граноксология и сме изготвили повечето от Граноксите, които съществуват днес. В Едефия се числях към засекретеното дружество на официални доставчици. Но един от нас премина на страната на Фелоните и тайно доби вещества, срещу които никой не можеше да се защити по време на Великия хаос.

— Черните глобуси ли?

— Ама и ти доста поназнайваш, девойко! — отбеляза Абакум и я погледна настойчиво.

После изведнъж се начумери и продължи:

— Тези Гранокси бяха част от категорията на най-страшните, защото се правеха от химически вещества, чиято употреба ние забранихме заради токсичността им, но най-вече заради мощната им разрушителна и смъртоносна сила. Фелоните обаче ни изненадаха с голямото си майсторство да използват Черните глобуси и с явно огромните запаси, които успели да натрупат. Всичко това безспорно доказваше, че са се подготвяли месеци преди нападението. Какво коварство само! Черният глобус с най-голямата поразяваща сила е Гранокс-гнилокс. Изработили са го от стрита скала, донесена от Стръмната планина. Той просто разлага плътта.

— Видях го през Мемопроектора! — извика Окса. — Един мъж стенеше на земята, а ръката му се разпадаше, беше жестоко!

— Да, Гранокс-гнилокс е страховитото оръжие — съгласи си Абакум и важно поклати глава. — Откакто сме Отвън, все пак успях да създам няколко по-мощни вещества като Екзекутор, което само баба ти, бидейки Сияйна, може да използва.

— А какво прави този Гранокс? — настоя Окса, щом усети, че Абакум няма желание да описва подробности.

— Убива, милинка. Смъртоносен е. Поглъща неприятеля в черна светлина и го унищожава.

— Ей, колко жестоко! А тогава аз мога ли да стрелям с него? Нали също съм Сияйна?

— Очевидно — отговори Драгомира, смутена от въодушевлението на внучката си. — Но преди да започнеш да боравиш с толкова опасни Гранокси, нужно е да научиш още много неща. Граноксологията е сложна наука, там случайностите нямат място. Ти познаваш част от уменията, но има и умения, за които още не знаещ.

Ти трябва да бъдеш посветена. Ако искаш. Абакум, аз и Леомидо ще бъдем твои учители.

— О, да! — извика Окса. — Даже много искам! Но има нещо...

Тя млъкна. Един въпрос пареше устните ѝ. Въпрос от първостепенна важност. Дали да го зададе? Наистина ли желаше да научи?

— Какво нещо?... — подкани я баба ѝ.

— За какво ми е да знам? — претраши се Окса. — Много е яко, че съм способна да правя всичко това, повярвайте ми, направо се побърквам! Но щом съм длъжна да го крия, питам се *защо* трябва да уча...

Окса погледна боязливо към родителите си. Противно на очакванията ѝ, те изглеждаха спокойни. Всички сякаш очакваха въпроса ѝ. Думата взе баба Драгомира.

— Ние имаме нужда от теб, момичето ми. Показах ти при какви обстоятелства бяхме принудени да бягаме от Едефия и най-съкровенията ни мечта е да намерим отново нашата изгубена Земя и да възстановим разрушеното равновесие. Народът ни страда, чака помощ. Правихме много опити да се завърнем, но без Следата те оставаха напразни. След Хаоса, доколкото ни е известно, ти единствена си белязана с нея. И си последната брънка, която ще успее да премахне проклятието и ще възроди Залата на Пелерината. Ето защо надеждата ни сега е по-голяма от всякога.

— Ама... какво има в Залата на Пелерината? Защо е толкова важно? — попита Окса.

Погледът на Драгомира помътня.

— Никой, освен Сияйните, които са влизали там, не знае това. И така, известна ми е само Тайната-Която-Не-Се-Споделя, но май е поточно да кажа Тайната-Която-Вече-Не-Е-Тайна. Не мога да отговоря на въпроса ти, защото нападението на Оций и бягството в Отвън винаги затвориха за мен портите на Залата. Всичко, което знам, е, че Пелерината дава върховна власт. Власт, която единствено Сияйната получава, и никой не може да се домогне до нея дори и с най-груба сила.

— Е, как тогава Оций е превзел властта! — горещеше се Окса.

— Да, той я заграби, но е власт, която не му принадлежи. И се боя, че именно това наруши равновесието и ще погуби Едефия.

— Ако вече не е станало... — допълни мрачно Абакум.

— Затова трябва да отидем там! — пламна Окса. — Трябва да спасим Едефия!

— Не е тъй просто — каза Павел покрусен.

— Но нали Следата е у мен!

— Ти обаче не си готова...

— Защото съм начинаеща, това ли искаш да кажеш? — попита припряно момичето.

— Не в смисъла, в който го разбираш — отвърна кротко Драгомира. — Ти всъщност наистина си начинаеща и е лудост да предприемем тази авантюра прибързано. Не знаем какво ще намерим в Едефия. Оставихме една потънала в хаос и кръв Страна. Кой знае каква е съдбата ѝ, откакто я управляват Фелоните и Оций?

Около масата настъпи тишина. Всеки размишляваше върху изреченото. След няколко минути Окса вдигна глава и каза:

— Добре... Кога започвам обучението си?

Трогната до дъното на душата си, Драгомира признателно я погледна.

— А вие съгласни ли сте? — обърна се към родителите си Окса.

Мари и Павел Полок кимнаха развълнувани.

— *Наистина* ли сте съгласни? Вярно ли? Не може да бъде!

— Ние сме съгласни, милинка — отговори баща ѝ, но изглеждаше дълбоко угрижен. — Макар че аз съм раздвоен. За да не кажа, че съм категорично против... Откакто ти се роди, винаги съм се страхувал от това, което се случва днес. Разбирам възжеленията на скъпата ми майка и на всички, които познават Едефия, но така ми се искаше да не те забъркваме в тази история... За съжаление ти си Сияйна. Ти си ключът...

— О, тате... Не преувеличаваш ли мъничко?

— Никак даже — каза твърдо Павел. — Ти си дългоочакваната. Имам ли друг избор, освен да се подчиня на очевидния факт? Да кажем така: съгласен съм, макар дълбоко в себе си да не съм. Всичко, което искам сега, е да се научиш да живееш със способностите си и най-вече да ги владееш. Ако се държиш разумно, ще заминеш идната ваканция при вуйчо си Леомидо и ще започнеш, как да го нарека... първия си практикум.

— Урррааа! О, благодаря! Благодаря! Вие сте суперпрекрасни родители! — въодушеви се Окса и се хвърли на врата първо на майка си, после на баща си.

— Хмм, виждаш ли, скъпи? — обърна се към мъжа си Мари и сълзи блеснаха в очите ѝ. — Ние сме суперпрекрасни!

— Този рожден ден е препълнен с хубаво! Чуден рожден ден, очарователна внучка на Старата ни Сияйна! — провикнаха се Фолденготите и се проснаха по корем пред Окса.

— Не съм съвсем убедена, че ми харесва да ме наричат „Стара Сияйна“ — каза Драгомира. — Но смятам, че вече можете да наричате скъпата ми внучка „Млада Сияйна“. Каквато вече е всъщност...

32

ПОДОЗРЕНИЯ

Ваканцията наближаваше. Перспективата да започне обучението си на Сияйна подтикваше Окса да заляга яко над уроците. Внимаваше двойно повече в часовете и преподавателите не можеха да я нахвалят. С изключение на Макгроу, за когото никой никога не е бил и нямаше да бъде на висота. Тази сутрин за пореден път той затвърди мрачната си слава... Докато връщаше контролните по математика, часът направо заприлича на урок по стрелба със стрелички. Безмилостният учител буквално се забавляваше!

— Госпожица Бек, отличен. Изглежда, че основите на геометрията са ви непонятни... Госпожица Полок, отличен минус, посредствена работа. Ще ви бъде безкрайно признателен, ако ми спестите изнурителното разчитане на йероглифите ви. Господин Беланже, много добър. Изглежда, близостта ви с госпожица Полок ви действа благотворно...

И така все в този дух... Макгроу не подмина никого с обидните си забележки. Само Мерлин убягна по чудо откоса от язвителни думи, вероятно заради интереса си към Айнщайн.

— Тоя даскал е пълна откачалка! Защо минус, та ти нямаш нито една грешка, това е вече прекалено! — възмути се през междучасието Мерлин. — И как може да казва „посредствена работа“! Съвсем се е побъркал... Каква забележка ти е написал този път?

— Уфф... „Ужасен и небрежен почерк“, също както миналия път. Дори няма въображение да измисли нещо ново! — отговори Окса и вдигна рамене. — Опитвам се да не обръщам внимание!

— Блазе ти, че можеш да запазиш спокойствие — намеси се Гус. — Аз все го взимам прекалено навътре. Чу ли какво ми каза? Намекна, че съм преписвал от теб! Бесен съм, *ще се пръсна от яд!*

— Не се тревожи, той не е добре... Нали всички знаем, че не преписваш. Всъщност ти нямаш и нужда от това! — допълни Окса и го побутна с лакът.

— Да, бе — смънка Гус. — Ами ако го напише в бележника ми, на какво ще заприличам?

— Петицата е хубава оценка! Много по-хубава от моята... — каза унило Зелда. — Сега родителите ми ще се сърдят, предпочитам да съм на твое място, Гус... Или на мястото на Мерлин!

— О, ако мислиш, че е лесно да спечелиш благоразположението на такъв човек! — разгневи се Мерлин. — Право да ти кажа, предпочитам да мина и без него! Дори да търпя забележките му всеки час.

— Мразя го, той Макгроу — изръмжа Гус. — Ненавиждам го. Проклинам го!

— Във всеки случай жал ми е за жена му и децата му — каза Мерлин.

— А защо смяташ, че психопат като той има жена и деца? — запита Зелда. — И къде ще я намери той тая жена?

— Може у *семејство Адамс*... — предположи Мерлин.

— Я погледни, Окса, оня там твоят приятел Острогота ли е? — привлече вниманието ѝ Гус.

Окса погледна нататък. Наистина беше той. Седеше на ръба на каменния фонтан в средата на двора и я гледаше злобно. Момичето до него, също вперило поглед в Окса, му пошепна нещо в ухото и двамата гадно се изхилиха.

— Смей се, смей се, безмозъчен кретен такъв... — процеди през зъби Окса.

Тя усети, че Сукла-пукла се затяга около китката ѝ. Откакто Драгомира ѝ подари гривната, вече няколко пъти я беше предупреждавала. И почти винаги в присъствието на Макгроу, който имаше изключителната способност да я измъчва и да ѝ къса нервите. На няколко пъти беше на прага да вкара в употреба Магнетус и Нокбам, по които вече беше голяма майсторка. Да изстреля Макгроу в другия край на класната стая си оставаше мечта... Бдителното малко същество-гривна винаги я възпираше. Но като се прибавеше към широко обсъжданото връщане на контролните работи, подигравателният и презрителен поглед на Острогота беше капката, която прелея чашата. Картината мигом породила у Окса блестяща идея...

— Виж, Гус! Още не съм ти показала на какво ме научи баба. Убедена съм, че ще те развесели! — каза тихо тя и дръпна приятеля си

настрана.

Извади бутилката с минерална вода от ученическата си чанта и напълни шепата си. После потърка длани, като че месеше пластилин. След секунди скришом показва на Гус една водна топка! Прекрасната водна топка със сребристи отблясъци потрепваше като голяма капка живак!

— Не-ве-ро-ятно! — заекна Гус.

— Почакай! Ей сега ще се побъркаш!

Окса невъзмутимо вдигна ръка, сякаш да се почеше по главата, и я запрати към фонтана. Топката описа идеална дъга и се приземи върху главата на Острогота, който подскочи като пружина. Сукла-пукла стегна още по-силно китката ѝ и премина на режим „тревога“. Защото Окса отново щеше да действа, дума да няма! Гривната одраска нежната кожа и Окса веднага усети изтръпване, което я скова леко и отвлече за миг вниманието ѝ. Напразно... Часът на отмъщението чисто и просто бе настъпил! Решена повече от всякога, Окса оформи нова топка и тъкмо се канеше да я запрати, когато Сукла-пукла най-безмилостно убоде ръката ѝ.

— Ай! — извика тя.

Но викът на момичето потъна във всеобщия гръмък смях. Беше уцелила Острогота право в лицето. Той риташе и крещеше като обезумял:

— Кой направи това? КОЙ НАПРАВИ ТОВА? Ще му счупя главата!

— От фонтана е, Мортимър, от водната струя! — опитваше се да му обясни неговата приятелка и му подаваше хартиени кърпички.

Ала не беше лесно да се успокои един Острогот... В отговор той ритна оградата на фонтана, заболя го и отново стана за посмешище. Изглежда разярено статуята на ангела над водата, завъртя се и хукна, бесен и подгизнал целият, към тоалетната.

Всички наблюдаваха комедията наред двора. Всички, без Зое, приятелката на Зелда, която Гус толкова много харесваше. Окса прочете живо любопитство в погледа ѝ. Ами ако я беше заподозряла... Да не се е досетила какво точно се бе случило? Не, не е възможно! Окса вече съжаляваше за постъпката си. А при това гривната я предупреди! Кръгла глупачка!... Окса погали машинално сгушената под ръкава на пуловера ѝ Сукла-пукла и смутено се усмихна на Зое.

— Май е по-добре да не стоим близо до фонтана!

— Да, изглежда механизмът му се е поизносил, нали е доста стар — включи се Зое и на свой ред ѝ се усмихна.

Зое наведе глава и дългите ѝ рижи кичури се разлюляха. Като забеляза искреността ѝ, Окса се упрекна, че е изтълкувала превратно погледа ѝ. Беше стеснително, може би малко непохватно в общуването, момиче, което просто си търсеше приятели. Зое ходеше винаги със Зелда и всички от групата я приемаха. Особено Гус... Окса едва потискаше раздразнението си, когато тя се доближаваше до него. Но не се чувстваше удобно в нейно присъствие. Зое винаги я гледаше някак странно! И макар да си повтаряше, че животът на тази девойка не е лесен, че има нужда от близки хора, така и не можа да се сближи, нито да разговаря непринудено с нея. Упрекваше се, че няма благородството на Зелда и широтата на духа на останалите. Спомни си за нейния подарък за рождения си ден — хубавия ароматичен сапун във форма на костенурка. Окса го беше отстъпила на майка си, защото имаше алергия към глицерина, който се съдържа в повечето сапуни. Същата алергия развиваше към това момиче...

Гус прекъсна мислите ѝ, като пошушна:

— За малко да те забележат тоя път! Какво се мотае твоята Сукла-пукла?

— Прави се на вампир, ето какво прави! — отговори през зъби Окса. — Погледни, кръвта ми изтича!

Запретна ръкава на пуловера си, за да му покаже дълбоките кървави драскотини върху китката си.

— Заслужи си го, скъпа, признай си! — каза той. — Изглежда, наистина си забравила, че ако си търсиш главоболия, накрая си ги намираш...

— О, доколкото схващам, господинът се прави на философ — подигра му се Окса и се престори, че приготвя нова бодна топка. — Кани се господинът да ми чете конско!

— Не си и помисляй да ме замерваш с *това*, кълна се, че ще те хвърля с дрехите в шадравана! — провикна се Гус, закани ѝ се с пръст и тръсна дългия кичур коса пред очите си, за да скрие закачливия им блясък.

КОГАТО СИ ТЪРСИШ ГЛАВОБОЛИЯ...

Когато Окса почука на вратата на баба си, отвори ѝ Фолденготката. Беше сложила престилка на райета върху гащеризона и изглеждаше във вихъра на трудов ентузиазъм.

— Ооо, да бъде добре дошла моята Млада Сияйна! Имате ли пожелание да разделите с нас следобедната ни закуска?

— Фолденготке! Хайде остави я да влезе, де!

Драгомира бе дошла да я посрещне. Сложи ръце на раменете на внучката си, млясна я по бузата и я дръпна в стаята. Беше си възвърнала блестящата форма, позагубена за известно време, след историята със Следата върху Оксиния корем. Сега отново приличаше на лъчезарната баба и облечена в дълга тюркоазеносиня пищна рокля, се суетеше около внучката си.

— Направих ти любимите блини!

— О, благодаря ти, бабо, обожавам ги! Я кажи какво се е разчевръстила Фолденготката?

Фолденготката се бе покачила на столче до масата за гладене и с всички сили натискаше с ютията пакетче, увито в алуминиево фолио.

— Сандвич, съкровище — отвърна Драгомира, сякаш в това нямаше нищо странно. — По Фолденготова рецепта, печен на ютия.

— Не може да бъде!

— О, тяхната изобретателност няма граници, да знаеш...

Драгомира поднесе на Окса чаша от любимия ѝ чай с аромат на кардамон.

— Е? Какво ново?

Окса отпи. Да каже или, да не каже, това беше въпросът на деня...

— Ами, бабо... Имам отличен по математика и по история. Не е зле, а?

— Хич не е зле, вървим към съвършенството, bravo!

Но очите на Драгомира бяха приковани в несръчно бинтованата китка на Окса. И най-вече в ужасната навъсена муцунка и оцъкления поглед на Сукла-пукла.

— Ако оставим настрана отличните ти бележки, дали случайно не ми спестяваш нещо? Съвсем чиста ли е съвестта ти? — запита Драгомира и плъзна пръста си под брадичката на Сукла-пукла, опитвайки се да я успокои.

— ОК, предавам се... Ама ще ми обещаеш, че няма да казваш нищо на мама, моля те, бабо! — умоляваше Окса.

— Чак дотам ли е стигнало? — попита смръщена Драгомира.

— Обещай ми!

— Добре, обещавам да не казвам нищо на майка ти, но не и да не ти се скарам, ако го заслужаваш!

— Ууфф, май си го заслужих... Напръсках Острогота — засрамена призна си Окса, но и доволна.

— Напръскала си Острогота? Така ли? И какво?... — попита баба й. През светлия ѝ поглед премина тъмна сянка.

— Сукла-пукла направи всичко, за да ме предупреди и да ми попречи, ама аз не я послушах. Острогота за пореден път ме провокира, като открито ми се подиграваше! Направих една водна топка. Това е всичко...

Драгомира прекара ръка през лицето си и огорчена въздъхна.

— *Наистина* ли е всичко?

— Да... Всъщност не знам — поколеба се Окса, хапейки долната си устна. — Май Зое по някакъв начин разбра, че е моя работа.

— Зое ли? Момичето, което Зелда доведе на рождения ти ден?

— Да, същата.

— Защо казваш: „май е разбрала“?

— Понятие нямам, стори ми се, че ме гледа особено, нищо повече.

— А може би просто винаги така си гледа — каза Драгомира, сякаш разсъждаваше на глас. — Забелязах, че на рождения ти ден ни наблюдаваше с голямо внимание и любопитство. Но да се върнем на нашия случай: нали разбираш, че не мога да те похваля. Няма да кажа нищо на родителите ти, първо, защото ти обещах и, второ, защото ми се ще колкото и на теб да заминеш при Леомидо и да започнеш да се учиш. Но не съм сигурна дали разбираш...

— Разбирам, бабо, прости ми! — пламна Окса. — Съжалявам! Драгомира я изгледа не толкова строго, колкото ѝ се искаше.

— Малка лъжкиня! — подхвърли тя, но очите ѝ я издаваха, че ѝ е забавно. — Изобщо не съжаляваш! Поне да беше пожалила горката Сукла-пукла, която се мъчи да те вразуми. Сега трябва да я вдигнем на крака.

Драгомира стана, избра едно синкаво флаконче измежду стотиците зад витрината на шкафа и потопи показалеца си в мазната течност.

— Какво е това? — попита Окса.

— Специален балсам от гребен на Глупи — отговори Драгомира, като разтриваше леко миниатюрното черепче на начумерената гривна.

— Гребен на Глупи ли? — повтори Окса.

— Само това може да успокои твоята Сукла-пукла — редеше Драгомира, без да отговори на въпроса на внучката си. — Като не я слушаш, ти я обричаш на неуспех, а тя трудно го понася, да знаеш. Приема го като същински провал.

Сукла-пукла мъркаше от удоволствие с притворени очи и блажено се усмихваше. Изумителен беше този балсам! Де да имаше малко от него за Макгроу... Макар че да разтриваш главата на проклетия учител, бррр...

— А какво мисли за всичко това приятелят ти Гус?

— Ама, бабо! — възропта Окса.

Предполагаше се, че никой друг, освен семейство Полок и Спасените не знае за събитията от последните седмици, а какво остава за Гус.

— О! Окса Полок, моля те! Да не искаш да повярвам, че не си споделила нищо с него? Не на мен тия! — изрече с ирония Драгомира и я стрелна със синия си поглед.

— Ти винаги всичко знаеш, много е изнервящо! — отвърна Окса и се отказа от всякаква съпротива. — Как го правиш?

— Фирмена тайна, скъпа, фирмена тайна... Хайде, направи ми една услуга!

— Каквото пожелаеш!

— Иди да повикаш родителите си, моля те!

Лошо предчувствие закова Окса на място. Несъмнено от закъсняло чувство за вина...

— Не бой се — успокой я Драгомира насмешливо. — Иди ги доведи...

Няколко минути по-късно четиримата седяха около камината. Окса бе като на тръни. Въпреки че баба ѝ я успокой, дали нямаше сега да плаща скъпо за следобедните си волности? Думата взе баща ѝ:

— Момичето ми, получихме извадката от оценките ти, учиш се много добре!

— Поздравления за нашата Млада Сияйна! — обадиха се като ехо Фолденготите, които опитваха печени на ютия сандвичи по специалната им рецепта.

— Макар че го очаквахме — продължи Павел Полок, — много се гордеем с теб. Всичките ти преподаватели са ти поставили отличен, с изключение на господин Макгроу. Признавам, че наистина не разбираме защо... Имаш от горе до долу шестици, а той е вписал само някакви забележки за нечетлив почерк и тем подобни. Странна работа!

— Макгроу ли? Той е луд, дори не е учител! Психопат е! — изтърси Окса с опасната си невъздържаност.

— Психопат ли? Не е ли малко пресилено? — отбеляза майка ѝ. — Вярно е, че изглежда някак особено. А защо казваш, че не е учител?

— Защото е агент на ЦРУ... — изтърси тя и веднага съжали, че се е изпуснала.

От мълчанието, което последва, не ѝ стана по-добре. Отначало майка ѝ се усмихваше, защото навярно ѝ беше забавно, но скоро усмивката ѝ изчезна и край устните ѝ се появиха тревожни бръчки. Бързо погледна мъжа си и Драгомира, които видимо също бяха смутени.

— Какво те кара да мислиш така? — пошепна Мари с равен глас.

В този миг на Окса ѝ се щеше да бъде на хиляди километри от апартамента на баба си. Защо изплю камъчето? „Какво като имам отлични бележки? Когато трябва да премисля, преди да си отворя устата, никаква ме няма...“, ругаеше се тя. В главата ѝ беше пълен хаос. Сега, за да обясни теорията си, ще трябва да започне от самото начало — прилошаването ѝ през първия учебен ден, „не падането“ на епруветката, подозренията, които Макгроу, изглежда, имаше към нея, хипотезата за червейчетата, които направляват мозъка на щурците, съмненията, които се бяха породили у нея и Гус. Разкаже ли за „уликите срещу Макгроу“, трябва да каже и за „посещението в

кабинета на Бонтемпи, за вертиполета в двора посред бял ден и за пребъркването на чуждия портфейл“. И щеше да се сбогува с ваканцията у Леомидо... Тогава, разяждана от угризения, тя се чу да отговаря нехайно:

— А, пошегувах се! Обичаме да си измисляме разни работи с моите приятели... Много се кефим, като си го представяме като таен агент.

Възрастните мигновено си отдъхнаха. Окса също въздъхна безщумно и най-невинно ги погледна.

— Да считаме тогава, че си се държала добре? — продължи майка ѝ. — Без Магнетуси. Без Нок-бам. Без полети пред хора. Видя ли? — добави тя със светнали очи. — Говоря като същинска Спасена!

Окса се усмихна неуверено и погледна неспокойно Драгомира. Разговорът бе наистина голямо изпитание...

— Нищо за отбелязване — звънко се намеси се баба ѝ. — Ще добавя само една дреболия — Гус е наясно с всичко. Но това не е сензационна новина за вас, нали?

За най-голяма изненада на Окса, Павел и Мари кимнаха засмени. Значи са знаели! Гледай ти! Това е чудото на годината! Не... Не на годината... Но че бе на деня, то си е сигурно!

— Е, какво решаваме за това момиче? — каза Драгомира, като че си доставяше удоволствие да държи Окса в напрежение.

— Имаш предвид моето момиче, нали? Моето прекрасно, блестящо и много способно момиче? — попита Павел Полок, сякаш Окса отсъстваше. — Какво мислиш ти, Мари? Дали не трябва да пообсъдим въпроса?

— Тате... — простена девойката и се сви във фотьойла.

— Ще обмисля — пое играта на мъжа си Мари. — Обещавам да ви дам отговор след шест месеца...

— Мамо... — още по-силно заскимтя Окса.

— Скъпа, съгласни сме да прекараш ваканцията у Леомидо — сложи край на мъките ѝ Павел. — Драгомира ще те придружи, защото ние сме доста затрупани с работа в ресторанта. Но ще има и друг гост, един човек, когото много обичаш и от когото явно нямаш никакви тайни...

— Гус! — провикна се, ликуваща от щастие Окса. — Оооо! Благодаря, татко! Благодаря, мамо!

— Само да уредим две-три нещица с Жан и Пиер Беланже и след седмица тримата заминават за Уелс.

— Прекрасно! Колко се радвам! Колко се радвам!

34

ПОСОКА УЕЛС

Тримата не минаха незабелязани на летището. Най-вече Драгомира събра всички погледи с крещящия си пътнически тоалет — пурпурно червен костюм, вталено манто от лилаво кадифе и за да е напълно завършен — шапка в същия стил. Влачеше огромен кафяв кожен куфар на колелца, а през рамо беше праметнала чанта, която стискаше плътно до себе си. Гус и Окса по-малко биеха на очи. Но бяха доста по-развълнувани от екстравагантната и невъзмутима Драгомира. Окса усещаше как едри мехурчета радост шупват в нея и се пръскат в цялото ѝ тяло. След няколко, наситени с напрежение и конфликти, седмици, не можеше да скрие нетърпението си да смени обстановката. Пътуването щеше да ѝ се отрази твърде добре. Колкото до Гус, той беше в капана на доста по-противоречиви чувства. Естествено, беше щастлив, че ще прекара ваканцията у Леомидо с най-добрата си приятелка и ще присъства на „стажа“, което си бе чиста привилегия, а и предвкушаваше, че ще бъде фантастично. Но заедно с това му беше неудобно да пази тайна, която не може да сподели с родителите си. Угризенията на съвестта тежаха като олово в душата му.

Семейство Беланже и семейство Полок се отправиха към залата за заминаващи, мястото за вълнуващи сбогувания, където Павел често и дълбоко въздишаше. Накрая самолетът излетя.

— Можехме сами да прелетим до там, щеше да е забавно! — каза Окса, щом се издигнаха над облаците.

— Много забавно! — отвърна ѝ Гус. — Е, хубаво, освен ако целта не е да ни вземат за НЛЮ и да ни подгони военната авиация...

— Ех и ти... Колко си прозаичен... — присмя му се Окса и го побутна с лакът.

— Виждам, че моята внучка не е спестила пред теб нито една подробност, скъпи Гус! — намеси се Драгомира.

— Всичко, което знам аз, го знае и той! — заяви гордо Окса.

— Ами... да, наистина... — смънка Гус, преценявайки дали това бе добро, или лошо в очите на Драгомира.

Няколко часа по-късно всички седяха до огромна камина, в която прашеше буен огън. Леомидо ги посрещна на аерогарата с кола и ги закара у дома си, на петдесетина километра, в сърцето на Уелс. Той не обитаваше обикновена къща, а стара, четиривековна църква, преустроена по-късно в манастир. Беше я купил току, преди да се срути и я беше превърнал в прекрасно и удобно жилище, което напомняше по-скоро на малък замък, отколкото на култова сграда, ако не се смяташе малкото гробище зад нея. Разположена в едно от миниатюрните заливчета по брега на Келтско море и отдалечена от всякакви селища, изумителната постройка се издигаше в обширна равнина, сгушена сред обрасли с изтравниче възвишения. Отвъд последния хълм се простираше пясъчен залив. Бяха изминали две години, цяла вечност, откакто Окса не бе идвала! Имението на Леомидо с езерото, меките очертания на пейзажа и вятърът, който развяваше високите треви, всичко това й се видя много по-красиво от спомена.

— Изумително! Наистина ли живеете тук? — попита Гус.

Той се прехласваше и възхищаваше на съвременните картини по каменните стени и на огромния полилей с черни ресни, който се спускаше от тавана на просторната стая.

Настанен удобно в голямо протрито кожено кресло, Леомидо се усмихна.

— Да, Гус, *наистина* живея тук. Откак скъпата ми съпруга почина, ето вече дванайсет години. Тук намирам покой, чувствам се свободно и леко.

— А не сте ли самотен? — продължи удивеният Гус. — Къщата е огромна!

— Освен тази, която е била някога на църковния хор, има още десет стаи... Не, да ти кажа, не се чувствам самотен! — отвърна Леомидо.

— Във всеки случай е много мило от твоя страна, че ще ме обучаваш, Леомидо — включи се Окса. — Много ти благодаря.

— О, няма защо, скъпо дете — каза той и я потупа под брадичката. — Само се надявам да не съм изгубил съвсем форма,

доста отдавна не съм учил никого. Доста отдавна... Още от Едефия, честно казано.

Всички усетиха в последните му думи дълбока носталгия. В просторния хол настъпи тишина. Окса и Гус не криеха нетърпението си да узнаят повече и зачакаха разказа му. Нещо, което Леомидо разбра веднага.

— Както вече ви е известно — поде пресипнало той, — Драгомира, Абакум и аз бяхме прокудени от Едефия през октомври 1952-ра и пристигнахме в Сибир. Веднага осъзнахме, че между Отвътрешниците и Отвъншниците съществува разлика, която надминаваше представите ни, добити от облитанията на Малорана. Първите месеци преминаха в невъобразими тревоги. Сибир бе прекалено суров, откъдето и да го погледнеш. Виждах как сестричката ми Драгомира мълчаливо страда и полага невероятни усилия да преодолее шока от бягството, как Абакум отдава цялата си енергия да ни помогне да се адаптираме към новите условия на живот. Аз, от своя страна, нищо не показвах, исках само да съм опора на сестра си, както бе повелила майка ни. Но не устоях на обещанието...

— Недей, Леомидо — намеси се Драгомира и се намръщи, — не се обвинявай така след толкова години. Нали виждаш, че се справям, и то не лошо!

— Да, ти прекрасно се справяш, но далеч не с моя помощ... — възрази сериозно брат й.

— Е... — намеси се Окса, — нали все пак благодарение на теб баба и Абакум са успели да напуснат Русия!

— Съвършено вярно, съкровище! — провикна се Драгомира. — Благодаря ти, че го припомняш на този твърдоглавец, който никога не признава заслугата си. Хайде, Леомидо, продължавай, моля те!

— Осем месеца след Големия хаос, през лятото на 53-та, прекосих Европа и се заселих в Англия. Съвсем скоро, колкото и да ми беше мъчно, трябваше да призная пред себе си, че някои спомени от родината ми избледняват. Лицето на майка ми Малорана ставаше все по-неясно и отслабването на паметта ме тревожеше и плашеше. Приспособих се лесно в Англия. Няколко месеца след като се бях установил в Лондон, постъпих в един прочут оркестър, после се ожених за моята любима Лайза. Професионалната ми кариера потръгна, а Едефия все повече се отдалечаваше от ума ми. Но не и от

сърцето... Бях много объркан, разкъсвах се от носталгия, Драгомира и Абакум ужасно ми липсваха. Когато през 1955-а се роди първото ми дете, Камерюн, си дадох ясна сметка колко важна е приемствеността, тъй като, макар да не възнамерявах да разкривам произхода си (никак не бях готов за това) ми се струваше съдбоносно да оставя свидетелство, че съществуваме. Минаха още няколко години, преди да се реша да разкажа кой съм първо на съпругата ми, а после и на децата ни. Уверявам ви, че не беше лесно. Щом се събрахме отново с моята скъпа Драгомира и с Абакум, станах много по-отговорен към миналото си и съм готов да те науча на всичко, което знам, скъпа Окса.

— Благодаря ти, Леомидо — тихо каза Окса, трогната от разказа на вуйчо си.

Щеше ѝ се да разбере дали и баща ѝ беше получил същата подготовка. Видимо не... Нали Леомидо спомена, че не бе обучавал никого след бягството им от Едефия? Тъкмо се канеше да го попита, когато погледът ѝ беше привлечен от един силует, който ѝ се стори познат.

— Ама и ти ли имаш Фолденготи?

— Естествено, едно семейство с малкото им. Сега са в кухнята и ни приготвят угощение...

— Ааахх! — възкликна Гус. — Най-послед ще видя на какво приличат тия прословути Фолденготи!

— Надявам се, че са също толкова добри готвачи, като бабините! — добави приятелката му.

— Добри са, ще видиш! Прекрасни готвачи са! А що се отнася до самотата, за която ме попита преди малко Гус, знайте, че ако не се чувствам сам, то е, защото *аз не съм сам*. Къщата наистина е доста изолирана, но е по-добре така за мен, а най-вече за моите създания. Живеят, без да им се налага да се крият и без да се страхуват, че някой ще ги види.

— Създания ли казваш? Какви създания, Леомидо? — извикаха едновременно Окса и Гус.

— Елате с мен...

ЕДНА СТРАННО НАСЕЛЕНА ЗЕЛЕНЧУКОВА ГРАДИНА

— Нали си носиш Боксиминуса, Драгомира? — попита Леомидо.

— Разбира се! Да знаеш каква революция бушува вътре! — отговори сестра му и потупа чантата, с която не се разделяше.

Всички излязоха от великолепия хол и тръгнаха по коридор с прозорци от едната страна, а от другата с масивни железни врати. В дъното стигнаха до едно тъмно помещение, претъпкано с различни по големина шкафчета, облицовани отвътре с пухкави тъкани. Оттам преминаха в друго, което беше задръстено от градински инвентар и буркани със семена. От него се виждаше каменната ограда на малка градинка.

— Къде ли са се дянали? — каза Леомидо. — А! Може би са в зеленчуковата градина?

Побутна вратата и пред очите на младите гости се разкри съвършено неочаквана гледка: създания, кое от кое по-странни, щъкаха навсякъде по земята. Живи! Говорещи! Съвсем живи и съвсем говорещи! Едни градинарстваха, други лъскаха листата на растенията и си приказваха с тях, трети пък се бяха излегнали върху огромни тикви и просто се наслаждаваха на слънчевите лъчи.

— Елате, елате тук! — викна им Леомидо. — Скъпи мои създания, представям ви момичето, за което ви разказах, племенницата ми Окса. А това е нейният приятел Гус.

Всички прекъснаха заниманията си и наобиколиха Окса и Гус. Слисани, младежите се заковаха на място.

— Здравей, Млада Сияйна! Здравей, млади приятелю на нашата Млада Сияйна! Здравей, Стара Сияйна!

— Оооо, не сте много любезни — възмути се Леомидо. — Моля те да ги извиниш, Драгомира! Съжалявам.

Драгомира никак не се чувстваше обидена и се засмя от сърце.

— Не се безпокой, моите също вече ме наричат така...

— Окса, Гус, запознайте се с малките ми помощници. Геториксите! Хайде, приближете се!

Две създания, високи трийсетина сантиметра, пристъпиха, сведоха едрите си глави и поздравиха децата. Всъщност те се поклониха доземи, тъй като телата им се състояха *само от голяма глава*. Приличаха на кафяви картофи с дълги ръце, които се влачеха по земята, и изумително дълги крака — всичко това беше покрито с буйна чорлава коса...

— Веднага ви предупреждавам, че Геториксите са шегаджии и обичат да дразнят до безкрай някои от другарите си. Като Глупи, например.

— Ей! Глупи! Пожар! Гори ти гребена! — дереше си гърлото единият, а другият имитираше пожарникарска сирена.

— А? Какво? Какво става? Реве Огън ли! — извика обектът на шегичката.

Останалите прихнаха.

— Не се притеснявай, Глупи — успокои го Леомидо и хвана малкото същество за ръка.

Окса и Гус се наведоха, за да огледат по-отблизо така наречения Глупи. Беше малко по-висок от Геториксите и изглеждаше ужасно туткав. По дължината на отпуснатото му жълтеникаво тяло стърчеше гребен, а главата му бе като на морж без бивни — в пряк и преносен смисъл. Две огромни очи ги гледаха вяло.

— Мозъкът на Глупи е малко... как да кажа... ленив... — уточни Леомидо.

— Хе-хе! Лукова глава, лукова глава! — надвикваха се Геториксите.

— Просто е малко по-бавен от другите — продължи той.

— Но е изключително добро и полезно създание, скоро ще се убедите в това.

— И всяко ли си има функции? — попита Окса, галейки пухкавото тяло на блажено усмихващия се Глупи.

— Точно така! — каза Леомидо. — Ясновидия, ела, моля те!

До младите гости на Леомидо се приближи някакво подобие на рижа кокошка, не по-едра от канарче, разтърси перушинката си и се обърна към тях с писклив глас.

— Вие! Вие пристигате от югоизток, от един много по-милостив край, не като тая ледена страна, дето я връхлитат западните ветрове! Знам го! Знам го! Защото го чувствам! Там, отгдето идвате, по-топло ли е? Сигурна съм! Убедена съм! Скоро тук ще настъпи зимата. Ама защо никога не ме водят на тропиците? Защо не престанат да ми отговарят „Когато на кокошките им пораснат зъби!“ Защото аз си имам зъби! Защо ме оставят да ми тракат зъбите тогава?! Защо ми забраняват да настигна прелетните ми братовчеди?

— Я се погледни! Да не мислиш, че си лястовичка, скъпа? Та ти дори не умееш да летиш! — подхвърли ѝ една смешна кискаща се жаба с прекрасни крилца на водно конче и покрито с брадавици тяло.

Окса и Гус се спогледаха смаяни донемайкъде и готови всеки миг да избухнат в луд смях. Леомидо вдигна кокошката и я приюти в пазвите на подплатеното си сако.

— Трябва да ви кажа, другарчета, че Ясновидия е предразположена към истерия, която се дължи на нейната зиморничавост. И от заядливия хумор на Жабокрилките — уточни Леомидо, наблюдавайки развеселен четирите летящи жаби, които танцуваха във въздуха.

— Май е била много нещастна, докато сте живели в Сибир! — отбеляза Окса.

Изпод сакото му се дочу протяжен стон.

— Моля те да не споменаващ това име, Окса — продължи тихо Леомидо. — То предизвиква „мразовит“ спомен у бедната Ясновидия, която прекара няколко години затворена до огнището в горската колиба на Драгомира и Абакум. Но без фобията от студа, това създанийце има изключително интересната способност да открива истината, защото вижда отвъд очевидните неща. В Едефия ни служеше за детектор на лъжата и ни помагаше да оценим количеството извършена работа от всеки. Нещо като калкулатор, ако мога така да се изразя.

— Страхотни са! — възкликна впечатленият от представянето Гус.

— Съгласен съм с теб, момчето ми.

— А, ето ги и Фолденготите! — зарадва се Окса. — Гус, погледни!

Два Фолденгота, досущ като онези, които тя вече познаваше, влязоха в зеленчуковата градина. Те водеха едно дребосъче и то

веднага предизвика възторжените възгласи на гостите.

— Ама тоя, малкият, е прекрасен! — възхити се Драгомира.

— Мога ли да го гушна? Моля те, Леомидо! — умоляваше Окса.
— Колко е сладичък!

— О! Сладуранчо! О! Сладуранчо! — скандираха Геториксите.

— А кой сте вие? — поинтересува се Глупи, поглеждайки Гус, след като го бе държал послушно за ръката вече цели десет минути.

Окса приклекна да вземе пухкавото набръчкано Фолденготче. То се усмихваше щастливо и не откъсваше от нея огромните си, обрамчени с мъхнати мигли, очи.

— Смятам, че е време да ви освободя, приятели мои — каза Драгомира, обръщайки се към кутията, която неудържимо подскачаше в ръцете ѝ.

Тя откопча стегнатия кожен ремък и предпазливо я отвори.

— Един по един, моля, не се блъскайте!

Окса и Гус се наведоха и видяха смалените миниатюрни подобия на щъкащите пред тях същества. Тийнейджърите се ококориха и останаха със зяпнала уста.

— Това е Боксиминус — побърза да задоволи любопитството им Драгомира. — Когато трябваше да бягаме от Едефия, Абакум, несъмнено най-предвидливият човек, когото познавам, взе всякакви образци и ги смали благодарение на гениалната си изобретателност. Основната цел на Боксиминуса е да се печели място, в което събрахме всички продоволствия и архиви. Но само Абакум знаеше, че може да се използва и за живи същества. Беше голям късмет, защото така пренесохме с нас Отвън безчетен брой едефски растения и твари. Някои растителни видове не преживяха преминаването на Портала и термичния шок, когато пристигнахме в Сибир. Но повечето са тук!

Драгомира ги извади едно по едно и още с излизането си те възвръщаха първоначалните си размери.

— Това е гениално откритие! — прошепна Гус на Окса.

— Така си е!

Фолденготите на Драгомира опряха издутите си коремчета до коремчетата на Леомидовите Фолденготи. Изразяваха радостта си от срещата. Геториксите се втурнаха по тревата, весело се затъркаляха и заприличаха на голямо рошаво кълбо от козина. Глупи на Леомидо бавно пристъпи до Драгомириния си събрат.

— Приличате ми на някого, когото познавам... — каза флегматично той, гледайки подобие то си.

— Мисля, че съм ви срещал някъде — отговори неговото *alter ego*, като въртеше лениво очи.

Едва-що излязла от Боксиминуса, една Ясновидия отиде при сгушената в сакото на Леомидо своя посестрима, а октоподите с глава на муха преплетоха многобройните си пипала.

— Хе! Тези вече съм ги виждала! — възкликна Окса.

— Това са Лампоподи, деца, фосфоресциращи Лампоподи. Те са по-силни от лампа — обясни Леомидо. — Често ни осветяваха пътя или домовете. Представете ли си, възрастните екземпляри могат да те ослепят, ако ги гледаш повече от няколко секунди!

— Гениално! Ами кой е онзи там?

Окса посочи последния образец — извънредно слаботелесна и противна хлебарка се гърчеше на дъното на Боксиминуса. Тя беше завързана с въженце, а устата ѝ беше запушена.

— Това е един Абоминари — каза огорчена Драгомира.

— Странно име — отбеляза Гус. — А защо е вързан?

Вместо отговор, Драгомира го извади от кутията, развърза пристягащото го въженце, но щом се почувства на свобода, Абоминари скочи на крака, изправи се и закрепя:

— Скъпо ще ми платиш, дърто! Само ако още веднъж ме доближиш, ще разпарчетосам скапаното ти грохнало тяло, ама преди това ще изпия остарялата ти кръвчица и ще изкормя прогнилите ти черва! Ще си получиш заслуженото!

И за да подсили заканата си, побеснелият от гняв Абоминари я заплаши с дългите си мръсни и видимо много остри нокти.

— Какво му става? — попита Окса.

— Какво ми става ли? — изплю се Абоминари. — КАКВО МИ СТАВА? Тая отвратителна и свадлива развалина не ме уважава.

— А кой си ти? — намръщи се Окса.

— КОЙ СЪМ АЗ ЛИ? Ти питаш кой съм аз? Ами тогава и ти си същата глупачка, като тая повехнала госпожа! Заслужавах веднага да те изтърбуша... Аз съм верният слуга на Оций, единственият истински господар на Едефия!

РАЗВИЛНЕЛИЯТ СЕ РАЗМИРНИК

Всички създания потръпнаха и се вторачиха възмутени в безсрамника, който бълваше яростно ругатни сред зеленчуковата градина.

— Отдавна ли е така? — попита Леомидо разтревожен.

— От няколко седмици — отговори Драгомира. — Май откакто сме в Англия. А най-лошото е, че никакви лекарства не му действат.

— Дори Добронравекс ли?

— Дори Добронравекс! Не знам вече какво да правя! Напада всекиго, дере ме, хапе, и то до такава степен, че съм принудена да го обездвижа с Гранокс, или някой Нок-бам, та да мога да се погрижа за него.

Леомидо погледна тревожно Драгомира, после Абоминари, който ръмжеше през острите си зъби, готов да разкъса всеки, който го приближи.

— Но той защо говори за Оций, бабо? — попита Окса.

— Абоминарите са за Якоръките това, което са Фолденготите за семейството на Сияйните — отговори Драгомира и сви устни. — Оций беше негов господар. Точно преди да напуснем Едефия, синът на Фелона ни преследваше. Настигна ни и Абоминари се закачи за роклята ми, секунди преди да преминем през Портала. В суматохата не му обърнах внимание. После го прибрахме и се грижихме за него, точно както за всички останали същества, въпреки че непрекъснато ни създаваше главоболия. Никога през годините не пожела да ме приеме и признаваше властта само на своя господар. Остана му верен докрай! Дълго време беше спокоен именно благодарение на Добронравекс, лекарството, което Абакум приготви, за да преодолее... как да кажа... склонността си към гняв. Но отскоро е неуправляем и признавам, че вече се чувствам безпомощна.

— Моят господар ще дойде за мен, дърто! — извика Абоминари и извади нокти. — Ама преди да се върна при него, ще ти избода очите

и ще ти пръсна гранясалия мозък!

— О, писна ми от заплашителните ти речи! — кипна Драгомира.

Тя протегна дланта си към злия Абоминари и го изхвърли на десетина метра. Мекото му тяло тупна глухо до ниската каменна ограда, която опасваше гробището. Окса извика и пошушна гордо на Гус:

— Точно това направих с безмозъчния Острогот!

Леомидо отиде при поваления Абоминари, вдигна го и го внесе в къщата. Секунди по-късно се върна сам.

— Изолирах го. Затворих го в една стая, от която няма как да се изплъзне. Наистина се е развилнял, много странно... — заяви мрачно той и после продължи с по-ведър глас: — Но да се върнем към запознанството. Та докъде бяхме стигнали?

— Имаш ли още много като него? — попита Окса, леко потресена от сцената с противното същество.

— Като Абоминари ли? Не, за щастие е само той! А останалите са десетина вида, общо около дваисет... Виждаш ли, Гус, далеч не съм самотен! — отбеляза Леомидо и му намигна.

— Е, това е сигурно! Не скучаете! А растенията? И те ли са феноменални? — полюбопитства Гус, като забеляза, че Драгомира изважда от Боксиминуса миниатюрни насаждения.

Щом приеха естествените си размери, Баба Полок ги сложи до сродните им екземпляри и те се зарадваха на срещата, като развяваха листата си и радостно въздишаха.

— Да, повече или по-малко — отговори Леомидо. — Всяко си има собствени качества, но това не е нещо непознато. Отвъншниците и Отвътрешниците си приличат. Единствената разлика е, че донесените от Едефия са по-развити и общуват така, че хората да ги разбират. И обратно. О! Драгомира, ти си успяла да донесеш своята Горанова! Браво, поздравления! Знаеш ли, че понякога ми е доста трудно да изнеса моята дори в зеленчуковата градина? Толкова е стресирана...

— Донесла съм ти мехлем от гребен на Глупи, може да помогне. Намажи й листата и после ще ми кажеш как й е подействал...

И дообясни на младите гости:

— Горанова е растението на Всесъщите феи. Сокът ѝ е като живак. Съединен с човешка ДНК, образува уникална субстанция, от която произвеждахме Граноксомети. Цялата операция беше твърде

деликатна и сложна, единствено Абакум имаше правото да я извършва в Едефия. Така той направи твоя Граноксомет, Окса, от капки сок и от косъм, който аз взех от гребена ти. Но Горановите имат два недостатъка — изключително страхливи са и ужасно чувствителни към стрес.

Децата заобиколиха създанията и се приближиха до растенията, прехласнати от срещата със себеподобните си. Горанови разпалено обсъждаха:

— Пътуването беше страшно! Мислех, че ще умра... Самолет, разбираш ли! САМОЛЕТ! Нищо не ми спестиха...

— Разбирам те напълно! И аз летях веднъж и ми се повиши хлорофилното налягане. Щяха да ми се спукат жилките! Само като си помисля...

Листата на растението затрепериха доста обезпокоително, сякаш се бе извил силен вятър. После то изведнъж се свлече. Окса ахна и сложи ръка на устата си. Макар че бе присъствала вече на подобна сцена, не преставахе да се изненадва.

— Помощ! — извика втората Горанова. — Елате на помощ!

Нейните листа клюмнаха на свой ред. Окса и Гус се втрещиха.

— Есента дойде! — крещяха двете Ясновидци, подавайки малките си главички изпод сакото на Леомидо. — Тревога! През есента листата падат! Всички в убежищата!

— Хайде сега пък есен! — прекъснаха ги двата Глупита. — Всеки ден ново дваисет, а ние как да се оправяме?

Звънкият смях на Окса зарази Гус, Драгомира и Леомидо и те също прихнаха.

— Неустойми са! Обожавам ги, бабо! О-БО-ЖА-ВАМ ГИ!

— Лудница... Пълна лудница! — редеше Гус и не откъсваше очи от припадналите растения.

— Хм, хм...

— Фолденготите май искат да ни кажат нещо — забеляза Леомидо и посочи с пръст дебеланковците.

— Яденето дойде до последен етап на приготвяне! Поканата заповядайте на масата е от голяма спешност, ако желанието ви го има... — уточниха Фолденготите на Леомидо.

— Говорят също като вашите Фолденготи, Драгомира! — заяви Гус.

— Нали? — усмихна се тя. — Хайде, да прибираме народа в къщата и да сядаме на вечеря.

— Това беше най-щурият ден в живота ми — каза Окса и се прозя.

Изтегната на дивана срещу огромната камина, в която пращеше буен огън, Окса правеше равностметка на изминалия ден заедно със заразените от прозевките й Гус.

Ястията бяха вкусни, с изключение на уелския специалитет — Окса мразеше праз — а настроението — прекрасно. Загледани в хипнотизиращия танц на пламъците, двамата приятели се предаваха на оборващия ги сън.

— Все пак — мърмореше сънливо Гус, — балсам от гребен на Глупи... Пфу...

— Ама признай си, че това не е *най-странното* нещо, което видяхме днес... — каза Окса провлачено.

— Гребен на Глупи...

Краят на мисълта му се изгуби в дълбоки похърквания, на които Окса скоро отговори като ехо. В стаичката в отдалечения край на Леомидовия дом чудноватите създания също заспаха, сгушени в подплатените ниши, след като надълго и нашироко бяха обсъждали последните събития. Колко вълнуващ беше този ден!

ПО ПРОГРАМА — ВЕРТИПОЛЕТ

През прозореца се процеждаха бледи слънчеви лъчи. Окса отвори очи и се протегна. Къде ли се намираше? Ах, да... У Леомидо. В прекрасната малка стаичка, до която предната вечер едва се добра полузаспала. Цепениците, които догаряха в камината, тихо изпукаха и я разбудиха. Тя стана, дръпна завесите и отвори прозореца. Гледката беше прекрасна, по нищо не приличаше на гледката от градската ѝ стая. Докъдето ѝ стигаше погледът, се стелеше безкрайно зелена шир. Врабчетата чуруликаха, а малко по-отдалече шумът на морето долиташе като музикален фон. Колко беше приятно!

— Ден добър, Млада Сияйна! Сънят донесе ли ви отмора?

Окса се наведе и забеляза Фолденготите на Леомидо и Драгомира в зеленчуковата градина със зелени салатки в ръце.

— Супер съм, благодаря! — отговори тя и им махна за поздрав.

Чувстваше се в перфектна форма и реши да отиде при Гус. Доколкото мъгляво си спомняше от предната вечер, стаята му беше до нейната. Залепи ухото си на вратата и почука.

— Ммм... отворено е! — чу се гласът на приятеля ѝ.

Окса влезе радостна и весела като птичка. Момчето се бе събудило и търкаше очи.

— Да не си сънувал гребени на Глупита? — каза Окса и скочи като котка върху леглото му.

— Здравей, Окса... Спал съм като обикновен сънливец^[1].

— Обикновен сънливец, който хърка като мечка! — подхвърли Окса. — Чувах те чак през каменната стена, а тя е дебела цял метър!

— Уфф, добре де... — измрънка Гус, без да се усмихне.

Двамата станаха, загърнаха се в дебели халати и слязоха в кухнята, Фолденготите приготвиха закуска и изглежда спореха за някаква мътна история в миналото, която се свеждаше до въпроса как стават най-вкусни печените сандвичи. Облечени в доста

аристократични дълги копринени халати, Леомидо и Драгомира пиеха горещ чай.

— Оооо, ето на това му се вика класа! — възкликна Окса и направи нещо като реверанс. — Приемете сутрешните ми почитания, господари мои!

— Добро утро, младежи! Добре ли спяхте? — попита Драгомира.

— Много добре! — отговори Гус и отново се прозя. — Тук е чудно! Благодаря, че ме поканихте!

Прегладнелите деца се нахвърлиха на закуската.

— Да обсъдим програмата за деня! — предложи Леомидо. — Е, ако скъпите ни Фолденготи благоволят да не крещят толкова, може и да се чуем...

Създанията не чакаха да им се повтаря. Млъкнаха начаса и Леомидо продължи:

— Скъпа Окса, ти си тук да понаучиш някои неща. Вече доби представа за света на Спасените от Едефия, към които принадлежиш по произход и по право. Сега трябва да усъвършенстваш способностите си, за да можеш да установиш пълен контрол над тях и да не допускаш да те ръководят или терзаят импулсивни чувства като гняв и страх... Контролът и самообладанието са ключът на властта, това трябва да разбереш.

Докато говореше и грижливо мажеше масло върху филийката си, погледът на Окса се спря на големия пръстен на дясната му ръка. Беше красив сребърен пръстен със странен сив камък, който събуди любопитството ѝ. „*Някъде съм го виждала...*“, каза си тя. Но Драгомира прекъсна нишката на мисълта ѝ, допълвайки обясненията на брат си.

— Внучке моя, трябва да знаеш, че Леомидо е изключително надарен. В Едефия беше уважаван учител и експерт. Не, Леомидо, не се изчервявай, това си е живата истина! Най-вече той ще ти помогне да овладееш уменията си.

— Предлагам да започнем с преговор, за да разбере какво вече можеш да правиш — предложи учителят. — Гус, идваш ли с нас?

— Разбира се, господин Фортенски! — възкликна Гус и веднага стана от стола.

— О, моля те, ти си член на голямото ни семейство, та, за Бога, остави официалностите, наричай ме Леомидо...

Половин час по-късно четиримата се намираха в долинката, недалеч от къщата на Леомидо. Седнали на карирано шотландско одеяло, Гус и Драгомира наблюдаваха Окса, която се носеше, изправена, над главата на Леомидо. Гус оцени най-вече позата за атака от кунгфу, с десен крак под прав ъгъл и изправени нагоре склучени ръце. Баба ѝ пък си падаше по хоризонталната позиция „небесна дъска“.

— Не е зле, Окса, никак не е зле! А можеш ли да се издигаш малко по-високо?

— Никога не съм го правила! — отговори Окса задъхана и стъпи на земята. — За пръв път летя на открито. Досега си правех кръгчета само в стаята и не съм надхвърляла височината на тавана.

Пред безсрамната ѝ лъжа Гус се ококори, сякаш ѝ казваше: *„Да не си забравиш случайно спускането от втория етаж в «Свети Проксим»?“*

— Нямам желание да се пребивам... — тихо каза тя, избягвайки хапливия поглед на приятеля си.

— Скъпо дете — кротко възрази Леомидо, — казвай си, че всичко иде от главата: ако си мислиш за падане, ще паднеш. Ако мислиш за полета, ще летиш. Това е първото правило на Вертиполета.

— Вертиполет... Мога го, много е шик! Ама и ме е бърз, де! — призна Окса, като ровеше с крака си земята.

— Ако ще си по-спокойна, ще те придружа, макар да съм сигурен, че не ти е нужно. Хайде, на работа! Съсредоточи се!

Леомидо се усмихна и ѝ протегна ръка. Окса се вкопчи в нея, чертите на лицето ѝ се напрегнаха и затвори очи. После ги отвори, погледът ѝ се прикова в този на водача ѝ и започна да се издига. Леомидо я следваше със същата скорост, не я пускаше и така двамата продължиха вертиполета си. Когато достигнаха на височината на пететажен блок по преценката на Гус — майко мила! — Окса спря, а Леомидо пусна ръцете ѝ една след друга. Окса потръпна. Тялото ѝ се олюля, уплашена от огромното празно пространство под нея.

— Не се разсейвай, Окса, с теб съм — каза вуйчо ѝ. — Нищо няма да ти се случи. Сега пак хващам ръцете ти и се спускаме надолу...

След секунди стъпиха невредими на земята.

— Видя ли, Гус? — отдъхна си Окса с блеснали от вълнение очи.
— Много ли нависоко отидох?

— Дяволски високо, вярвай ми!

— Искаш ли да опиташ сама? — запита Леомидо.

Окса се колеба половин секунда и полетя. Издигна се първоначално на няколко метра. Дишаше учестено, краката ѝ трепереха.

— Давай, Окса, ти можеш! — поощряваше я Гус, свил длани на фунийка пред устата си.

Решена да успее този път сама, Окса пое дълбоко въздух, концентрира се докрай и набра височина. Прав излезе Леомидо! Не беше сложно! На четирийсетина метра спря и се осмели да се завърти, но се получи недотам задоволително, защото се оказа, че въздухът всъщност не е много здрава опора. Гус потръпна, а Драгомира потисна с ръка вик на ужас. Само Леомидо запази олимпийското си спокойствие.

— Бързо напредваш, това е чудесно — каза провлечено той, когато Окса скочи на земята. — Но ще ти покажа нещо от моя опит. Височината е добра, но ако към нея прибавиш и скорост, ще стане отлично...

Старият човек — все пак гонеше осемдесетте! — застана неподвижно с прибрани до тялото ръце, излетя като ракета и заприлича на миниатюрен силует на двеста метра височина.

— Олеле! Видяхте ли? Ще полудея!

С широко отворени от изумление очи, Окса наблюдаваше вуйчо си, който им махаше от небесните висини. Той пикира с главата надолу със скоростта, с която се бе издигнал. Пееше с цяло гърло ария от известна опера. Спря точно до лицето на Окса, целуна я леко по бузата, после се понесе хоризонтално над земята, продължавайки да пее.

— Е, миличка, има още много хляб да ядеш, докато някой ден се научиш да правиш като него... — каза Гус и тупна силно приятелката си по гърба.

— Разбита съм... направо съм разбита — призна Окса, смаяна от видяното току-що. — Искам и аз да опитам! Ще успея, сигурна съм!

— Разбира се, че ще успееш! — насърчи я Леомидо.

Окса се изненада от себе си, изчезвайки със скоростта на светкавица в натежалото от тъмни облаци небе. После отново се появи

като точица, която бързо се увеличаваше и приближаваше земята с главата надолу. Но и викът ѝ се засилваше... Не беше вик, а същински *вой!* Толкова силен, че Леомидо и Драгомира излетяха като стрели, а Гус го осъзна едва когато разпозна червената Драгомирина рокля във висините. За един миг вуйчо ѝ и баба ѝ настигнаха Окса и я върнаха на твърда земя, държейки я здраво под мишници. И тримата изглеждаха уплашени.

— Най-послед! — извика Окса и рязко се освободи от прегръдката им. — Всичко е наред! Вие просто ми нямате доверие, нали?

— Не го приемай така — отвърна сериозно Леомидо. — Нужни са дълги тренировки, за да се научиш да вертиполираш с такава скорост, това много трудно се овладява. Не е от недоверие, а от страх да не преминеш към свободно падане...

— *Свободно падане?* Шегуваш ли се? Кефех се като луда!

И за да потвърди думите си — в случай че някой още се съмняваше — тя отново се стрелна с фантастична скорост и изчезна над облаците. Беше великолепен полет, последван от образцово приземяване, което ѝ донесе заслужен гръм от аплодисменти.

— Ето че първият ден се оказа изключително ползотворен, поздравления, Млада Вертиполетке! — каза Леомидо и широко се усмихна.

— Жестока съм, нали? — ликуваше Окса.

— И още как! — каза възхитен Гус. — И Драгомира също е страшна! Изобщо не се съмнявах, че летите отлично!

— Малко съм загубила форма — отговори му Баба Полок и се протегна. — Но ти благодаря за комплимента, Гус. Е, за вас не знам, но аз умирам от глад! Впрочем, май ни викат...

И наистина в една от кулите двата Фолденгота висяха на въжета и биеха камбаната за вечеря, а Фолденготките им махаха с кърпи. На залез-слънце Леомидо, Драгомира, Гус и Окса се върнаха рамо до рамо в къщата, изтощени от умора, но сърцата им пърхаха от щастие.

[1] Сънливец — вид гризач. Нарича се още съсел или рявка. — Б.пр. ↑

ВЪПРОС НА ВОЛЯ

— Окса, днес ти предлагам да разгледаме по-подробно Магнетуса. Чрез него движиш предмети от разстояние, като се опираш на вътрешния дъх и на притегателната сила — обясни Леомидо на племенничката си.

— Как така „вътрешен дъх“? — учуди се Окса.

— Твоята воля предизвиква движението — обясни вуйчо и. — Дъхът се ражда в теб. Преминува през тялото ти с помощта на очите, които служат за свръзка, буквално се материализира и така носи или премества предмети, както би го правила ръката ти.

— Ама да бе, разбира се! — каза младата стажантка с престорена непринуденост. — Разбира се, разбира се...

— Мисля, че вече си се упражнявала малко, значи не би трябвало да имаш голям проблем...

— Проблем ли? Какъв проблем? Няма никакъв проблем!

Като истински съучастници, учителят и ученичката се отправиха към тренировъчния терен от предната вечер, сгушен сред меки, обрасли с изтравниче хълмове. Леомидо бе донесъл всевъзможни предмети в голяма чанта виждайки, че някои от създанията го придружават, Окса за миг се обърка.

— Нали все пак няма да ме караш да тренирам с живи същества? Невъзможно, Леомидо, няма да мога. Веднага ти го заявявам — аз съм против опитите с живи същества! — разпали се тя.

— С живи същества ли? За бога! Изобщо не става въпрос за това! — прихна той. — Създанията са тук просто да ти помагат и нищо не може да се направи без тяхно съгласие. Ще започнеш с предмети, а аз постепенно ще усложнявам задачата ти. Хайде сега да те видя на какво си способна, госпожице!

Леомидо нареди върху изтравничетата различни предмети и Окса започна да ги мести. Всъщност беше фасулска работа, нали на няколко пъти вече беше правила такива изпълнения. Младата

стажантка трябваше да съсредоточи цялото си внимание и да се взре в предмета, който искаше да премести, така, сякаш щеше да управлява силата и движението с очите си. Волята щеше да довърши останалото. Всяка вещ, била тя тежка, обемиста, мека или микроскопична, се подчиняваше на Магнетуса й. Гус не сваляше от нея блесналия си поглед.

— Нуждаете ли се от сътрудничеството на моето тяло, Млада Сияйна? — предложи Фолденготът. — Аз съм в пълно съгласие!

Окса се поколеба. Но отстъпи пред умоляващото прекрасно създание. Миг по-късно, то висеше във въздуха и кръжеше около заливащия се от смях Гус.

— Лекота! Лекота! — викаше Фолденготът.

— Ехоо, Цепелин, чувате ли ме? Тук — Земя... — тръбеше Геторикс. — Ама така е! Не ви ли прилича на Цепелин с дебелия си шкембе?

Окса се обърна към косматото лукаво същество, втренчи се в него и буйната му коса настръхна. Издигнато за гривата като от невидима ръка, то скоро се намери до Фолденгота, склочи дългите си ръце около врата на домашника и го яхна.

— Дий, кранто, дий! — дереше се Геторикс, а огромната туфа разрошена коса падаше пред очите му.

Фолденготът се опита да се освободи от натрапника. Оказа се трудно начинание, защото Окса го държеше нависоко.

— Заявявам моето несъгласие! — викаше с цяло гърло побеснелият от яд Фолденгот. — Да напусне гръбнака ми тоя Геторикс! Моля ви се! Млада Сияйна, изгонете го, та да си плавам в спокойствие!

Речено-сторено: Геторикс беше запратен *тутакси* в ръцете на Гус, а Фолденготът неохотно се приземи. Леомидо одобрително подсвирна.

— Харесва ли ти да летиш, Фолденготе? — попита Окса, доволна от успеха на новия си опит.

— Ооооххх, Млада Сияйна, това е сигурност! Вертиполетът е най-екзотично желание мое!

— Не само желанието ти е екзотично — подхвърли присмехулно Геторикс.

— Не, желанието не е само твое, Фолденготе! — додадоха Ясновидците, които зъзнеха, сгущени в една скиорска шапка. — То е и наше! Защо ни лишават от екзотика? Защо? Да ни обяснят най-после!

— Дай да те гушна! — каза Окса, като направи знак на малкия домашник.

— Ооооххх, Млада Сияйна! — успя само да произнесе Фолденготът, посинял от глава до пети.

— Хайде, хвани ме здраво!

И чудноватата двойка се изстреля като ракета, съпътствана от два мощни вика — на опиянения от щастие Фолденгот и на Окса, страшната Вертиполетка.

Ескортирани от възторжените създания, Гус и Драгомира се бяха прибрали в къщата, когато Леомидо реши да обучава Окса в съвсем нова дисциплина.

— Скъпо дете, ще ми се да проверя нещо — каза загадъчно той. — Виждаш ли онези облаци над хълмовете в далечината?

— Да, виждам ги — кимна заинтригувана Окса. — Искаш да ги накарам да се приближат до нас ли?

Леомидо не отговори веднага, по простата причина че сам не беше наясно какво точно да й поръча. Първо погледна нежно Окса, после насочи погледа си към облациите.

— Смяташ ли, че можеш да направиш нещо? — попита накрая той.

— Но, Леомидо! Не! — тросна се Окса.

— Защо?

Стъписаното момиче се усъмни в доброто психическо здраве на вуйчо си.

— Защо ли? Ами защото това са облаци! Как искаш да премествам облаци! Невъзможно е!

— Я помисли, миличка — каза кротко Леомидо. — Помисли...

Окса прие предизвикателството и насочи поглед нагоре.

Облациите бяха снежнобели и пухкави като валма от памук.

— Знаеш ли, Леомидо... — реши се тя.

Но вуйчо й се бе излегнал сред изтравничетата, бе кръстосал ръце под главата си и изглежда се беше унесъл.

— Така, значи! — възропта Окса. — Много ти благодаря за помощта...

Изведнъж пред очите ѝ изплува един спомен с ослепителна яснота: ужасната буря, която се развихри след страшното ѝ премеждие в момчешката тоалетна. Не беше ли я докарала... ТЯ?! Окса тръсна глава да прогони безумната мисъл. Метеорологичното явление съответстваше по сила на гнева и страха, които я бяха обзели тогава. Прекрасно си спомняше колко бе потресена.

— Не е възможно! — тихо изрече Окса и се отдалечи от задрямалия вуйчо. — Не мога да повярвам!

Когато белите облаци добиха тревожен цвят на олово, Окса отлично разбра какво е искал да ѝ каже Леомидо. Смрачаваше се, небето тъмнееше в наситен виолетов цвят. Дъждоносни и черни, облаците с грохот настъпваха към Окса. Лекият дотогава бриз прерасна в бурен вятър, който засвистя, като че носеше далечни викове.

— О, не, само това не! — промълви Окса и инстинктивно запуши ушите си с длани.

Но то не вършеше работа, отдавна много добре знаеше, че е безполезно. Защото бяха същите ужасни викове, които вече бе чувала и от които косите ѝ настръхваха! Бяха по-раздиращи от друг път и пронизваха мозъка ѝ като мълнии. А когато долови хор от женски гласове да скандира името ѝ, помисли, че губи разсъдъка си. Тя усети, че всъщност не идеха отдалече, а просто бяха затворени вътре в нея. Истински кошмар... Щом погледна към буреносните облаци над заобления връх на хълма, където се намираха, заваля като из ведро.

Пороят продължи не повече от минута. Небето се проясни и стана отново прозрачно синьо толкова бързо, като че само преди секунди не бе изляло потоп точно на това място. Със заглъхнали уши, цялата прогизнала, Окса се обърна и се озова очи в очи с Леомидо, който се бършеше с голяма носна кърпа. Вкопчи се в него, уплашена от изживяването.

— Леомидо! Мисля... мисля, че разбрах! — задъха се тя. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

— Окса... Миличка... — каза Леомидо с разтреперан глас. — Ти си велика Сияйна, най-великата от всички...

Когато приближиха къщата, Драгомира и Гус притичаха насреща им с хавлиени кърпи в ръце.

— Боже господи, не ми казвайте, че ви е застигнал чудовищният порой! — извика Драгомира.

Леомидо и Окса все още бяха в шок и мълчаливо се загърнаха с пешкирите.

— Бързо се прибирайте на топло, преди да сте се разболели! — заповяда им Драгомира.

Преоблечена в сухи дрехи, Окса бавно се съвземаше край огъня. Но не ѝ убягна как баба ѝ хвърли към Леомидо любопитен поглед, нито как той кимна едва доловимо, сякаш мълчаливо отговори на незададения въпрос „Окса ли го направи?“ Да, беше тя... Фолденготите ѝ донесоха димящ грог, който Окса начумерена изпи, и чак тогава забеляза, че Гус безмълвно и настойчиво я наблюдава. Тя веднага отпъди тревогата от сърцето и ума си, като високо се провикна:

— Какво кучешко време! Другият път няма да излизам без чадър!

— Микроклиматът е много странно нещо! — допълни Гус с непроницаема усмивка. — Може на едно място да падне пороен дъжд, а на сто метра по-далече да не капне и капка!

— Гус... — замънка Окса.

— Не се притеснявай, миличка, разбрах. Хайде, допий си грога...

ЕДИН НЕЩАСТЕН ПРИЯТЕЛ

Същата вечер Мари и Павел Полок се обадиха по телефона и Окса дълго им разказва с почти еуфоричен ентусиазъм за всичко, което бе научила само за два дни.

— Надявам се, че не вършиш глупости — каза загрижено баща ѝ.

— Ама разбира се, тате! Само да видиш как Леомидо трепери над мен! Честно казано, по-краен е и от теб.

— Ох, непокорно момиче, как само се отнасяш към горкия си притеснен стар баща! Много съм нещастен, никой не ме разбира...

— Е, татко, преувеличаваш както винаги! — отговори Окса закачливо.

На фона на патетичните възклицания на Павел Окса чуваше кикота на майка си.

— Татко, а ти можеш ли да правиш тези неща? — попита вече сериозно тя.

— Хмм... Като виждам, че майка ти хич не ми влиза в положението, питам се дали да не си ги поприпомним, та да ѝ го върна... Да знае с кого си има работа!

Окса забеляза, че баща ѝ избягваше въпроса и че майка ѝ се смееше все по-звънко, преди да вземе телефонната слушалка.

— Как си, малка моя вълшебнице? Добре ли прекарваш ваканцията си?

— Чудно! Напрегнато, но ми харесва! Ще видиш на какво съм способна, мамо! Определено усъвършенствах Магнетуса си и сега мога да вертиполирам.

— Ох, боже, ужас... — промълви Мари. — Внимавай все пак и си почивай по малко.

— Добре!

— Утре ще се чуем пак, целувам те, големичката ми!

Окса затвори и отиде при Гус в просторния хол, който се бе сгушил в едно кресло срещу прозореца, гледаше навън и галеше

мъркащото на коленете му бебе Фолденгот.

— Как си, Гус? — попита Окса, когато се приближи.

Гус само вдигна рамене и потъна още по-дълбоко в креслото.

— Какво има? — настоя Окса.

— Уууффф... нищо особено — измърмори Гус.

— Значи има нещо все пак... — заключи Окса и приклепна до приятеля си.

— Е, да, има... аз — започна той, без да я поглежда.

— Какви ги разправяш?

— Разправям, че... аз нищо не мога да правя! — продължи момчето, като се стараяше да говори тихо, за да не събуди спящата топчица. — Разправям, че ако се обадя на родителите си, какво ще им разкажа? За най-добрата ми приятелка, която се учи да лети и предизвиква пороища ли? Или за чудновати създания, дошли от невидима страна? За себе си, че съм тук и мога само да ръкопляскам на невероятните ти номера? За мен — безполезния? За мен — никаквия?

Думите му се процедиха през зъбите, изплюяха и се забиха право в сърцето на Окса. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— *Никакъв ли?* Да не си се побъркал? Не си никакъв! Не си безполезен! — изрече тя със свито гърло.

— Така ли смяташ? Даже Глупитата са по-полезни от мен! Нищо не правя като теб. И въобще не говоря за Вертиполет или за Магнетус, говоря за най-обикновените неща: ролерите, колежа, каратето, приятелите, направо за ВСИЧКО! Винаги съм все на опашката аз, Гус-голямото-нищо...

Окса занемя. Отдавна знаеше, че Гус няма високо самочувствие, но никога не го бе виждала в такова състояние. Не тежките му тиради я натъжаваха най-много, макар да бяха резки и искрени, не, нещо лошо. Гус наистина си го мислеше. Наистина вярваше, че е такъв...

— Ама Гус... *говориш глупости!* — кипна сърдито Окса. — Имаш куп качества! Ти си истински и интелигентен, свръхнадарен за много неща — информатика, видеоигри. Знаеш всичко за манга, отличен ученик си!

— Да, бе! — горчиво въздъхна Гус. — Твоите бележки са къде-къде по-високи от моите!

— А каратето — продължи Окса все така разпалено, — съжалявам, драги, но ти винаги и във всичко се подценяваш! Ако човек

се вгледа в теб, веднага ще забележи, че си много по-кадърен от мен! А аз — ти ме познаваш най-добре — винаги се втурвам, но куп неща не ми се получават. За разлика от Гус, който постига резултати, без да се изтъква, без да бие на очи и разни такива... Кое то си е *невероятно качество*! А и знаеш ли, суперското у теб е, че си уравновесен. Ако не беше ти, щях да си навличам големи неприятности. Ти мислиш и после действаш, а аз — обратното. Даваш ли си сметка колко е по-ценно това? Нужно ми е да си ми приятел... Обичам да си ми приятел и точка по въпроса! За мен си важен, колкото семейството ми. Всъщност ти си ми като семейство. Ох, да знаеш колко ме дразниш, като ги говориш едни такива...

Окса извърна глава и се загледа навън. Чувстваше се съсипана. В душата ѝ кипеше болезнено чувство на гняв, примесено с тъга. Борейки се да не му се поддаде, пое дълбоко въздух и се опита да се успокои.

— Добре, добре — отстъпи Гус. — Но това не значи, че ти не си оставаш кралица, вълшебница, уникално момиче във всяко отношение! А аз — едно нищо! Не ревнувам, Окса, просто аз съм *абсолютно никой*!

— Така ли? А да си най-добрият приятел на една кралица, това нищо ли е? Прекаляваш! — отвърна Окса и подръпна един кичур от дългата черна коса на Гус. — Смяташ ли, че една личност от моята величина ще се занимава с *нищо и никакъв човек*? Честно?

И му направи гримаса, за да скрие тъгата, която изпълваше сърцето ѝ. На лицето на Гус се изписа сдържана усмивка.

— Понякога толкова ми се иска да бъда като теб...

— Недей, Гус, не ти трябва. Много си си добре, какъвто си, повярвай ми! — горещо го увери Окса и се изчерви до уши.

Двамата приятели останаха един до друг безмълвни в падащия мрак. Дъждът беше спрял внезапно, както и бе завалял. Чуваше се само лекото похъркване на малкото Фолденготче и далечният глас на Леомидо, който обсъждаше нещо с големите Фолденготи в разгара на кухненската им суетня. Драгомира се бе облегнала на вратата и наблюдаваше младежите в гръб. Разговорът им, на който неволно стана свидетел, я разстрои. Тя избърса сълзата, отронила се от зачервените ѝ очи, и с тихи стъпки тръгна към брат си.

ИЗЧЕЗВАНЕ В СТЕНАТА

Когато Окса се събуди, чу как дъждът барабани равномерно по прозореца. Денят, изглежда, отдавна бе настъпил и през завесите проникваше студена светлина. Лежеше, цялата омотана в чаршафите, и плуваше в пот. Освободи се криво-ляво от тях и както предната вечер, се втурна към стаята на Гус. Той още спеше или се правеше, че спи, дългият му кичур закриваше половината от лицето му. Дишаше леко. Докато го гледаше, сякаш го виждаше за първи път, Окса се улови, че мисли колко свършени са чертите му. Приличаше досущ на загадъчните герои от манга, за които тя жадно изчиташе цели томове. Гус. Нейният приятел Гус. Внезапно той хвърли дебелата пухена възглавница в другия край на стаята, скочи и нададе силен вик. Окса се стресна и изкреця.

— Е, скъпа? Шпионираш ли ме?

Окса му направи гримаса и върна пухената възглавница на мястото ѝ. Само с един поглед, разбира се.

— Фукла... — усмихна ѝ се Гус.

Някой леко почука на вратата.

Окса отиде да отвори и се изправи пред Фолденготката на Леомидо, която беше нахлупила готварска шапка и си бе вързала ябълковозелена престилка.

— Млада Сияйна и нейният млад приятел, часовникът ще удари десет в ушите ни, а всички стомаси са в очакване на туй съобщение! Споко! Фолденготите предвиждат тез случаи и затуй приготвят препълнени тенджери. Има да си облизвате палците.

— Искаш да кажеш простичко, че ни каниш на закуска, така ли?
— попита Окса и се наведе, за да се изравни със създаването.

— Млада Сияйна, свършено точно заключава!

— Къде са Драгомира и Леомидо?

— Ох... Млада Сияйна! Как да дам отговор, без да взема риск?

— Риск ли? Какъв риск?

— Рискът да ви направя доставка на сведение, което бива да обвия в тайна — отговори Фолденготката и се огледа уплашено наоколо, кършейки дългите си ръце.

— Кажи ни, Фолденготке, моля те! Ние нищо няма да разкажем, гроб сме!

Гус се приближи и коленичи пред създанието близо до Окса.

— Няма що, попаднах в трудността да дам отказ на Младата Сияйна...

Фолденготката си пое дълбоко въздух и продължи с тих глас:

— Един натрапник е предприел нощни набези...

— Натрапник ли?

— Да, Млада Сияйна, един натрапник е обикалял къщата на нашия Господар! Големите му крака са се нарисували по земята в зеленчуковата градина и гробището. А любопитството му през прозореца създаде паника у Горанови и те пропаднаха в ужасна депресия. Друг проблем се насложи: отвратителният Абоминари направи едно изчезване...

— Как така? Какво искаш да кажеш? — попита Окса. — Избягал ли е?

— Сигурност е, че вече не е околоръст! Фит! Изчезването не е за жал, понеже е противен съжител. Но нивото на тревога на Господаря порасна. Той извърши проучване, но откриването се оказа отрицателно. Бои се, че Абоминари скитори наоколо, но таи надежда, че скривалището му е в имението и че празният стомах на неблагодарника ще го накара да се върне. За следите около къщата, ухото ми чу думи, поверени на Старата Сияйна: мнението на Господаря сочи скитника и нощес Алармон ще алармира, ако си покаже и върха на носа.

— Алармон ли? — попита Окса.

— Той вдига мощна олелия и предупреждава Господаря — обясни Фолденготката. — После Господарят кара натрапника да побегне.

— Любопитен съм да видя това нещо — каза Гус.

— Аз също! Е, дано се окаже фалшива тревога — добави Окса. — Фолденготке, почакай да се оправим и идваме!

Пет минути по-късно и след като за трийсети път се заклеха на Фолденготката да запазят в тайна това, което бе споделила с тях, Гус и

Окса слязоха по голямото стълбище от тъмно дърво. Те се отправиха към салона, откъдето долиташе музика. Леомидо свиреше бавна и красива мелодия на огромния роял, който заемаше значителна част от помещението. Пред него, на сантиметри от белите и черните клавиши, двете Горанови се прехласваха и поклащаха листата си в такт със звуците. Когато внезапно ритъмът се ускори, свръхчувствителните растения бойко ги размахаха, а щом темпото се забави, те отново плавно и кротко се залюляха.

— Приближете, деца, приближете! — подкани ги тихо Леомидо. — Тази сутрин Горанови са крайно нервни, а когато са в такова състояние, само Шопен може да ги успокои...

Гус и Окса се спогледаха и се опитаха да останат сериозни. Леомидо също се подсмиваше, забавляваше го изненадата им и гледката на растенията, които си тананикаха или по-скоро стенеха, поклащайки стъбла и клонки.

— Ех... живот, живот! — въздишаха те. — Вечен кръговрат...

Двамата приятели се облакътиха на рояла и се наслаждаваха известно време на концерта. Гус беше дълбоко впечатлен от таланта на Леомидо. Приковал поглед в ръцете на стария човек, той чувстваше как музиката го опиянява също както Горанови, които постепенно изпаднаха в благодатен унес. Листата им потрепваха все по-рядко и скоро застинаха в свършена неподвижност.

— Сигурно сте умрели от глад! — каза тихо Леомидо и затвори безшумно капака на рояла. — Драгомира ни чака в кухнята, да вървим!

— Днес ви предлагам полека програма. Вече сте забелязали, че тук времето има особен характер — каза Леомидо и посочи прозореца, по който почукваха дъждовните капки.

— Значи без занимания на открито. Ще се задоволим с преговор на сушина и на топло. Освен това ми изглеждаш малко уморена, мило дете, а аз познавам един Павел Полок, който би ме проклет до живот, ако му върна дъщерята с тъмни кръгове под очите...

Драгомира едва не се задави, като го чу. Разтревожените й Фолденготи й се притекоха на помощ и се завайкаха:

— Ооох! Наша Стара Сияйна, храната ли ви се повдигна? Ооох, вашето отвращение е по наша вина...

— Не, Фолденготи мои, всичко е вкусно, както винаги — разхълца се Драгомира, потупвайки ги нежно по главите.

— Само дето Леомидо ме разсмива! Нали не намекваш, че синът ми има доста особен характер, скъпи братко?

— Не по-особен от твоя или от този на твоите Фолденготи, мила сестро! — възрази през смях Леомидо.

— Ау, какво шантаво семейство си имаш! — прихна Гус и погледна развеселено Окса.

По-голямата част от деня премина в някогашната столова на манастира. Там Младата Сияйна дълго се упражняваше да усъвършенства Магнетус с все по-тежки и обемисти предмети — томове от енциклопедии, саксии с цветя и дори едно колело! От своя страна, без да изпуска приятелката си от поглед, Гус завързваше приятелство с някои от създанията и по-специално с Ясновидиите, разказа им за семейното пътуване до Австралия, подробно описва климата там, разкривайки нови хоризонти за малките зиморничави създания.

— Ето точно тези атмосферни условия са най-подходящи за нас! — заявиха ентусиазирано те. — Защо Господарят упорито държи да живее в Северното полукукло, щом като Южното е толкова гостоприемно! Австралийската пустиня не се различава от уелския регион по гъстота на населението, ако търси това! Ах!... Млади приятелю на нашата Млада Сияйна, разкажете ни още за пустинята и за нейните идеални температури...

Окса седна за малко да почине, но се сети за още неизползвания Граноксомет, втурна се в стаята си да го донесе и заедно с Гус се захванаха да го изпробват.

— Развален е! — отсече тя към приближилите се Драгомира и Леомидо.

— Очевидно, съкровище! Всички опити ще са напразни, докато Граноксометът е... незареден! — заяви Драгомира.

Загледа се в двамата приятели, поколеба се за миг и добави:

— Да ви покажа ли?

Те енергично закимаха с глави. Тогава Драгомира извади от гънките на широката си рокля своя и полугласно произнесе:

— Медузата лупа!

После духна леко в тръбичката и от другия край започна да се издува пихтиест мехур.

— Погледнете...

И ги подкани да се доближат до прозореца.

Гус и Окса застанаха до него и ахнаха, като видяха, че всичко в полезрението им се беше увеличило стократно през Медузата лупа — от крехките цветчета на изтравничетата до най-микроскопичните мравки, които се промъкваха между тревичките.

— Леле, че е страхотно! — извика Окса.

Драгомира завъртя обемиестия мехур и във фокуса му на свой ред попадна Фолденготът. Този път децата можаха да огледат като през увеличително стъкло и най-малките детайли от кожата на създаването: всяка пора, всяко пухкаво косъмче, всяка бръчица се виждаха в много едър план.

— Искаш ли да опиташ? — попита Драгомира, долавяйки ентусиазма на Окса.

— Може ли? Наистина ли?

— Да, ето. Ще ти дам няколко Гранокса, мило дете. Но от мига, в който ги сложиш в твоя Граноксомет, помни, че единствено ти ще можеш да ги използваш — поясни Драгомира и отправи към Гус изпълнен с нежност поглед.

— Не се безпокойте — примирено каза Гус. — Аз съм и ще си остана верен помощник на Младата Сияйна. Не е толкова зле — допълни той и наведе очи.

— О, струва ми се, че си много повече — отвърна Драгомира.

После доближи своя Граноксомет до този на Окса, повика една Медуза лупа, която падна в дланта ѝ и инструментът на младото момиче мигновено я всмука.

— Това е първият ти Гранокс, Окса. Ако поискаш да се задейства, произнеси това кратко заклинание:

*Граноксовата сила
обвивката разбила!
Медуза лупо, ти, Медуза лупо, ти,
далечното наблизо, наблизо приближи!*

Окса прилежно повтори думите.

— Ако някога ти потрябва, просто я повикай тихо, става и мислено. Право да си кажа, второто решение е най-добро при спешен

случай или при защита. Ако го изговориш гласно, името му ще подсказе на противника, че се готвиш да си послужиш с него, и така ще му позволиш да предотврати удара. Пробвай, не е трудно, още повече че Медузата лупа е просто съоръжение и не влиза в категорията на нападателните или отбранителните Гранокси. Обикновено разполагаш с десет или дваисет различни Гранокси в Граноксомета си, трябва да произнасяш точното заклинание, което ще ги задейства. Затова трябва да запомниш имената им и най-вече да познаваш приложението на всеки от тях. Нали Абакум ти бе споменал някои?

— Да! Успивател и Задушник...

— Какво? — разтревожи се Леомидо и погледна изумен Драгомира. — Тя знае за Задушник!

— Само името! — защити се Окса.

— Тая твоя племенница е много любопитна и има изключителна памет! — каза Драгомира. — Нищо не ѝ убягва!

Окса почувства, че бузите ѝ пламват, и потърси с очи подкрепа от Гус, който ѝ се усмихна, повдигайки смирено рамене.

— Вярно, че още от най-ранната ти възраст бяхме принудени да проявяваме въображение, за да ти попречим да разкриеш малките ни тайни! — призна Леомидо.

— Малки тайни, малки тайни, да си ги кажем сега! — подкани го Окса. — Да не са държавни!

— Ей, Окса 007! — прекъсна я Гус. — Я ни покажи какво можеш. Хайде, демонстрирай ни една хубава Медуза лупа!

Демонстрацията надмина и най-смелите очаквания: мехурът се изду от Оксиния Граноксомет веднага щом тя произнесе заклинанието и духна в тръбичката. За няколко секунди удвои, утрои, учетвори обема си... и обхвана половината стая! Гус се смееше от сърце и се държеше за корема.

— Винаги си имала чувство за мярка, миличка!

— Страхотно! А какво да направя, ако искам да сменя Граноксите, бабо?

— Това ще видим по-нататък с Абакум.

Като долови разочарованието върху лицето на Окса, Драгомира се разубеди:

— Добре... ще заложа на доверието ми в теб, макар че понякога безкрайно злоупотребяваш с него. Я да проверя какво имам в запас...

Гледай и най-вече слушай внимателно — каза Драгомира, произнасяйки съвсем ясно заклинанието на Граноксите, които Граноксометът поемаше в синхрон с думите.

— Супер! — възхити се момичето, потупвайки по оръжието. — Благодаря ти за боеприпасите!

— Моля ти се... Обещай ми само, че няма да ги използваш... безразсъдно!

— Познаваш ме, бабо! Разчитай на мен! — увери я Окса пред закачливия кикот на Гус.

Кулминацията на този спокоен ден безспорно дойде, след като една идея осени Младата Сияйна. На свечеряване, изтощена от *преговора на уроците*, на който се бе отдала с цялото си усърдие, тя потърси Гус и го откри в дъното на големия салон до камината, заобиколен от двайсетина създания. Те се бяха настанили около него и го слушаха с жив интерес. Представляваха чудна картинка! Гус вдигна очи и погледът му сякаш се заби в нея: изглеждаше въодушевен, а същевременно толкова тъжен! Той прекара ръка през косите си и усмивката заличи огорчението от лицето му. В същия миг на Окса ѝ прищрака: тя се приближи и го прикани в средата на просторното помещение.

— Застани зад мен и сложи ръцете си на раменете ми!

— Какво си намислила?

— Хвани се здраво и не ме пускай, чу ли!

— Добре, няма... — отвърна той и се смути, че се допира до нея.

Издигнаха се над пода, отначало на сантиметри, а после достигнаха тавана, който беше висок някъде около осем метра. Гус стискаше Оксините рамене, притискаше се към гърба ѝ и се оставяше да го води.

— Невероятно! Вертиполирам! Вертиполирам! — шепнеше той.

Така направиха няколко въздушни совалки, които безумно ощастливиха Гус, докато Окса приземи и двамата със сковани рамене, но с преливащо от радост сърце.

— О! Благодаря ти, скъпа! — каза свенливо зачервеният и признателен Гус и наведе очи. — Благодаря...

ЕКСКУРЗИЯ ПОД ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ

— Скъпи мои деца, приготвили сме ви малка изненада! Последвайте ме... — каза стопанинът на дома.

Вече четвърти ден Гус и Окса гостуваха на Леомидо и предварително се радваха на откритията, които непременно щяха да им се поднесат днес. Малката група излезе от къщата. Навън времето беше чудно хубаво, небето бе ясно, а настроението — крайно приповдигнато. Гус се затича през още мократа трева, Окса хукна след него. Отприщиха енергията си на воля, изкачваха хълмчетата, които се редяха едно след друго в имението, търкаляха се по земята и се заливаха от смях. Хванати под ръка, Леомидо и Драгомира вървяха спокойно по едва прокарания през неравната местност път. Дългата тюркоазена рокля на Драгомира се развяваше като ярка нотка в есенния пейзаж. Скоро свиха към една по-дълбока долчинка, потънала в развяна от ветреца жълтуга. На дъното ѝ се намираше обрасло в тръстики езеро, в което изправяха двуметровия си ръст две огромни птици...

— Позволете ми да ви представя моите Лещарки... — заяви Леомидо.

Лещарките, едната бяла, другата рижа, се обърнаха към гостите си и шумно закъткаха, размахвайки буйно криле.

— Колко са големи! — изненада се Окса.

— Внимавай какво говориш, мило дете, те са много чувствителни към външния си вид и не търпят критика — предупреди я Леомидо. — Хайде да ги яхнем и да се поразходим?

След минутка Лещарките се приближиха до дървения пристан и на драго сърце подложиха гърбовете си. Леомидо и Гус възседнаха рижата, а Окса и баба ѝ — бялата и чудатите впрягове се понесоха плавно по езерото. Децата едва сдържаха кикота си. Всъщност те се превиваха от смях, нещо, което не се оказа по вкуса на дебелите пернати и те изразиха недоволството си с такива оглушителни

крясъци, че за малко да им спукат тъпанчетата. Леомидо запуши ушите си с длани и ги посъветва да приласкаят обидените Лещарки, да ги погалят по пъстрите шии. Гус и Окса си размениха погледи, намигнаха си и прехапах устни, за да не прихнат отново. После послушаха Леомидо и заровиха ръце в топлото оперение. Изненадани от ласката, Лещарките поспряха за миг. Не след дълго спокойствието над езерото се възцари и кратката разходка продължи.

— Колко са нежни! — забеляза Окса, без да престава да милва петдесетсантиметровите пера. — Същинска коприна! Прекрасни са! А можем ли да полетим?

— Ами рискуваме да привлечем вниманието с тези създания — отговори Драгомира. — Само да ни види някой покатерени върху гигантски птици в уелското небе... Не дай боже! Не ми се и помисля... Впрочем те крайно несъобразително си позволяват да летят без наше разрешение. Понякога, когато нощта е непрогледна, им го разрешаваме, макар че на тъмно зрението им е доста слабо. Иначе се крият от чуждите погледи в езерото, ей там, в специално построения за тях заслон.

И посочи една дървена постройка на брега с размери на просторна къща.

— Но да продължим разходката...

Беше чудесен миг, толкова чудесен, че двамата младежи се отдадоха на омаята. Гус блаженстваше, готов да се предаде на съня върху удобния гръб на огромното създание.

Притиснал буза в копринения му врат, той мечтателно съзерцаваше заоблените хълмове и ясното небе, мислейки за това, което се случваше с него, за фантастичното приключение, което преживяваше благодарение на приятелката си и на семейство Полок... Какво семейство само! Какво щастие, че ги познава, какво голямо щастие! На другата Лещарка се опияняваше Окса, чувстваше наладата с цялото си тяло. Също като Гус се наведе напред и положи главата си върху топлия й уютен врат. Времето беше тихо, чуваше се единствено шумоленето на жълтугите и тръстиките покрай брега и лек плисък, щом докоснеха водата. Лещарките се носеха над брега срещу пристана, когато внезапно рижата изписка пронизително, сякаш бе изпитала непоносима болка. Зарита бясно, запляска яростно с криле, видимо не можеше да удържа повече.

— Бабо! Какво става? — извика Окса, вкопчена здраво в гигантската птица.

— Не знам! Стой спокойно, съкровище, връщаме се!

Драгомира легна върху създанието и обгърна кореместото му тяло. То квакаше все по-оглушително. Леомидо и Гус направиха опит да се доближат, но бялата удряше буйно крилете си във водата и опасността да се преобърнат ги принуди да стоят на разстояние. Драгомира губеше равновесие.

— Окса, дръж се! — викна тя. — Не се пускай от врата ѝ, аз скачам!

— Но, бабо! Водата сигурно е ледена!

Драгомира не обърна внимание на предупреждението: вече се бе хвърлила в езерото и роклята ѝ се изду като синя бодна лилия. Тя доплува зад Лещарката. С всички сили забута напред клетата птица, но за зла беда, тя не помръдваше.

— Така да бъде. За всяка болка има билка — прошепна измокрената до кости възрастна жена.

Окса се обърна и едва не падна, като видя гледката, която се разкриваше пред очите ѝ. Баба Полок бе изнамерила нов начин на придвижване: тя вървеше по повърхността на езерото като по твърда земя! Стъпила върху водата — *стъпила върху водата!* — подпря с гръб птицата, запъна пети и започна да я тласка с цялото си тяло, като че преместваше гардероб или аварирала кола. Това се оказа по-успешно от плуването. Леомидо разбра тактиката на сестра си и ѝ се притече на помощ, насочвайки към нея рижата Лещарка. Със силни напъни и викове скоро стигнаха до брега. Леомидо скочи на земята и пое Окса и Гус.

— Отдръпнете се, деца! — заповяда им той.

— Ще ти помогнем!

— НЕ! — отсече Леомидо. — Отдалечете се от брега!

Извлякоха някак си пострадалата на твърда земя. Леомидо я дърпаше за врата, а Драгомира тикаше отзад.

— Ууфф, мислех, че никога няма да успеем! — изпъшка тя, прогизнала от глава до пети.

Леомидо побърза да наметне раменете на сестра си с кадифеното си сако. После се обърна към Гус:

— Гус, момчето ми, тичай до заслона, моля те! Вътре ще видиш един шкаф. Вземи всичките завивки и ги донеси.

Гус тутакси се завтече натам. Беше спринтът на века! Три минути по-късно, увита като същинска мумия в няколко ката одеяла от шотландска вълна, настръхналата Драгомира спря да трака със зъби и да трепери.

— Ама какво ѝ е, бабо? — попита Окса, без да откъсва очи превиващата се птица.

— Не знам! За пръв път Лещарка се държи така! О! Погледнете! Ранена е!

Наистина... А раната съвсем не бе обикновена: единият ѝ крак сякаш беше станал *стъклен*! Клетото създание напразно се опитваше да го раздвижи. Пронизителните крясъци от болка постепенно се превърнаха в протяжни, затрогващи стонове.

— Леомидо? И ти ли мислиш същото като мен? — попита брат си Драгомира с прикован в Лещарката поглед.

— Боя се, че да... — отвърна мрачно той.

— Какво се е случило? — запита на свой ред Окса. — Бабо? Леомидо?

Угнетяващата тишина правеше стенанията на създанието още по-страшни.

— Ще ни кажете ли какво става? — настоя тя с разстроено лице.

Погълнати от мислите си и свъсени, Драгомира и Леомидо се бяха вторачили в стъкления крак. Най-сетне Леомидо вдигна глава, произнесе глухо, полагайки усилия да овладее гласа си:

— Остъклител... Вид Черен глобус...

Леомидо остана до ранената, а Драгомира, която се препъваше в пристегналите я одеяла, отведе децата в къщата, стараейки се да не им предава голямата си тревога. Настаниха се в просторния салон, задъхани и с туптящи до пръсване сърца.

— Гус, Окса, чакайте ме тук — каза сериозно Драгомира. — Затварям вратите, а вие няма да излизате навън за нищо на света. И при най-малка тревога, изпратете този Бързоходко да ме повика. Чухте ли? Както личи от името му, той е изключително бърз. Ще успее да ми съобщи, ако стане нещо.

Едно подобие на белка, високо двайсетина сантиметра, с дълги раирани крака, направи два скока и застана гордо пред тях, готово за

действие.

— Ще се върна най-късно след половин час. Ще ида да се преоблека, точно сега не искам да ме хване пневмония... — добави сякаш на себе си Баба Полок.

После се обърна към двамата приятели:

— Ще занеса на Леомидо мехлем да намаже крака на клетницата. Фолденготи, грижете се за децата.

Окса се чудеше какво ли означава тайнственият Остъклител, но като видя странното изражение, което не изчезваше от лицето на баба й, реши да отложи въпроса за по-късно. А и тя вече бе излязла и заключила вратата след себе си. Окса и Гус се спогледаха изумени.

— Е, тоя път вече искам да знам какво става тук! — каза Гус.

— Ще ти кажа как аз виждам нещата — поде тихо Окса. — Доколкото знам, Черните глобуси са от най-опасните Гранокси, някои от тях са и смъртоносни, Фелоните са ги използвали, когато са атакували Едефия. Вече съм виждала през Мемопроектора улучен от такъв Гранокс човек и да си призная, видя ми се чудовищно ужасно. Остъклителят сигурно е от тази категория. А това значи, че Фелон е нападнал Лещарката!

— Фелон ли? Да не бълнуваш, скъпа? Възможно ли е такова нещо?

— Не знам, Гус! Фолденготке? — извика Окса и рязко се обърна към дребосъка, който не я изпускаше от очи. — Нали ти ни съобщи, че някой е влизал през нощта в имението?

— Да, Млада Сияйна, истината е така — отвърна Фолденготката.

— Какво още знаеш? Кажи ми! Аз съм Младата Сияйна! — заповяда Окса доста по-твърдо, отколкото й се искаше, и това я накара да се изчерви.

За пръв път заявяваше положението си и се чувстваше леко засрамена, че злоупотребява с него пред доброто създание. Тъкмо се гласеше да се извини, когато мъничката домашница притеснено заговори, като я гледаше уплашено:

— Вчера Господарят и Старата Сияйна изразяваха силна тревога на глас, преценяваха опасното. Вече направих изложение пред Младата Сияйна за подробностите. Само те са в мозъка ми, не държа не казана информация, давам думата ми!

— Добре, добре, Фолденготке, успокой се... — отвърна Окса и я потупа по главата. — Благодаря ти за помощта.

После се обърна към Гус и разгорещено продължи:

— Ето, видя ли! Става нещо! Убедена съм, че натрапникът от нощес има нещо общо с тази история. Ако е така, сигурна съм, че той още се навърта наоколо! И не забравяй, че Абоминари изчезна... Навярно има връзка.

— Може би си права, но мен лично ме интересува защо горката Лещарка е била нападната — разсъждаваше Гус.

— Може би не са се целили в нея...

— Искаш да кажеш, че...

Входната врата тежко се хлопна. Децата млъкнаха, а Окса сложи показалец върху устните си и направи знак на Фолденготката да си мълчи за това, което бе чула току-що.

— Да, Млада Сияйна, имам разбиране.

Леомидо се появи в салона със загрижен вид. Видимо полагаше свръхусилия да не показва безпокойството си, но очите му шареха на всички страни, оглеждаха помещението и не се спираха на нищо. Тревогата му не убегна нито на Окса, нито на Гус.

— Е, Леомидо? По-добре ли е Лещарката? — попита Окса и стана от креслото да го посрещне.

— О, много по-добре — отвърна той, наля си питие и го гаврътна на екс. — Успяхме да възстановим крайника, отново стана почти какъвто си беше, пак благодарение на таланта на Драгомира и Абакум. Никога не бих повярвал, че ще ни потрябва този мехлем...

— Кой мехлем? — полюбопитства Окса.

Но въпросът явно не достигна до съзнанието на Леомидо. Разстроеният мъж стоеше прав до камината и държеше празната си чаша в ръка.

— Баба при нея ли остана? — отново се опита да го извади от вцепенението Окса.

— Да, ще се грижи за бедната Лещарка — отвърна с равен глас Леомидо. — Тя е доста уплашена...

Момичето погледна вуйчо си още по-внимателно. Ако птицата се чувстваше по-добре, то за Леомидо видимо беше обратното.

— А не е ли малко опасно? Имам предвид... Баба... е съвсем сама там? Какво точно се случи, Леомидо?

Леомидо седна все така замислен в един фотьойл и отметна назад глава.

— Какво каза, Окса? — трепна той. — Извини ме, мислех си нещо.

— Не е ли опасно за баба да остане съвсем сама там след премеждието?

— Всичко вече е наред, успокойте се и двамата! — едва чуто каза вуйчо й.

Окса хвърли невярващ поглед към неспокойния Гус, но той само вдигна рамене и й отвърна с мимика, която означаваше, че е по-добре да спрат дотук и по-късно да потърсят отговорите на въпросите си по друг начин. Окса послуша мълчаливия му съвет и добави:

— Ама каква чудесия направи баба преди малко!

— Абсолютно съм съгласен! — подкрепи я Гус. — Как става това? Беше страхотно!

— Искате да си говорим за Водохода ли? — попита Леомидо, който вече бе насочил цялото си внимание към тях. — Знаех си, че ще ви изненада...

— Нас ли? Да ни изненада? Шегуваш ли се? Направо се побъркахме!

— Това е във властта на Сияйните, деца мои — поясни той с лека усмивка. — Щом и за Отвътрешниците е голяма привилегия, какво остава за Отвъншниците. Знайте си го, но си дръжете езика зад зъбите. Говорете с Драгомира, тя ще ви обясни по-добре от мен... Но аз исках да ви предложа нещо, тъй като и дума не може да става за промяна в програмата. Каня ви на разходка по въздуха...

— Ще вертиполираме ли? — извика Окса.

— Не, не, не сега — отвърна Леомидо. — Ще направим едно кръгче с балон.

— Лелелелеле! Страхотно! — викна Гус и скочи от фотьойла.

Окса го последва и пламенно заръкопляска.

— Благодаря ти, Леомидо! Това е суперподарък!

— Ще отида да си сложа по-подходящи дрехи, връщам се след минутка, чакайте ме тук!

Щом вуйчо й се скри от погледите им нагоре по стълбата, двамата приятели продължиха да нищят темата.

— Гледай ти! Странно все пак! Току-що преживяхме такова безумие, а Леомидо настоява да си изпълним програмата, както я е предвидил, сякаш нищо не се е случило... И наистина не изглежда добре! Кажи честно, не ти ли се вижда супер *strange*?

— Да — съгласи се Гус. — Но съм сигурен, че иска да види отгоре кой е стрелял с Черния глобус, защото вероятно той все още се намира в имението... И въпреки че изглежда непонятна, разходка при подобни обстоятелства по-скоро е добра идея, нали?

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

— Много е хубаво!

Гус и Окса не преставаха да възклихват от възторг. От коша на жълто-червения балон, който се носеше над Леомидовото имение, гледката беше великолепна. Само на няколко километра по-нататък блестеше морето.

— Ще отидем ли дотам, Леомидо? — попита оживената от полета Окса.

— На вашите заповеди, Млада Сияйна! Посока — морето! — разпореди Леомидо.

Предприемайки маневрата, възрастният мъж оглеждаше наоколо, проучваше хълмовете и долчинките със свъсено чело и присвити очи, сякаш се готвеше да устрои засада. Окса забеляза това и пошушна съучастнически на Гус:

— Видя ли, убедена съм, че търси натрапника! Или оня, дето ни нападна... Ама си залагам главата, че е един и същ човек. А като се сетя, че и Абоминари също броди из околността...

— Явно пътуването не е случайно — допълни също шепнешком Гус. — Много е подозрително да тръгнем на разходка просто така точно в този момент.

Балонът летеше плавно и безшумно над възвишенията, по които децата бяха тичали два часа по-рано. Бризът люлееше изтравничето и високите треви. Беше прекрасна картина. Морето се приближаваше и младежите ясно виждаха надвисналите над него скали, а на стотина метра по-нататък — малкото заливче в ниското. И тогава от сгушения, недостъпен за чуждия поглед, залив изскочи една *Лещарка*! Двамата приятели извикаха от изненада.

— Ама какво прави тя там?

Леомидо, изглежда, очакваше необичайната среща, защото веднага се разпореди:

— Деца! Дръжте се здраво, слизаме!

Окса и Гус веднага разбраха командата: Лещарката размахваше мощно криле само на десетина метра от балона и бе на косъм да се блъсне в него. Леомидо завъртя вентила, всички се вкопчиха здраво в коша, без да откъсват поглед от птицата. Но въпреки маневрата, тя скъсяваше дистанцията застрашително. Сякаш летеше неотлъчно след тях. ИЛИ ПО-СКОРО, СЯКАШ ГИ ПРЕСЛЕДВАШЕ! Независимо дали Леомидо завиваше наляво, или надясно, дали слизаше, или се изкачваше, гигантското същество не се откъсваше ни на метър. Изведнъж до тримата достигнаха смътни гласове и въпреки че бяха неясни, на Окса ѝ се стори, че долавя името на вуйчо си.

— Леомидо! Май някой те вика! — изкрещя момичето.

— Какво говориш? Не може да бъде!

Но беше истина! Бе чула точно неговото име! Колкото повече птицата приближаваше балона, съмненията ѝ се потвърждаваха. Леомидо извади Граноксомета си и повика Медузата лупа, за да види кой го зове тъй настойчиво, и застина неподвижно за известно време, а очите му се разшириха от изумление. После пребледня и се облегна на стената на коша.

— Не, това не е възможно! Това е абсолютно невъзможно... — промълви той, сякаш бе видял призрак.

На гърба на Лещарката ясно се очерта тъмен силует. Странно познат на Окса и Гус. Не... Сигурно беше случайна прилика. Халюцинация. Зрителна измама. *Тежка* зрителна измама. *Много, много тежка* зрителна измама.

— Гус, май се задава беда — прошепна Окса и посочи смъртнобледия си вуйчо.

— Да... и оттам също... — отвърна момчето глухо и посочи настъпващата птица, а това окончателно доказа опасенията им. — ВИЖ!

Окса се вгледа и получи най-големия потрес в живота си. Ужасно привидение. Оживял кошмар. Пред тях беше от плът и кръв учителят Макгроу! Отвратителният, противният и непоносим Макгроу бе тук, съвсем близко, върху гърба на Лещарката! В уелското небе, на няколкостотин километра от дома им!

— Макгроу! — извикаха в хор Окса и Гус.

— ОРТЪН! — произнесе Леомидо със задгробен глас.

Дяволската птица се бе доближила и помете последните им подозрения. Макгроу зовеше с цяло гърло Леомидо, а Окса гледаше вуйчо си в пълно недоумение и с очи настояваше за някакво обяснение. Щом погледите им се срещнаха, времето спря за десети от секундата и тя прочете в очите му паника, сякаш възрастният човек изживяваше последните мигове от живота си. После се окопоти, тръсна глава и прогони страшните си мисли.

— Лягайте долу, деца, скрийте се! — заповяда непривично строго той.

Хвърли се отчаяно към горелката на балона, която изпраща и го издигна. Но, за техен най-голям ужас, Макгроу явно управляваше перфектно, защото Лещарката тутакси ги последва.

— Леомидо! — ревеше той. — Дай ми Окса! Дължиш ми я! Цял живот чакам този миг! Тя е моят ключ!

— Ти си луд, Ортън! — отговори му гръмогласно Леомидо.

— Ти ли ще ми говориш за лудост? Я си погледни окаения животец! Ела с мен! Аз открих Отвън свят, който отговаря на амбициите ми и където подготвих завръщането си в Едефия като главнокомандващ армия. Иде нова ера, ера на могъщество и светлина! Не ми се противи, Леомидо! Притежавам огромна власт, а ти нямаш друг изход, освен да ми помогнеш, ако искаш да останеш жив!

— Какво говори той? Какво означава това? Откъде те познава? — изкрещя обезумяла Окса, сграбчи ръката на вуйчо си, но той веднага я оттласна, да не изпусне управлението.

Окса се сби в дъното на коша и погледна панически Гус, който припълзя до нея. „*Загубени сме!*“, викаше на себе си Окса.

— Видя ли? Права бях! Макгроу ме издирва, не е никакъв учител, дошъл е да ме отвлече! Права бях, ооо, Гус...

— Ортън! — провикна се Леомидо над коша. — Откажи се! Окса никога няма да дойде с теб! НИКОГА! Чуваш ли? Върни се там, откъдето си дошъл!

— А обещанията ти? Дойдох, за да си ги изпълниш! Предай ми Окса! — отговори му Макгроу.

Тези думи поразиха Окса. Тя се разтрепери от ужас. Сви се още повече в кътчето си. Гус не се откъсваше от нея.

— Каква е тази история? Защо Леомидо го нарича Ортън? Нищо не разбирам... Умирам от страх!

— Окса, взе ли си Граноксомета? — попита задъхано Гус.

Тя кимна.

— Мисля, че сега е моментът да покажеш какво можеш, скъпа. Хайде! Ти си на ход! — разпалено я поощри момчето.

Окса се съвзе и отговори:

— Прав си!

Извади от вътрешния джоб на самото си тръбичката и се надигна. Надникна над борда и видя, че на няколко метра от тях Макгроу се целеше в корпуса на балона с нещо, което проблесна на слънцето. Оръжие ли беше? Или пистолет? Опита се да се съсредоточи, но уплахата помиташе и заличаваше от ума ѝ всяка разумна мисъл.

— Окса! — разтърси я Гус. — Бързо! Трябва да действаме!

Но Окса напразно се напрягаше, в главата ѝ се бе настанил космически вакуум. В паметта ѝ не бе останал и най-откъслечен спомен от обясненията на Драгомира отпреди няколко часа. Обезумяла, погледна Гус, готова да се заплаче.

— Нищо не си спомням, Гус... Вече нищо не знам!

Гус се наклони към нея и ѝ зашепна на ухото. Време беше! С преливащо от ужас сърце, благославяйки интуицията на Драгомира и образцовото хладнокръвие на Гус, Окса изкрещя името, което приятелят ѝ бе подсказал:

— Торнадокс!

После взе на мушка Макгроу и веднага щом духна, Лещарката му се завъртя около себе си бясно, повлечена от внезапна турбулентност, на чието феноменално завихряне нищо не можеше да устои.

— Ти успя! Гениална си! — ликуваше Гус. — Аахх! Сега пък това какво е?

Насреща им като страховит черен облак се стрелна плътно и подвижно ято.

— Внимание, деца! — изрева в същия миг Леомидо. — Прилепите Мъртвешка глава! Наведете се и прикрийте главите си! Само се пазете да не ви ухапят!

Гус и Окса едва мярнаха чудовищния рояк от летящи мутанти, който настъпваше към балона. Те се приведоха, а Леомидо овладя

положението, изстрелвайки защитни огнени топки. Двамата приятели чуха как потресаващо пращят изгорелите в пламъците тела и как заплашително жужат оцелелите, които налитаха да ги превземат с цената на всичко. Окса се окопоти, успя да хвърли няколко горящи топки и изстреби няколко орди от Прилепите Мъртвешка глава. Десетки обгорели нападатели, чиито едри екземпляри достигаха десет сантиметра, паднаха веднага. Най-устойчивият или най-упоритият от себеподобните си, все пак успя да премине огнената преграда, издигната от Леомидо и Окса, и нападна яростно Гус. От димящите му крила се разнесе мирис на изгоряла плът и ужасното същество нададе вледеняващ вик на агония.

— Но как може да е още живо? — задъхано попита Гус. — Та то гори! Изпепелява се пред очите ни!

Момчето се вцепени от страх, като видя току пред себе си зейнали челюсти и остри като бръснарско ножче зъби. Преди да смогне да се предпази, остра болка го прониза в ухото: гадината го бе ухапала! То я смачка със силен удар и по бузата му потече зеленикава лепкава течност. Намръщи се, избърса се припряно и вдигна неприятната твар с върха на пръстите си да я огледа отблизо. Щом видя малката гнусна глава, разбра защо е наречена с това име и с отвращение я хвърли през борда, където пострадалата от торнадото Лещарка губеше скорост и височина. Тя яростно се бореше да се освободи от ездача си, надаваше раздиращи викове. Рязко удари с крило и го събори от гърба си. Макгроу изгуби равновесие, а птицата ги отнесе навътре в морето и след миг се разбиха жестоко. През това време, наведен над пулта за управление, Леомидо насочи червеножълтия балон към сушата, под заплашителните крясъци на Макгроу, отекващи като ехо във водата...

МРАЧНА РАВНОСМЕТКА

— Тревога! Тревога! Злополука се стовари върху приятеля на Младата ни Сияйна. Той потъна в припадък и лоша рана оцапа с кръв лицето му! Очите ми станаха безсилен свидетел откъм земята! Тревога!

Леомидовият Фолденгот кършеше ръце и скимтеше, Фолденготката насреща му преbledня до прозрачност и залитна от вълнение. Клатушкайки се опасно на тъничките си крака, успя да промълви:

— От... от балона ли направи падане?

— Не, Фолденготке моя — отговори сериозно спътникът ѝ. — Чудовищната напаст Прилеп Мъртвешка глава му направи раната!

— Прилеп Мъртвешка глава ли? Ама Прилепите са от Едефия! Фелоните...

Фолденготката не успя да довърши, в пристъп на ужас тя се строполи на земята, Фолденготът се втурна към нея и панически задуха в кръглата ѝ муцунка, докато не дойде на себе си. Точно в този момент входната врата се отвори и пантите зловещо изскърцаха. Високата фигура на Леомидо се появи на прага и уплашените малки създания си отдъхнаха. За нещастие, както беше известил Фолденготът, завръщането му бе много драматично: Леомидо носеше на ръце безжизненото тяло на Гус, на чието лице зееше люта рана, която наподобяваше ухапване от змия. Кожата на цялата лява страна беше подпухнала, с цвят на прогнил плод. На Окса ѝ се повдигаше от острата миризма, но тя не откъсваше поглед от приятеля си и се бореше да не се поддаде на отчаянието. Когато Леомидо положи ранения на едно от канапетата в просторния салон, клепачите му се повдигнаха и под тях се показаха обърнатите му, забелени и безжизнени очи. За части от секундата Окса си помисли, че се е случило най-лошото. Гус не идваше в съзнание... Окса изхлипа, усети как иглички се забиват в ноздрите ѝ, а очите ѝ се изпълват с горчиви

сълзи. Но след няколко мига, които ѝ се сториха цяла вечност, очите на Гус възвърнаха нормалния си вид. В продължение на още няколко секунди морскосиният поглед на момчето не се проясняваше, сякаш мозъкът му не работеше. После блесна светлина: Гус се съвземаше.

— Фолденготе мой, бързо тичай да намериш Драгомира! — заповяда Леомидо.

После добави:

— Не се притеснявай, Окса, Драгомира знае какво трябва да се направи, Гус ще оживее...

Беше към полунощ, когато последните Спасени най-после влязоха в преустроения в салон кораб на старата църква. Мерседика, гордата испанка от бабината група, Нафтали и Брюн Кнут, ексцентричните баба и дядо на Тугдуал, съблякоха дебелиите си палта и поздравиха приятелите си поотделно.

— Всички сте тук... — тихо каза Нафтали.

После погледна Окса и допълни:

— Добър вечер, Млада Сияйна...

Окса още не познаваше Кнутови и много се изненада от тържественото им появяване. Никога не бе виждала толкова чудата двойка. Нафтали имаше необичаен ръст, беше плешив и вместо с брада, долната част на лицето му бе покрито с фин, полупрозрачен мъх. Една приумица красеше черните му кадифени дрехи — огърлица от зелени лъскави ситни перли, която подчертаваше изумрудените му, загадъчни очи. Без да ги сваля от Окса, той хвана жена си подръка, която леко се поклони и гърлено произнесе:

— Приятно ми е да се запозная с теб, Млада Сияйна.

Брюн Кнут беше също толкова забележителна като мъжа си. Изглеждаше седемдесетгодишна, а може би гонеше осемдесетте и беше направо фантастична в панталона и асиметричната си рокля над него. Пробитото с дузина миниатюрни диаманти ухо се подаваше под снежнобелите ѝ, подстригани на каре, коси. Камъче я красеше и над горната устна. То проблесна за миг, щом наведе главата си към Окса.

— Добър вечер... — смънка тя и се смути, че предизвиква такова голямо уважение у личност с подобна осанка.

Окса се настани на килима, обгърна коленете си с ръце и се опита да прикрие тревогата си. Макар че във великолепия салон беше топло, атмосферата бе напрегната, а лицата — мрачни. Събрани в

полукръг край огромната камина, всички говореха тихо и угрижено поглеждаха към нея. Тя усещаше тежестта на тези погледи, но бе потънала в мисли, от които душата ѝ кипеше и които я откъсваха пряко волята ѝ от всичко наоколо. Вдигна инстинктивно очи към украсените с орнаменти тавани. Точно отгоре се намираше стаята на Гус. Момчето се чувстваше по-добре благодарение на мехлемите и тайнствените отвари на Драгомира, но трябваше да почива след ужасното преживяване. Впрочем той веднага заспа дълбоко. Окса бе поседяла до леглото му известно време. Тревожеха я изпънатите черти и смъртната бледност на лицето му. Образът му не ѝ даваше покой. Тя потрепери и потърси с поглед родителите си, долетели само за два часа след страшния инцидент заедно с Абакум, Тугдуал и... Пиер и Жан Беланже. Но какво правеха те тук? Присъствието им в къщата, особено при необичайните обстоятелства, бе необяснимо. Това беше събиране на Спасени и с изключение на Гус, друг Беланже нямаше причина да идва, но явно никой не се изненада от това. Окса бе придърпала настрана Драгомира и се бе опитала да я разпита набързо, но тя направи само бегли многозначителни жестове: да чака отговорите по-късно.

Драгомира седна сковано, а роклята ѝ с цвят на слива се разстла около нея. С крайчеца на пръстите си машинално разнищваше копринените ресни от ръкохватките на креслото, превръщайки ги в тънки кончета. После се прокашля и прочисти гърлото си, за да привлече вниманието на околните.

— Приятели... — заговори тя напрегнато. — От петдесет години винаги сме предполагали, а днес получихме зловещото потвърждение на страховете си: поне един Фелон е успял да премине през Портала. Синът на най-злия враг на Едефия е Отвън и се е добрал до самото сърце на нашата надежда.

При тези думи тя посочи Окса.

Вълна на ужас премина през целия хол. Фолденготите нададоха пронизителен писък, последван от писъка на Жан и Мари.

— Какво точно се случи? Разказвай, Леомидо — изрече Павел с треперещ глас.

По челото на Леомидо избиха ситни капчици пот, за миг той затвори очи.

— Първото му нападение бе рано следобед — каза глухо той. — Едната Лещарка пострада. Но беше дреболия в сравнение с това, което трябваше да преживеем два часа по-късно...

Леомидо млькна и мъчително преглътна.

— Повтори ли? — подкани го Нафтали.

— Да — продължи той. — И то толкова стремително, че направо се стъписах. Не вярвах, че ще му устоим.

И добави:

— За щастие децата проявиха смелост. Иначе Окса щеше да попадне в ръцете му... Всъщност прояви добър рефлекс и изстреля един Торнадокс, но той отговори с Прилепите Мъртвешка глава.

Всички Спасени потрепериха от страх.

— Какъв ужас! Имали сте късмет, че сте оцелели! — разтревожи се Жан Беланже, която, за най-голямо недоумение на Окса, изглеждаше напълно в течение на ставащото.

— Да — призна Леомидо. — Както знаете, Гус беше ранен, но ухапването е повърхностно. Драгомира направи необходимото, той вече е вън от опасност...

— А няма ли да има последствия? — попита загрижено Нафтали. — Прилепите са изключително...

— Да не усложняваме излишно нещата — прекъсна го сухо Леомидо.

— Как се спасихте от Мъртвешките глави? — попита Мерседика и се втренчи настоятелно в Леомидо.

— Изстреляхме Огнероди, които изгориха чудовищата. Но главната заслуга е на Окса. Благодарение на нея Лещарката отстъпи навътре в морето.

— И на Гус... — прошепна момичето.

— Точно така! — кимна вуйчо й. — Двамата проявиха невероятно хладнокръвие. Лично аз не повярвах на очите си, че ни нападат в открито небе. Беше страшно... Явно всичко е било запланувано. И това, което смятахме за случайна стрелба по Лещарката, всъщност е бил премерен ход. Искал е да ме изкара в открито небе. За него винаги съм бил предвидим...

— Значи е той? Сигурен ли си? — не го дочака да завърши Нафтали.

— Да, няма съмнение, Ортън беше, синът на Оций!

— Ама не е той! Това беше Макгроу, учителят ни по математика!
— намеси се разгорещено Окса.

Всички погледи се обърнаха към нея. Павел извика от гняв. Бледа като платно, Мари сграбчи ръката му и широко отвори очи. Жан и Пиер се спогледаха слисани.

— Учителят ви по математика ли? — попита объркана Драгомира.

— Ами... Той не е истински учител...

Погледите отново се приковаха в нея.

— Ех... — изрече Окса с неприятното усещане, че излишно много се е разприказвала. — Съжалявам...

— Какво искаш да кажеш? — настоя баща ѝ прегракнало.

Тя замълча. После, насърчена от Павел, едва чуто обясни:

— До днес Гус и аз си мислехме, че Макгроу е изпратен от тайните служби да ме отвлече, за да прави експерименти с мозъка ми.

— КАКВО? — изкрещяха в хор всички присъстващи заедно с Фолденготите.

Окса наведе очи и се притесни, че е станала център на внимание, предмет на разговор и причина за тревога.

— Почакай! — избухна ужасена Мари. — Искаш да кажеш, че от първия учебен ден и двамата смятате, че учителят ви по математика е нает, за да те отвлече?

— Какво ви караше да мислите така? — попита Абакум с красивия си и спокоен глас.

Окса погледна отчаяно Драгомира.

— Ние го проучихме.

— Обясни! — процеди смръщен Павел.

— Учениците го мразят и се страхуват от него. Винаги сме смятали, че е подозрителен и не само защото е жесток учител, противно на това, което може би си мислите. От самото начало той като че знаеше всичко за мен. Сякаш беше съвсем наясно коя съм. Преди няколко дни успяхме да се сдобием с досието му.

— Предпочитам да не знам по какъв начин... — промърмори Павел.

— В него пише, че е работил за ЦРУ и за НАСА. Специализирал е в областта на фотоелектричеството и се интересува от трудовете на Айнщайн за светлината.

— Е, добре, после... — недоумяваше Абакум.

— Веднага си помислихме, че не е нормално да напусне НАСА, за да дойде да преподава математика в колеж — продължи Окса и хвърли бегъл поглед към баща си. — После открихме, че във формуляра за постъпване на работа е посочил „Свети Проксим“ по лични причини. А личните причини СЪМ АЗ! Затова решихме, че е таен агент, който ме издирва, но изобщо и през ум не ни е минало, че може да е Фелон!

Да се каже, че Спасените замръзнаха смаяни, не би било точно. Те буквално се парализираха от разкритията на Окса и Леомидо. Задъхани и с трескави очи, се мъчеха да възприемат невероятните сведения. А у Окса се случи точно обратното: изведнъж в свръхвъзбуждения ѝ мозък всичко си дойде на място. Сребристосивите ѝ очи се разшириха, щом пъзелът се подреди.

— Олелее! — извика внезапно тя. — Не мога да повярвам!

ТРЕВОЖНИ РЕАКЦИИ

Заклучението, до което стигна Окса, събуди у нея ужасяващо предчувствие: бяха се нагърбили с много по-опасна игра, отколкото си представяха.

— Може ли да ни кажеш какво имаш предвид? — попита Павел напрегнато.

Тя го погледна с безизразно лице, тръсна глава, за да събере мислите си, затвори очи и започна тихо:

— В „Свети Проксим“ е имало един учител по математика, който се казвал Уилямс. Точно преди началото на учебната година го намерили мъртъв в Темза. Бил е убит! Изглежда, е било загадъчно убийство, разказа ни го един приятел, Мерлин Поакасе...

— Господи! — извика Драгомира. — А... знае ли се как е умрял този човек?

Очевидно всички си задаваха въпроса, чийто единствен възможен отговор беше страшен.

— Хмм... не... — поколеба се момичето. — Но аз се досещам.

Като каза това, скочи и изтича в кабинета на Леомидо в съседство с големия салон. Включи компютъра на вуйчо си и секунди по-късно вече сърфираше в интернет. Всички Спасени се струпаха около нея и приковаха очи в екрана, от който всеки виждаше само част под определен ъгъл. Появи се страница от архивите на вестник *Таймс*. Приблужи се до монитора и прегледа светкавично една статия. Никога не бе чела толкова бързо! Когато свърши, подсвирна през зъби и стисна юмруци върху клавиатурата на компютъра.

— Казвай, де! — каза припряно Мерседика. — И ние искаме да знаем!

— Е, добре, Макгроу е не само Фелон, но е и престъпник! — възкликна Окса победоносно и в същото време уплашено.

— Убил е преподавателя Уилямс и е заел мястото му...

— Но това е ужасно! — провикна се потресена Драгомира.

— И не всичко! — разгореци се тя. — Убил е и журналиста Питър Картър, защото е станал много опасен. Ето доказателството!

В този миг всички Спасени почувстваха вледеняващ световъртеж. Статията от *Таймс* разкриваше пред очите им подробности за смъртта на Лукас Уилямс, уважаваният учител по математика в колежа „Свети Проксим“, открит в Темза две седмици преди началото на учебната година. Причините за смъртта му оставаха загадка за следователите от Скотланд Ярд: дробовете на жертвата буквално били разядени от субстанция, чийто произход никоя научна лаборатория не бе открила. Най-големите световни учени изследвали непознатото вещество, но не успели да проникнат в тайната на състава му. Причините за убийството на Лукас Уилямс още не били изяснени, когато се появил друг, подозрително сходен случай. Било намерено тялото на Питър Картър. Известният разследващ журналист загинал точно като английския учител по математика...

— Татко — започна Окса, когато всички прочетоха материала докрай. — Спомняш ли си, ти каза, че *неминуемо* един от вас го е направил? Е, имаше право, убил го е Спасен... Но този Спасен е Фелон! Макгроу! Или ако предпочитате Ортън... Той е изстрелял Стопител по Лукас Уилямс и по Питър Картър.

Всички изпаднаха в шок. С пресекнал дъх и притворени очи се опитваха да възприемат някак си изумителната хипотеза.

— Почакайте... — намеси се Леомидо неуверено. — Не можем да правим толкова категорично заключение само въз основа на предположения, случаят е много сериозен...

— Огън да ме гори, залагам си главата или каквото поискате, че убиецът е Макгроу! — извика Окса, сложила ръце на кръста. — За Уилямс и за Картър той е имал дяволски силен мотив!

— Колкото и основателен да е мотивът, това не прави от някого престъпник... — възрази Леомидо.

— Може би... — съгласи се Абакум и се загледа в него. — Но ако не е той, то тогава е един от нас, в което, честно казано, аз много се съмнявам, Леомидо. Хипотезата на Окса, изглежда, те разстрои, но ми се струва повече от правдоподобна. Смъртта на Лукас Уилямс позволява на Ортън да се добере до нашето момиче. А що се отнася до Питър Картър, той е бил на прага да разкрие произхода ни. Представлявал е опасност както за нас, така и за Ортън, защото нека не

забравяме, че ни свързва обща тайна. И макар да ни е отървал от заплахата „Питър Картър“, това не прави Ортън по-малко опасен. Случилото се днес го илюстрира ясно и прибавя ново доказателство към обвиненията: да се хвърлят Прилепи срещу някого не е незначителен факт. Още повече че става дума за деца и за най-добрия му приятел от детството...

Присъстващите се спогледаха тревожно, неспособни да продължат разговора. В натежалата мъртва тишина Окса осъзна сериозността на положението и най-вече на последствията, до които днешните разкрития щяха да доведат.

— Трябва да ви покажа нещо! — извика тя, като се обърна толкова рязко, че блъсна Фолденгота, който стоеше на пътя ѝ.

Под въпросителните погледи на Спасените изхвърча от стаята и едва не се препъна в развързаната си връзка. Напъха я в маратонката и взе надве-натри стъпалата към спалните на първия етаж. Скоро вратата хлопна и момичето се появи отново, размахвайки победоносно сгънат на осем лист хартия.

— Гус и аз намерихме това в портфейла на Макгроу! — заяви то.

— *Намерихте* ли? — натърти баща ѝ и прекара ръка през лицето си.

— Прилича на списък — продължи Окса. — Странното е, че и аз съм в него...

И като се обърна към майката на Гус, добави:

— ... И ти, Жан!

Разгъна листа и го подаде на Драгомира. Спасените се скупчиха около Баба Полок, която разчиташе полугласно прословутия тайнствен списък на Макгроу:

Г. Л. 19/04/54 Кагошима (Яп.) 10/64+08/68

Г. Ф. 09/06/60 Лондон (Англ.) 09/73+05/74+01/75

Ж. К. 12/12/64 Пилзен (Чех.) 04/77+02/78

Х. К. 01/12/67 Манта (Фин.) 11/79+10/80

А. П. 07/05/79 Мардалсьокул (Исл.) 01/91+06/92

С. У. 16/03/88 Хюстън (САЩ) 12/99+05/01+10/01

З. Е. 29/04/96 Амстердам (Хол.) 07/08

О. П. 29/09/96 Париж (Фр.) 05/09

Още с първите редове настъпи всеобщо вцепенение.

— Невероятно... — мъчително произнесе Драгомира и отпусна листа на коленете си. — Как ли е успял да го направи?

Окса напрегнато чакаше встрани и гризеше нокътя си. Накрая баба ѝ вдигна глава и всички погледи се приковаха в нея.

— Това, което си намерила, е безценно — каза тя, опитвайки се да овладее вълнението си.

— Но какво е то? — попита Окса.

— Списък на момичетата, които по право могат да станат Сияйни...

— Майчице!

— Да, съкровище — кимна Драгомира. — Сведенията ти са неоценими. Ортън или Макгроу, защото това е един и същ човек, видимо е посветил живота си да открие обратния път към Едефия. Първо, изследванията му в областта на светлината са пряко свързани с Портала — а както е известно, той е единственият достъп до страната ни — и после, неспирно издирва Сияйната, която да му го отвори. От списъка ни побиваш ледени тръпки, но той доказва ясно точно това. Ние познаваме по-голямата част от изредените имена, те са все дъщери или внуци на Спасени.

— Дъщеря ми е записана тук — потвърди Нафтали, забол поглед в листа.

— Моята също — пошепна Леомидо.

Окса разтри енергично лицето си и започна да разсъждава на глас:

— Колко съм била глупава да не се сетя по-рано... Абсолютна глупачка! Толкова бях сигурна, че Макгроу е таен агент, че това е списък на хора, свързани със семейството ни, и чрез тях иска да стигне до нас...

— Но случаят е точно такъв, Окса! — намеси се Павел. — Повечето имена са на хора, близки до Полок! Ти не си могла да знаеш, че са Спасени.

— Защо ли се чудя... — изрече момичето с празен поглед.

— Таен агент или Фелон, Ортън/Макгроу е тук заради теб, Окса, повече от очевидно е — уточни Абакум. — Ясно е, че си в голяма опасност, защото той няма да се откаже. Ходовете му и жестоките убийства са извършени, само и само да се добере до теб.

— И успя! — допълни Драгомира.

— Значи, ако разбирам правилно, искате да кажете, че този Ортън/Макгроу, учителят по математика на децата ни, е Спасен от рода на Фелоните и отгоре на всичко е опасен престъпник — обобща глухо Мари, обръщайки се към Леомидо и Абакум.

— Не бих отишъл дотам да го наричам опасен престъпник — отвърна горчиво Леомидо.

— Много си снизходителен! — забеляза Нафтали.

— Пожелах да ви събера днес — продължи Леомидо, подминавайки забележката, — за да ви информирам и да ви успокоя. Дори да са изминали доста години, познавам отлично Ортън. Не забравяйте, че бяхме много близки в Едефия, израснахме заедно. Той не е, какъвто изглежда, трябва да погледнем отвъд видимото...

Надигна се глъчка, която се усилваше. Всички заговориха едновременно и по тона на гласовете се разбираше, че не споделят мнението на Леомидо. Мълчеше единствено Абакум и го гледаше неодобрително. Леомидо явно се смути, но намери сили и продължи монотонно:

— Знам, че Ортън няма да направи зло на Окса...

— Но се опита да я отвлече, нали! — извика Павел. — Да ти напомня, че именно той изпрати Прилепите Мъртвешка глава, в случай че си забравил!

— Да, това е вярно — призна пряко волята си той. — Но те не бяха предназначени за Окса, прекалено много му е нужна! Никога няма да й причини нищо лошо, това е сигурно. Безкрайно му е ценна!

— Е, добре, не казваме, че... — възропта Мари.

— Съгласен съм с теб, Леомидо, че трябва да погледнем отвъд видимото — намеси се Абакум, гладейки късата си брада... — Онези, които познават Ортън, са наясно, че невинаги е бил жесток. Но погледни нещата реално, приятелю! Спомняш си какво момче беше, а забравяш в какъв мъж се превърна...

Леомидо се бе втренчил пред себе си. Изглеждаше смазан. Поизправи се сковано, после внезапно рухна. Никой Спасен не се осмеляваше да наруши мъртвата тишина в просторния хол. В този миг в камината изпраця цепеница и едни подскочиха, а други изпищяха.

— „Какво момче беше“ ли? — въздъхна Окса и се обърна към баба си. — Кажи, бабо?

Вместо отговор, Драгомира стана от креслото и откачи една картина, после се върна обратно на мястото си и прикова очи в голата стена, където на минутата оживяха образи.

Първата сцена пренесе присъстващите в детството на Драгомира. Пред погледите на Спасените се появи торта за рожден ден със седем свещички. Около богата трапеза Окса разпозна някои лица, които бе виждала по време на предишни прожекции на Мемопроектора: Сияйна Малорана — майката на Драгомира, съпругът ѝ Валдо и три момчета.

— Това е Абакум — уточни Драгомира, — а това тук е Ортън.

Беше дванайсетина годишен, слаб, почти безплътен, имаше нежно, обрамчено с кестеняви коси, лице. Окса потръпна: погледът на Ортън не се отместваше от Драгомира, сякаш младежът гледаше едновременно нея и зрителите на Мемопроектора. Но в него нямаше нищо обезпокоително, точно обратно, беше мил и добронамерен и не приличаше на погледа, който срещна днес следобед.

— Хайде, духни свещите! И не забравяй да си пожелаеш нещо! — обърна се Ортън към момиченцето, тогавашната Драгомира.

Мемопроекторът спря за кратко, за да мине на друг, небесен и спортен епизод: по всичко изглеждаше, че Драгомира лети във въздуха с Леомидо и Ортън.

— Леомидо пак ще победи! — весело възкликна Ортън. — Бързо, Драгомира! Да го настигнем!

Но спомените на Драгомира препускаха с пълна скорост и никой не разбра как завърши гоненицата им. Мемопроекторът пренесе Спасените към трети епизод: Ортън седеше срещу Леомидо и на лицето му бе изписана дълбока тъга.

— Аз съвсем не съм идеалният син за баща като него — говореше той на приятеля си. — Той не ме понася такъв, какъвто съм. Би искал да има син като теб... Смел, силен и решителен...

Четвърти епизод се показва на стената и Окса разпозна Стъклената колона, резиденцията на Сияйните. Ехо от разгорещен разговор отекваше в прозрачната зала. Вратата на една стая се отвори и на прага ѝ се появи крехкото момче Ортън. Предполагаше се, че Драгомира не е там, защото част от сцената беше затъмнена и явно тя скришом наблюдаваше иззад някоя колона.

— Как можахте да скриете подобно нещо? Давате ли си сметка, че днес те плащат цената по ваша вина и на вашата проклета тайна!

Ако някой е неморален, то това сте *вие*, не *те*! — извика Ортън и блъсна вратата след себе си.

Разплаканата Малорана излезе след него и се опита да го догони. Направи опит да го доближи, но той яростно я отблъсна с опакото на ръката си.

— Никога няма да ви простя! — кресна момчето. — Чухте ли? НИКОГА!

Последната сцена от кадрите на Мемопроектора още се открояваше ясно в паметта на Окса: един млад мъж с кожен шлем препречваше пътя на привържениците на Малорана, които се опитваха да избягат. Ортън. Големият хаос. Разбира се... По лицето на новия Фелон не бе останала и следа от доброта. Стори й се, че в твърдия му и жесток поглед зърна голямо страдание, което не бе забелязала в първата прожекция от спомените на баба й. Това я изненада и смути едновременно. Мемопроекторът изгасна напълно и Драгомира постоя няколко секунди със затворени очи, откъсната от света. Насреща й Леомидо изглеждаше потиснат, дишаше задъхано и нервно.

— Ето какъв бе Ортън — обясни Драгомира, щом дойде на себе си. — Прекрасен младеж, прекършен от собствения си баща, крехък, нещастен и от най-добрия ни приятел се превърна в наш враг... Дали ще узнаем някога защо стана това?

Драгомира погледна през сълзи брат си. Той отвори уста, но не отрони и звук. С мъка преглътна, а чертите му се изостриха още повече.

— Знам само, че след срещата с Малорана всичко се разруши. Ортън вече не бе същият — рече старият човек, после стана и с тежки стъпки напусна салона пред погледите на Спасените.

— Леомидо е прав — каза Абакум след дълго мълчание, — сигурно е, че Ортън няма да си позволи да навреди на Окса. Но може да натвори големи пакости, за да постигне целта си! Вече ни го е доказал както в Едефия, така и Отвън. За да се убедим в това, достатъчно е да погледнем какво причини на Гус. Не мисля, че характерът му е възвърнал благостта си през изминалите години. По-скоро е станало нещо по-лошо... Какъвто е мрачен и амбициозен и знае точно какво иска, ще е готов на всичко, за да го постигне. Най-

съкровено му желание е да се върне в Едефия. Да не забравяме, че баща му, Оций, остана там...

— Тоя тип е самият дявол — намеси се хладно Тугдуал от двойното канапе, на което се беше настанил встрани от всички. — Още ли не сте разбрали? Всъщност иска да превземе Света и да ни накара да му пълзим в краката.

— ПРЕСТАНИ! — срязва го дядо му Нафтали. — Ти нищо не знаеш...

— Ама Тугдуал е прав! — внезапно се провикна Окса и срещна стоманения поглед на момчето. — Когато бяхме в балона, Ортън викаше, че подготвя завръщането си в Едефия начело на армия и че ще сложи начало на нова ера!

Абакум изглеждаше стъписан.

— Леомидо е пропуснал да сподели тази *подробност*... — отбеляза той.

Окса прехапа устни и съжали, че е предала вуйчо си. Фактът обаче беше изключително важен!

— Ортън има средствата да се справи с нас и вие много добре знаете, че говоря истината — допълни Тугдуал с пламък в очите. — Разчистването на сметки започна!

ТАЙНИТЕ НА СЕМЕЙСТВО БЕЛАНЖЕ

Сред присъстващите настана гробна тишина. Всеки потъна в собствените си мисли. Окса не можеше да повярва: противният Макгроу и Леомидо са били приятели от детинство! Изпитваше особено чувство, представяйки си под маската на нежното и свито момче човека, който ѝ бе създал толкова неприятности в началото на учебната година... Безброй въпроси се въртяха около Леомидо. Най-странно ѝ се струваше, че той омаловажи опасността, която представляваше Ортън/Макгроу, след като лично той стана свидетел на фанатизма на Фелона и яростното му нападение. Дори двамата мъже някога да са били приятели, следобедният сблъсък ясно беше показал, че красивото приятелство е останало далеч в миналото. Че Ортън/Макгроу се е променил доста преди Големия хаос, установиха всички. Как тогава вуйчо ѝ беше сигурен, че извергът не ѝ желае злото? А семейството ѝ? Ако направи нещо лошо на семейството ѝ? Или на Гус? Защото Абакум имаше право: дори и да се окаже, че Макгроу не е тайният агент, когото тя бе съчинила, фактът, че е бивш Фелон, не вещаеше нищо добро. *Беше даже по-лошо...* Окса използва, че възрастните се бяха вгълъбили в мислите си, стана и излезе от салона. Нужно ѝ беше да се раздвижи, струваше ѝ се, че иначе ще се побърка! Отиде в кухнята да си налее чаша вода, изпи я на един дъх, после се върна. Не ѝ се стоеше сама. Когато минаваше през вестибюла, забеляза Леомидовите Фолденготи, които оживено разговаряха под стълбището. Приблужи с тихи стъпки и нададе ухо.

— Фелонът Ортън е практикувал двойно убийство, това е сигурност! — шепнеше Фолденготът на обезумялата Фолденготка.

— Значи очевидност е, че Оциевият син Ортън, позорникът Фелон е извършил заминаване от Едефия? Както ние съвкуп със Старата Сияйна ли? — попита тя с тебеширенобяло лице.

— Истината е страшна, но неизбежна, Фолденготке моя. Фелонът Ортън е установил живота си близо до нашия и крои план от

голяма грозота. Трябва да се обединят храбърство и сила, та да се отблъсне Фелонията. Главно важно е да не се губи надежда за връщане в Едефия, макар би през вероломни клопки.

— Вероломни, ама могъщи — уточни Фолденготката. — Паметта ти май е празна...

— Младата Сияйна е най-могъща, Фолденготке моя. Нахрани в сърцето си горещото доверие...

Фолденготът млъкна. Тумбестото му лице придоби странен лилав цвят, сигурен знак, че е разтревожен не на шега.

— Ушите на Младата Сияйна правят приемане на думите ни, има нейно близко присъствие до нас...

Окса вече можеше да долови само звуци от заплетения език на прекрасните създания. Но схвана смисъла на последните им думи...

— Хм, хм — промълви тя.

— Млада Сияйна, вашите домашници практикуват усърдно наблюдение на момчето в постеля на име Гус — съобщи Фолденготът, изпълзявайки от скривалището си. — Младата Сияйна трябва да получи информацията, че този, който ѝ е приятел, вече си върна свестяването. Оживя!

— Искаш да кажеш, че Гус се е събудил! — възкликна Окса. — Чудесно!

И преди Фолденготът да успее да каже още нещо, изтича на горния етаж.

— Гус! Как си? — извика тя, нахлувайки като хала в стаята на приятеля си.

Гус лежеше, облегнат на три възглавници, лявото му ухо и лявата му буза бяха превързани с дебел бинт. Той погледна Окса и усмивка озари красивото му евро-азиатско лице.

— Да, добре съм, скъпа... — отвърна той. — Когато дяволската гадина ме ухапа, помислих, че ще умра в адски мъки. Боли ме зверски, може би се превръщам в мутант, без да знам... Иначе всичко е наред... А ти? Какво става?

Окса не се сдържа и се разсмя. Ту се плашеше, ту ѝ олекваше. Двете диаметрално противоположни чувства вълнуваха силно душата ѝ.

— О, Гус! Ако знаеше само!

Разказа му с най-малки подробности важните разкрития от последните часове. Гус седна в леглото и я изслуша удивен, без да я прекъсва.

— На ти сега! Хубаво се забъркахме! — изпъшка той, щом Окса свърши. — Макгроу? Фелон от Едефия? Закъсали сме я здравата...

Двамата приятели се спогледаха за миг, мозъците им работеха на пълни обороти, сърцата им се блъскаха до пръсване в гърдите.

— Знаеш ли, нещо става с Леомидо, много е особен... — каза Окса и се приближи до Гус. — Едва ли не той брани Макгроу и се държи като че застава на негова страна...

— Да не вземеш да си помислиш, че той го е довел при теб? — задъха се Гус.

— Не! Защо тогава ни защити? Просто щеше да ме предаде, точка и край! Не, не, нещо не се връзва. Друго има... Но какво?

— Забеляза ли, че Макгроу изглежда доста по-млад от вуйчо ти? — добави Гус с измъчено от болка лице. — А нали са почти връстници?

— Да... — съгласи се Окса и се замисли. — Странно...

— Има и още един проблем, скъпа...

Гус затвори очи от вълнение и щом ги отвори, Окса прочете в тях дълбока тревога.

— Бях в полусъзнание, но добре видях, че родителите ми са тук...

— Майка ти... — поде Окса.

— ... е Спасена, нали? — довърши с треперещ глас мисълта ѝ Гус.

Зад тях някой се изкашля и ги сепна. Те рязко се обърнаха и видяха Абакум, облегнат в рамката на вратата. Скръстил ръце на гърдите си, леко наклонен встрани, ги наблюдаваше със своите пронизателни сиви очи.

— Абакум! Ооо, не може да бъде! Всичко ли чу?... — изстена Окса.

— Не се безпокой — отвърна ѝ ласкаво той. — Знаеш, че можеш да ми се довериш. Никога никого не съм предавал.

Тя се намръщи.

— Мога ли да ти дам един съвет, мило мое дете? Внимавай, когато съдиш, без да знаеш всичко. Нещата невинаги са такива,

каквито изглеждат.

— Добре, Абакум... — каза Окса и наведе глава.

— Все пак впечатленията и инстинктът понякога могат да бъдат също толкова точни, както познаването на фактите — загадъчно добави Абакум. — Въпрос на съотношение...

Дълго се вглежда в двамата приятели, преди да продължи:

— Стори ми се, че ви чух да говорите за външния вид на Ортън... Какво точно искахте да кажете?

— Ами че изглежда много по-млад от Леомидо, наистина е странно — каза момичето.

— Какво имаш предвид под „много по-млад“? — попита Абакум заинтригувано.

Окса погледна Гус.

— Спокойно бих му дала трийсет години по-малко! — отговори тя, а Гус кимна с глава в знак на съгласие.

— Чак толкова ли? — учуди се Абакум. — Впрочем разбирам изненадата ви...

Възрастният мъж присви очи, поглади късата си брада и се отнесе за няколко секунди.

— Какво означава това, Абакум?

— Имам да кажа нещичко по въпроса, но за това — по-късно. Сега смятам, че Гус чака да получи отговор на един доста по-наболял въпрос... Присъствието на родителите ти те занимава, нали?

— Да! — възкликна Гус и отхвърли кичура коса от лицето си.

После допълни притеснен:

— Още повече че майка ми е в списъка! Това значи, че тя е една от Спасените, нали?

— Вярно е, тя е потомка на Спасени и като такава съществува възможност един ден да стане наша Сияйна. Затова името ѝ е в прословутия списък, който вие... хм... намерихте. Само че не беше избрана — добави той и се усмихна на Окса с обич. — А не смяташ ли, че е по-добре сам да поговориш с родителите си?

Абакум помогна на Гус да стане, подложи ръката си да се опре на нея и тримата заедно слязоха в салона.

— Жан, Пиер, един младеж желае да ви зададе няколко въпроса...

— Гус! — извика Пиер.

Този, когото всички наричаха „Викинг“, видимо беше смутен, и това смущение контрастираше с впечатляващата му осанка.

— Е, добре... — заекна той и потри брадата си. — Май часът на откровенията настъпи...

После погледна нещастния Гус.

— Както вече си разбрал, сине, щом сме тук, значи Едефия не ни е чужда. Също като Павел, майка ти и аз не сме родени там и никога не сме били в тази страна. Но родителите ни са от групата на Спасените, която успя да премине през Портала в деня на Хаоса...

Остра болка прониза момчето, то хвана главата си с две ръце и се свлече по стената. Баща му се втурна към него, вдигна го и го отнесе на дивана до Жан.

— Изпий това, милото ми дете! — притича Драгомира и му подаде синкаво флаконче. — Смятам, че още една доза няма да ти навреди, тъкмо обратното.

Гус глътна лекарството със затворени очи, намръщи се и тръсна глава.

— Тая гадост направо ще ми изстърже стомаха!

— Вкусът му не е препълнен с великолепия, ама действието му прави победи над отравянията — окуражи го Фолденготът.

Гус леко се усмихна на дребничкото създание, после се обърна към майка си.

— Обясни ми, мамо, моля те. Искам да знам.

— Моят баща се казваше Тампел — започна нежната Жан Беланже. — Беше представител на Горските хора в Помпиняк, правителството на Едефия. Родителите на Пиер бяха от Якоръките интенданти на Стъклената колона. И тримата бяха много верни на Сияйна Малорана и се ползваха с нейната закрила чак до Портала. Благословените от това щастие се заклели да бдят над Драгомира. Но за зла беда, след като напуснаха Едефия, Спасените се разпиляха по целия свят. Единствено онези, които не се бяха разделили по време на бягството, се оказаха на едно място като Драгомира, Абакум и Леомидо. Друга група, обединила се около баща ми и родителите на Пиер, намерила убежище в Чехословакия, на няколко хиляди километра от Сибир. Хората бързо се интегрирали в новото общество и заживели сплотено. Баща ми се оженил за чехкиня и дванайсет години по-късно съм се родила аз. Родителите ми загинаха по време на

събитията през 1968 година, когато руснаците нахлуха в Прага. Бащата и майката на Пиер ме взеха и ме отгледаха като своя собствена дъщеря. Малко след това поехме пътя на изгнаничеството. За родителите на Пиер това се случваше за втори път. Инстинктът им ги заведе във Франция, а няколко години по-късно съдбата пожела да намерят Драгомира, Абакум и Леомидо.

— Как точно? — попита заплепената от разказа Окса.

— В Чехословакия, една изолирана страна, до нас не стигаха новини от Запад. Но няколко месеца след пристигането ни във Франция, бащата на Пиер попадна на една статия във вестника, посветена на Леомидо. Той, както знаете, вече се бе прочул като диригент на известен оркестър. Веднага го разпозна по снимката, както го разпознали и други Спасени, установили се в страни със свободен достъп до информация. Много измежду тях се открили благодарение на именития ти вуйчо, Окса. Спасени от първото поколение като Мерседика от Испания, Нафтали и Брюн от Швеция, Кокрел от Япония...

— Знаете ли колко наброявате? — попита Гус.

— Засега познаваме десет Спасени. Ако не смятаме Ортън, без когото можем да минем на драго сърце — отвърна с горчивина в гласа Викингът. — Списъкът, който ни дадохте сега, ни подсказва къде можем да издирим още. Трийсет и пет души придружаваха Сияйна Малорана, но колко от тях са успели да преминат през Портала, така и не разбрахме. Нали виждаш! А да намерим хора от второ и трето поколение ще е още по-трудно, защото не всички са споделили с децата си за своя произход.

— Като вас... — измърмори Гус.

— Оох, Гус! — простена майка му и понечи да го прегърне.

— Това означава, че от няколко седмици вие знаете, че съм наясно с цялата история и сте се правили, че нищо не се е случило! — разбунтува се момчето и отблъсна жеста ѝ.

— Не се обиждай — каза ласкаво баща му.

— Не се обиждам, *унизен* съм. Сигурно ви е било много забавно!

— Недей, Гус! — възмути се майка му и стана. — Защо да сме се забавлявали? Наистина ли го намираш смешно?

— Да, права си — отстъпи сърдито Гус, — няма нищо смешно. Даже е още по-лошо от това, от което се боях.

— Кое е по-лошото, Гус?

— Защото сега съм още *по-чужд*! — избухна той.

— Хайде, почна се! Жалбите на Гус комплексаря... Ще престанеш ли, оплаквач такъв? Стига! — извика на свой ред Окса. — Ти си тук, защото си ми приятел, най-добрият, за когото мога да си мечтая. Какво повече искаш? А ако и това не ти е достатъчно, можеш да ми припомниш чия е заслугата да имаме днес всички сведения за Макгроу? Кой ми подсказа заклинанието на Торнадокс, когато ми беше изхвъркнало от ума? Кой е *винаги до мен* и ми помага да виждам ясно нещата? ТИ, САМО ТИ!

Окса се изчерви и го погледна през сълзи право в лицето, после се завъртя на пети, изтича към дъното на салона и се хвърли на дивана.

— Наистина ми писна!

ВИК ЗА ПОМОЩ

Мълчанието, което последва, беше ужасно неловко за смачкания и засрамен от скарването Гус. Родителите му го гледаха тъжно, наранени и безсилни. Съзнаваха, че му бе нужно малко време, за да приеме, че са го държали в неведение, но знаеха, че той щеше да се справи. По-късно. Засега страдаше. *„Реакцията му е съвсем основателна... На негово място и аз щях да постъпя точно така...“*, утешаваше се Пиер.

— Ние задължително трябва да решим какво ще предприемем с Ортън! — намеси се изведнъж Брюн Кнут със забележителния си басов глас, настанил се удобно в коженото кресло. — Положението е доста сериозно...

— Какво да правим? — попита Мари.

— Боя се, че нямаме кой знае какви възможности — отговори Абакум. — И дума не може да става да се обадим в полицията, ще ни вземат за луди...

— Луди за връзване... — обади се от ъгълчето си Тугдуал.

— Или по-лошо, ще станем опитни мишки в ръцете на учените — продължи Абакум, без да обръща внимание на подмятанията на момчето. — Всички го разбираме. Вижда ми се безсмислено да махнем децата от колежа.

— А и няма да доведе до нищо, след като Ортън така и така е вече по петите ни — допълни Драгомира.

Тя посочи списъка, който все още държеше в ръка, и каза:

— Вижте, успял е да се добере до повечето от нас. Освен да сменим самоличността си и да избягаме накрай света...

— И за какво вече толкова пъти бягахме? — кипна Павел. — Като сега ни грози още по-голяма опасност!

— Не, най-важно е да останем сплотени — продължи Драгомира и погледна сериозно сина си. — Сплотени и верни. Да сме готови да посрещнем и най-лошото. Да обединим силите си в борбата срещу

Ортън и главното — да защитим Окса. От това зависи съдбата на всички ни!

— Но Окса не ви принадлежи! — заяви твърдо Павел. — И не вие ще решавате съдбата ѝ. Престанете да я свързвате с вашата!

— Павел, моля те, сега не е моментът — сухо възрази Драгомира.

— Повтарям ви, Ортън няма да ѝ причини нищо лошо... — каза тихо Леомидо и гласът му потрепери от вълнение. — Не е в негов интерес. Той желае същото, което и ние: да се върне в Едефия!

— И дума да не става! — възпротиви се Павел.

Той стана и закрачи напред-назад, далече от групата. Окса го виждаше идеално от мястото си. Бе пребледнял и хвърляше угрижени погледи към Мари. Изглеждаше тъй уморен, тъй разтревожен. И всичко беше заради проклетата Следа... „*Да си бях замълчала, вместо да я показвам на баба!*“, помисли тя, хапейки вътрешната страна на бузите си. Откакто тайната за произхода им беше разбулена, беди и опасности сполитаха семейството ѝ. Едефия им носеше единствено главоболия. А тя, Окса, която оттогава наричаха Надежда, само усложняваше без друго ужасно трудното положение... Въпреки старанието на Сукла-пукла, страхът и гневът се свиваха на болезнена топка в стомаха ѝ. И тя се раздуваше, раздуваше и изливаше люта жлъч в цялото ѝ тяло. Изведнъж безпокойството помете мълниеносно последната ѝ задръжка.

— АКО ТОВА ПРОДЪЛЖАВА, ЩЕ СЕ ОТКАЖА ОТ ВСИЧКО!
— извика бясно Окса.

Думите ѝ отекнаха в четирите краища на салона. Тя скочи от дивана и понечи да избяга от опротивялото ѝ място, където отново бе станала център на внимание. Попречи ѝ ярък взрив, който блесна внезапно в помещението и разтърси стените и тавана. Дъжд от гипсови парченца се посипа отгоре ѝ и я покри с бял прах. Изпращяха електрически светкавици и се стрелнаха зигзагообразно право към Спасените, но не ги докоснаха. Мари извика точно в мига, когато една от тях стигна до навъсеното ѝ лице и го озари в призрачна светлина. Окса не се уплаши, само замръзна на място. Знаеше какво е това. Вече го беше преживявала. Нямаше никакво съмнение: Всесъщите феи бяха дошли в самата нея. Чуваше гласовете им дълбоко в себе си, там, където тупкаше сърцето ѝ. За разлика от предишния път не само тя

разбра за присъствието им — всички Спасени станаха свидетели на чудото, което напълно ги смая...

— Не се страхувай — прошепна ѝ Абакум и я хвана за ръката. — Не ти искат злото.

— Знам... Не се боя... — отвърна му Окса.

— Какво ти казват? — попита Драгомира, останала без дъх.

Светкавиците пропукваха безспир около Окса, която тъкмо се канеше да отвърне на въпроса на баба си, когато необикновена сила я поде и я издигна над земята. Мари запуши устата си с ръка, а очите ѝ се изпълниха с паника и ужас.

— Окса! Веднага спри! — процеди през зъби тя.

— Не е тя — подшушна на ухото ѝ Абакум. — Всесъщите феи искат да ни кажат нещо...

Окса покорно им се подчиняваше. Щом преполови височината на огромния салон, тя спря неподвижна във въздуха. Беше уверена в себе си. Невероятно уверена. Гласовете на феите се разливаха в нея и ѝ вдъхваха тази сила и увереност. Внезапно пращането спря и светкавиците изчезнаха. Спасените се вцепниха и се спогледаха. И тогава чува топъл и завладяващ глас, който сякаш идеше едновременно от глъбините на всеки от тях и от четирите краища на салона:

*Проклятието е към своя край,
Следа върху Надеждата се появи,
и пътя към Едефия тя ярко освети!
Сияйните със двойна сила,
ще върнат свят, живот и рай!
Безпомощен е мракът,
властта да разруши!
И всеки се закле докрай:
Надеждата със щит и меч ще защити!*

В следващия миг Окса се намери стъпила здраво на земята, смаяна, но с блажена душа. Никой не проговаряше, погледите се приковаха в лицето ѝ. Драгомира я притегли към себе си, сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна в желанието си да я успокои.

— Съкровище мое... — промълви тя.

И млъкна, защото бе прекалено развълнувана, за да довърши мисълта си.

— Е, това вече си е нещо! — възкликна Окса и отупа гипсовия прах от себе си. — Не, ама видяхте ли ме?

— Нямаше как да не забележим... — едва произнесе Мари.

Тя наведе поглед и си пое дълбоко въздух, правейки усилие да се пребори със собствената си паника. Павел внимателно я хвана за ръката. Безграничната тревога, която изпитваха двамата, ги свързваше по-силно от всякога.

— Това бяха Всесъщите феи, мамо! — обясни Окса, изтощена от преживяното. — Смятам, че те...

Спря се и потърси точната дума. Колебаеше се между „ме напътстват“ и „ме викат“, когато Гус се намеси със светнали очи:

— Те знаят... — каза простичко той.

Окса го погледна с признателност, щастлива, че той беше отново момчето, което тя харесваше.

— Точно така, Гус — потвърди Абакум. — Всесъщите феи знаят коя си ти, Окса. А най-вече са наясно по-добре от всеки друг с какво си овластена, по-добре от теб самата дори. Стана нещо изключително: за пръв път феите се обръщат към няколко души *директно*. Доколкото Отвътрешниците помнят, подобно нещо никога не се е случвало! И несъмнено е знак на отчаяние. Приятели, зоват за помощ...

— Никога не съм вярвал, че ще доживея да ги видя — призна Нафтали. — Всесъщи... Невероятно... Давате ли си сметка какво стана току-що?

— Стана чудо — допълни Мерседика, — но е и много обезпокоително.

— Какво означава всъщност? — попита трескаво Окса.

— Боя се, че нищо добро — отговори Абакум и тъжно погледна Драгомира. — Те казаха „*И Сияйните със двойна сила, ще върнат свят, живот и рай!*“

— Щом Светът трябва да бъде спасен, значи е в опасност! Отива на зло...

— И защото много е възможно този Свят да не е само Едефия...

НОЩЕМ НАСАМЕ

Окса седеше на стъпалата, които водеха към етажа. Беше сложила ръце на коленете и се опитваше да усмири пристъпите на тревожност. Кръвта ѝ се блъскаше до болка в слепоочията. Затвори очи, откъсна се от света и от всичко, което я заобикаляше. Вгълби се в себе си само за няколко секунди и не забеляза как един тъмен като сянка силует се плъзна покрай нея и се притаи в мрачния ъгъл под стълбището...

— Не трябва да се предавам — процеди през зъби тя.

Усети на китката си Сукла-пукла и запретна ръкава. Гривничката животинка се гънеше силно и се мъчеше да я успокои.

— Отварям ти работа, Сукличке моя... — каза Окса и я погали.

Загриза нокътя си, после се надигна и реши да излезе на чист въздух. Навън бе тъмно като в рог, въздухът беше свежа тишината — дълбока. Всичко, от което имаше нужда... Приседна в пустата зеленчукова градина, без да усети, че тайнственият силует я последва и спря наблизко. Отпусна се на хладната влажна трева в прегръдката на нощния покой. Дълго остана така, съзерцаваше луната, която надникваше за кратко през облаците. Потънала в обърканите си мисли, Окса толкова се бе унесла, че изминаха минути, докато чуе нежната мелодия, която идеше откъм гробището зад Леомидовия дом. Стана и наостри уши: гласът бе тих, приглушен, безкрайно тъжен. Тя потръпна, но то беше повече от студ, а не от страх. Макар да бе необмислено, любопитството ѝ, както обикновено, надделя и тя влезе в гробището. Там блещукаха светлини. Не се лъжеше! Провря се понавътре и съзря Тугдуал, облеган на един стар, положен напърно и покрит с мъх, надгробен камък. Носеше обичайните си черни дрехи и ексцентричните си сребърни вериги на врата. Беше пъхнал слушалки в ушите си и пееше. Един Лампопод размахваше искрящите си пипала в такт с песента. Картината беше завладяваща, красива и плашеща. Тугдуал вдигна глава и погледна Окса с тъмните си враждебни очи.

Миниатюрните диамантчета, които красяха ушите и ноздрите му, блеснаха в нощта. Окса уплашено се закова на място, защото не знаеше как ще постъпи младежът, който винаги я смущаваше. Но вместо да я отпрати, той ѝ направи знак да се приближи.

— Ела, ако искаш...

— Ами... Не искам да ти преча — смотолеви Окса.

— Не ми пречиш. Настанявай се! — каза Тугдуал и ѝ направи място до себе си на надгробния камък.

Тя преглътна на сухо, но се подчини. „*Да му се не види и любопитството... Накрая то ще ме погуби*“, помисли си Окса.

— Обичаш ли гробища? — запита от упор момчето.

— Хмм... Не знам... Май не — отговори му тя и в същия миг се почувства като кръгла тъпачка.

— Аз ги обожавам... — продължи Тугдуал. — Те ме успокояват. Тишината им. Неподвижността. Хората ме мислят за гадняр, но се лъжат, те нищо не разбират. Виждат повърхностното, а е достатъчно само да се взрат в мен *истински*! Искам да кажа, отвъд това, което им показвам...

— Ти нещастен ли си? — осмели се да попита Окса и го погледна крадешком.

За най-голяма нейна изненада, Тугдуал внимателно обмисли какво да ѝ отговори, вземайки на сериозно въпроса, и това я накара да се почувства по-малко глупава.

— Не, не съм нещастен. Е, поне не мисля... По-скоро смятам, че не съм устроен да изпитвам щастие, лекота и тем подобни, схващаш ли?

— Ужасно! — възкликна Окса с искрено съчувствие.

— Не, не ме разбра! Бих казал, че нито съм щастлив, нито нещастен. Нямам никакви очаквания, това е всичко.

Окса се разстрои от думите му. Раменете ѝ увиснаха, сякаш върху им се бе стоварила тежест от тъга и състрадание.

— Дълго време исках да имам умения, които да ме направят по-силен от другите. Не си пестях усилията, опитах всичко.

— Татко ми разказа — призна Окса и се намръщи при спомена за противните чудодейни напитки, които Тугдуал и групата му бяха поглъщали.

— В деня, когато разбрах, че ги притежавам по природа, сметнах, че съм постигнал целта си. А после чувството ми за могъщество бързо взе да ме задушавя. Затворих се в себе си и никога повече не го проявих.

— Но защо? — попита Окса.

— Защото властта, Малка Сияйна, е опасност в чист вид. Само онзи, който не се страхува от нищо, е неуязвим, нищо не може да го спре. Страхът прави хората слаби. Но пак той ги прави хора. Човеци, искам да кажа...

— А теб? Страх ли те е понякога?

— По-скоро не... Това е проблемът... — призна Тугдуал и наведе глава.

Двамата се смълчаха за малко, развълнувани от интересния разговор.

— Какво слушаше? — смени темата Окса. — Сатанинска музика ли?

— Не, аз не я понасям — отвърна той, леко се засмя и бледото му лице се озари по особен начин. — Слушам Лайза Джерард. Нейната музика е най-великолепната на света. В нея откриваш цялата трагедия на човечеството и дълбокия смисъл на живота. Искаш ли да послушаш?

Като каза това, намести внимателно слушалките на ушите ѝ. Тя веднага схвана смисъла на думите му, щом чу прекрасния глас, който докосна сърцето и преобърна душата ѝ. Навярно бе последица от този дяволски ден? От думите на Всесъщите феи? От скарването с Гус? Или от проникновенията музика? Не ѝ беше ясно. Знаеше само, че неудържимо ѝ се приплака. Опита се да сподави плача, стисна очите си толкова силно, че хиляди искрици заиграха пред тях. Но не се получи и от нея се изтръгна вопъл, превърна се в дрезгав вик и отекна в нощта. Тугдуал издърпа слушалките и сложи плахо ръката си върху нейната.

— Хайде, Малка Сияйна, излей всичко, което ти се е натрупало...

— Тежичко ми е... сега — изхлипа Окса и заридя.

— Разбирам те.

Сълзите се стичаха, отмиваха мъката и я утешаваха. После пресъхнаха. И тя задиша по-леко.

— Тугдуал?

— Малка Сияйна?

— Мислиш ли, че мога да ти помогна?

— Не — отвърна той и погледът му потъмня повече от всякога.

— Никой не може да ми помогне. Но все пак благодаря... Съсредоточи се по-добре върху това, което се случва, и не губи вяра. Всесъщите феи са прави: единствена ти ще успееш да преодолееш всичко.

Съветът му бе неочакван и Окса го прие с далеч по-голямо внимание, отколкото ако ѝ го бе дал друг.

— Ортън/Макгроу е всемирното зло, знам го — продължи Тугдуал. — А злото често побеждава доброто... Тъжно, но е така. Знам също, че само ти не си като другите. Разбрах го веднага, щом те видях. А аз ги усещам тия неща, повярвай ми. Ще успееш...

Поседяха на приведения надгробен камък, докато Окса напълно се успокои. После Лампоподът им освети пътя до утихналия дом, където се разделиха спокойни и смълчани. Тайнственият силует, който дотогава се свиваше неподвижен до ниския каменен зид, ги проследи с поглед и се изправи. В очите му гореше особено вълнение и тревога. Внезапно наблизко излетя птица, чу се плясък на криле. Силуетът се отдалечи от къщата, прехвърли стеничката и потъна в тъмната необятна нощ.

ЗАЕКЪТ АБАКУМ ИЛИ АБАКУМ ЗАЕКЪТ

— Гус! ГУУУС!

Окса разтърсваше приятеля си. Но той се противеше и мърмореше насън.

— Гус! Събуди се! Лалугер такъв!

Очите ѝ още бяха подпухнали от плач, чийто единствен свидетел стана Тугдуал. Тугдуал... Страхотно момче. Да можеше да направи нещо за него...

— Абе, какво искаш? — мънкаше Гус. — Колко е часът?

— Четири...

— Сутрин или следобед? — запита той между две прозевки.

— Сутрин, естествено!

— Ама съм и аз — промърмори момчето. — Тъп въпрос...

— Можеш ли да станеш? — попита го Окса и посочи превързаната му лява половина на главата. — Чух някакви странни шумове и гласове, хайде да идем да видим какво става!

Как можеше да откаже? Надигна се и се затътри след нея, използвайки случая да възстанови пословичното им мълчаливо разбирателство, поразклатено от скорошната кавга. Заслизаха по стълбището на пръсти. И наистина доловиха отчетливо приглушени гласове откъм най-отдалеченото помещение, обитавано от Леомидовите създания.

— Абе, ти какъв слух имаш, че ги чуваш чак от стаята си! — каза Гус шепнешком.

— Първо чух, че към три часа се звъни — обясни тя. — Дали пък не е било създанието аларма, за което ни спомена онзи ден Фолденготката.

— Алармон ли?

— Не знам, може би. Нададох ухо, но разпознах само шум от стъпки и гласовете на Драгомира и Леомидо. Чудя се какво ли става. Хайде на разузнаване...

— Окса... — въздъхна Гус.

Той беше съсипан от умора, а за да удържи приятелката си, нямаше да стигнат и всичките му сили, дори умножени по две... Но в четири часа сутринта, след като го нападна един побеснял Фелон и го бе ухапал Прилеп Мъртвешка глава, то вече си беше *мисия невъзможна*. Гус и Окса се приближиха тихичко до стаята, която се намираше в дъното на дългия коридор на партера. През откrehнатата врата се процеждаше светлина и долитаха тихите гласове на Драгомира, Леомидо и Абакум. Окса се доближи още и хвана Гус за ръка. Момчето вдигна очи към тавана и не се възпротиви. Хрумне ли й на Окса някаква идея, била тя добра или лоша, нищо не можеше да я спре. „*Това момиче е готово на всичко...*“, каза си той.

Когато стигнаха до вратата, двамата шпиони се долепиха до стената и погледнаха в стаята. Зрителното им поле бе доста ограничено, но виждаха Драгомира и Леомидо в профил, седнали до маса, на която се мъдреше огромен великолепен заек със сиво-кафява козина.

— Първо обиколих цялото имение, стигнах чак до морето, но нищо не открих. Ох, мускулите на лапите ми са се схванали, отдавна не съм тичал така...

Беше гласът на Абакум. „*Но къде е той?* — питаше се Окса. — *Сигурно седи откъм другия край на масата...*“

— Искаш ли малко вода? Сигурно си преуморен, скъпи мой Абакум — каза Драгомира, сложи купа пред заека и го погали.

На заек ли говореше тя? Окса сбърчи вежди и на лицето й се изписа дълбоко недоумение. Абакум? Абакум заек? Заек Абакум? Това пък сега какво означаваше? А Гус си повтаряше, че просто спи и че му се е присънил невероятен сън: някакъв заек, който се казва Абакум, бръщолеви ли, бръщолеви... с неговия глас... „*Щури работи!* — помисли си той и се облегна на стената. — *Бълнувам...*“

— Но инстинктът ми ме отведе до селището и там видях и чух доста интересни неща.

Окса се ококори: наистина говореше заекът! С щръкнали дълги уши, животинката се обръщаше точно в този момент съвсем сериозно към Драгомира и Леомидо, нямаше никакво съмнение! Значи заекът и Абакум бяха едно и също! Това бе истината... Макгроу и Ортън, Абакум и заекът бяха от групата на съществата с двойна самоличност.

Окса стисна ръката на Гус, който се чувстваше пренесен в друго измерение и отказваше да повярва, че е буден. След като пийна няколко глътки вода, заекът продължи разказа си и заличи съмненията на двамата приятели:

— Видях Ортън пред хотел *Бърлогата*. Беше много тъмно, но го разпознах най-вече по гласа — остър и писклив, какъвто бе и преди петдесет години. Товареше багажника на една кола. Беше ранен и едва носеше куфарите. Помагаше му някакво момче, май беше синът му... Чух ги да се карат. Явно синът искаше да останат и да се опитат „за да заложат всичко на една карта“, това бяха думите му. Ортън не се съгласяваше, отговори му, че нещата били по-сложни, отколкото е предвиждал, и че се налага да приложи друг, по-ефективен план. После потеглиха.

— Браво, Абакум! — каза на заека Драгомира. — Ей това се казва попадение! Щом Ортън си е заминал, ще ни остави на мира за известно време... Но само по себе си не предвещава нищо добро и преди да ни нападне втори път, което несъмнено скоро ще стори, ние сме длъжни да се подготвим.

— А! И Абоминари беше там — добави животинчето.

— Никак не съм изненадана и сега разбирам защо беше толкова агресивен в последно време — каза Драгомира. — Трябва да е почувствал, че господарят му е наблизо. Да се бях сетила по-рано... Е... поне не скита на воля, а това е хубаво. Беше се разбеснял толкова, че бе готов да се предаде на Отвъншниците, само и само да ни напакост.

— Избегнахме най-лошото — потвърди заекът с трепкаща муцунка.

— Значи Ортън има син... — промълви Леомидо със склучени пред лицето длани, потънал в собствените си мисли.

— Защо да няма? — забеляза кротко заекът. — Устроил си е живота като всеки Отвъншен. Като теб. Като всички нас.

Окса и Гус разбраха, че разговорът отива към своя край и че ще бъде неловко да ги заловят в шпионаж. Те предпочетоха бързо да офейкат и с тихи стъпки се качиха в стаята на Гус. Хвърлиха се в леглото зачервени и запъхтени.

— Не, ама даваш ли си сметка, Гус? Абакум е заек!

— Бих казал по-скоро, че заекът, който видяхме, е Абакум — уточни вече окончателно разсъненото момче.

Окса се изсмя нервно.

— Да, щом така ти харесва. Ще полудея!

— Не — възрази с престорено безгрижие Гус, — не виждам нищо необикновено тук. Откровено казано, Окса, аз всеки ден срещам говорещи зайци! Също както и момичета, които изхвърчат като ракети, двуметрови Лещарки и припадащи за няма нищо растения. За човек като мен, то си е банално... А на теб ти правят впечатление такива дреболии! Трябва да излизаш от време на време от къщи!

В отговор получи една възглавница по главата и отвърна на нападението с друга.

— Имаш късмет, че си ранен! — изръмжа Окса и прихна. — Щях да те побъркам...

— Мислиш, че ще ме уплашиш! — каза той и я замери с чорап. — Отивай да си лягаш и да поспиш няколко часа...

— Пфу... — изпъшка приятелката му и вдигна рамене.

Преди да излезе от стаята му, го замери с чорапа, който се търкаляше на пода. Само с поглед.

— Нахална самохвалка! — възмути се усмихнато Гус. — Това си ти!

Когато двамата приятели влязоха в кухнята, завариха всички Спасени да закусват около огромната маса.

— Какво ще обядваме? — заинтересува се неочаквано Окса и избухна в смях. — Аз бих хапнала една хубава заешка яхния...

Драгомира вдигна рязко глава и погледна Абакум, който се наведе и на лицето му заигра разбираща усмивка.

— С моркови. Какво ще кажете? Морковите са много вкусни! Хрупкат, хрупкат — продължаваше тя, доволна от намеците и находчивостта си.

— Престани, Окса — подшушна Гус, използвайки момента, когато Драгомира бързо измести разговора в друга посока. — Прекаляваш...

— От нервите е — отвърна му също шепнешком Окса. — Пак ги изпуснах...

— Глупости, не е от нерви. Наистина си луда...

— Млада моя Сияйна! — прекъсна го Фолденготът, разтревожен от кулинарните желания на Окса. — Боя се, че стомахът ви не ще е в състояние да се наслади на дегустацията на заешка яхния. Но правя предложение да си доставите удоволствие с филе от риба и грах в близост до тринайсет часа. А! Миялната машина извъня, приготвянето свърши.

— Миялната машина ли? — учуди се Окса.

Всички се извърнаха, за да проследят дребното топчесто създание, което отвори машината и извади отвътре пластмасова кутия, Фолденготът вдигна капака и от нея се надигна пара с апетитен аромат на риба.

— Не ми казвай, че готвиш риба с грах в миялната машина! — извика Окса.

— Млада Сияйна, тази машина води до съвършенство варенето на пара, хубавият вкус е сигурност.

— Невероятен е тоя Фолденгот — заяви смаян Гус. — Обожавам го...

— Ако Младата Сияйна поиска, морковите могат да познаят същото варене и да придружат рибата. Желанието трябва да бъде заявено, за да минат към следващата програма на миялната машина.

— Добре! — прие Окса. — Иди да донесеш морковите! Ти си гениален, Фолденготе.

— Младата Сияйна ми прави безумна чест — отговори Фолденготът и полилавя от удоволствие.

Спасените оставиха Фолденгота на домакинските му занимания и излязоха от кухнята, придружени от Окса и Гус. След краткия, но оздравителен сън през нощта, чувствата отстъпиха място на разума. Всички се настаниха в просторния, превърнат отново в щабквартира, хол на Леомидо, за да обсъдят положението обстойно, да вземат решения и да съгласуват действията си, които се свеждаха до анализ на прословутия списък, упорито търсене на други Спасени и Фелони незнайно къде по света, в проследяване на Ортън/Макгроу, в опазването на Окса... Най-важната от всички мерки беше да я научат да владее новите си умения и да придобие други.

— Запомнете: докато има хора около вас, не сте в опасност. Но при никакви обстоятелства не бива да допускаме Ортън да се навърта наоколо, когато сте сами — уточни Павел.

— Е! Аз мога да се защитавам! — обади се Окса. — Признайте, че моят Торнадокс беше успешен!

— Да, впрочем сега е моментът да те поздравя! — каза зачервена от вълнение Драгомира. — Покрай събитията забравихме да похвалим великолепия ти пръв опит. Перфектно изпълнение с Гранокса! Браво, Окса!

Всички изръкопляскаха бурно, а Гус силно изсвири с уста. Лицето на Окса се озари от широка усмивка, но удовлетворението ѝ имаше горчив привкус, защото всъщност на Гус дължеше заслугата за успеха. Именно той си бе спомнил заклинанието, когато в паниката мозъкът ѝ блокира и едва когато ѝ подсказа думата, тя успя да изстреля Гранокса. Огледа Спасените, които възлагаха надеждите си на нея и ѝ вярваха. Заканите на Макгроу отново отекнаха в мозъка ѝ и тя по-силно от всякога почувства значимостта на предопределението си. Ами ако се заблуждават? Ами ако тя не е толкова силна, колкото си мислят те?

49

ОТ ПОДА ДО ТАВАНА

Както обявиха Спасените, една от най-неотложните мерки беше да се разбият Оксините умения. Още щом се завърнаха в Лондон, Драгомира взе нещата в свои ръце.

— Ела, съкровище, последвай ме!

Тя поведе Окса и хлътна в калъфа на контрабаса. На момичето му се зави свят от витата стълба, но се остави баба му да го мъкне чак до супер-тайната-работилница, където се носеше аромат на бергамотов чай. Явно тук очакваха двете Сияйни. В тайната стая цареше пълен ред, всеки предмет най-накрая бе намерил мястото си. Оживените създания на Драгомира, които кротко се суетяха по петролно сините възглавници на пода, представляваха чудата гледка.

Окса се запъти към най-тъмния кът, където беше разположена гигантска серпантина. Някои от неизброимите ѝ тръби от цветно стъкло стигаха чак до тавана.

— Никога не съм виждала подобно нещо! За какво служи то? Да не произвеждаш контрабандно алкохол? А?

Този ден Окса имаше закачливо настроение и създанията веднага забелязаха...

— Ал Капоне! — извика Геторикс. — Внимание! Елиът Нес е тук! Дръж се, италианска мафия!

Драгомира се заля от смях, който тутакси зарази Окса.

— Добре си информиран! — весело каза възрастната дама. — Виждам, че книгата за сухия режим, която подарих на Фолденготите, е била полезна на всички.

— Все си е такъв голям образ, нали! — отбеляза Окса и посочи Геторикс.

Той чоплеше пръстта в саксията на Горанова с миниатюрни градинарски уреди.

— Кой е тоя Елиът Нес? — обади се Глупи от кадифеното розово кресло, на което стърчеше като бастун.

— Елиът Нес ли? Детектив, който преследва контрабандисти и противни създания! — отговори Геторикс. — Нямах късмет, щото най-много от всичко мрази Глупитата!

— Елиът Нес ли е противно създание? Вярно? Бедничкият... — разчувства се Глупи.

— А! Глупи пак не вдява! — забеляза Окса, звънко се засмя и се обърна към рошовото създание. — Не, Глупи, не го слушай тоя шегаджия Геторикс, ти си чудно хубав и аз много те обичам.

— Какво! Какво! — намеси се в разговора Горанова. — Италианската мафия произвежда алкохол в тази къща! Ама това е изключително опасно!

Листата ѝ затрептяха силно, беше пред припадък. Геторикс хукна към нея и виеше като сирена на бърза помощ.

— Спешен случай! Бързо да прекопаем пръстта ѝ! Краката ѝ трябва да дишат! Отстранете се! Въздух, дайте въздух... Дръж се, Горанова, дишай дълбоко!

И започна чевръсто да разравя земята, а Окса се кикотеше гръмко и се държеше за корема.

— Те са чалнати! Просто са чалнати! Обожавам ги! — викаше тя и бършеше очите си. — Ооо, бабо! Но какво правиш?

Това, което Драгомира правеше, не беше нищо особено, просто беше подготвила малка изненада за Окса.

— Какво? Какво има? — попита най-естествено тя.

— Бабо! Но, бабо...

— Не си много оригинална, съкровище, ако позволиш да отбележа. Свикнала съм на по-находчиви отговори — хитро каза Драгомира. — Какво толкова те шокира това?

„Това“ би шокирало всеки. Дори Окса, която се бе нагледала през последните седмици на какво ли не... Драгомира бе заела най-необичайно положение: стъпалата ѝ бяха залепени за стената, тялото ѝ беше в хоризонтално положение, а сериозният ѝ поглед — прикован във внучката ѝ. Само по очите ѝ се познаваше, че се забавлява. Окса се стъписа. Изненадата нарасна, когато Драгомира тръгна по стената с лека походка, сякаш вървеше по земята. Тя заобикаляше картините, подсвиркваше си и преспокойно чистеше с метличка от пера прахта от серпантината.

— Ах, ах! Младата Сияйна е баба, в сравнение с това, което баба й може да прави! — подигра се Геторикс с несравнимия си талант да се изказва на място.

— Пффф... — въздъхна съвзелата се Горанова.

Жабокрилците се въодушевиха от Драгомира, запляскаха с красивите си прозрачни крила и закръжиха около господарката си.

— Помогни ми, съкровище, донеси ми парцал — помоли Драгомира, като че нищо не се бе случило.

— Мислиш, че ще мога и аз! *Наистина ли?* Винаги съм си мечтала да го правя! Толкова е... ВЪЛШЕБНО!

— Разбира се! Щом аз го мога, ти също го можеш! Изхвърли мислите, които ти пречат да си повярваш. Не бих казала, че е универсално решение и рецепта за всичките ти желания... но точно за това упражнение ще се убедиш, че е много мъдър съвет. Преди да дойдеш при мен, вземи бял Капацитор от буркана на масата!

— Капацитор ли? За какво служи той?

— Има безчет Капацитори — обясни Драгомира, без да сменя позата си. — Някои от тях ще откриеш по време на обучението си. Най-общо казано, служат да се усъвършенстват човешките способности за определен период от време: равновесие, рефлекс, бързина и така нататък. От тях ти предлагам Вендуза. Какво прави той ли? Ще видиш след малко. Засега мога само да ти кажа, че съдържа концентрат от пълзящи насекоми и бръшлян...

Окса леко се потресе и се поколеба. Представи си как гъмжило гадни насекоми пъпли по дънерите и се намръщи. Тя повъртя бялата желатинова капсула между пръстите си и я доближи до ухото си, очаквайки да долови някаква следа от живот. Щеше й се да я разреже на две, за да провери съдържанието, но Драгомира я наблюдаваше развеселена и усмихната.

— Нали знаеш, че ние се прекланяме пред всичко живо, съкровище — уточни баба й. — Никога не посягаме на живота. Никога. Това е основен принцип!

След като разклати и огледа още веднъж Капацитора, накрая Окса го глътна със затворени очи. Усети странен вкус на рокфор в устата си. Тия насекоми трябва да са били страстни любители на сирене... Но пред нея стоеше най-важното — стената.

— Ще се задържа, сигурна съм! — шепнеше си тя, докато наместваше ходилото си на вертикалната повърхност.

Опита се да повдигне другия крак, напреди докрай силата на мисълта и въображаемо го постави до прилепналия за стената.

— Добре, Окса! Добре! — поощри я Драгомира.

Окса никак не вярваше. Замижа, постара се да се концентрира и разбра... че върви. Стъпка по стъпка, както си ходят хората. По-обичайно от това, здраве му кажи... Нямаше защо да се прехласва.

— Браво, съкровище! Успя от раз!

Окса се ядоса не на шега. Баба ѝ навярно си бе изгубила ума! Но щом разбра, че насрещната стена всъщност е таванът, извика от радост. Получи се! По гърба ѝ премина тръпка и малко остана да загуби равновесие. Ако въобще можеше да става дума за равновесие в хоризонтално положение... Първоначалното ѝ колебание изчезна и тя тръгна по-уверено. Дотам, че скоро амбициите ѝ пораснаха...

— А по тавана, бабо?

Вместо отговор, Драгомира прилепи стъпалата си на тавана и я притегли към себе си.

— Майчице! Колко е магическо! Превъзходно! Краката са ми като намагнетизирани!

— Това е от действието на Капацитора — поясни Драгомира.

— Добре, че не сме с рокли! — прихна Окса. — Бабо, ти си предвидила номера!

Старата Сияйна смигна и понагласи бродирания панталон на кимоното си.

— Искаш ли сега да опиташ на ръце?

С нарастващо любопитство Окса се наведе и с гъвкаво движение опря ръцете си в тавана. Дланите ѝ начаса влязоха в сцепление!

— Гениално! — провикна се възторжено тя. — Погледни ме, бабо! Аз съм грамаден паяк!

— Много успешно, *Spidergirl!* — поздрави я откъм тавана Драгомира.

— А как ще слезем?

И без да дочака отговор, момичето се откъсна, направи един пирует и се приземи.

— Ехааа!

Драгомира не успя да се сдържи и извика.

— Доста рисковано за пръв опит, можеше да се удариш лошо! — скара ѝ се тя, смръщи вежди и допълни с искрящи очи: — Рисковано, ама много зрелищно, признавам.

— Хайде да изненадаме татко и мама!

Две минути по-късно двете слязоха на долния етаж. Без да използват стълбата, разбира се! Беше прекалено банално за тях! Окса почука на вратата и се озова лице в лице с баща си. Само дето висеше с главата надолу.

— Здравсти, тате! Как си? — поздрави го тя, като се стараеше да звучи непринудено.

Павел пое играта.

— Влизай, де! О, Драгомира, каква изненада! И ти си тук! Влизайте, красавици, влизайте!

Въпросните красавици, прекрачиха горния праг и влязоха.

— При вас не е много удобно, момчето ми — забеляза Драгомира.

Плитките ѝ се спуснаха към пода и докоснаха лицето на сина ѝ.

— Здравей, Мари!

Мари вдигна очи и погали косите на дъщеря си.

— Окса, пие ли ти се вкусен топъл шоколад с подправки?

— И още как! — възкликна момичето, блестящо повтори пируета и се приземи пред майка си. — Видя ли, мамо? Нали е гениално?

— Хмм... Това е „а“ и „б“ за всяка уважаваща себе си вълшебница, нали? — каза невъзмутимо Мари и леко се усмихна. — Добре, де, шегувам се! Разбира се, че е гениално!

После се обърна към Драгомира, която също се бе приземила, но не чак толкова спортсменски:

— Е? Какво ще кажете за ученичката си? Поне разумна ли е?

— Отлична е, Мари, не берете грижа...

— Мен винаги ме е грижа. Винаги.

СКЕЛЕТ И ОБЕЗУМЯЛА СУКЛА-ПУКЛА

Краят на кратката ваканция приближаваше. След като се бяха случили толкова много неща, на Окса ѝ се струваше, че е продължила с месеци. Почувства се особено, когато облече панталона и пуловера на зимната си униформа, върза ролерите и пое към Гус, който я чакаше пред къщата. Той не беше сам — родителите му се бяха уговорили да се редуват с Оксините и децата нямаше повече да ходят сами до училището. „Сбогом, сладка свобода...“ — тъжно си каза девойката. Тази сутрин щеше да ги изпрати бащата на Гус.

— Здравей, Пиер, как си? — поздрави го тя. — Имаш супер колело!

— Здравей, Окса! Да, виж, измъкнал съм го от мазето специално заради теб и Гус. Надявам се да успея да ви догонвам...

— Преспокойно ще минем и без придружител! Големи сме вече! Можем сами да се защитаваме!

Почти петдесети път, откакто се бяха върнали от Уелс, Окса поставяше въпроса, а Пиер Беланже даваше също толкова пъти приблизително един и същ отговор:

— Не там е проблемът, Окса. Щом си имаме работа с личности като Ортън, не е излишно да се вземат допълнителни предпазни мерки.

— Не ми напомняй, татко — намеси се Гус. — Поболявам се само като си помисля, че ще го видя отново. Ако имаме малко повече късмет, той вече може и да не е там...

Но този ден късметът не бе на тяхна страна. Както всяка понеделнишка сутрин, учениците от четвърти „Водород“ се отправяха към класната стая с наведени глави и влачеха крака, сякаш отиваха на заклание. Макгроу енергично пишеше нещо на дъската и дори не си направи труда да ги погледне, когато те влязоха в класната стая.

— Сядайте и пазете тишина! — кресна вместо поздрав той. — Тишина, казах! Или думата определено отсъства от речника ви? Госпожице Бек, можем ли да се надяваме, че ваканцията ви се е

отразила добре и че повече няма да ни пречите с шума на падащи моливи, което е обичайно за вас?

Горката Зелда се изчерви до уши, седна и задържа дъха си, както и един молив, който вече се търкаляше към ръба на чина. Окса я погледна усмихнато и се престори, че бърше челото си с опакото на ръката. Но всъщност не се чувстваше в най-добрата си форма. Тъкмо заради победата си над Ортън/Макгроу тя ужасно се боеше от срещата си с него. Когато той се обърна, тя прехапа устни, за да не извика от изненада: ръката на омразния учител беше превързана през врата, а окото му беше насинено и подуто! Гус побутна с лакът приятелката си и прошепна:

— Каквото повикало, това се обадило, Макгроу!

Макгроу огледа класа, избягвайки старателно Окса и Гус, после каза с гробовен глас:

— Извадете листове, контролно!

Неодобрителен ропот се разнесе от редиците. Да даде контролно още в първия учебен ден можеше само Макгроу! Но от това не им стана по-леко.

— Няма да търпя никакви възражения, нито оценка под среден — заяви хладно той. — Имали сте достатъчно време през ваканцията да си преговорите уроците, така че не приемам оправдания!

Всички се наведоха и се съсредоточиха над въпросите, изписани на дъската. Когато вдигаше поглед, Окса съвсем съзнателно не поглеждаше учителя, който седеше на бюрото си. Чувстваше се силна, а усилието, което той видимо полагаше да я отбягва, тя приемаше като потвърждение за властта си над него. Една нова и омайваща власт! Впрочем Окса не чака дълго да я изпита... В ъгъла на класната стая между прозореца и дъската беше закачен скелет и именно той провокира у нея неудържимото желание да мине към действие. Като начало скелетът помахаше с ръка, сякаш поздравяваше учениците. Движението му привлече вниманието на някои от тях и те се огледаха, за да видят кой правеше номер на Макгроу. Учителят усети оживлението на децата и вдигна глава. Но скелетът стоеше абсолютно неподвижен. Както всички уважаващи себе си скелети. А Окса се бе навела прилежно над контролното с полузакрито от косите ѝ лице. Но щом Макгроу отново се зае със записките си, тя повтори още по-дръзко изпълненията си. Този път скелетът сложи ръце на кръста,

клекна и затанцува казачок. Гус я сръга яко с лакът, а половината клас прихна, докато другата половина затаи дъх в очакване на реакцията на ужасния учител.

— Напомням ви, че правите контролно, в случай че сте забравили! — не закъсня да изръмжи Макгроу. — Какво сте се разкудкудякали като истерични кокошки? Госпожице Гукер, вие, например, може ли да ми обясните?

Девојката едва сподави смеха си и отговори:

— Скелетът, господине...

— Госпожице Гукер — изсъска презрително Макгроу, — думите ви не съставляват смислено изречение, а още по-малко ясен отговор. Какво скелетът?

— Той танцува, господине.

— И КАКВО? — кресна учителят и стовари толкова силно книгата си върху бюрото, че учениците подскочиха. — Някой или *някоя* от вас си играе със скелета, а вие всички сте неспособни да се съсредоточите върху контролното! Или си мислите, че сте на извънградски лагер? Предвид нивото ви, бих казал дори в детска градина!

Макгроу огледа класа с мрачен поглед, който се плъзна през Окса, сякаш тя не съществуваше. Окса отлично знаеше, че той се преструва и че е наясно кой си прави шега, чиято цел бе да го предизвика и да го извади от кожата му. И радостта, която изпита, си беше истинско щастие!

Часът по точни науки мина по същия начин: контролно! Въздишките бяха още по-тежки, ропотът по-осезаем. Това накара Макгроу буквално да изреве:

— Аз съм ваш учител! Аз решавам как ще проведе урока си! Щом не можете да понесете две контролни едно след друго, не давам и пет пари за образованието ви. Забележките и недоволството ви са последната ми грижа. Но бъдете сигурни, че следващият, когото чуя да се оплаква, ще отнесе три наказателни часа след училище! Колкото до вас, господин Беланже, не съм забравил предимствата, с които се облагодетелствахте последния път, когато седяхте на един чин с блестящата госпожица Полок... Затова ще ви помоля да седнете сам на последния чин в дъното на класната стая.

Скован и почервениял от яд, Гус стана и отиде на посоченото място, като се опитваше да запази спокойствие. Окса вдигна очи и ги стрелна в Макгроу. Но той продължаваше да избягва погледа ѝ и взе на прицел Гус. Кое то не предвещаваше нищо добро... Окса не искаше Гус да понася мръсните удари вместо нея! Обърна се, направи му окуражителен знак и се зае с контролното. Но скоро Сукла-пукла стегна китката ѝ. *„Ама нали аз съм спокойна! Какво става?“* — почуди се Окса. Запретна леко ръкава си и видя, че муцунката на живата гривна изглежда необичайно: миниатюрното езиче висеше отстрани, а очите бяха страшно оцъкдени! Погали я, но това не помогна. Разнесоха се гръмки, красноречиви и смущаващи шумове. Нямаше никакво съмнение — куркаха черва. Някои ученици се огледаха подозрително, други се осмелиха да се засмеят. Колкото до Макгроу, той вдигна глава и потърси източника на звуците, но не успя да го открие. *„Олеле! Не може да бъде, забравила съм да ѝ дам гранула!“* — ужаси се Окса. — *Колко съм загубена! Ето какво е искал да каже Абакум, когато ме предупреди, че недоволството и няма да мине незабелязано... Трябва да издържа до обяд!“* Тя буквално залегна върху листа и притисна ръката си, за да заглуши чревната пукотевица на Сукла-пукла. Същинска канонада!

Щом звънецът удари за обедната почивка, учениците предадоха работите си и набързо събраха вещите си. Бяха нетърпеливи да се откъснат час по-скоро от Макгроу и напуснаха класната стая, без да кажат дума на преподавателя. Един-двама обаче никога не пропускаха случай да се представят добре. Най-бързо излезе Окса. Изхвърча като стрела до шкафчето си и взе резервните гранули, които за щастие беше складирала там за спешни случаи. А това си беше истински спешен случай! Сукла-пукла глътна дневната си порция и куркането моментално спря, за най-голямо облекчение на неразумната ѝ господарка.

— Прости ми, Сукличке моя — прошепна Окса и затвори вратичката. — Вече ще внимавам, разчитай на мен!

Най-после тя се появи на двора, където я очакваха приятелите ѝ. Коментарите вече бяха в разгара си...

— Когато скелетът започна да кляка и да танцува, помислих, че ще умра от смях! — каза Зелда.

— Аз си хапех бузите, за да не се изхилия, и нарочно си мислех тъжни неща, но дори като си представих каква оценка ще получа по математика, не се сдържах и направо избухнах! — призна друг ученик.

— Някой от вас ли беше? — попита Мерлин Поакасе.

Колежаните поклатиха отрицателно глава, а Окса бе поуклончива и се задоволи да сведе невинно поглед.

— Ще ми се да науча кой е — каза Мерлин и настойчиво се взря в нея. — За да му поискам джаджата... Трябва да е адски хитра машинка, без никакви кабели, гледах аз. Може би се задвижва от разстояние с магнити, а може да е с дистанционно или електромагнитно управление. Във всеки случай резултатът е налице, това си е чиста магия...

Окса се направи, че не обръща внимание на уместните подхвърляния на Мерлин. Не за пръв път той правеше намеци от този род. И неотменно я обливаше студена пот, а сърцето ѝ затуптяваше учестено. Ами ако е отгатнал всичко?

— Магия или не, който го е направил, заслужава страхотна награда! — отговори Зелда.

— Макгроу надмина себе си! — възропта Гус, сменяйки темата. — Две контролни още от първия ден, на какво прилича!

— Не се учудвам! Откачен човек... — допълни Зелда. — А и започва да ми лази по нервите с тая история с падащите моливи. Дори и да съм малко непохватна, защо разиграва комедии! Толкова ме е стресирал, че щях да изпусна целия си несесер. Ужас... Предпочитам да не мисля...

— А на мен знаеш ли какво ми е? — оплака се той — Писна ми от дебилните му обвинения... Не преписвам! Никога не съм преписвал! Дойде ми до гуша...

Окса разпери ръце и развълнувано прегърна през раменете Гус и Зелда, любимите мишени на Макгроу.

— Не знам как не му посиних и другото око — продължи Гус.

— Не ми е ясно как си е счупил ръката, но явно си го е заслужил! Жалко, че инцидентът не го е направил по-добър — забеляза Мерлин и добави през смях: — Чухте ли? Май някой или някоя е преял със зелен фасул на закуска, ей какъв случай!

— Умрях си — добави Зелда. — Как се оцъкли Макгроу!

— Е, добре, че не откри виновника — каза Окса, опипвайки китката си. — Хайде, елате да си хапнем...

И групичката радостно се отправи към столовата.

— Беше твоята Сукла-пукла, нали? — прошепна в ухото ѝ Гус, като поизостанаха.

— Да, същинска „пукотевица“ беше! — отвърна весело тя.

— Не само Макгроу прекали днес със заяжданията... Ама и ти не му оставаш длъжна, скъпа. Адски хубаво беше това с танцуващия скелет! Страхотно!

— Съжалявам, че ти го отнесе — каза Окса и засрамено наведе очи. — Ако знаех, че ще си отмъсти на теб, никога нямаше да го направя, уверявам те!

— Не се притеснявай... Толкова е зъл, че при всички случаи щеше да ме изпрати на последния чин. Скелетът няма нищо общо с това... нито ти — побърза да я успокои той.

През целия следобед Окса бе много мрачна. Противно на Гус, тя не беше убедена, че Макгроу щеше да смени мястото му, ако не се бе поддала на желанието си да го предизвика. И като си помисли за великодушието на Гус, за благородния му начин да повдига духа ѝ и да я оневинява, се засрами от собственото си поведение. Истинските приятели не постъпваха така! Окса трябваше да се досети, че щом Макгроу съзнателно не ѝ обръща внимание, ще си намери друга мишена и ще се обърне срещу Гус при първия удобен случай. Не само го отстрани, а и публично несправедливо го обвини. Окса знаеше колко дълбоко уязвява това. Да беше помислила, преди да действа... Колко много още имаше да учи! И не само по Граноксология...

НЕПРИЯТЕЛСКА СРЕЩА

Все пак в същия понеделник вечер на Окса ѝ се удаде възможност да покаже на приятеля си, че може да разчита на нея. Докато подреждаха спортните си екипи в шкафчетата, Хилда Ричард — по прякор Първобитната — се приближи към тях, силно удари Гус с юмрук в гърба и изрева в ушите му:

— Не те е срам, мръсен преписвач!

Гус рязко се обърна. Обузда гнева си и предпочете да ѝ отговори с подигравка, измервайки от глава до пети тлъстото ѝ тяло.

— О, това била нежната и деликатна Хилда Ричард! Какво удоволствие, че те виждам, уважаема! Кой вятър те довя?

— Не си и помисляй да преписваш от мен, защото ще ти счупя главата! — добави предизвикателно тя.

— Няма да рискувам да преписвам от теб — възрази почервенял от яд Гус. — Освен ако не искам *систематично* оценка под тройката...

— Я млъквай! — прекъсна го Хилда. — И се разкарай с руската си кукличка, тая преструвала Полок, която се мисли за много хитра!

— Разкарай се, Първобитно! — намеси се Окса и от очите ѝ изхвърчаха искри.

— И се опитай малко да напреднеш в човешкото си развитие, няма цял живот да си останеш в докамбрийската ера! — додаде Гус.

— Докамбриец си ти, гаден китаец с китаец! — избълва момичето и обърна гръб.

— Сега вече — изсъска разярена Окса — ще види тя...

Пъхна ръка във вътрешния джоб на униформеното си сако и извади... Граноксомета си!

— Прикрий ме, Гус!

— Не вярвам на очите си! Да донесеш Граноксомета в училище! Полудя ли? Не можеш да го използваш тук... просто така! — притеснено каза Гус. — Ами ако те види някой?

Но съображението се оказа слабо, за да спре зажаднялата за мъст Окса... Тя се усмихна, очите ѝ светнаха с враждебен пламък, поднесе тръбичката към устните си и мислено произнесе заклинанието:

*Кожодраз, Кожодраз,
сока си сърбежен по кожата пусни!
До кръв петната бързо разчеши!*

После духна към отдалечаващата се по коридора противна ученичка. Първобитната се изкриви и нададе вик:

— Сърби ме! Помощ, сърби ме!

Вместо да ѝ съчувстват, както биха постъпили за всеки друг, намиращите се наблизо колежани я наобиколиха и звънко се разсмяха.

— Сърби ме! Адски ме сърби! — дереше се Първобитната, а лицето и ръцете — несъмнено и цялото ѝ тяло — се покриха с огненочервени петна.

— Лошотията ти избива — обади се някой.

През това време Окса и Гус стояха настрана, наблюдаваха сценката и се кискаха от сърце.

— Гранокс уртикария ли изстреля? — тихо попита Гус.

— Кожодраз! — каза Окса и прибра Граноксомета в калъфа.

Тя вдигна ръка и приятелят ѝ я тупна съучастнически по дланта. И с признателност...

След бурното начало седмицата премина по-спокойно. Окса получи добър урок от неприятния случай с огладнялата Сукла-пукла. Тя реши никога да не остава неподготвена и събра всички сияйни уреди в малката бродирана чантичка, която носеше през рамо. Сложи и чисто новичкия си мобилен телефон, подарък от родителите ѝ, който бе част от въведените мерки за сигурност. Другата мярка беше всяка сутрин Пиер Беланже да ги придружава до училище, а вечер да ги прибират Павел и Мари.

— Тук ли е Ортън/Макгроу? Да го видя аз как изглежда тоя предател... — запита веднъж Павел.

— О, татко, той изчезва веднага след часовете. Изглежда, не се разбира много-много с колегите си, рядко обядва с тях и никога не стои

в учителската стая. Ама за тях така си е и по-добре! — каза тя и я напуши смях. — Но скоро ще имаш повод да го срещнеш...

— Така ли?

— Ами да! Не си ли спомняш? Родителската среща наближава! По-точно другия петък е. Ти ще отидеш ли?

— Е, това не бих пропуснал за нищо на света! Надявам се Пиер и Жан също да дойдат! — добави Павел, обръщайки се към Гус.

— Май и те нямат търпение като теб!

— Тогава ще идем като делегация да видим отблизо тоя учител, бивш шпионин от ЦРУ ли, от КГБ ли — продължи Павел и погледна весело дъщеря си.

— Стига де, тате! Всеки може да сгреша... — отвърна кисело Окса, вдигна рамене и се начумери при напомнянето за грешката ѝ, която в крайна сметка беше по-скоро комична.

Няколко дни по-късно не делегация, а истински отряд командоси се яви на родителската среща. Когато се събраха в красивия, застлан с плочи двор, ги призоваха да се разпределят по класове. Докато семейство Полок се качваше на първия етаж по прекрасното каменно стълбище, една изникнала от нищото сянка се прокрадна зад тях и плътно ги последва...

Родителите на Окса нямаха никакви грижи с учението на дъщеря им, още по-малко учителите. Госпожица Кревкьор подчерта живия интерес на момичето към историята и географията и показва отличните му оценки. И тя не бе единствената: преподавателите единодушно сипеха само похвали, нещо, което не изненада майка ѝ и баща ѝ, но им достави изключително удоволствие. Накрая остана да се срещнат с господин Лемон и Подлеца, както Павел бе кръстил Макгроу.

— Внимавай, татко, да не го наречеш, без да искаш, „господин Подлец“! — предупреди го Окса.

Двамата учители деляха една стая, господин Лемон откъм дъската, а безупречно облеченият Макгроу в дъното, точно там, където отпращаше Гус всеки час. Преподавателят по английски нямаше какво повече да добави към славословията на колегите си, похвали нивото на знанията ѝ — да живее полиглотството! — както и възхитителното ѝ, може би с лек уелски акцент, произношение. Дойде ред на Макгроу.

— Най-хубавото винаги е накрая, за десерт... — каза през зъби Павел.

Мари почувства, че ѝ прималява и се вкопчи в ръката му, за да запази равновесие. Силно напрегнат, Павел я прихвана и те се запътиха с твърда крачка към дъното на класната стая, последвани от тайнствената сянка, която се плъзна покрай един шкаф и замръзна неподвижно до него. Макгроу вдигна поглед и сухо покани семейство Полок да седне.

— Вие сте?... — попита той.

— Мари и Павел Полок, родителите на Окса. Добър вечер, *господин Ортън* — отговори хладно Павел.

Преподавателят скръсти ръце.

— Ясно...

— Удовлетворителна ли е работата на Окса по вашите предмети, *господин Ортън*? — прекъсна го Павел с ледено изражение на лицето.

Мари погледна тревожно мъжа си и забеляза, че вените на слепоочията му пулсират. Почувства, че ѝ прималява, когато усети как гняв изпълва всяка частица от тялото и душата му. Явно погледът му бе достатъчно красноречив, защото Макгроу се намръщи.

— Работата ѝ е за пример. Имам една-единствена забележка...

— Така ли? — прекъсна го Павел, този път с насмешка. — Каква е вашата „единствена“ забележка?

И както си беше напълно неподвижен с длани на коленете, съгледа на бюрото бутилката с вода. Отвъртя с поглед капачката ѝ и я изстреля към тавана. Бутилката се издигна и се понесе във въздуха към Макгроу. Смаяната Мари отново се обърна към мъжа си, уплашена и развеселена от това, което неминуемо щеше да се случи. Бутилката изпълни мълчаливата заповед на Павел, изля съдържанието си в гърба на учителя, чийто тъмен костюм веднага подгизна. Учителят се смръщи и лицето му се изкриви от злобна усмивка.

— Детинщини... — процеди той.

Без да сваля очи от него, вдигна юмрука си и рязко го разтвори. Една ужасна твар изпълзя и литна към семейство Полок. Беше Прилеп Мъртвешка глава! Гадината се спря на милиметри от лицето на Павел и отвори чудовищните си челюсти, разкривайки два реда остри като бръснарско ножче зъби. Мари запуши устата си с ръка, за да не извика от ужас, което неминуемо щеше да привлече вниманието към странната тройка. От зейналата уста на Прилепа се разнесе зловоние, а Павел инстинктивно замахна да го прогони като нахална оса. Но

Прилепът изведнъж изчезна, сякаш бе халюцинация или кошмарно видение. Павел преодоля тревогата си и повтори въпроса си през зъби:

— Та каква забележка, значи, имате към Окса?

— Почеркът ѝ е ужасен — отговори заядливо Макгроу.

Стисна силно сключените си длани, чак ставите му побеляха.

— Вие сте първият, който ни споменава за този... ужас — отбеляза иронично Мари.

— Господин Ортън — продължи тихо Оксиният баща и се наклони към врага си, — нещата трябва да са съвършено ясни. Знаем кой сте, както и вие знаете кои сме ние. Не бива да пренебрегвате и факта, че разполагаме с повече козове, като се започне от числеността ни...

— Господин Полок — прекъсна го Ортън/Макгроу със същия тон, — възможностите ви са толкова големи, колкото и моите, повярвайте! Длъжен съм да ви предупредя, че нямам навика да се отказвам, щом нещо се изпречи на пътя ми.

— Ние не сме обикновена пречка, господин Ортън. И се съмнявам, че този път ще успеете да постигнете целите си...

— Съмнявайте се, господин Полок, съмнявайте се...

При тези думи Мари и Павел Полок станаха, отправиха последен суров поглед към Подлеца и напуснаха класната стая, последвани от невидимата загадъчна сянка.

— Е, добре, очевидно трябва да бъдем по-бдителни от всякога. На Ортън действително не му липсва решителност!

Както се бяха разбрали предварително, семейство Полок и семейство Беланже се срещнаха веднага след родителската среща, за да споделят още топли-топли впечатленията си. Абакум също дойде при тях.

— Убедена съм, че в никакъв случай не бива да го подценяваме, самоувереността му не е блъф. Да не забравяме, че е невероятно силен! — каза Драгомира. — Вече го демонстрира в Едефия пред очите ни. Нали, Абакум?

— Да, права си. Мисля, че не си е губил времето през годините и противно на мнозина от нас е усъвършенствал способностите си. От друга страна, нищо не ни доказва, че е сам. Как се държа той с вас? — попита той семейство Беланже.

— Несмутимо, цинично и самоуверено! — отговори таткото на Гус. — Ние го посъветвахме да остави децата на мира. И единственият му отговор беше: „А в противен случай? На полицията ли ще ме предадете?“ Знае много добре, че ние също като него трябва да се пазим и да крием произхода и уменията си. Разговорът не продължи дълго. Защото всъщност нямахме кой знае какво да си кажем, освен да се заплашваме и заяждаме като петли.

— Сега сме наясно. Ще продължаваме да пазим неотменно децата. Считам, че би било хубаво да взема Окса за уикенда, какво ще кажете? — попита Абакум.

Всички подкрепиха с готовност идеята, с изключение на Павел, който хвана ръката на жена си, погледна я с голяма болка и изрече приглушено:

— Можем ли и ние да си кажем мнението? Все пак аз и Мари сме нейните родители...

Драгомира изглежда тъжно сина си и снаха си, после дълбоко въздъхна.

— Вече нямаме избор, Павел. Няма ход назад.

— Кой ти говори за отстъпление? — възрази категорично Павел.
— Просто трябва да сложим точка на тази история!

— Да допуснем, че ще сложим край тук и сега — намеси се Пиер Беланже. — Как ще убедиш Ортън/Макгроу да стори същото? Както каза Тугдуал, разчистването на сметките е започнало. Бъдещето ни е заложено на карта, Павел, не можем да направим нищо друго, освен да следваме предопределената ни съдба.

— Вас това ви устройва, нали? — предаде се ядосан Павел.

— Окса? Я излез от скривалището си! — каза Абакум, без дори да се обърне, и добави: — Гус, ела и ти!

Леко гузнички, двамата приятели, които се бяха скрили зад едно канапе да подслушват, се изправиха с ръце на гърба в знак на послушание и пристъпиха виновно към възрастните.

— Време е да те въоръжим...

ФЕЙНИЯТ СИН

Последния път, когато Окса беше на гости у Абакум, въобще не подозираше, че кръстникът на баба й — нейният Пазител, както го наричаше Драгомира — е толкова изумителен, при това нямаше предвид невероятното му превъплъщение в заек, на което бе станала жив свидетел. Откри, че този внимателен и загадъчен човек бе самото олицетворение на предаността. Малорана бе заложила на нея и с право. Той бе удържал на думата си от край до край и бе посветил живота си на Драгомира. Дори когато тя вече бе станала жена, напълно способна да се защитава. А бил ли е женен някога? Бил ли е влюбен? Окса не знаеше, но се бе зарекла да го попита един ден. Докато караше мотоциклета си по тесния път, който водеше към фермата, тя тайничко го наблюдаваше. Жестовете му, както всичко, което правеше в ежедневието си, отразяваха природата му: внушаваха кротост, спокойствие и най-вече доверие. Откакто се помнеше, той винаги бе считан за член на семейството. В билкарницата, която държаха с Драгомира цели трийсет години, сякаш Баба Полок бе стожерът. Бароковият му дух и харизмата му привличаха цялото внимание и цялото уважение на околните. Особено през последните години, когато славата на скромното предприятие се разпростря отвъд границите на страната. Макар да беше необикновен билкар, какво ли не направи да възпре стремежа на Драгомира да се изявяват чрез пресата. Не криеше враждебното си отношение към показните изяви. Впрочем Окса вече беше присъствала на оживени разисквания по този повод и тогава реакцията на Абакум й се бе сторила пресилена. Тя недоумяваше защо беше нужна чак такава предпазливост. Днес разбираше по-добре: и най-незначителната статия за Драгомира и нейния талант можеше да попадне в ръцете на зложелателни хора. Като например Ортън/Макгроу. Спомни си последната публикация в специализирано американско списание само няколко дни преди да отпътуват за Лондон, в която журналистът не се скъпеше на суперлативи, наричаше

Драгомира „гений на природната медицина“ и „вълшебница на билките“. Въпросната вълшебница отказа да я снимат, но името ѝ ясно се четеше... Като гледаше Абакум и вече знаеше повече неща за него, Окса схващаше важната роля на този загадъчен и мъдър човек. Определено бе мъж в сянка, но преди всичко — вещ защитник. Мотоциклетът му прекоси някакво село, после сви по един път, който се виеше между шипкови храсти и свършваше пред висока бариера. Абакум слезе, свали каската и извади от чантичката си малка кутийка. Взе от нея някакъв яркозелен бръмбар и го пхна в отвора на ключалката. Бариерата се вдигна веднага. „*Виж ти!* — каза си изумена тя. — *Жив ключ! Колко интересно!...*“

Абакум паркира мотоциклета в двора, грижливо спусна бариерата и прибра бръмбара, който шаваше кротко с крачета. Мястото, на което беше разположена основната сграда на дома му, беше опасно с много висока ограда, иззидана от плоски камъни и с двойна блиндирана врата. Той също като Леомидо обитаваше необикновена къща, но в доста по-различен стил. Великолепната обновена ферма дълго време му служеше за вила, но откакто напуснаха Франция, живееше там постоянно, защото предпочиташе тихата английска провинция пред шумния Лондон. Окса беше прекарала няколко дни тук миналото лято със семейството си. Сега постройката ѝ се стори още по-красива. Тухлените ѝ стени с всички нюанси на червено, от най-тъмнокафеникаво до бледорозово, бяха покрити с пълзящи глицинии и рози, които стигаха чак до първия етаж. Абакум беше ремонтирал основно бивш силос и го беше приобщил към нея с покрит коридор. Девојката никога не бе влизала в пристройката. Но може би този път Абакум щеше да се съгласи да ѝ я покаже...

— О, Абакум, все по-хубаво и по-хубаво става в дома ти!

Настанена в кресло с форма на мидена черупка, тя съзерцаваше интериора, докато той ѝ приготвяше почерпка за добре дошла. Контрастът с външния вид на къщата беше поразителен: вместо очаквания битов селски декор Абакум бе избрал съвършено различен стил.

— Тук е като в музей на модерното изкуство! — подсвирна Окса.

Абакум сложи подноса върху масичка с раирани крака, напълни две чаши с топъл шоколад и седна насреща ѝ.

— Навярно не знаеш, мила Окса, но осиновителите ми бяха това, което тук наричат *дизайнери*. Баща ми и родителите му проектираха мебели, а майка ми беше най-добрият вътрешен архитект в Едефия. Тя оформи изцяло апартаментите на Малорана в Стъклената колона. Обзаведох къщата си почти като тези на Горските хора. Родният ми дом в Едефия беше подобен, с единствената разлика, че беше построен върху едно гигантско дърво — Колосо — на няколко десетки метра над земята... Семейството ми отдаваше голямо значение на естетиката на вещите, особено на ежедневните, и аз съм особено щастлив, че ти проявяваш естетически усет.

Окса го слушаше много внимателно. Обожаваше, когато ѝ говореха по този начин.

— Едефия трябва да е била много красива... — каза тихо и замечтано тя. — Извини ме, Абакум, но ти спомена за осиновителите ти. Значи ти си като Гус?

— Да. И като него съм голям късметлия, защото ме взеха изключителни хора със златни сърца.

— Ти на колко години беше тогава? — попита Окса, предразположена от благата усмивка на възрастния човек.

— На няколко часа...

— Но ти си бил съвсем бебе!

През лицето на Абакум премина ефимерна сянка на тъга. Той затвори за миг очи и продължи:

— Ах, Оксичка... Ще разкрия пред теб една тайна, която малко хора знаят.

— Че единият ти родител е бил заек, нали? — изтърва се Окса с присъщата ѝ нетърпеливост.

При тези думи Абакум избухна в оглушителен смях, който тя не бе чувала от него никога досега. Дотам, че подскочи и едва не разля топлия шоколад.

— Съвсем ясно ми беше, че знаеш за... как да се изразя... животинската част от моята същност — каза възрастният мъж, докато бършеше сълзите от очите си. — Но чак пък толкова! За пръв път на някого му хрумва, че родителите ми са зайци!

— Значи ти знаеш, че знам... — каза жално Окса, макар че доста се забавляваше да го гледа как се тресе от смях. — Наистина не ме бива за шпионка!

— Не, не бих казал... Но не беше трудно да разбере от сутрешните ти намеци. Всъщност нали това бе целта ти, хитруша такава? Познавам те... Не, Окса, родителите ми не бяха зайци. Но имаха нещо приказно.

— О, разкажи ми, Абакум! — примоли се момичето. — Умолявам те!

— Баща ми, Тибурс, бил пчелар Горски човек. Знам само, че е бил самотен, близък до природата, скромен и добър. Веднъж разположил кошерите си на осеяна с цветя полянка и там го видяла една Всесъща фея. Влюбила се в него от пръв поглед. Било нечувано събитие, може би единственото в историята на Едефия. Фейта, майка ми, разкрила чувствата си пред баща ми и още в същия миг между тях пламнала любов. И макар да била изключително чиста, тази история ги погубила. Не било допустимо мъж и Фея да се срещат, а още по-малко да се обичат...

— И какво станало по-нататък? — попита Окса задъхано, приковала поглед в устните на Абакум.

— Още щом съм се родил, се превърнали в прах — каза горестно той.

— Ааа! — ахна Окса и сложи ръка пред устата си. — Това е ужасно! Искаш да кажеш, че майка ти е умряла веднага, след като си се появил на бял свят?

— В известен смисъл... — отговори с тъжна усмивка мъжът. — Изглежда, Всесъщите Феи не са устроени като хората. Защото раждането ми е последвало мигновено зачеването. И двамата го заплатили с живота си.

— Но това е ужасно! — повтори тя със свито гърло.

— Аз пък си мисля, че е по-скоро прекрасно. И двамата са знаели, че поемат безумен риск. Но дори смъртната заплаха не могла да попречи на любовта им. Безпределна любов.

— И после?

— На следващия ден съседни чули виковете ми и ме намерили в бащиния дом. Бил съм сам, гладен, гол и мръсен. Чудели се какво да правят, нахранили ме и ме отнесли при Сияйна Малорана, която разпоредила случаят да се проучи. Никой не знаел, че жена е влязла в живота и в сърцето на баща ми. Настъпило всеобщо изумление. Дни наред десетки мъже претърсвали горите, горските полянки, езерата,

проверявали туземците един по един, но от родителите ми нямало и следа. Те чисто и просто изчезнали. Дълги седмици това била голямата загадка в Едефия. Всеки имал свое обяснение, защото никоя девойка не била изчезнала, нито се било раждало бебе. Някои си мислели, че родителите ми са били нападнати от пчели, други вярвали, че майка ми е родила тайно, за да се спаси от гнева на родителите си. Трети си въобразявали, че Тибурс е искал да отиде на Острова на Феите и че неговото неблагоприятие завинаги го е превърнало в Грижовник.

— Грижовник ли?

— Грижовниците били наказвани за любопитството им. Омагьосвали ги и ги превръщали в дребни полумъже, полуелени.

— Как така за любопитството им? — възкликна Окса. — Какво са правили?

— Пожелали са да видят Феите.

— А не е ли нормално да искаш да видиш Феите? — възмути се младото момиче. — Наистина е жестоко да ги съдят за такова нещо!

— Може би си права — призна Абакум. — Разбери, че наказанието им е донесло и голямо щастие. Долната половина на тялото им била на елен, на главите им растели рога, но пък могли да живеят на Острова с феите до края на дните си. А това е била най-съкровената им мечта. Що се отнася до баща ми, досещаш се, че тази теория се доближавала най-много до реалността. Доста по-късно имам възможност да се поровя в архивите на *Светлик* — новинарският вестник на Едефия, и те уверявам, че там се споменават всички възможни предположения, от най-абсурдното до най-романтичното. Но никой не успял да узнае какво наистина се е случило, нито да намери родителите ми. Тогава Малорана ме повери на семейство Мика и Ева Горски. Обичаха ме като роден син и всичко, което имам, дължа на тях. Никак не им бе лесно...

Изгаряща от любопитство, Окса го погледна и с нетърпение чакаше да научи нещо повече.

— Като се съгласили да ме отгледат, те приели също и тайната, в която било забулено моето раждане. В Едефия за всяко новородено се изработва личен пръстен от ДНК и Горанов сок, както и Граноксомет. Когато трябвало да направят пръстен за мен, забелязали, че моята ДНК не била като на останалите, което означавало, че е непозната за Едефия. Само четирима били посветени: Малорана, осиновителите ми

и Майстора на пръстените. Той трябвало да пази абсолютна професионална тайна. Длъжен съм да кажа, че Малорана и родителите ми бяха изключително грижовни към мен в детството ми. И тримата непрекъснато се тревожеха и непрекъснато ме наблюдаваха, а това невинаги се понася лесно. Още повече че бързо си дадох сметка, за моите особени заложиби...

— Значи ти си Син на Фея! — прекъсна го Окса, подскочи и почти изхвърча от креслото. — ТИ СИ ФЕЙНИЯТ СИН?

ТАЙНАТА НА ПЕЕЩИЯ ИЗВОР

Абакум поглади брадата си. Думите на Окса го заинтригуваха.

— Никога не съм разглеждал нещата по този начин... Защо пък не? Родителите ми смятаха, че съм вълшебник. Същото смятаха баба ти, баща ти и родителите на Гус, които са наясно с особения ми произход. Но право да си кажа, идеята да съм „Фей“ много ми харесва!

— Откъде знаеш всичко това? Откъде знаеш, че майка ти е Всесъща фея?

— Спомних си моето раждане — отговори простичко Абакум и очите му заискриха.

— Абакум, извини ме, но никой не може да помни раждането си! — възрази живо Окса.

— Права си, никой не може да се върне толкова далече в спомените си. Дори и мъж-заек-фей — подхвърли той и й намигна. — Не, просто имах късмет да ме изтеглят на жребий и да отида при Пеещия извор...

— Да те изтеглят на жребий ли? — учуди се Окса.

— Всяка година по случай Големия празник на слънцестоеенето в Едефия теглят жребий и на един от всички жители се пада да бъде отведен до Пеещия извор, много загадъчен извор, който се намираще недалеч от Островчето на феите. Представи си, водата му позволява да върнеш и да преживееш отново някой невъзможен или заличен спомен. И мога да ти кажа, че това беше силно лелеяна привилегия. Спомням си го като да беше вчера. Бе дванайсетият ми рожден ден. Когато Сияйна Малорана пхна ръката си в огромната кристална ваза с всички имена на хората от Едефия и изтегли моето име, помислих, че сънувам. Тя ме отведе до вратите на гигантски лабиринт, които спираха достъпа до Пеещия извор и мушна в ръката ми холографски план. Той веднага се отпечата на дланта ми. Лутах се часове наред между живите плетове и каменните стени, изтощен и уплашен, докато намеря изхода. Изходът беше важен не само да се измъкна от

лабиринта, в който някои се изгубваха завинаги, но главно да се добера до извора! Когато най-сетне излязох от този ад, холограмата беше изчезнала. Бях стигнал до целта. Две чудовища с женски глави и лъвски туловища пазеха входа на една пещера. Пред мен се бяха изправили страховитите Лъвотели! Както всички деца в Едефия, бях чувал да се говори за тези създания. За тях се разказваха ужасни истории и легенди, най-вече за да плашат хлапетата... Но на дванайсет аз още им вярвах и помня само, че много се боях. Ноктите им бяха толкова остри, че замахнеха ли, можеха да ме разкъсат! Не знаех какво да правя и се страхувах, че само ако помръдна, ще ги раздразня. Лъвотелите — това го научих по-късно — безмилостно прогонваха всеки, който е решил да стигне до извора неканен. Препоръчано ми беше да преминавам безпрепятствено, защото идването ми тук бе предизвестено и преминаването през лабиринта ми даваше право да вляза в пещерата. Докато стоях вцепенен пред входа ѝ, чудните създания кимнаха с глава и с горните си лапи ми направиха знак да се приближа. Пред мен се разкри великолепно място. Лазуритените стени блестяха и по цялата им повърхност се отразяваше прекрасният прозрачно розов цвят на изворната вода, а въздухът беше прохладен и сладък. Проснах се на земята и останах така, час ли, нощ ли, не знам... Бях загубил всякаква представа за време и пространство. Съзнавах, че съм в сърцевината на огромен скъпоценен камък. Никога оттогава не съм виждал такива чисти и ярки цветове като в онази каверна. Песента на извора ме приспа и когато се пробудих, видях до себе си голяма седефена мида. Мек и ясен глас ме назова по име и ме прикани да изпия съдържанието ѝ. И тогава аз вкусих фантастичната течност на пеещия извор. Напомняше на леко газирана лимонада, бистрите мехурчета се пукаха в устата ми, като че в мен пламваха звезди. Още с първата глътка се върнах в деня на моето зачатие, който бе и ден на раждането ми. Така узнах кой съм...

Окса беше омагьосана от разказа на Абакум.

— Мигновено всичко ми се изясни — продължи Фейният Син. — Било е очевидно! Макар да бях много галено дете, страдах от неизвестността. Нищо не криеха от мен за произхода ми, но голяма част от моята история и самоличност бяха загадка за всички и най-вече за самия мен. Тук, в тази животворна пещера, се пренесох дванайсет години назад във времето и видях моята майка, Всесъщата фея, и моя

баща, пчеларя Тибурс. Те бяха... как да го нарека... толкова лъчисти! И щом бебешките ми очи ги зърнаха, баща ми ме взе в прегръдката си, а майка ми се надвеси над мен. Кестеняви коси обрамчваха ослепително лице, беше необикновена, хубостта ѝ огряваше всичко наоколо с ореола си от светлина. Докосна устните ми и с безкрайна нежност ми вдъхна своя живот и дълбоката си същност. В този миг те се пръснаха и се превърнаха в неизброими, ярко трепкащи звездици. Беше тъй красиво, че от мъката ми не остана и следа. Най-последно намерих мир и покой, защото вече знаех! Преди да си тръгна от това феерично място — тук следва да го кажа — мекият глас отново ми заговори и ми посочи пътя към един водопад, после ми заповяда да протегна ръка през бодната завеса и да взема предмета зад нея. Подчиних се покорно и щом извадих ръката си от водата, видях, че държа пръчица. Гласът ми обясни, че е принадлежала на мама. Всесъщата-Фея-Която-Умря-От-Любов, както оттогава я наричаха Феите.

Абакум замълча, разчувстван от историята на живота си. А Окса беше поразена и трогната.

— Ох! — прошепна тя. — Страхотно! Но толкова е тъжно, че ми се доплака...

Благият поглед на Абакум се рееше в пространството.

— Отдавна не бях говорил за това... Не се натъжавай, милинката ми — добави той. — Кажи си, че съм истинско дете на любовта! Знам, че е трудно да си ме представиш като малък заради брадата, белите ми коси и дълбоките ми бръчки, но това е моята история...

Окса го погледна с нежност и признателност. Със свито от възмущение гърло тя се бореше с напиралците от дъното на душата ѝ сълзи, а Абакум, съпричастен свидетел на нейната вътрешна борба, сякаш за миг се поколеба, после стана от креслото и изрече с ясен глас, доколкото собствените му чувства позволяваха:

— Искаш ли да видиш отблизо как изглежда прословутата пръчица?

— Какво? — подскочи Окса. — Истинската, автентичната, уникалната, онази на Феята, донесената направо от Едефия, за нея ли говориш? — добави тя, възвръщайки присъщата си жар.

— Точно тя! — отговори също ентусиазирано Абакум. — Съвсем същата!

— И ме питаш дали искам да я видя? — извиси глас момиченцето и сложи ръце на кръста. — Не само че искам, а бих дала мило и драго...

Миг по-късно, когато Старият Вълшебник постави пред нея на масичката с нашарени като на зебра крака скъпоценната вещ, Окса изпищя от възторг. Беше дълга четирийсетина сантиметра, изработена от усукано светло дърво. В единия край беше надебелена като бастун и имаше халка от бяло злато, на която се четеше изящно гравирани надпис „Всесъща-Фея-Която-Умря-От-Любов“.

— Не вярвам на очите си! Вълшебна пръчица! Кажи ми, че не сънувам!

— Аз също си помислих, че сънувам, когато я взех в ръцете си — продължи Абакум. — Седмици наред я разглеждах и изучавах. Открих, че е направена от благородното дърво Мажестик и че на върха е инкрустиран вълшебен камък, донесен от най-високите планини. Как ли не я въртях от всички страни, за да разбера действието ѝ! И трябва да ти призная, че търпението ми беше поставено на тежко изпитание. За малко да я счупя, до такава степен моето безсилие изпъна нервите ми. Напразно произнасях хиляди магически думи наслуки и какви ли не заклинания. А един ден получих просветление: изразих се в хармония — с поезия или с песен — и пръчицата ми се подчини.

— Лирична пръчица, така да се каже! — изстреля на един дъх и с пламнали бузи Окса.

— Да! Така осъзнах, че мога да се превъплъщавам, като се гледам в огледало и отправям заклинанието към себе си.

— И по този начин ли се превръщаш в заек? — попита Окса и се изчерви още повече. — Гениално! Сега схващам защо татко казва, че си най-силният от всички нас!

— О, това са способности, които използвам вече много рядко. Но признавам, че съм си служил добре с тях в екстремни ситуации!

— Кога например?

— Най-често, когато бяхме от Съветския съюз и КГБ беше по петите ни. Преобразяването тогава със сигурност ми спаси живота! Спомням си например един военен, който имаше проблеми с телефона точно преди да подаде сигнал за тревога. Кабелът беше прекъснат, защото едно животно с остри зъби се промъкнало незнайно как под бюрото му и го прегризало. Само това ни помогна да се качим на

самолета, с който трябваше да отпътуват на Запад Леомидо с оркестъра и тримата му нелегални спътници, между които и баща ти, скрит в калъфа на едно виолончело.

— Да, разказвал ми е как сте се спасили — каза превъзбудено Окса. — Но не знаех за техническите подробности. Е, добре, може да се каже, че имаш здраво генетическо наследство, Абакум! Надявам се, че не ти се е налагало да си правиш кръвни изследвания, защото щяха да установят, че си истинска загадка за науката!

Лицето на Абакум се разведри и очите му заискриха.

— Ама ти наистина мислиш за всичко! Не, за щастие никога не съм опирал до лекарска помощ и вярвам, че ще е така до края на дните ми. Не смея и да си помисля за последствията...

— Хм... Абакум... Ами това? Какво е това?

Тя посочи с пръст дебелия том, който Абакум беше донесъл заедно с пръчицата. Беше разкошна, подвързана с протрита бледорозова кожа и инкрустирана с метални нишки.

— Ооо — възкликна Стариият Вълшебник, — това е Книгата на сенките. Когато напуснах Пеещия извор, един от Пътеводителите ми подаде парче плат. Беше маминият шал. Щом го поех, на мястото, където се намирах, падна тъмна сянка. Спомням си, че ме побиха тръпки. Бях изумен и недоумявах какво се случва. Тогава забелязах, че на земята в краката ми лежеше книга. Лъвотелът ми обясни, че е Книгата на сенките. Всяка Фея притежавала своя екземпляр с рецепти, заклинания, магии и вълшебства. В ръцете си държах книгата на моята майка, същата, която разглеждаш ти сега. След като тайната на рождението ми бе разкрита, вече можех да я получа. Ето, миличка, сега знаеш всичко...

Окса докосваше със страхопочитание вълшебната книга. Върху дебелия том пожълтяла хартия бяха изписани с цветно мастило, тайнствени рисунки и пророчески стихове. Но повече от самия предмет я вълнуваше тайната на произхода на Абакум. Не всеки ден се случваше да държи в ръцете си книга, принадлежала някога на Фея! Прелиствайки необикновените страници, почувства как дълбоко вълнение, трескаво и сладостно, изпълва душата ѝ.

АДСКА АЛАРМА

— Не е ли време да преминем към практическите въпроси? — попита Абакум десетина минути по-късно. — Подредих специално за теб стая гора. Искаш ли да я видиш?

— Разбира се!

Изкачиха металната стълба, която водеше на горния етаж, и Абакум отвори една плъзгаща врата.

— Ии-хааа! — възкликна Окса. — Гениално! Наистина прилича на гора!

Всъщност две от стените бяха с големи прозорци, а стаята гледаше към дъбрава, която сякаш я заобикаляше и оставяше усещането, че се влиза направо в гъсталака ѝ. По външната стена пълзяха диви лози, падаха по стъклата и я правеха още по-необикновена и по-красива.

— Прав си, това е истинска стая гора! — съгласи се Окса.

— В Едефия Горските хора обикновено обитаваха горите около Зеления плащ — уточни Абакум. — По-точно, те живееха в просторни къщи, които бяха иззидани в дърветата. Да беше видяла Листополис, нашата столица, миличка! Сигурен съм, че щеше да я харесаш... Тя беше построена върху широките клони в гори от Колоси и Плуващ корен — вид банян^[1] с въздушни корени. Беше град с над петстотин къщи, свързани помежду си с въздушни мостове и гигантски тиролски тролеи^[2]. Неопитните се придвижваха от едно дърво на друго със слънчеви телекабини.

— Виж ти, ултрамодерно! — отбеляза Окса.

— Ами да! — усмихна се Абакум. — Много отдавна бяхме излезли от Средновековието!

— О, не това исках да кажа! — оправда се позасрамената Окса. — Знам, че сте били наясно с технологиите.

— Така е. Но бих я нарекъл екотехнология, тъй като съумяхме да се развием в това отношение, да живеем в единение с околната среда и да опазим природата. Впрочем и тя щедро ни се отплащаше. Жалко, че Отвъншниците не успяха да направят същото...

— А къщите на Зеления плащ? Ти казваше, че приличали на твоята?

— Да, напълно. Бяха вдигнати от дърво, стъкло и метал. Формите им следваха клоните, върху които бяха изградени, вграждаха се в тях. От няколко години Отвъншниците възприеха правила за строителство, които Горските хора прилагаха повече от хилядолетие в Едефия. Като че едва сега започват да разбират колко важни са ергономията и екодизайнът! Но по-добре късно, отколкото никога, нали?

Момичето замислено кимна.

— Хайде, миличка моя, оставям те да подредиш вещите си... После ела при мен — предложи Абакум.

Няколко минути по-късно Окса слезе. Горда с новите си умения, тя пристигна в големия салон на първия етаж по стената. Излегнал се върху опънат между две колони хамак, Абакум бе заобиколен от създания, част от които Окса вече познаваше.

— Добре дошла, Млада Сияйна! — извикаха в хор те.

Тя се засмя и им благодари за посрещането, след като направи безупречен пирует.

— Виждам, че Драгомира не си е губила времето! — отбеляза широко усмихнат Абакум. — Браво, Окса! Великолепно! И как само се приземи! Веднага се усеща влиянието на кунгфу, имаш стил, няма спор... Сядай, ще те представя.

Окса потъна в меко кресло с крушовидна форма и сложи лакти на коленете си.

— При мен няма да срещнеш Фолденготи. Както знаеш, те принадлежат на семейството на Сияйните — уточни Абакум. — За сметка на това имам няколко десетки създания, някои от които вероятно си срещала: Моделина, Геторикс, Глупи, Алармон, Ясновидия...

— А имаш ли Горанови? — попита тя, обхождайки с поглед тварите, които вторачено я наблюдаваха. — Ще умра от смях!

— Да, една-единствена, но успях от нея да развържа още няколко. Досещаш се, че видът им е от най-сложните... Още са бебета и макар да не мога да произвеждам Граноксомети или идентификационни пръстени, те са ми много полезни. В случай че се появи нова Сияйна, например...

Девојката се усмихна и погледна вълшебника с безкрайна обич в очите. Чувстваше го толкова близък! Повече отпреди.

— Да! Благодаря за Граноксомета!

— Често ли го използваш? — запита невинно Абакум.

— Амиии... рядко... — запъна се тя.

— И никога пред хора, надявам се! — допълни той и сериозно я погледна.

Правеше се на строг, но очите му издаваха, че смущението ѝ го забавлява.

— Никога! — викна Окса с престолено възмущение.

— Толкова по-добре! — отвърна закачливо Абакум. — Всички знаем, че ти си изключително разумно момиче...

— *Marvellous! Wunderbar!* — обади се едно нишкообразно създание и така я избави от затруднението.

— Ох! Колко си смешно! — възкликна тя.

— Искате да кажете, че съм *ridiculous? Grottesca? Löjlig?* Бухуху...

Внезапно Моделина горко заплака, а дългнестото ѝ, надупчено като швейцарско сирене, тяло се издуваше и свиваше до невероятни размери. Окса ококори очи.

— Не се тревожи — успокои я Абакум. — Както забелязваш, Моделинките говорят всякакви езици, но най-вече имат изострено чувство за трагедия. Повечето създания, които ни последваха в изгнаничеството, станаха по-чувствителни, отколкото бяха в Едефия. Дали от климата на Отвън, дали от дългото ни пребиваване в Русия, кой знае... Но често ще си свидетел на свръхдраматични сцени...

— ... или комични — вметна Геторикс. — Защото поне ние успяхме да запазим чувството си за хумор, а не както някои!

И затанцува около разплаканата Моделина, която изведнъж се разцепи на ленти, погна подигравчията и го удари като с метла по гърба.

— Камшик! Това заслужаваш, *very bad* такъв! — извика Моделина и от устата ѝ се разхвърчаха пръски.

Геторикс се скри зад момичето и развилнялата се Моделина веднага спря.

— Нали ви казах! Няма никакво чувство за хумор! — заяви гръмогласно присмехулникът.

Окса не се сдържа, гушна го и признателният Геторикс положи глава на рамото ѝ.

— Гъделичкаш ме — настръхна тя.

— То е *because of* проклетото му косище — обади се полиглотката Моделина, която беше възвърнала първоначалната си форма. — *Achtung*, внимавайте, Млада Сияйна, *capela* му е кирлива!

— Това комедия ли е? — обади се провлачено и с няколко секунди закъснение Глупи. — Младата Сияйна е космата ли? А вие намирате ли това смешно?

— Ние не обичаме мръсотия, не обичаме студ — добавиха в хор Ясновидците с типично тяхното си чувство за уместност.

— Ама, Абакум — каза Окса и остави на земята Геторикс, хълцайки от смях, — и твоите създания ли са необикновени като тези на Драгомира и Леомидо? Още не бях виждала Моделина на живо, страхотна е!

— Това е изключително интересно и полезно за Горските хора създание. Ти току-що доби малка представа, но да знаеш, че тя може да се превръща във всякакъв полезен предмет — стълба, стол, въже... Тялото ѝ е направено от здрава материя, която се поддава на моделиране като пластилина или каучука. Практично, нали?

— Що ли не съм изненадана! А Геторикс какво умее? Освен да се прави на клоун и да досажда на другите, имам предвид...

— Нали виждаш разкошната му коса? Тя е неговата гордост. Е, използваме я заедно с други съставки да произвеждаме Капациторите Екселсиор за ускоряване на мисленето. А що се отнася до Глупи, от гребена му добиваме лекарство против стрес...

— А, да! Видях това у Леомидо! Драгомира разтри листата на нейната Горанова, когато изпадна в криза. Нещо, което се случва средно по петдесет и два пъти на ден...

— Много си наблюдателна! — отбеляза Абакум и се засмя.

— Но от неговия гребен се произвеждат Граноксът Мемохаос, чиито последствия те оставям да си представиш сама, както и гранулите, с които храниш всяка сутрин своята Сукла-пукла. А как е тя, впрочем?

Вместо отговор Окса се усмихна, запретна ръкава си и показва живата гривна, която кротко си похъркваше. Когато Абакум погали спящата Сукличка по главичката, тя захърка още по-шумно.

— Много е добре! Само дето един ден в колежа ми погоди страхотен номер. Но вината си беше изцяло моя, бях забравила да я нахраня... Да знаеш каква пукотевица настана! — обясни тя и се заля от смях. — Взривоопасен опит! Оттогава си нося всички уреди на идеалната бъдеща Сияйна — Граноксомета, противопукотевичната кутия, Капациторите ми Вендуза... — допълни тя и потупа праметнатата си през рамо платнена чантичка. — Вече винаги е с мен, дори в часовете по физическо. Толкова се страхувам някой да не се стовари отгоре й...

— Правилно е да проявяваш бдителност, особено като имаш предвид, че Ортън е наблизо — отбеляза сериозно Абакум. — Пригответил съм ти нещо, което ще ти вдъхне повече спокойствие и сигурност. Алармон, приближи се, ако обичаш!

Едно създание, което не надминаваше седем сантиметра, скорострелно долетя при него. Виолетовото му тяло с леко конична форма беше закръглено в долната си половина и напомняше на играчка неваляшка. То смехотворно завършваше с невероятна глава, а на лицето му се открояваха огромни очи, които се въртяха в орбитите на триста и шейсет градуса и му придаваха израз на постоянно изумление. От двете страни на дебеланчото сякаш за равновесие висяха дълги ръце.

— Господарю? Задача ли?

— Да, има важна задача за теб — каза Абакум. — Отсега нататък ще си в услуга на тази млада дама. Окса, запознай се с твоя личен Алармон!

Окса огледа с любопитство създанието, което се беше настанило на коленете й и упорито я съзерцаваше. Алармон поздрави, поклащайки тялото си отпред назад, после се закрепил на едно място благодарение на така наречените ръце. Абакум продължи с представянето на живинките:

— Алармоните са вид надеждни и мощни аларми, които се приспособяват към всякакви обстоятелства и нужди. Можеш да им повериш каквато и да е разузнавателна мисия и сама да си избереш вида на сирената. Съветвам те да му поръчаш да ти пази чантата. Ако на някого му хрумне да надникне вътре било от любопитство, било от злонамереност, той ще те предупреди или сам ще предотврати посегателството. Дали ще пусне пронизителен вой и ще спуска тъпанчетата на този някой, или яко ще одраска нахалните му ръце, решаващ ти!

— Ела, мъничък Алармон — повика го Окса, — ела при мен...

Дребното виолетово животинче дохвърча, кацна върху протегнатата длан на момичето и отново се заклатушка като часовниково махало.

— Млада Господарке, очаквам нарежданията ви!

Абакум подкани Окса, като й смигна.

— Тогава ме чуй добре — продължи тя и пъкна създанието в чантата си. — Ще си пазач на чантата ми, ще крещиш много, ама много силно, ако някой, освен мен и Абакум се опита да я отвори. Хайде да пробваме! Аз ще играя ролята на крадеца...

Абакум предварително си запуши ушите. Щом Окса отвори закопчалката, отекна оглушителна, достойна за пожарната, сирена. Тя захвърли торбичката си и като стария вълшебник вдигна ръце към ушите си. По всичко изглежда, опитът потвърди пред Абакум необходимостта от предпазна мярка... Няколко секунди по-късно ужасната сирена спря и Алармон се появи върху чантата с питащи очи.

— Млада Господарке, доволна ли сте?

Забучила пръсти в заглъхналите си уши, Окса се заливаше от смях и се опитваше да смекчи последствията от удара на звуковата вълна.

— Не може ли малко по-леко? Иначе ще съберем целия град!

— Ох, тези Алармони, де са чували те за дискретност... — измърмори Моделина, свита на кълбо в единия ъгъл на помещението. — *Villano!*

— Ясно, ясно, разбрах задачата, Млада Господарке! — обеща Алармон и отново потъна в чантата.

— Е, свършихме една добра работа! — каза Абакум. — Ако желаеш, да минем сега към сериозните неща! Ела с мен...

[1] Банян — бенгалски фикус, символ на мъдрост и дълголетие у индийците. — Б.пр. ↑

[2] Система от единични или двойни въжета, вързани на две високи точки над реки или малки каньони, която позволява да се преодоляват недостъпни терени. — Б.пр. ↑

ЗАГАДЪЧНИЯТ СИЛОЗ

Абакум отведе Окса на първия етаж и всички създания покорно се занизаха след тях. В дъното на коридора блиндирана врата водеше към закрито мостче, което свързваше къщата със загадъчния силоз. Също както бариерата, ключалката подаде още щом Абакум плъзна в нея удивителния зелен бръмбар. Те преминаха през ръкава и стигнаха до постройката, преустроена в огромна оранжерия с полупрозрачен купол. През него се разливаше млечна светлина. Миниатюрни позлатени врабчета посрещнаха с оглушително чирикание господаря на имението и гостенката му.

— Здравейте, Птичкини! — поздрави ги Абакум.

— Ей! Баба има същите обици! — изненада се Окса и присви очи да ги види по-ясно.

— А те не са ли с *истински* птички! — подхвърли хитро възрастният мъж.

— Хайде, хайде, Абакум, да не искаш да ти повярвам!

— Вгледай се по-отблизо следващия път, когато баба ти си ги сложи — посъветва я той.

— Вие направо сте невероятни! — капитулира Окса. — Аааййй! Ама какво е това? — ахна тя и се вкопчи в ръката му.

Огромен рояк насекоми се люшна в ритмичен полет и също като скорците, рязко сменяше посоката си. Окса пребледня, сърцето ѝ се сви от ужас. Напомни ѝ нещо, което искаше да забрави завинаги и най-вече никога да не го преживява отново! Образът на Прилепа Мъртвешка глава бе още жив и болезнен. Абакум веднага усети, че момичето изпада в паника.

— Не е това, което си мислиш — каза той и сложи ръката си на рамото ѝ, за да я успокои. — Погледни по-внимателно!

Роякът беше прекрасен. Само дето Окса ненавиждаше насекоми. Особено тъпия им навик да си правят шегички, като връхлитат право насреща ѝ и вземат остър завой надясно или наляво в последния миг,

за да я разтреперват при всеки набег... Абакум разбра какво причинява на младата му гостенка този своеобразен балет и подсвирна остро с пръсти. Роякът се полепи на стената на силоза и изписа живо поздравление:

ДОБРЕ ДОШЛА, МЛАДА СИЯЙНА!

— О, Абакум! Какво означава това?

— Това означава, че моите Невидимуси ти казват добре дошла, не виждаш ли? — отвърна Вълшебникът с широка усмивка.

— Твоите *какво*?

— Моите Невидимуси. Те не са насекоми, както може да ти се е сторило на пръв поглед, а миниатюрни летящи попови лъжички и са идеални малки крилати хамелеончета, които приемат всякакви цветове. Гледай!

На стената не бе останала и следа от рояка. Но в последвалата секунда на мястото на надписа се изрисува нова картина: лицето на Окса с ореол от фойерверки! Девојката се засмя:

— Страхотно! Чудно!

— Да знаеш, че художественото творчество не е основната им функция — уточни Абакум. — Те преди всичко правят невидими Сияйните благодарение на мимикрията си.

— Мога ли да опитам? — веднага се запали Окса.

— Да, но когато му дойде времето... — отговори кратко Абакум.

— Тук е истинска тропическа гора! — продължи да оглежда наоколо тя.

В силоза буйно растяха десетки насаждения. Щом първоначалното неприятно чувство на задух отмина, Окса свикна с влажността и попадна в омаята на невероятното място. Повечето от тях бяха подредени по стълбата покрай стената на силоза. Винаги бе подозирала, че Абакум съхранява много тайни тук. Но със собствените си очи видя как фантастични растения бърбеха помежду си като възрастни дами на чай и това накара най-опитната Млада Сияйна да зяпне от изумление! Някои от тях бяха поставени направо на земята, други върху дълги дървени рафтове или пък висяха по парапета на стълбището. На огромна лавица разпозна няколко от вида Горанови.

Навярно още бяха бебета... Когато се доближи, най-дебелата — без съмнение майката — отчаяно затрепери.

— Кой е там? Но това е чужденка! Ще ни зарази! С бактерии! С вируси! Защо Алармоните се помайват? Проникнала е чужденка! Тревога! ТРЕВОГА!

Абакум отиде при нея, погали листата ѝ и ѝ прошепна няколко думи, които Окса едва долови. Настана всеобщо оживление, отвсякъде се чуваше шумолене на листа и засилващо се шушукане. Мълвата бързо се разнесе и след миг се надигна врява. Растенията се навеждаха едно към друго, сякаш си предаваха новина, докато най-голямото, което властваше в огромна саксия по средата на помещението, не нададе дрезгав вик:

— Това е Младата Сияйна! Това е ДЪЛГООЧАКВАНАТА!

Олелията спря внезапно, а няколко секунди по-късно отново избухна с пълна сила. Растенията запляскаха с листа като с чинели.

— Ръкопляскат ти — каза тихо Абакум на ухото ѝ.

Окса се изчерви, защото никак не беше свикнала да я аплодират растения, и ги поздрави с признателност.

— Това, дебелилото, е направо смайващо! Какво е то?

Преди да отговори, Абакум отново свирна с пръсти, накара ги да млъкнат и шумът тутакси се превърна в шепот.

— А, виждам, че моята Метличинка ти направи впечатление. Тя никога не остава незабелязана! А още не е пораснала. След няколко месеца ще стигне пет метра.

— Изглежда тя командва останалите, а? Човек би си помислил, че е растение шериф — каза Окса и заоглежда Метличинка с любопитство.

— Имаш известно право! Първо, Метличинка регулира атмосферата в стъклената галерия и според нуждите абсорбира или изпуска водна пара или въглерод. Но това не е единствената ѝ функция... Може би си забелязала, че всяко създание е с характер. Е, същото е и с растенията, само че са неподвижни и затворени в това пространство. И те притежават дарби, но за съжаление не могат да се движат. Трудно ще се справят в случай на конфликт. Тогава Метличинка поема ролята на посредник и успокоява разгорещените духове. Видя ли как взе нещата в свои ръце преди малко?

— Веднага се забелязва, че е много влиятелна! А това, крехкото, какво е? — попита момичето и застана пред едно растение с тънки и дълги стъбълца, по чиито върхове цъфтяха нежни бледолилави цветове.

— Това е Лавърът. Плодникът на цветовете му се покрива с нещо като златен пращец, от който се прави ослепяващият Гранокс.

Лавърът наведе клонче и ласкаво погали с върха на венчелистчетата си ръката на Окса. Тя подскочи и отстъпи крачка назад, но щом забеляза поощрителната усмивка на Абакум, се остави да я погали. Лавърът затанцува и заскимтя от удоволствие. По-нататък друго кичесто увивно растение се опитваше да привлече вниманието ѝ, размахвайки листата си на всички посоки. Когато Окса се приближи, то изрази възторга си с кратки остри писъци и обгърна дланта ѝ, желанието си да я задържи по-близо до себе си.

— Това е Пулсатила — представи я Абакум. — Както виждаш, тя има жизнен характер! Открих полезните ѝ свойства по време на Хаоса в Едефия, след като изследвах ужасните Гранокси, които Фелоните използваша като оръжие...

— Черният глобус ли?

— Да, по-специално Остъклителят, който превръща крайниците в стъкло, но ти вече стана свидетел как раниха клетата Леомидова Лещарка. От Пулсатила пък се прави противоотрова и се неутрализира действието на Остъклителя. Точно с нея Драгомира излекува крака ѝ.

Пулсатила държеше все така дланта ѝ и явно нямаше намерение скоро да я пуска.

— И друго: много е любвеобилна. Но това ти сама разбра... Пулсатила, хайде сега ми върни Окса. Искам да ѝ покажа нещо.

— Пусни Младата Сияйна, маруля такава! — обади се Геторикс и задърпа клона, който се увиваше около ръката на девойката.

— Не съм ти маруля, Косматко! — възнегодува Пулсатила. — Аз съм много полезно и благородно растение, Господарят го каза. За да цъфтя, имам нужда от любов! Знае ли някой какво означава това? Любов!

Абакум се наведе към Окса и тя подшушна няколко думи на ухото му.

— Разбира се, че можеш! — кимна той.

Тогава момичето се наведе към Пулсатила и целуна леко най-големия лист. Растението веднага я освободи и въздъхна доволно. Всичките му съседи се развълнуваха, а Абакум използва затрогващия миг да отведе Окса в малкия мецанин на силоза. На платформата беше обзаведена работилница, също като тази на Драгомира с отрупано с инструменти работно място и огромни шкафове с чекмеджета. Той я покани да седне на един шезлонг и се настани до нея в люлеещ се стол.

— Ама може ли така! — възкликна Окса и сивите ѝ очи се ококориха. — Растение да изпитва и изразява чувства, направо ще полудея! Всичко ли е така в Едефия?

— Да — отговори Абакум. — Ние се вслушваме в природата, с уважение се отнасяме към живота във всичките му форми и от това станяхме по-човечни един към друг. С течение на времето различията се стопиха, започнахме да се разбираме прекрасно помежду си. В Едефия растенията общуват с хората, защото те ги изслушват. Отвън единици са способни да отворят достатъчно умовете и сърцата си и да улавят посланията на природата. Владимир, съпругът на Драгомира, беше такъв, а също и дядо Мечков, сибирският шаман, който ни приюти. Знаеш ли, уважението и вслушването е — или по-точно беше — основен принцип в родината ни. И нуждата, а не желанията и алчността, както често се случва Отвън... В Едефия например работата служи единствено да задоволява потребностите ни, а не да се гонят печалби и превъзходство. Не съществуваше социална стълбица, хлебарят беше равен на архитекта, водопроводчикът не беше по-различен от сановника в Помпиняк. Всеки правеше каквото умее, при това за общото благо. Живеехме си в балансираната и благотворна за народа система, докато Малорана не реши да ни покаже, че обществото може да се организира по друг начин. Тя допусна груба грешка в преценката си, като пожела да ни запознае с Отвън. Толкова добре вървяха нещата преди... Колко жалко... Какъв хаос... Кой знае какво е там сега...

— Ти какво правеше преди бягството? — попита развълнувано от разказа му момичето. — Билкар си бил, нали?

— Да, бях Главен Граноксолог на Едефия и официален билкар-аптекарь на семейството на Сияйната. Още от най-ранно детство проявих интерес към растенията, те винаги са били моя слабост. Наблюдавах ги с часове, легнал по корем на горските поляни, на

хълмовете или на полето. Бях на около седем години, когато започнах да измислям оригинални смески и да изработвам прости лекарства. По същото време любовна мъка ме принуди да изобретя първия Гранокс, представи си!

— Разкажи ми, Абакум! — помоли го Окса.

— Тогава бях влюбен в едно момиче, а то не откъсваше очи от друго момче, което, разбира се, аз ненавиждах. И за да си отмъстя, сътворих Смехотворния Гранокс Пиш-Пиш. Най-доброто нещо за отстраняване на съперници, мислех си аз тогава!

— Ти ли я изобрети? На седем години? Но как го направи?

— С наблюдение, Окса, с наблюдение. Често това е най-ефикасният метод да разбереш и да научиш нещо. Забелязах, че овцете стават особено радостни, след като се напасат с определена трева в ливадите. Подскачаха, като че се смееха истерично, и после, как да кажа, пикочният им мехур не издържаше. Така ми хрумна да опитам и се получи! Простичко!

— Да бе, да, „простичко“! — каза Окса и се изправи в шезлонга.

— Във всеки случай доста ми харесва това изобретение. А момиченцето? То влюби ли се в теб после?

Абакум се засмя.

— Никак даже. Притече се на помощ на подмокрения ми съперник и изобщо не ми обърна внимание! Всъщност огорчението поне ми помогна да се убедя, че съм роден за Граноксологията.

— А какво мислеха родителите ти за това? — запита Окса.

— В началото бяха малко изненадани, смятаха, че ще поема техния път в областта на дизайна. Но страстта ми към растенията беше много силна и те ме оставиха да се занимавам с тях на воля. Когато станах на осем години, започнах да уча при Мирандол, най-добрия майстор в Граноксологията навремето. Той беше възрастен човек на повече от сто и петдесет години. Беше последовател на Хилдегард фон Бинген, на чието име кръстиха Лечебницата на Едефия — това е болница, както се досещаш. Хилдегард е била изключителна Отвъншна. Сияйна Анамира открила съществуването ѝ през XII век по време на облитанията си. Хилдегард фон Бинген е била мистична поетеса, но е известна и с необикновения си талант на лекар. Знаела е тайните на растенията. Анамира доста често е облитала над Европа в онази епоха и наблюденията ѝ вдъхновили много от Граноксолозите,

между които и моят добър Мирандол, от когото научих толкова много неща. Осем години по-късно започнах службата си при Сияйна Малорана.

— Значи си бил преждевременно развит! — възкликна Окса.

— Ти също си царица на своето поприще! — подчерта Абакум.

Той стана и тръгна към един от шкафовете с многобройни миниатюрни чекмедженца. Отвори десетина, извади оттам нещо, което приличаше на хапчета, и ги подреди в разрязана по дължина тръбичка. Те бяха най-различни и многоцветни — кръгли, плоски, продълговати, всякакви.

— Ела тук, сега ще започнем практически упражнения. Извади си Граноксомета!

ИНТЕНЗИВЕН КУРС ПО ГРАНОКСОЛОГИЯ

Близо два часа Окса повтаряше добросъвестно формулите и имената на Граноксите, както учеше стихотворение наизуст. Двамата толкова се увлякоха, че не забелязаха как Метличинка се бе изправила на корените си и предава подробно видяното на останалите растения в оранжерията.

— Е, добре! — каза Абакум. — Ти си страхотно добра ученичка! Усвояваш бързо, пиша ти шестица.

— Йее, много съм доволна! — извика Окса и изпъна високо нагоре ръце. — Мисля, че Граноксологията стана любимият ми предмет! Благодаря ти, Абакум!

И се хвърли на врата на възрастния човек. Той я прегърна нежно, трогнат от спонтанността и обичта на младата си ученичка.

— Хмм... Абакум... Чудех се нещо...

— Да, слушам те!

— Преди малко ми говореше за взаимното уважение между растенията и Отвътрешниците, та се чудя как използваше листата, корените или соковете им. Сигурно ги е боляло, нали? Това не противоречи ли на убежденията ти?

Абакум погледна със сивите си очи право в очите на Окса и отговори:

— Много си наблюдателна, мила моя... Забележката ти е основателна. Аз, от своя страна, винаги съм се старал да дам на растенията и създанията под моя покрив уважението и прекрасното отношение, на които се радвах в Едефия. Знам, че Драгомира и Леомидо са също така добри като мен. А що се отнася до използването на листата им, просто ги отрязвам и, повярвай ми, ако е направено внимателно, растенията страдат толкова, колкото ти, когато фризьорът подстригва косата ти. С корените е същото и може да се сравни с рязането на ноктите. И с гребена на Глупи е така. Въпреки че расте бавно...

— Като мозъка му! — прекъсна го Окса и се разсмя.

— Да, като мозъка му — прихна на свой ред Абакум. — Гребенът му трябва да се изрязва редовно. По-сложно е да се добива сок, особено Горановият, който е изключително ценен. В продължение на десетилетия Отвътрешниците правели миниатюрни разрези в стъблата им, за да го събират, а представяш ли си колко мъчително е било за тях. Навярно заради това са стресирани генетично... Докато един умен ботаник изнамери нов метод и оттогава ги изстискваме.

— Какво! — възмути се тя. — Изстискват Горанови ли? Това ли каза?

— Да, това! Процедурата е сложна, защото с тях никога и нищо не е просто. Но на практика принципът е такъв.

— Ще полудея! Да изстискват Горанови...

След обясненията Абакум стана и затвори чекмедженцата, от които бе извадил Граноксите. Отвори друг шкаф и взе оттам една кръгла кутия.

— Ти спомена преди малко, че имаш в себе си Капацитори — каза той.

Окса кимна и със съгласието на Алармон, винаги готов да пусне сирената, извади стара метална кутия за пури, в която бе подредила Капациторите на Драгомира.

— Дръж, давам ти Ковчежето — каза Абакум. — Направих го специално за теб със същите материали като на Граноксомета ти. И след като доста поизцедих Горанова... — допълни, смигвайки, той. — Тук ще сложиш запаса си от Драгомирините Вендузи.

Ковчежето беше изключително красив предмет от морска пяна, с диаметър около осем сантиметра. Окса го пое с мълчалива благодарност и погали с върха на пръстите си гладката матова повърхност. После натисна миниатюрната закопчалка от розово злато с формата на преплетени букви „О“ и „П“ и то се отвори. Разкриха се десетина микроскопични отделения. Абакум порови в чекмеджетата на друг шкаф и напълни кутийката ѝ с различни по форма и цвят желатинови капсули. Следващия час посветиха на истински урок по Капацитори, през който Окса се постара да обобщи новите си познания.

— А каква е онази мебел там? — попита тя и посочи с пръст един доста по-малък шкаф, закачен на стената на около два метра от

пода.

Изразението на Абакум стана много загадъчно. Нещо, което, разбира се, не убегна от вниманието ѝ и удвои любопитството ѝ.

— О, кажи ми, Абакум, моля те! — умоляваше го тя със склучени ръце. — Моля те!

— Крайна, както винаги, с теб винаги е или всичко, или нищо — въздъхна Вълшебникът и поглади брадата си. — Знам си аз! — добави той и се усмихна. — Разбираемо е любопитството ти... В шкафчето, но те предупреждавам, че е блиндирано, има билки. Те в никакъв случай не бива да попадат в случайни ръце.

— Имаш предвид, че са опасни ли? Отровни ли са?

— Не, не точно. В естественото си състояние почти всички са безобидни. Но могат да станат страшни в зависимост от съединенията и дозировките. То важи и за много неща, които се срещат в природата — лекарствата и смъртоносните отрови често имат един и същи произход. В моето чекмедженце има буника и монашеска качулка, които притежават свойства от лечебна наркоза до, бих ги нарекъл, по-агресивни лекарства. Разбира се, имам беладона и мандрагора, които ми служат за различни Капацитори. Смъртоносно приспивателно, за чиято употреба лесно можеш да се досетиш, още татул и овчарски червен напръстник, две потенциално силно отровни растения. Разполагам и с други, чиито имена ще ми позволиш, мила моя, засега да запазя в тайна.

— Леле! — провикна се Окса, а после потъна в размисъл. — Кажи ми, Абакум... Правил ли си вече отрови?

— Ах, Окса, Окса... — отвърна Абакум, потупвайки ръба на работния плот. — С твое позволение, ще се позова на професионалната тайна и няма да отговоря.

— Колко жалко... — въздъхна момичето. — Но съм сигурна, че си правил! Във всеки случай знам, че можеш да правиш Черни глобуси!

На всички останали въпроси Абакум кимаше с непроницаема лека усмивка, което Окса прие като край на главата „токсични растения и отрови“.

— Ей, Абакум! — смени диаметрално темата на разговора тя. — Виж! Още не съм ти показала! Мога нещо невероятно! И отгоре на това без Капацитор!

Покатери се на парапета и седна на външния му ръб. Беше на четири метра от пода. Майка Горанова изписка:

— Тревога! Младата Сияйна ще се разбие в мен! Ще умра!

Окса се изправи, примига и протегна десния си крак в празното пространство с приборани до тялото ръце. После пристъпи с левия и бавно започна да се спуска надолу, за да не плаши Горанова, която беше прибрала листата си до стъблото. Облакът на перилата, Абакум ръкопляскаше оглушително заедно с Геторикс и с превърналата се в кастанети Моделина. Въодушевена от възгласите, Окса полетя към тавана на силоза с голяма скорост. Стрелна се светкавично и само за един миг стигна до стъкления купол. Но... не прецени силата си. А трябваше да го направи, защото главата ѝ се удари яко в прозрачния таван. Зави ѝ се свят, пред очите ѝ притъмня, ушите ѝ заглъхнаха и почувства как я поглъща бездънна черна дупка.

ПРОНИЗАНО СЪРЦЕ

Когато дойде на себе си, легеше на леглото в стаята гора. Абакум седеше в шезлонг срещу прозореца, а Глупи се беше сгушил на коленете му. Когато видя, че Окса се събужда, Вълшебникът сложи на земята създаването, което невъзмутимо заоглежда дърветата, и отиде да приседне до нея.

— Как се чувстваш, момичето ми?

— Срамувам се... — отвърна тя, загледана в тавана.

— Недей! Всички се учим и от грешките си. Ти се поддаде на въодушевляването си, това е нормално, когато си на тринайсет... Просто трябва да съгласуваш импулсивността с евентуалните рискове. Но то, да си знаеш, че не става за един ден. Направи си извод от днешното неблагоприятно положение и запомни, че преди вертиполет трябва да провериш дали над теб има таван...

— Аха. Ти ли дойде да ме... вдигнеш? — любопитства Окса и се изчерви.

— Не, Окса, Жабокрилците. Те излетяха на помощ и те върнаха на земята. Аз не мога да вертиполирам.

— Какво? Не можеш ли? А умееш да правиш толкова много неща!

Тя се изненада от новината и се изправи на лакът.

— Не! Аз съм Горски човек, а Горските хора не вертиполират, свързани са със земята в буквалния и в преносния смисъл на думата. Ама не бери грижа, те могат друго. Като например...

И Абакум протегна ръка над Окса. Тя озадачено го погледна и си каза, че в това няма нищо удивително, но веднага промени мнението си, защото ръката на Абакум се удължи първоначално с няколко сантиметра, после стигна чак до дръжката на вратата в другия край на стаята. Беше невероятно! Окса зяпна и подсвирна възхитена.

— Е? Какво ще кажеш? — попита Абакум и скъси ръката си до нормалната дължина.

— Какво да кажа? Вече съм те виждала, когато баба показваше през Мемопроектора бягството ви от Стъклената колона. Ти прекрачи балкона, а ръцете ти стигнаха до земята, беше направо страхотно! Но на живо е още по-впечатляващо! Потресена съм, това ще кажа...

И тя заби лице във възглавницата, удивена и изтощена.

Окса лежеше в кревата срещу дърветата, които лекичко се поклащаха от полъха на вятреца. Тя потърка очи, пое дълбоко въздух, сложи ръце до тялото си и се отпусна. Докато размишляваше за случилото се в този изумителен ден, стори ѝ се, че някой тихо почука на вратата на стаята ѝ.

— Да? — глухо каза тя и се изправи.

Вратата се плъзна и Окса ахна, когато на прага ѝ се появи Тугдуал Кнут.

— Здравсти... Мога ли да вляза?

— Да, разбира се! — отговори озадачена тя.

Тугдуал разгъна стола, в който Абакум седеше малко по-рано, и се настани насреща ѝ. Изглеждаше много по-спокоен отпреди. Беше подстригал косите си, очите му не бяха гримирани, от което лицето и ясният му поглед бяха станали по-светли. Беше почти неузнаваем. С изключение на неизменните джинси и черни дрехи, но пък бе свалил многобройните си верижки и кръстчета от врата. Само два пиърсинга на ухото и на лявата ноздра бяха останали след промяната. Окса разглеждаше момчето, завладяна от северната му красота и заинтригувана от дълбоката му тъга, която излъчваше и която дори не се стараеше да прикрива. Няколко седмици по-рано той ѝ беше признал колко дълбоко съжaliaва, че хората не виждат отвъд външния му вид. И днес, точно в този момент, разбра какво е искал да каже. Но мисълта, че го вижда в естествения му вид, без грим и без маска, по някаква причина силно я разтревожи. По-проницателна ли бе от другите? Не така заслепена от собствените си терзания? Или просто Тугдуал бе решил да разкрие пред нея истинската си същност?

— Не знаех, че си тук — каза му Окса и се изчерви.

— Възстановявам се... — отвърна кратко той.

— Във всеки случай добре изглеждаш.

За своя най-голяма изненада усети, че се радва да бъде отново насаме с това странно и смуцаващо момче. Че много, много се радва...

— По-добре ли се... чувстваш? — запита го тя и зле скри вълнението си.

— По-добре ли? Да, може и така да се каже... — отговори Тугдуал и се протегна. — А ти? Как си?

— Аз ли? Току-що идиотски се пребих в тавана на силоза. Излетях като ракета и бам! Иначе имам чувството, че от няколко седмици живея в пълна лудница. Сякаш съм попаднала в някакъв филм!

— Не се учудвам... — каза момчето. — Трябва да си много издръжлив, за да не ти гръмнат бушоните. Аз не бях достатъчно. Но в сравнение с твоите проблеми, моите бяха дреболии.

— Защо смяташ така?

— Защото си *Дългоочакваната*! Ти си най-силна измежду всички нас и си тази, която ще ни спаси.

— Не, едва ли...

— Но то си е ясно! — настоя Тугдуал, без да сваля очи от нея. — Виж! На Спасените им пари под краката, откакто научиха, че носиш Следата! Всички се надпреварват да се грижат за теб.

— Не разбрах много какво ми каза... Никого няма да спасявам!

— Да, Малка Сияйна, всичко, което ти казах последния път, беше истина, повярвай ми. Доста мислих за това: изглежда не си даваш сметка, но ти си нашето спасение, защото си последният ключ. Липсващият. А последният ключ е върховната власт! Ортън/Макгроу го е разбрал. Подготвил се е да посее всеобщ хаос и съм убеден, че на този свят немалко хора ще се присъединят към неговата кауза. Да не говорим за армията, за която спомена... Чуй ме, знам какво говоря! И се пази! Не искам да ти причинят зло...

Окса потръпна. Тугдуал говореше доста хладнокръвно, без вътрешен плам, какъвто бе доловила в предишните им разговори. Дори прочете безпокойство в погледа му.

— Ти... добре ли си, Тугдуал?

— Имаш предвид острата ми параноидна психоза и хроничната ми болезненост ли? — отвърна с насмешка той. — Е, вярваш или не, определено съм по-добре. Създадох малко главоболия на Абакум, но единствен той ме разбира. Откровено казано, този тип е страхотен...

Когато Абакум повика Окса и Тугдуал за вечеря, в обширната стая на долния етаж цареше необикновено оживление: Геторикс играеше на минифутбол с Моделина! Беше се оформила малобройна група запаянковци — Глупи, шест Жабокрилци, две Ясновидии и Алармон се горещаха около тях. Отсъстваше само Абакум, който се суетеше в кухнята, видимо привикнал с шумните изблици на своите създания. Във въздуха кръжаха домакински уреди, тел за разбиване на яйца, дървени лъжици и ножове за масло се стрелкаха към ръцете му, веднага щом му потрябваха. За жалост не всички споделяха веселието: на работния плот, близо до господаря на имението, майка Горанова тревожно се навиваше.

— Никога не могат да ме накарат да повярвам, че не искат да ме убият, никога! Какво означава всъщност тази врява? Бунт ли? Революция ли? Кървава баня ли?

— Не, бе, Горанова, не... — отговори ѝ вяло Абакум, а костилката на авокадото, което приготвяше в момента, прелетя над главата му и се приземи в кошчето за боклук.

На Окса и Тугдуал им стана весело: заслужаваше си да видят как готви Фейният Син!

— На ти на тебе! Моделина, която се предава, е с лице на гуава! — зейна изведнъж Геторикс.

Рошавото дребно чудовище настървено въртеше ръчките на минифутбола. Окса и Тугдуал се приближиха, привлечени от мача, който беше в разгара си...

— Тогава знаеш ли какво ще ти каже гуавата, хулиган такъв? — отговори оскърбената Моделина и енергично заръкомаха.

— Гуавата расте в тропическите райони, нали? — допълни Ясновидиите, увити в миниатюрни шалове от пъстра мохерова прежда.

— О! Колко са красиви шалчетата ви за нослета! — забеляза Окса.

— Моля, моля, нашите шалчета са за човки! Господарят ни ги оплете в рамките на плана „голям студ“ — уточни едната. — Докато чакаме да мигрираме окончателно в някоя топла страна...

Краткият „климатичен“ разговор беше прекъснат от истеричните крясъци на Геторикс, който в този миг отбеляза гол. Жабокрилците пляскаха въодушевено с криле, а Алармон тръбеше оглушително също като футболните запаянковци.

— Е, я кажи сега? — попита Геторикс. — Кой е най-добрият? Теб питам, Моделина-бърборина!

— О! *Shut up*, бездарен поет такъв!

— Геторикс си е наумил да стихоплетства — обясни откъм кухнята Абакум. — Но бъдете снизходителни към него, той тепърва започва.

— А, разбирам! — каза закачливо Окса.

Вдъхновен от този отговор, Глупи се приближи до нея видимо по-неуверен от обикновено.

— Ах! Ама вие разбрахте ли нещо? Аз не...

— Ей, Глупи! — изграчи Геторикс. — В деня, в който ти схванеш нещо, ще завали сняг през август.

— Ох, не, недейте! Не говорете за природни бедствия, моля! — обади се Ясновидиите и зъбите им затракаха само като чуха за сняг.

Но Глупи, който определено бе в добра форма, продължи ленивите си разсъждения, без да се съобразява със забележките на другите създания.

— Наистина нищо не разбирам от тази игра. Как я наричате? Игра на гуава ли?

— Не, това е минифутбол — обясни му Окса и възпитано сдържа кикота си. — Много е просто, има два отбора, син и червен. Целта е да вкараш топката във вратата на противника. Победител е онзи, който отбележи повече голове.

Глупи замълча за известно време. Беше потънал в дълбоки размишления.

— Изглежда ми много сложно... Чудя се защо е нужно да си връзваш оплетен от Господаря шал за човка, за да играеш? Може ли и на мен да ми дадете един такъв шал, а?

— Хе! На теб по-скоро ти трябва шал за идиоти! — присмя се Геторикс. — Ха! Ха! Шал за идиоти му трябва на Глупи!

Окса се обърна към Тугдуал, за да скрие напушващия я смях и да потърси помощ. Но той само ѝ намигна и ѝ се усмихна. Отстрани Горанова се оплакваше от грубите обноски и от нервния стрес, който причиняваше на слабите ѝ нерви цялата тая суматоха. А Геторикс и Моделина непрекъснато се надхитряха, всеки искаше обезателно да спечели мача.

— Ще те скалпирам, само ако *do it again!* — ревеше Моделина.
— Не е честно да взимаш топката с ръка и да вкарваш *goal!*

— Виж ти! Не бях забелязал колко е косматото това създание, чудно нещо... — оповести Глупи с такова простодушие, че този път Окса звънко се разсмя. — Нали е много смешно? — добави той, като видя сълзите да се търкалят по бузите й.

— Същински фестивал! Пълна лудница! — редеше Тугдуал и се държеше за корема. — Всички са откачили напълно...

— Хайде, създания! — намеси се Абакум, опитвайки се да остане сериозен. — Ще вечеряме! Край на минифутбола за днес.

Докато се изкачваха покорно към етажа, тварите продължаваха да се заяждат, с изключение на Глупи, който гледаше Окса с големите си изпъкнали и безкрайно недоумяващи очи.

— Виждал съм ви някъде... — изломоти той.

— Аз също, Глупи, аз също... — успя да каже тя между два пристъпа на смях.

Без да я изпуска от погледа си, той се настани до камината и пое по тъмния лабиринт на слабия си мозък. Недалеч от него Младата Сияйна се наслаждаваше на вечерта. Тя съзнаваше, че не само вечерята бе причина да се чувства добре. Нещо дълбоко в нея се бе случило. Нещо свършено неочаквано. Опита се да срещне погледа на Тугдуал, за да се убеди в това, в което вече не се съмняваше. Младежът ядеше наведен над чинията си и се усмихваше едва забележимо. Постоя така известно време, подлагайки Окса на изпитание, но внезапно вдигна глава и втренчи очи в нейните. Окса потръпна цялата, изчерви се и силно се смути, но удържа този непознат досега поглед, който прониза сърцето й. Този път за добро.

58

ТРЕВОГА!

Когато пристигнаха на Бигтоу Скуеър в неделя вечер, Абакум и Окса веднага забелязаха червената лампа на паркираната пред къщата линейка, която пулсиращо осветяваше фасадата ѝ. Обзета от паника, Окса изскочи от коша на мотора и се втурна в салона. Там нямаше никой... В кухнята също. Накрая видя на площадката на първия етаж санитарите на Бърза помощ да изнасят майка ѝ на носилка.

— МАМО!

Дългите разпилени коси на Мари се спускаха като водопад и откриваха изкривеното ѝ, смъртнобледо лице. Ръцете и тялото ѝ не помръдваха. Само очите ѝ се въртяха хаотично в орбитите. Санитарите спряха и Окса се хвърли към нея.

— Какво става? Татко? Къде си? — извика обезумяла тя.

Павел Полок излезе от апартамента със сериозно и разстроено лице. В ръцете си държеше още незатворен сак.

— Ох, Окса, момичето ми! Голяма беда сполетя майка ти, ела! Трябва спешно да я отведем в болницата!

— Павел, не можеш да шофираш в това състояние, аз ще ви закарам! — предложи Абакум, гледайки разтревожено бащата на Окса. — По пътя ще ни разкажеш какво се е случило. Къде е Драгомира?

— Идвам!

Баба Полок също се появи и тръгна към Окса с разтворени обятия. На лицето ѝ се четеше необичайна тревога. Не можеше да владее треперещите си ръце, което бе нетипично за нея и правеше жестовите ѝ несигурни. Приблжи се до Абакум, пошушна му на ухото нещо и възрастният мъж веднага пребледня.

Четиримата се качиха в колата на семейство Полок. Абакум подкара след линейката, чиято сирена виеше и мигновено си разчистваше пътя. Скован на предната седалка, Павел най-последно започна монотонно да разказва.

— Тя не сподели с вас, но от няколко дни не се чувстваше добре. Започнаха да я мъчат ставите, приличаше на ревматизъм. Дори я задирях за възрастта... — призна той и се задави от хлипове. — А в петък се появи ужасен световъртеж. И двамата си помислихме, че е от родителската среща и най-вече от контакта ни с Ортън/Макгроу. Беше изнервена, усещах уплахата ѝ през целия ден... Самият аз бях доста тревожен и затова не потърсих друго обяснение. В събота световъртежът се засили, появиха се болки и в очите. Светлината я дразнеше, дори в полумрака не различаваше почти нищо. Решихме, че е силна мигрена. Драгомира приготви някаква гъста отвара, обаче тя не помогна. Мари вече не можеше да стои на краката си. После се унесе и спа до средата на следобеда. С Драгомира се редувахме неотлъчно до нея, много се притеснихме. Когато се събуди, тялото ѝ се беше парализирало! Не можеше да движи лявата страна. Единственото, което беше в състояние да направи, бе да ни каже с голяма мъка, че ужасно я боли навсякъде. Повиках Бърза помощ и точно тогава вие пристигнахте...

Павел прокара длан през лицето си. Беше съкрушен от мъка. Седнала зад него, Окса склони ръце около врата му. Как искаше да го успокои! Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Чувстваше се безсилна пред сполетялото ги нещастие.

— Пристигнахме — наруши мълчанието Абакум. — Ще се погрижат за нея и ще видите, че след няколко дни това ще е само един лош спомен.

Но гласът му прозвуча неуверено и издаваше песимизъм, за който не можеше да си признае открито. Стисна волана, а в огледалото за обратно виждане загриженият поглед на Драгомира само потвърди страховете му.

На следващата сутрин Окса трябваше да отиде на училище с натежало сърце, рееше се на светлинни години от училищните си занимания. Този понеделник не приличаше на другите. Макгроу се беше обявил за болен и тя си отдъхна. Никак не бе готова да понесе присъствието и подигравките му. Мерлин и Зелда бяха научили от Гус за болестта на Мари и я обградиха с цялата си нежност. Но Окса се чувстваше изгубена, безучастна, душата ѝ оставаше недосегаема. Думите им се плъзгаха покрай нея и не получаваха отклик. Никой и нищо не можеше да я утеши. В часа на господин Бенто я налегнаха

мрачни мисли и тя потъна в отчаяние. Разбира се, вече беше размишлявала за смъртта. Около нея бяха умирали хора, но като се замислеше, не бяха сред близките ѝ. Никога не бе губила човек, когото обича. Никога. Смъртта винаги си оставаше абстрактно понятие, представяше си я като дълбока и неизлечима болка. Тежко усещане за празнота. Но днес беше съвсем различно. И съвсем *реално*. По-силен от болка, глух и неконтролируем ужас се просмукваше до дълбините на съществуването ѝ. През междучасието изтича и се скри в Бърлогата със статуите, заключи се и се разрида. Когато излезе оттам със зачервени и плувнали в сълзи очи, приятелите ѝ я чакаха неспокойни и притихнали. Точно преди обяд господин Бонтемпи я потърси в класната стая и я отведе в кабинета си.

— Окса, научих, че майка ви е постъпила в болница. Това е трудно изпитание, с което се сблъсках самият аз, когато бях на вашата възраст, и смятам, че ще е по-добре за нея и за вас да прекарате няколко дни до леглото ѝ. Ще наваксате лесно пропуснатите уроци. Имате приятели, на които можете да разчитате, това е една от привилегиите на популярността, нали? — допълни той и се усмихна в желанието си да я утеши. — Баба ви ще дойде да ви вземе. А, тя вече е тук!

Като видя баба си на прага, Окса тъй стремглаво се втурна към нея, че събори стола зад себе си.

— Бабо! Видя ли мама? Как е тя?

— Направиха ѝ пълни изследвания — отговори Драгомира, след като поздрави господин Бонтемпи. — Днес знаем малко повече. Парализирала се е лявата половина на тялото ѝ. Обаче има и друг неврологичен проблем, който лекарите изследват в момента. Още не са го установили и е много рано да правят заключения. Но майка ти се чувства по-добре, Окса, болките ѝ са намалели. Исква да те види...

— Тогава не я карайте да ви чака, госпожо Полок — подкани я директорът. — Тръгнете бързо! Бъдете силна, Окса... Майка ви има нужда от вас!

Последваха дни на изпитание за семейство Полок. Окса послуша съвета на Бонтемпи и положи огромни усилия да си изгради броня, за да издържи на тревогата, която я смазваше безмилостно и

непрекъснато. Денят прекарваше с баща си в болницата до Мари. Криеше, доколкото можеше, чувството си за безпомощност, изсипваше върху леглото подаръците, които с Павел купуваха всяка сутрин: коя от коя по-хубави нощници, тоалетна вода, играчки и цветя, за да стане болничната стая по-приветлива, захаросани плодове — любимото изкушение на Мари — дискове с релаксираща музика... Четеше й списания, за да я разсейва, разказваше, каквото й мине през ума, от сутрешните новини до последните смешни вицове, които бе чула. Вечер се прибираше изтощена от изразходваната енергия. Тогава рухваше на кревата си, почти винаги обляна в сълзи и с разбито на хиляди парченца сърце. Баща й присядаше до нея и се опитваше да я успокои както можеше, макар че и той самият бе съсипан. Драгомира се настаняваше на шезлонг и прекарваше нощта до леглото ѝ. Но колкото и всеотдайна да е една баба, тя не може да замени майката... Довършена от мъка, Окса накрая все пак потъваше в тежък сън, изпълнен със страх за мрачното и несигурно бъдеще.

Когато пристигна в болницата, Мари Полок бе доста зле. В очите на близките ѝ контрастът между предишната Мари и жената, която днес лежеше на болничното легло с изпито и обезкървено лице, бе поразителен! Както каза Драгомира, тя страдаше по-малко. Но им беше тежко да я гледат как се топи от разяждащата я болест... Без да се смята гаденето от силните лекарства, които ѝ предписваха... А диагнозата потвърждаваше, че заболяването е сериозно и труднолечимо. Мълчаливо отчаяние витаеше около майката на Окса и потопяваше всички в безименна скръб. Но няколко дни по-късно, за най-голяма почуда на лекарите, съвсем неочаквано състоянието ѝ внезапно се подобри...

ЗАБЕЛЯЗАНО ЗАВРЪЩАНЕ

След една седмица Окса се върна в училище. Гус я очакваше с открито нетърпение и радост.

— Здравей, скъпа! Суперски се радвам, че те виждам! — провикна се той.

Завтече се към нея и я целуна. Две искрени и непохватни, но спонтанни целувки. Откакто се познаваха, а то беше от най-ранното им детство, Окса не си спомняше Гус да я е целувал някога... Тя се изненада, сведе очи и леко се изчерви. Но къде-къде по-малко от приятеля си, който стана пурпурночервен, сякаш щеше да се подпали всеки миг!

— Здравей, Гус! — поздрави го тя и отново го погледна. — Изписаха мама от болницата, вече си е у дома, много съм щастлива! Лекарите не бяха съгласни, смятаха, че е прекалено рано, но татко настоя и си я взехме срещу подпис. Мислех, че ще ги извика на дуел...

— Да, знам! — каза Гус, а бузите и челото му все така червенееха. — Родителите ми се обадиха снощи на баща ти, току-що ми го съобщиха. Как е тя? Видяхме колко много се мъчи, когато отидохме да я посетим онзи ден...

Окса помръкна.

— Мърда малко лявата си ръка. Не може да ходи, но се задържа права, малко по малко равновесието ѝ се възстановява, зрението ѝ се възвърна, вече не ѝ се вие свят. Надявам се така да продължи... Да знаеш само колко се уплаших, Гус!

— А какво казват лекарите?

— Те смятат, че е множествена склероза. Аз проверих — това е тежка болест на нервната система и засяга преди всичко жените. При нея се образуват плаки, които нарушават неврологичните функции. Абакум е вкъщи за няколко дни и с баба са страхотен тандем. Знаех, че познават добре цял раздел от нетрадиционната медицина, но не

предполагах до каква степен. Представяш ли си, баба инжектира на майка ми Червикулум!

— Ъъ... Какво е това Червикулум? — попита Гус.

— Ще ти кажа една суперсекретна тайна — започна тихо Окса и се огледа подозрително наоколо. — Това е лекарство, широко са го прилагали в Едефия главно в микрохирургията. Излишно е да ти обяснявам, че лекарите изобщо не знаят за това. Абакум ми разкри, че вместо да оперират хората, им инжектират серума, който съдържа червейчета с големината на човешка клетка. Те намират болното място и просто започват да го лекуват. Честно! Съгласна съм, че звучи малко гадничко, но мисля, че на мама ѝ помогна. Изглежда, че в нервните центрове са се образували ранички с неизвестни бъдещи последствия. Така обясниха лекарите. По принцип, доколкото разбрах и от прочетеното, пораженията са необратими, болестта е прогресивна — засегнатите клетки не регенерират, загиналите не се възстановяват никога. Заради това лекарите класираха в категорията на чудесата резултатите от последните изследвания на мама. Не могат да повярват, че състоянието ѝ се е подобрило само за няколко дни, за пръв път се сблъскват с такъв случай! Не можем нищо да им разкажем, но ще ти доверя под секрет, че Червикулумът на Абакум и на баба улучи право в целта и благодарение на него майка ми е по-добре! Е, не, че е оздравяла. Но предвид сериозните увреждания, според лекарите би следвало да е в много по-тежко състояние. Надявам се да продължи да се подобрява...

— Това само един Полок може да измисли! Червейчета, микроскопични като човешки клетки! Ако не съществуваште, трябваше да ви измислят... Ами ти? Как си? — попита Гус, доближи се по-близо и хубаво я огледа от горе до долу.

— Ей, Гус, имаш черна точка на носа! — опита се да промени разговора Окса. — Не бе, шегувам се... По-добре съм, откакто майка ми си е при нас, макар че не се е оправила напълно. Татко, ти го знаеш, не я оставя и за секунда. А иначе, само да беше видял Фолденготите! Драгомира им разреши по изключение да слязат долу и те са се задействали като... като...

— Като Фолденготи! — подсказа ѝ Гус.

Окса искрено се смя за пръв път през тези дни.

— Да, точно така! Те са по-откачени от всякога, а езикът им е тотално объркан. Но добре, че са там, мама ги обожава, аз също. Много ни разсмиват, а и са доста полезни.

Окса помълча малко и продължи:

— А... Макгроу?

— Макгроу ли? Уфф... Пита къде си, моля ти се, ще каже човек, че му липсваш! Иначе нищо особено, същият Подлец, както казва баща ти. Но имаше един човек, на когото много липсваше...

Прекъсна го Мерлин, който пристигна и нададе силни радостни викове, като видя, че Окса се е върнала. Приблужи се до нея и на свой ред я целуна непохватно и искрено. Бузите ѝ пак порозовяха от новата порция целувки и тя се запита: „Ама какво им става на тия двамата! Да не са се басирали?“ Ако се бе вгледала в навъсеното лице на Гус, веднага щеше да разбере, че изобщо не става въпрос за бас. „Другият“, комуто беше липсвала, не бе вероятно този, за когото си мислеше...

Господин Бонтемпи излезе прав, отсъствието не се отрази на работата на Окса. Гус ѝ изпращаше по електронната поща домашните и уроците и тя бързо навакса пропуснатото. Всички преподаватели проявиха разбиране и непрекъснато се интересуваха за майка ѝ. За съжаление Макгроу не беше променил маниерите си и бе все така ехиден и зъл.

— О! Ето я дъл-го-очак-ва-на-та госпожица Полок! — изрече, наблягайки иронично на всяка сричка, той. — Цяла седмица отсъствие за един болен родител! Какво ли ще стане, ако *вие* се разболееете? Поне цяла година ще сте в болнични...

Шепот от възмутени гласове премина през редиците. Дъхът на Окса буквално спря. Тя седеше сама на чина и за пръв път, откакто Гус беше отпратен в дъното на класната стая, усети Сукла-пукла да стяга здраво китката ѝ. Че беше бясна, беше. Сложи ръката си в праметнатата през рамо чантичка и опипа Граноксомета. Изгаряше от желание да го използва. Един хубав Обезумител или Кожодраз щеше да накара високомерния Макгроу да прекрати с подигравките. Но Сукла-пукла я стисна още по-здраво, после сякаш я обгърна леден вятър и тя почувства, че буйният гняв угасва. Но си бе подготвила отмъщението, което пазеше, така, за всеки случай... Щеше да е двойно по-сладко, защото в него нямаше нищо магическо. И без да иска,

самият Макгроу ѝ поднесе чудесен повод. Докато той пишеше на дъската, вдигна ръка и каза:

— Извинете, господине?

Учителят се обърна зачуден. Очите му пламнаха и щяха да я изпепелят.

— Да?

— Господине, в последното упражнение, което ни дадохте, има нещо доста странно. Струва ми се, че сте объркал абсцисата с ординатата. Така задачата става нерешима... — невинно каза тя.

Настъпилата, след основателната забележка, тишина натежа като олово. В дъното на класната стая Гус взе твърдо решение да се откаже окончателно от надеждата, че ще вразуми някога приятелката си. Докато чакаха да се развихри надвисналата над целия клас буря, някои ученици хапеха долната си устна, други наведоха благоразумно глави. Окса пък беше приковала очи в очите на Макгроу. Беше ѝ трудно, но реши за нищо на света да не сведе първа погледа си. Куп мисли ѝ помагаша. И ясните образи на Сияйна Малорана, пожертвала себе си, за да спаси Драгомира, превиващият се от болка мъж със загниващата ръка, пламъците в Стъклената колона на Едефия, майка ѝ на носилката. Макар последната картина да нямаше никаква връзка с останалите, тъкмо тя я направи по-силна. Макгроу се гавреше с болестта на най-любимия ѝ човек, а това нямаше да му прости! Той разрови материалите си и извади прословутата задача. Препрочете я набързо, но Окса бе сигурна в правотата си и не свеждаше очите си от него. Накрая той вдигна глава и я стрелна с мастиленочерния си поглед.

— За щастие брилянтната госпожица Полок е тук и дебне преподавателите за допуснати грешки! Може би трябва да ви отстъпя мястото си? — процеди той с изкривени от яд устни.

— Но, господин Макгроу, аз не съм учител, аз съм само на тринайсет години! — възрази Окса с иронична нотка в гласа. — Искрах само да се уверя, че става дума за грешка, защото в противен случай трудно бихме разбрали задачата, това е всичко!

— Съучениците ви несъмнено вече са я поправили. Убеден съм, че далеч преди вашата намеса те са я установили, защото тя трудно би останала незабелязана — заключи ледено Макгроу.

Окса насмешливо му се усмихна, улавяйки с периферното си зрение, че някои ученици се хвърлиха към несесерите и тетрадките да възстановят липсващата логика в условието и да се опитат да намерят правилното решение. Суетата и предизвикателството ѝ не останаха неразбрани от Макгроу, който продължаваха през целия час да гледа злобно и заплашително младата колежанка.

Излишно е да се уточнява, че тя получи овации през междучасието... Учениците от четвърти „Водород“ ликуваха: за пореден път Окса се противопостави на противния Макгроу. Тя успя да се измъкне точно навреме, за да не я понесат триумфално на ръце, защото не се гордееше с тази победа, а и тя съвсем нямаше да заличи сегашните ѝ грижи.

— Трябва да се обадя вкъщи да разбера как е мама, не можах да я видя, преди да изляза. Отивам за мобилния си телефон, забравила съм го в шкафчето.

— Искаш ли да дойда с теб? — побърза да ѝ предложи Гус.

— Не, няма нужда. Аз само за минутка.

Коридорът пустееше, всички бяха излезли да се порадват на слънцето в двора. Окса взе телефона си и позвъни у дома. Драгомира веднага вдигна и успокои внучката си: Мари се чувствала добре сутринта, дори направила няколко крачки с помощта на Павел! Червикулум изглежда правеше чудеса. Когато затвори, камък ѝ падна от сърцето. Но щом се обърна, щастливата усмивка изчезна от лицето ѝ: само на две крачки пред нея стоеше Острогота!

— Виж ти! Любимото ми нищожество! Май не си толкова храбра, като ги няма сополивите ти дебили наблизо! — заяде я той.

— Храбра колкото кой? — изстреля злобно Окса, като разтърка китката си, за да задържи напъните на Сукла-пукла, която за втори път тази сутрин беше принудена да се задейства.

— Значи така! Нещо много хитрееш, госпожице Аз-съм-най-добрата-от-всички-на-света! Да не мислиш, че не знам коя си... Какво си въобразяваш? Решила тя, че е много силна, а на пръста на баща ми не може да застане! Ще те направи на пух и прах, теб и твоето семейство!

— Айде де! — не му отстъпваше Окса. — Баща ти да не е булдозер?

— Тъпа глупачке, още ли не си загряла? МОЯТ БАЩА Е Макгроу! — изрева Острогота.

ТРИ НА ЦЕНАТА НА ЕДИН

Като чу това, Окса не издържа: Нок-бам изхвърча сам със страшна сила и изхвърли на двайсетина метра този, когото отсега нататък трябваше да нарича син на Макгроу. Той тупна тежко на плочите и глухо извика.

„Ох! — простена тя и разтри дланта си. — *Заслужаваше си да го притесня Сукла-пукла!*“

Якият Острогот леко се зашемети и макар да се надигна трудно, се приготви да си отмъсти. Позна по гневното му изражение, което не вещаеше нищо добро. Превит на две, той бавно и застрашително настъпваше, масажирайки долната част на гърба си. Окса не смогна да реагира, когато момчето внезапно полетя към нея като същинска стрела и преодоля двайсетте метра помежду им с фантастична, съвършено нереална скорост. Секунда по-късно се хвърли върху ѝ с нараснала от тази скорост мощ. Приклещена под тялото на нападателя си, тя изохка от болка и гняв.

— Какво си мислиш? — пръскаше слюнки Мортимър Макгроу. — Че само ти си способна да...

Но нямаше време да довърши: Окса му нанесе удар, от който той изгуби и ума, и дума. Беше го праснала безмилостно в слепоочието с дясната си ръка, досущ, както орел, който върхлита с остри нокти върху плячката си. После се претърколи, както баща ѝ я бе тренирал по карате, използва вцепенението на момчето от неочакваната ѝ атака и се измъкна. Тъкмо щеше да го атакува отново, когато някой скочи върху гърба ѝ и я притисна към земята! Успя само да протегне напред ръцете си, за да омекоти удара от падането!

— Да не си пипнала Мортимър, ясно! — изсъска тихо нечий глас.

С лице към земята, тя не разбираше кой я заплашва. В полезрението ѝ попадаха само обувките на отрочето на Макгроу. Силен удар се стовари отдясно. С нечовешко усилие опита да се

обърне. Хватката се разхлаби и Окса се изправи. Ребрата я боляха. Огледа се наоколо.

— Зое? Стори ми се, че чувам твоя глас! Помогни ми!

— Остави Мортимър на спокойствие! Не докосвай семейството ми! — изсъска в отговор Зое.

— Да не искаш да кажеш, че... Острогота ти е брат?

Малко по малко всичко й просветна. И тогава изпадна в шок.

— Значи Макгроу е и твой баща? Нали беше сирак! ТИ ИЗЛЪГА!

— Не, нищичко не си разбрала! — процеди Зое, пусна Окса и избяга.

В същия миг Гус се появи в коридора, разтревожен, от дългото отсъствие на приятелката си. Тя вдигна глава в мига, когато той се хвърли към Острогота като диво животно. Двете момчета застанаха едно срещу друго и се измерваха с поглед. Мортимър беше заел позата на боксьор, преди да нанесе решителен удар. Но Гус го отби, хвана за гърлото заклетия си враг и му направи марка. Макар едър и широкоплещест, Острогота залитна и почти изгуби равновесие. Задържа се едва-едва и сграбчи Гус за вратовръзката.

— Съветвам те да ме пуснеш! — заповяда му Гус, скърцайки със зъби.

Но вместо да последва разумния му съвет, Мортимър Макгроу затегна хватката и явно се готвеше да блъсне Гус в стената. Това не се хареса на Гус, който усети как силата му се удесеторява от яростта. Направи рязко движение и се освободи, после хвана Острогота за ръката, блъсна го в гърба и го просна на земята като чувал с картофи.

— Окса, ранена ли си? — задъхано попита Гус и се спусна към приятелката си, докато Острогота офейкуваше.

— Не, добре съм... Всъщност изобщо не съм добре... — отговори Окса, която седеше на земята и закриваше лицето си с длани. — Оох! — изохка тя и се хвана за ребрата.

— Какво става? — викаше Мерлин и тичаше към тях заедно с група уплашени ученици. — Окса, ранена ли си? Да ти помогна ли?

— Недей, Мерлин — отвърна все още задъхан Гус. — Аз ще се погрижа за нея. Ела, Окса, ще те заведа в лечебницата...

Медицинската сестра отказа да повярва, че Окса е паднала и си е счупила ребро. Въртя я на шиш да изкопчи истината, но като не можа да се справи с упоритостта ѝ, повика господин Бонтемпи, който дойде две минути по-късно.

— Окса, трябва да ми кажете кой ви причини това! — настоя той и приседна до нея на леглото.

— Паднах, господине... Уверявам ви! — побърза да добави Окса, като видя, че директорът никак, ама никак не ѝ вярва.

Господин Бонтемпи въздъхна.

— Окса, просто човек не чупи ребро, като се спъне в коридора! Смятам по-скоро, че някой ученик ви е нападнал, за да ви сплаши, и вие не желаете да назовете името му от страх, че ще си отмъсти.

Момичето поклати глава: отговорът ѝ бе окончателен.

— Густав, вие видяхте ли някого?

— Не, господине, когато пристигнах, тя лежеше на земята, нямаше друг.

— Разбирам...

Господин Бонтемпи стана и преди да напусне лечебницата, се обърна за последен път към двамата приятели:

— Ако искате да ми кажете нещо, знаете къде е кабинетът ми. Повтарям ви, че това, което се е случило, е много сериозно. Ще накажа строго виновника, само ако желаете да ми помогнете. Нужно ми е име! Топката е у вас, деца!

Завъртя се на токовете си и след малко тежките му стъпки заглъхнаха по стълбите. Сестрата се приближи до тях.

— Густав, можете да се върнете в клас, благодаря за помощта. Окса, обадих се у вас, баща ви ще дойде веднага и ще ви откара в болницата. Смятам, че имате счупено ребро, но трябва да си направите рентгенова снимка. Засега не ставайте, разбрахме ли се?

И седна зад стъкления плот на бюрото си, откъдето можеше да наблюдава посетителите.

— Благодаря, Гус — прошепна на приятеля си Окса. — Благодаря, че не ме издаде!

— Окса, кажи ми, че не сънувам! Зое ти попречи да се защитиш, нали?

— По-лошо е, Гус...

Той залепи ухото си до устните ѝ и буквално щеше да падне, когато чу умопомрачителната новина. За него и за нея Макгроу се бе утроил само с един замах...

ОТРОВНИЯТ ПОДАРЪК

Павел отведе ранената си дъщеря право вкъщи и от страх да не го разпитват за необичайния белег около пъпа ѝ, отхвърли категорично предложението тя да постъпи в болница. Драгомира и Фолденготите, които вече се бяха пренесли в апартамента на първия етаж, посрещнаха бинтованото момиче.

— Оооххх! Младата Сияйна се е сблъскала с инцидент! Има голяма липса на здраве в семейството! Настъпи черна като мастило серия, мелодрамата е в пълен ход!

Фолденготката шумно захлипа, а спътникът ѝ се притече да помогне на Павел и подхвана Окса от другата страна.

— Облегнете грациозна ръка на главата ми, амбицията ми е да ви стана бастун!

— Благодаря, Фолденготе! Къде е мама?

— Заела е място до кухненската маса в очакване на вашето присъединяване — отговори Фолденготката и силно подсмъркна.

— Насам!

Беше гласът на Мари.

Окса и баща ѝ наистина завариха Мари в кухнята пред чаша ароматен чай.

— Ето те, най-последно! — възкликна Мари. — Как си, мила моя?

Преди да отвърне, Окса целуна майка си с изкривено от болка лице и първо се поинтересува как се чувства самата тя.

— Добре съм, уверявам те. Но ще говорим за мен по-късно, разкажи ми сега какво се случи!

— Паднах и си счупих реброто — едва изговори Окса.

И най-малката глътка въздух я караше да страда ужасно. Смръщи се и се опита да диша по-леко.

— Счупено ребро ли! — изненада се Драгомира. — Не мърдай, имам каквото ти е необходимо!

Скочи от стола си и стъпките ѝ затрополиха по стълбата към горния етаж.

— Нищо не говорете! Нищо не правете! Не мърдайте! Чакайте ме! — кънтеше гласът ѝ.

До тях долетя шум от кратка тупурдия и след няколко минути Драгомира се върна с бурканче в ръка.

— Хайде сега да махнем превръзката... — каза тя и нареди на Окса да легне на дивана в хола.

— Костолеп ли ще ѝ сложиш? — попита Павел, като видя бурканчето, което майка му държеше. — Отдавна не бях го виждал... Идеята е добра. Окса, това ще те излекува светкавично.

— Във всеки случай, ако е ефикасно колкото Червикулум, препоръчвам ти го, детето ми — каза Мари.

Драгомира отвори съдчето и извади един едър яркосин, дълъг десетина сантиметра гол охлюв. Лъскав и дебел. Много лъскав и много дебел... Окса нададе вик от ужас, последван от втори, но този път от болката, която ѝ причини първият.

— Аз ще... Ти ще... — заекваше тя.

— Много добре спрягаш бъдеще време на глагола „съм“, съкровище... — пошегува се Драгомира с усмивка, докато охлювът се убиваше между пръстите ѝ.

— Да не ме караш да *изям* това отвратително нещо? — продължи девойката и мъчително преглътна.

Въпросът ѝ предизвика всеобщо веселие. Драгомира и Павел се разсмяха, а Фолденготите целите полилавяха и със зяпнали уста се пляскаха игриво по бедрата.

— Да ядете Костолеп? Махнете тази мисъл от стомаха си, Млада Сияйна! Костолеп не се яде и той никого не яде, а поправя кости.

— Вярно ли, бабо?

— Съвършено вярно!

— И ще ми го инжектираш като Червикулум, така ли? Не искам, не, не, не — изпадна в паника Окса само като си представи иглата на спринцовката за подобна инжекция.

— От нищо не се бой, внучке. Много по-просто е, не се противи!

Драгомира постави едната си ръка на челото ѝ, а с другата сложи противния охлюв точно на отеكلото място, където болката беше най-силна и където изпъкваше счупеното ребро. Отначало Окса рязко се

обърна от погнуса. После любопитството взе връх и тя се осмели да погледне. Очите на охлюва бяха изцъклени. Беше набразден от черни венички. Започна да отделя впечатляващо количество слюнка, а под лъскавото му тяло изобилно се надигаха пенести мехурчета, които проникваха през кожата ѝ.

— Виждаш ли, Костолеп е изключителен компрес — обясни баба ѝ и леко притисна гънеция се охлюв. — Слюнката му има свойството да ускорява срастването на костите и, както виждаш, кожата ти веднага я попива като гъба. След няколко часа реброто ти ще е напълно здраво!

— Това нещо ще побърка всеки доктор! — прецени Окса.

— Точно така, скъпа — съгласи се баща ѝ. — Ще избягваме лекарите следващите дни, за да не се налага да отговаряме на неудобни въпроси...

— А представяш ли си какви ще ги съчиняваме? — въодушеви се тя. — „Супено ребро ли? Ах, да, спомням си, вярно, тази сутрин го счупих, но това е стара история, знаете!“

Окса прихна, но веднага се намръщи, защото болката още не беше станала стара история... Трябваше да търпи няколко часа впития в реброто ѝ отвратителен и лигав син охлюв.

— Да, не бива да привличаме вниманието им, и без това достатъчно много питанки имат около мен...

Мари обясни на дъщеря си, че състоянието ѝ се подобрява по-бързо, отколкото можело да се очаква при назначеното лечение: склерозиралите плаки на централната ѝ нервна система чувствително намалявали и лекарите не могли да се начудят. Освен това при тежките поражения, причината, за които все така оставаше неизвестна, тя не би трябвало да мърда и пръста на крака си, а още по-малко да прави крачки дори и с такава стабилна опора, каквато всеки миг ѝ предлагала Павел и Драгомира.

— Тогава да живее Червикулум! — радостно извика Окса от дивана, на който я лекуваше баба ѝ. — Да живее Костолеп! Трябва да ги патентоваш, бабо, ще те обявят за кралица на фармацевтичната промишленост и ще станеш мултимилиардер!

— Сто процента! — кимна усмихната Баба Полок. — При целия ни талант с Абакум можехме да създадем империя. Но това никога не е била амбицията ни. Запазихме едефския дух: да живеем и работим

според нуждите ни, нито повече, нито по-малко, както и да не злоупотребяваме с властта си. Това е основният ни принцип!

— Е, добре, не всички го спазват... — каза Окса и изведнъж помръкна.

— Ортън ли имаш предвид? А... Макгроу? — попита майка ѝ.

— Да...

— Искаш да кажеш, че раната ти по някакъв начин е свързана с него ли? — обезпокои се Павел и скочи рязко от стола си.

— Да... Всъщност не... Вече свикнах с номерата му. Днес имах проблеми с децата му... — призна Окса и сведе глава.

— КАКВО?

Родителите ѝ се изумиха. Драгомира сложи ръка на сърцето си и затвори очи, за да понесе шока от новината. Мари извика, а зад нея Павел стисна юмруци побеснял. Върху намръщеното му лице се четеше страх. Тримата се спогледаха, после се вторачиха в момичето.

— Децата му ли? Искаш да кажеш, че децата на Ортън са тук? В колежа? — попита задъхана Драгомира.

— Спомняте ли си Острогота? Вече би споменах за него... — започна Окса, преди да се сети какви бяха последиците от подобни разкрития пред семейството ѝ.

— Грубиянинът, който един ден те предизвика и когото ти напръска с вода ли? — продължи Драгомира. — Да не искаш да кажеш, че той е син на Ортън/Макгроу?

Окса се поколеба и реши да разкрие истината. Лъжата изискваше много енергия, а тя се чувстваше тъй изтощена...

— Името му е Мортимър. И... не съм падала. Той ми счупи реброто — каза на един дъх тя, опитвайки се да овладее гласа си. — Заклеши ме в коридора точно след като ви се обадох. Съобщи ми кой е и заплаши да ни направи на пух и прах. Изстрелях му един супер Нок-бам, не можах да се сдържа — допълни тя и прехапа устни.

— Стреляла си с Нок-бам по сина на Макгроу? В коридора на колежа? — извика отчаяна майка ѝ.

— О, мамо, да беше видяла какво значи сила! — разгорещи се Окса, ободрена от спомена за случката. — Изхвърли го най-малко на двайсет метра! Беше страхотно! Проблемът е, че и той, изглежда, има дяволски дарби. Налетя ми с бясна скорост, никога не съм виждала някой да тича толкова бързо! Сбихме се и после сестра му дойде

изотзад и ме нападна в гръб. Стоварих се по корем на земята, а в това време Мортимър се съвзе и си навакса. Ритна ме в ребрата. Точно тогава притича Гус и му приложи от железните си хватки! И добре че стана така, защото не знам какво щях да ги направя тия двамата... Можех да ги убия! — увлече се Окса, изгубила представата за желание и реалност.

— Или те теб... — отсъди баща ѝ крайно разстроен. — Но ти спомена сестра? И тя ли е в „Свети Проксим“? Познаваш ли я?

— Да. И вие също я познавате... Зое.

— Зое? Зое, която дойде на рождения ти ден ли? — разгневи се Драгомира.

— Да — отвърна ядно Окса. — Сега съм сигурна, че се е сприятелила със Зелда, само и само да се добере до мен. Нали споделих с теб, бабо, че не понасям това момиче. Като си помисля, че ни накара да ѝ повярваме, че е сирак! Такава гад...

Четиримата се гледаха мълчаливо и сериозно. Трескаво премисляха до какво можеше да доведе новото неочаквано обстоятелство. Изведнъж Драгомира извика:

— САПУНЪТ!

— Сапунът ли? — повториха като ехо Павел и Мари, докато Окса гризеше последния неогризан нокът.

— Къде е сапунът, който тая Зое подари на Окса за рождения ден? — попита трескаво Драгомира.

— Окса ми го даде заради алергията си към глицерина — каза едва чуто Мари. — Аз го ползвам от няколко дни...

Абакум и Драгомира бяха категорични: направените анализи на останалото парче сапун доказваха, че подаръкът на Зое е отровен в истинския смисъл на думата, че е бил предназначен за Окса, че целта е била да я обезвредят и Ортън/Макгроу безпрепятствено да я отвлече, нещо, което, изглежда, скоро смятал да предприеме. Но вместо нея сапунът поразил друга жертва — Мари Полок. Чак сега разбраха причината за нейното внезапно и тежко заболяване!

— Много хитро — уточни Абакум. — Сложил е етерично масло от Робика Нервоза, много токсично и рядко растение, чиито клетки са атакували нервната ви система, Мари. Действат като ръждата. Страшно е! Ще взема остатъка от сапуна, ще го изследвам и ще се опитам да създам противоотрова. Добре, че разполагаме с Червикулум,

скъпа, без него още щяхте да сте безнадеждно парализирана на болничното легло. Той е повлиял и укрепил общото ви състояние. Но сигурно съществува нещо още по-ефикасно, което изцяло ще възстанови увредените функции. Лекарите навярно са имали основание за песимизъм. Не са го крили от вас, нали?

В потвърждение Мари поклати глава, а Окса усети как очите ѝ се наливат със сълзи. Така ли щеше да остане майка ѝ до края на живота си? Беше ужасно, още повече че самата тя ѝ даде отровния сапун заради проклетата си алергия.

Мари се приближи до дъщеря си и ѝ прошепна:

— Поболявам се, като си помисля, че е бил за теб...

— Но се разболя ти! — отговори Окса и преглътна сълзите си.

В КЛОПКАТА НА АЗБУКАТА!

— Не че не съм разбрал, просто не съм слушал!

Глупи стоеше прав точно в центъра на супер-тайната-работилница на Драгомира и поклащаше ръце край тялото си. Пред него стояха Геторикс и една от Ясновидците, омотана в дебел вълнен шал.

— Значи не само умът ти е слаб, Глупи, а и ушите ти! — заяде се рошавият Геторикс.

— Да отвориш прозорец посред зима! — горещеше се съсипаната Ясновидия. — Къде си виждал такова нещо! Имаш ли мозък, Глупи! Казала съм: прозорецът никога да не са отваря! Не е толкова сложно! Видях, че навън вали сняг, по-точно усетих... Ако искате да умра, по-добре ми кажете веднага! — викна тя, тракайки със зъби. — Не помисли ли за птичия грип? Никога ли не си чувал за карантина?

— Я да видя какво става тук? Защо се карате?

Окса се промуши през калъфа на контрабаса, остави вратата отворена и влезе в стаята. Драгомира, която отдавна не обръщаше внимание на ежедневните крамоли между създанията, правеше нещо пред огромен дестилационен меден казан. От тръбите му се стелеше синкав дим и сладникавият му мирис се носеше из цялата работилница.

— Добър ден, съкровище! Как си? След миг съм на твое разположение, настанявай се!

— Млада Сияйна, благоволете да приемете почитанията ми? — пристъпи към Окса Фолденготката и се поклони толкова дълбоко, че изгуби равновесие и се катурна в краката ѝ.

Това не убегна от погледа на Геторикс...

— Ха, ха, че смешен поклон! Да не мислиш, че се намираш в австрийския дворец?

От дъното на работилницата Драгомира, която винаги държеше нащрек поне едно от бдителните си уши, се почувства задължена да даде обяснения на Окса:

— Да знаеш, съкровище, снощи Фолденготите гледаха филм за живота на австрийската императрица Сиси. И оттогава са изцяло, как да кажа... побъркани на тема протокол.

— Млада Сияйна, Стара Сияйна, бихте ли се съгласили да ми ушите кринолина? Мечтата е съкровена за моето сърце.

Момичето прихна, а възнещата Ясновидия дотича при нея.

— А за мен, ако е възможно, цял кожен комбинезон. С него може би ще успея да преживея зимата.

Окса взе на ръце клетото замръзнало създание и разтри гърба му, за да го стопли, Фолденготката пък вървеше заднишком, като повдигаше полите на въображаемата кринолинена рокля.

— Какво правиш, бабо? — попита Окса и отиде до огромния дестилатор.

— Гранокси, съкровище, Гранокси... Имам малко резерви, но ще са необходими муниции в близко бъдеще. Ще се наложи да се скъсам от работа.

— Заради Макгроу ли?

— Да, заради него. Трябва да сме готови за отбрана — отговори Драгомира сериозно.

— Мислиш ли, че Мортимър и Зое също имат Граноксомети?

— Не или поне е малко вероятно. Както знаеш, за да го произведат, им е необходим сок от Горанова. По време на Големия хаос в Едефия, когато майка ми подготвяше бягството ни, Абакум взе със себе си Боксиминуса с издънки от всички растения и създания...

— Като Ноев ковчег! — прекъсна я Окса.

— Точно така! Изключено е Фелоните да са предвидили, че някои от тях ще излязат от Едефия, просто е изключено. Те преминаха Отвън само с това, което носеха в себе си: дрехи, лични Граноксомети и... зловредните си амбиции... Не, освен Абакум никой не може да прави Граноксомети. Нека повторя, че без Горанова не става.

— Но нали има много Горанови!

— Да, всъщност ние разделихме растенията от съображения за сигурност. Да ги оставим на едно място би било липса на

предвидливост. Случващото се днес ни го доказва... — въздъхна Баба Полок.

— От тях имаше и у Леомидо. Не смяташ ли, че е опасно? — продължи внучката, като гледаше втренчено баба си с надежда да узнае повече за отношенията между вуйчо ѝ и заклетия враг на Спасените.

— Защо? — попита Драгомира, присвивайки очи. — Защото живее сам в огромна селска къща ли! Не се безпокой! Както и при Абакум, охраната му е много добра.

Явно баба ѝ не разбираше от намеци. Що се отнася до Абакум, нищо не пречеше да му вярва! Но Леомидо не ѝ вдъхваше същото чувство. Образът на възрастния мъж, който подаваше на Макгроу флаконче с Горанов сок, премина пред очите ѝ...

— Какво се замисли, съкровище? — попита Драгомира.

— А, нищо, бабо! Сама си се навивам...

— Ето, смятам, че дестилацията на Лианоплета свърши.

Двете Сияйни се наведоха към отвора на най-малката тръбичка на казана, откъдето течеше някаква гъста жълтеникава течност и се събираше в купичка. Драгомира изчака до последната капка, после изсипа субстанцията в малък уред, който приличаше на италианска кафеварка и я сложи на котлона. Сините пламъци полазиха по съда и след няколко минути се чу пукот. Драгомира прочете мислите на внучката си и обясни усмихнато:

— Не, не, не, не правя пуканки...

Отстрани странната кафеварка от огъня и отвори горната ѝ част: многобройни Гранокси подскачаха от високата температура. Окса учудено погледна Драгомира.

— Вече си имаме запаси от Лианоплет! Подай ми Граноксомета си, съкровище.

— О, ами аз го познавам този Гранокс! Абакум ми е говорил за него. Лианоплет, казваш? Ако си спомням добре, той завързва противника...

Драгомира кимна и се усмихна.

— Какви съставки сложи?

— В Едефия използвахме основно Въздушен корен. Но, както се досещаш, трябваше да намерим заместител... Тогава тествахме бръшлян, тиква и къпина и успяхме да си направим Лианоплет със сок

от увивни растения като грамофонче и повет. Резултатът не е толкова ефикасен като с въздушен корен, но поне е задоволителен. Производственият процес е доста сложен: в идеално чиста изворна вода се накисват хризопраз — камък, който получава енергията си от нощта — блатни водорасли и пот от Жабокрилка.

— Да не искаш да кажеш, че Жабокрилците се потят? — учуди се Младата Сияйна.

— Разбира се! — увери я Драгомира и се засмя. — Пренебрежимо малко, впрочем... Но това прави потта им още по-ценна.

Окса се мръщеше, докато Граноксометът ѝ поглъщаше двайсетина жълти гранули. Баба Полок изсипа останалите в бурканче и го прибра в тайна ниша зад безбройните, накачени по стените картини.

— Това ли е скривалището ти за Гранокси? Зад татковия портрет?

— Да, излишно е да ти казвам, че е тайна. Но не е достатъчно да знаеш мястото, защото освен мен, никой не може да го отвори.

— А! Също като решетъчната врата на Абакум и калъфа на контрабаса: ключалката се подчинява само на господаря си!

— Точно така!

След като го напълниха с Гранокси и преговориха индивидуалните заклинания, Окса слезе в стаята си и се изтегна на леглото. Сложи ръце под главата си и се вгледа в изрисуваните звезди на тавана. Не изпитваше страх. Благодарение на добитите през последните седмици нови знания, на Граноксите, на способностите ѝ и главно на любимия ѝ Нок-бам, тя се чувстваше по-силна и готова да се изправи пред бъдещи изпитания. Когато Мортимър я нападна, Окса се защити по-скоро сносно и ако тази предателка Зое не се беше намесила, щеше да се справи съвсем сама. А когато Макгроу ги преследваше под открито небе, тя успя да се пребори и принуди бившия Фелон да се оттегли. Погледнато отблизо, победата имаше горчив привкус. Ако Гус не бе пристигнал навреме в коридора на колежа, Окса щеше да остане на благоволенieto на двамата Макгроу младши. И щеше да ѝ коства много повече от едно счупено ребро... Да не говорим, че пое безразсъдния риск да бъде забелязана, като си послужи с някои номера в колежа... За пореден път престъпи основното правило, съхранило Спасените повече от петдесет години:

никога да не привличат внимание. Като премисли, Окса силно се засрами. Върна се назад и си се представи в балона. Какво ли щеше да стане, ако Леомидо не беше защитил нея и Гус от Прилепите Мъртвешка глава, с които ги беше нападнал техният учител? И ако само преди дни Жабокрилците не ѝ се бяха притекли на помощ в силоза на Абакум? Понякога баща ѝ повтаряше, че с тези „ако“ светът можеше да е друг и че няма никакъв смисъл да гледаме към отминали събития. Но днес максимата му не ѝ донесе утеха. Тя се чувстваше силна, много по-силна. Права беше Драгомира: трябва да сме съдържани и най-вече никога да не надценяваме уменията си. Или пък да ги подценяваме, което означаваше едно и също нещо. Защото въпреки зоркостта на всички, Макгроу успя да уцели семейството ѝ право в сърцето. Ами ако не е единственият Фелон, напуснал Едефия? В състояние ли са Спасените да се борят? Бяха ли достатъчно обединени? Можеха ли да разчитат на Леомидо? А на баща ѝ? Той, изглежда, бе противник на връщането в Едефия... Всъщност Окса го разбираше. Никога не бе виждал Страната, която, казват, била приказна и която не бе съвсем неговата земя. Нещо повече, приключението криеше опасности, а фактът, че Окса беше на първа линия, навярно беше главното му основателно притеснение. Но тя също не беше виждала Едефия! И въпреки това беше готова да се изправи срещу хиляди гибелни премеждия, за да открие Страната на предците си. Дали бе заради Всесъщите феи, които отправиха странния и повелителен призив? Или заради могъществото, което нарастваше в нея? Заради Следата ли — фантастичната осмоъгълна звезда — която се открояваше все по-ясно с всеки изминал ден около пъпа ѝ? Въпросите я вълнуваха и плашеха едновременно, но най-ужасният от всички, чийто отговор си оставаше пълна загадка, бе: какво оттук нататък?

— Контролно! Извадете си листата, моля! Госпожице Полок, господин Ойстер отсъства и по тази причина днес вие ще ми помогнете след часовете да подреда пособията.

Учителят Макгроу произнесе думите с престорена непринуденост и свари Окса неподготвена.

— Но, господине, аз имам урок... урок по цигулка — слъга благородно тя. — Не мога да остана!

— Вие свирите на цигулка? Виж ти, не бих помислил това за вас! Смятах, че по-скоро сте привърженик на кунгфу или на друга подобна екзотика... И така, цигулка или не, няма значение! Всички ние имаме да изпълняваме задачи след края на часовете и следователно ще останете да ми помогнете, както е установено още от началото на учебната година: всеки четвъртък вечер един от учениците поема дежурство.

— Нека аз, господине! — предложи Гус.

— Господин Беланже — въздъхна Макгроу с изражение на пресилена умора, — разбрахме добре какъв кавалер можете да бъдете... Но тази добродетел е малко старомодна в наши дни, та ще ви се наложи да потърсите друга тактика, щом желаете да привлечете вниманието на момичетата. От друга страна, името на госпожица Полок иде веднага след името на господин Ойстер по азбучен ред, а редът представлява неизменна ценност, за разлика от учтивостта при подрастващите. И така, ще ми помага госпожица Полок.

Някои от учениците се изкискаха, начело с Хилда Ричард. Гус се сви на последния чин смутен и ядосан. Тревогата бързо измести яда му: в никакъв случай Окса не трябваше да остава насаме с Макгроу! Той виждаше приятелката си в гръб и усещаше безпокойството ѝ. Беше се навела над чина си и трескаво разсъждаваше. Трябваше да се обади у дома, за да предупреди баща си или Драгомира! С хиляди предпазни мерки тя отвори праметнатата през рамото ѝ чантичка. Докато вадеше чисто новичкия си мобилен телефон, Алармон погали пръстите ѝ в знак на признателност. Без да изпуска от очи Макгроу, който се разхождаше между редиците чинове, написа съобщение:

17.30=сама...

Изведнъж екранът на телефона угасна. Окса се стресна и вдигна поглед: учителят беше само на два метра от нея и се усмихваше зловещо. Той направи леко движение с пръсти и апаратът ѝ отново се включи. Почувства как кръвта ѝ кипва, но бързо се залови с есемеса. Ако ще Макгроу да я забележи! Което впрочем стана... С открито

доволство той повтори движението. Тогава тя видя една тънка и ярка мълния да излиза от телефона ѝ и да достига до пръстите на подлеца. Бе източил заряда на батерията! Макгроу продължи, тържествувайки, обиколката си, а Окса остана с вече непотребния джиесем. Тя се обърна и се опита да привлече вниманието на Гус, но начинанието се оказа трудноизпълнимо, тъй като ги делиха няколко чина. Скоро стана съвсем невъзможно, защото Макгроу непрекъснато заставаеше между двамата и им пречеше да установят контакт. Ужаси се, а по челото ѝ избиха капчици пот. Пригади ѝ се. Опита се да разсъди трезво, но мислите ѝ се блъскаха безразборно в главата. Сукла-пукла стегна китката ѝ, направо се замята под ръкава ѝ. Затвори очи и задиша в ритъма на движенията ѝ. Няколко минути по-късно вече се чувстваше по-спокойна и по-уверена. Но за зла беда все още не бе намерила изход от трудното положение. Порови в чантата и извади от ковчежето един златен Капацитор, прословутия Екселсиор, за който се предполагаше, че прави мозъка по-пъргав. Никога не го бе използвала, а дали сега щеше да ѝ помогне да вземе правилните решения, нямаше представа? До него Вендузите блестяха с красив седефен цвят. Взе и от тях с върха на пръстите си, за всеки случай, кой знае... Тъкмо глътна двете желатинови капсули, когато Мерлин се обърна и ѝ смигна насърчително. Трийсет секунди по-късно Окса му подпъкна надраскана набързо бележка:

Мерлин, кажи на Гус, батерията на телефона ми падна. Да предупреди татко. Много СПЕШНО. Благодаря.

Мерлин я погледна отново и кимна: беше разбрал, можеше да разчита на него.

Определено беше най-слабото ѝ контролно, откакто беше ученичка, мислите ѝ изобщо не бяха в урока, а много, много надалече. Младата Сияйна се подготвяше за най-лошото и имаше основание да се страхува: Макгроу щеше да мине на най-високата скорост. Но тя нямаше да се предаде без бой! Просто не знаеше с кого си има работа...

Щом звънецът удари, учениците се пръснаха, без да се помайват. Никой не се бавеше след часа на Макгроу, особено в четвъртък вечер,

когато четвърти „Водород“ оставаше последен в опустелия колеж. Единствено Гус и Мерлин се разтакаваха и подреждаха мудно вещите си. Окса се опитваше да срещне очите на Гус, но Макгроу си доставяше лукава радост, като непрекъснато им се препречваше. Тя се обърна и успя все пак да покаже на приятеля си угасналия мобилен телефон, изпращайки му знак, че е неизползваем. И когато двете момчета излязоха от класната стая, хвърляйки й последен тревожен и окуражителен поглед, видя Гус да размахва бележката, която беше изпратила на Мерлин. После той вдигна палец нагоре и веднага извади телефона си. Разбра, че съобщението е предадено. Уф! Гус щеше да намери навън Павел, който ги чакаше както обикновено, и двамата щяха да й се притекат на помощ. Трябваше само да удържи няколко минути! Въпреки това с натежало сърце гледаше през прозорците как двете момчета се отдалечаваха по коридора. Душата й се сви, когато Макгроу затвори вратата, завъртя ключа и се върна с Граноксомет в ръка. Изкривеното му лице вещаеше най-лошото...

ФЕЛОНСКА АТАКА

— Аааххх, скъпа моя, прескъпа моя Окса! — отекна пискливият глас на Макгроу. — Знаеш ли колко главоболия ми създаде?

— Не съм ви никаква „скъпа Окса“! Пусни ме, мръсен предател!

Щом останаха сами, Макгроу веднага премина в нападение и изстреля един Гранокс по Окса. Две Жабокрилки я сграбчиха здраво под лактите и я издигнаха на два метра над земята. Макар да знаеше, че ще я атакува, той я свари неподготвена. И точно това я вбеси! Как можа да се остави да я приклещи по този начин! И сега висеше безпомощно във въздуха... Бореше се настървено, риташе с крака напред-назад като часовниково махало и се опитваше да се освободи. Но крилатите жаби бяха пословично силни. Можеха да вдигнат дори Статуята на свободата!

— Да те пусна ли? — запита Макгроу и злобно се изсмя. — Май се шегувааш! Сега си ми паднала, със сигурност няма да те пусна само защото ми се молиш! Какво като си Сияйна, ръцете ти са вързани...

— Няма да получите нищо от мен! Никога! — изкрещя Окса и пак се помъчи да се измъкне.

— Какво си мислиш ти, малка глупачке? Че можеш да ми се опълчиш ли? Чакам този миг цели петдесет и седем години! Всеки, който ми се е изпречил на пътя, жестоко е съжалявал...

— Да! И е известно какво означава това! Лукас Уилямс и Питър Картър скъпо и прескъпо си платиха, чудовище такова!

Макгроу повдигна едната си вежда и я погледна учудено.

— Лукас Уилямс и Питър Картър ли? Тия пък ги бях забравил... Знаем, че си хитра. Но няма да позволя някаква тринайсетгодишна хлапачка да ми попречи да осъществя мечтите си. Постарах се да те обезвредя, но нацелих скъпата ти майка, чаровната Мари Полок, колко жалко... — подигравателно каза Макгроу. — Но днес най-послед те пипнах! Нямаш ход, правото е на страната на по-силния, малката. А аз

съм най-силният! Ще те приспя дълбоко и ще си заложница, докато заедно с любимата ти баба не ми отворите Портала...

Изведнъж някой почука на прозореца откъм коридора. Отвън стоеше Мортимър и правеше знаци на баща си. Той хвърли зъл и ехиден поглед към Окса, която Жабокрилците още държаха във въздуха. Макгроу се приближи до стъклото.

— Готово, татко! Направих каквото ми поръча... — извика Мортимър.

— Добре, сине! Хайде, тръгвай си сега...

— Но, татко...

Явно имаше да му казва още нещо. Макгроу се извърна към Окса, после излезе в коридора. Разгорещена и разярена от погълнатия Екселсиор, малката пленничка мигновено използва момента, че бившият Фелон отвлече вниманието си, и повика на помощ Алармон и Сукла-пукла. Беше сигурна, че Гус и баща ѝ нямаше да се забавят, но дотогава можеше да се опре само на двете си предани създания, с които не се разделяше нито за миг вече седмици наред.

— Помогнете ми — прошепна им тя. — Не знам как, но ви умолявам да ми помогнете...

Алармон отвори чантата отвътре, измъкна се, скочи на десния ѝ хълбок и се изкачи на рамото ѝ. Като стигна до лакътя, одраска жестоко едната Жабокрилка. Тя отпусна хватката си и изпищя. Окса увисна и с освободената ръка грабна от разтворената си чанта Граноксомета. Сукла-пукла се размота, пъргаво се добра до другия лакът и яко ухапа втората твар, която се отдалечи светкавично с един замах на крилете си, оплаквайки се гръмогласно от Алармоновото невъзпитание. Операцията „Освобождаване на Окса“ приключи за някакви си пет секунди! Щом скочи на земята, Младата Сияйна се почувства готова за схватка с Макгроу повече от всякога. Тя се пхна под чина. Както ѝ се стори, беше намерила надеждно укритие.

— ОКСА! — гръмна гласът на Макгроу, щом се върна в класната стая. — ОКСА! Няма да ми избягаш, излишно е да се криеш!

Окса не отговори, пое дълбоко въздух, за да запази самообладание. Погледът ѝ обходи помещението, потрошвайки всички епруветки и стъкленици по работните маси. Ситни стъклени отломки се изсипаха в краката на побеснелия Фелон. Химическите елементи се смесиха при падането и от тях се разнесе лют дим, а безупречно

лъснатите обувки на учителя се покриха с пръски. Той грабна първия попаднал му парцал и ядно ги избърса. През това време тя, която благоразумно се свиваше в скривалището си. Реши да долази под друг чин.

— Чувам те, малка никаквице, чувам най-лекото ти движение, най-лекия ти дъх. Скъпият ми кръвен брат Леомидо не ти ли каза, че притежавам властта на Шепотил?

Като чу тези думи, Окса запрати един Магнетус към крановете, монтирани върху работните плотове в средата на кабинета. Те изведнъж се развъртяха и водата шурна почти хоризонтално! Измокрен от глава до пети, Макгроу задейства своя и ги затвори един по един, но Окса отново ги отвъртя.

— Ще ме надхитряш мен, така ли, сега ще видиш ти!

Той тръгна към дъното на кабинета и спря водоснабдяването с червения вентил. Но Окса, чийто мозък работеше на пълни обороти, този път стреля с Огнерод и уцели закачалката, където висяха шапката и палтото на Макгроу.

— Доволна ли си сега? Че изгори дрехите на любимия си учител! Не е зле, виждам, че Драгомира не е губила ни време, ни средства... Но пък е дреболия в сравнение с това, което те чака — подигра се Макгроу и гнусно се изсмя. — Като те хвана, ще дойде и нейният ред, на тая стара повехнала чума...

Тук тя не издържа и се изправи, без дори да помисли, че ще я забележи.

— Забранявам ви да говорите така за баба ми!

И духна в Граноксомета към врага си.

— Ах, ах, ах! Малка глупачке! Имаш още жълто около устата си!

Макгроу избегна Торнадокса, но той все пак даде резултат. Дошло от нищото, малко, но вихрено торнадо се разрази в лабораторията. После продължи лудешкия си път и помете вещите, които все още бяха останали здрави. Листата по чиновете се разхвърчаха на всички страни, а неоновите лампи и стъклата на прозорците към коридора се пръснаха. Смаяна от погрома, който бе предизвикала, Окса се плъзна под друг чин. Панталонът на униформата ѝ се раздра от разпилените по пода стъклени парчета от епруветки. Тя се сви на кълбо и обгърна главата си с ръце. Късно... Късметата стъкло бяха попаднали право в лицето ѝ и го бяха порязали.

Прекара длан по челото и бузите и като разбра, че кърви, нададе вик не толкова от болка, колкото от уплаха, която се превърна в ужас, когато сянката на Макгроу падна върху нея...

— Видя ли! Предупредих те, че съм НАЙ-СИЛНИЯТ!

Той духна в Граноксомета си, но Младата Сияйна в последния миг се изстреля като ракета нагоре. Този път спря навреме и не се разби в тавана. Подлецът обаче веднага я настигна! На отстояние от два метра двамата се носеха лице в лице и се измерваха с очи като диви животни, преди да се хвърлят в атака. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя храбро удържаше и не го изпускаше от поглед. Имаше защо: нажежените до бяло очи на заклетия ѝ враг изпуснаха тънка нишка ярка светлина. Беше същинска светкавица! Окса се претърколи и избегна електрическия ток. Светкавицата достигна стената, блъсна се в нея и страховито изпращя. Изправен във въздуха по средата на кабинета, Фелонът изпусна повторна порция и само лудешкият ѝ бяг по стените я спаси. Тя тичаше и прескачаше преследващите я мънии. След няколко пълни обиколки смени тактиката и като използва набраната скорост, стигна по инерция до центъра на класната стая.

В този миг в паметта ѝ проблесна спомен: Малорана в клопката на Оций и наемниците му в Стъклената колона, точно както я беше видяла през Мемопроектора на Драгомира. Навярно бе от действието на Екселсиор... Мигом Младата Сияйна направи почти идеален шпагат на повече от един метър над земята, шеметно се завъртя и тялото ѝ се превърна в истинско оръжие. Скоро усети, че нещо се блъсна в крака ѝ, спря и все така във въздуха се огледа: пометен от Окса-сан, страшният човешки пумпал изхвърча в най-отдалечения ъгъл на класната стая. Изглеждаше в безсъзнание, лежеше с отпусната настрана глава и със затворени очи.

Но триумфът ѝ продължи съвсем кратко... Непобедимият учител изведнъж отвори очи и веднага поднесе към устните си Граноксомета. Достатъчна бе четвърт секунда да изстреля свръхстремително гранулата, която тя не успя да отбие, и ужасена отвори широко очи, щом видя коляното си. Защото осъзна с какво я бе уцелил: ГРАНОКС-ГНИЛОКС! Щеше да се разложи след миг! Прониза я непоносима болка. Строполи се на земята и преследвана от зловещия смях на врага си, пропълзя зад един преобърнат шкаф. Само догарящата закачалка, проникващата откъм коридора светлина и една-единствена оцеляла,

едва примигваща, неонова лампа хвърляха слаба виделина в лабораторията. Остър и задушлив дим се отделяше от химикалите и изпълваше цялото помещение, а в главата на уплашената Окса нахлуха мрачни, съдбовни мисли. Щеше ли да види пак майка си? Какво ли правеше Гус? А баща ѝ? Защо се бавеха? Мортимър ли беше отрязал пътя им? Щеше ли да умре? Да, сигурно щеше да намери края си тук, в опустошения кабинет, далеч от хората, които обичаше... След минути всичко щеше да свърши, щеше да се превърне в купчина отблъскваща гнилоч. Но само като си го представи, превъзможна страданието, събра цялата си смелост, изправи се и се прицели в Макгроу:

— Лианоплет! — ревна момичето.

Това, което последва, ѝ вдъхна надежда, че ще се измъкне жива от този ад: жълти, лепкави и дебели лиани пропълзяха и започнаха да оплитат в мрежата си Макгроу с противен засмукващ звук, връзваха ръцете и краката му и той не беше в състояние да ги помръдне.

— Ще те хвана! Почакай, няма да ти се разми... — успя да изреве той, преди те да покрият устата му и да го накарат да млъкне.

Да чака ли? И дума не можеше да става! Окса се качи на един изблъскан до стената по време на лютата битка чин, промуши се някак през счупената витрина и скочи в коридора.

— ОКСА!

Гус се появи иззад ъгъла и видя окървавената си приятелка в почернели и изпокъсани дрехи. През разкъсания панталон се виждаше раната на коляното ѝ, придобила странен зелен цвят. Зад нея се стелеха по пода потрошени стъкла, откъм класната стая се разнасяше дим. Едва бяха стигнали до края на втория коридор, когато ги настигна силен грохот и рев. Кръвта им замръзна!

— ОКСА! ОКСА!

— Освободил се е! Бързо, да бягаме! — извика, ужасена до смърт, Окса.

Хукнаха, колкото им държаха краката, но окаяното ѝ състояние им попречи да стигнат далече. Макгроу скоро ги настигна, като размахваше Граноксомета си.

— Но какво става тук?

— ГОСПОЖИЦЕ КРЕВКЪОР!

Преподавателката по история и география изникна пред тях с широко отворени, изумени очи.

— Господин Макгроу? Какво правите? — попита младата жена, приковала в него недоумяващ поглед.

— Вие не се месете! Вас не ви засяга! И си затваряйте устата! — дереше се той побеснял.

С нечовешко усилие Окса последва инстинкта си и направи последен опит да го спре. Стреля с Нок-бам, който отпрати врага чак на другия край на коридора. Госпожица Кревкьор изкрещя от страх и от невъзможността да разбере това, на което бе станала неволен свидетел.

— Бягайте, госпожице Кревкьор! Бягайте! — викна Гус и я погледна умоляващо.

Въпреки опасността, горката слисана жена стоеше като закована, неспособна да помръдне от мястото си. Но Гус имаше да свърши нещо много по-важно: грабна Окса за ръката и я повлече към изхода.

СЕРИЯ НАГЛАСЕНИ ХОДОВЕ

Колата на Пиер Беланже удари спирачки и поднесе точно пред входа на колежа в мига, в който Окса и Гус изскочиха от сградата. Но тежката врата беше заключена и да излязат се оказа невъзможно!

— Окса! Направи само още едно последно усилие, няма как, налага се да прескочим стената, попаднахме в капан! — каза на пресекулки Гус.

Усилието изискваше да забрави нечовешката болка и нечувания ужас, които раната ѝ причиняваше, и да се мобилизира за Вертиполет. Трябваше да успее на всяка дена.

— Гус, застани отпред и ме прегърни здраво...

Гус се подчини, притисна се към нея и я обгърна през кръста. Излетяха веднага. Първоначално се издигнаха на сантиметри, после се наклониха и скоро стигнаха до върха на почти триметровия зид. Отвън Пиер беше подготвил терена, като беше угасил уличното осветление — токът прекъсна съвсем навреме и скри двете деца в непрогледната тъмнина. Всеки свидетел на сцената би бил повече от нежелан, не беше моментът да ги наблюдават любопитни очи...

— Браво, миличка! — тихо подвижна Пиер на момичето, което едва пазеше равновесие до Гус на стената. — Още малко остана, дръж се!

Прегърнати здраво, двамата приятели се спуснаха също тъй неравномерно, както се и качиха. Щом стъпиха на земята, силите напуснаха Окса и ако Гус не я беше подхванал, щеше да рухне на тротоара. Пиер скочи, вдигна ранената на ръце и я положи на задната седалка на колата.

— Легни, Окса, страшното свърши, вече си на сигурно място!

Гус седна отпред до баща си, който бясно подкара.

— Я виж! Господин Бонтемпи идва!

— Не можем да го предупредим, Гус, трябва да се махаме по-бързо отук и да се погрижим за Окса!

Отзад момичето стискаше зъби, за да не вика. Много я болеше. Непоносимата болка се разпростираше по тялото и в душата ѝ като безжалостна отрова. Окса се престраши да погледне коляното си и изтръпна: кожата беше подпухнала и беше добила противен кафяв цвят, който не вещаеше нищо добро. Миришеше отвратително. Гадната воня на гнило се смесваше с мириса на кръв и химикали. Сукла-пукла бясно се усукваше в желанието си да утеши младата си, изплашена до смърт, господарка.

— Дръж се, Окса! Пристигнахме!

Пиер гушна момичето и изкачи като стрела каменното стълбище на семейство Полок. Гус забарабани по вратата, блед като платно.

— Деца! Господи! Какво се е случило? — извика Драгомира, като видя плачевното състояние на внучката си.

— Драгомира, бързо донесете Раночистача, мисля, че Окса е улучена с Гранокс-гнилокс! — каза Пиер.

Докато Драгомира тичаше нагоре към апартамента, заедно с Павел той настани Окса на дивана в хола.

— Вината е изцяло моя — каза тихо Павел с разстроено лице. — Никога няма да си простя...

— Недей, Павел! — успокояваше го Пиер.

— Моля те, Павел... — намеси се Драгомира, която се бе върнала в хола с флаконче в ръка. — Сега не е моментът!

После се обърна към момичето:

— Окса, ще сложа това на коляното ти...

Със свъсено от тревога чело и трепереща ръка, Баба Полок отвори флакона. Изсипа едра капка оранжево вещество и разтри внимателно раната.

— Пари, бабо! — изстена момичето и се преви от болка.

Майка ѝ притисна ръката ѝ до себе си.

— Гус, постой при Окса — помоли Драгомира, след като размаза лепкавата течност, която сякаш бълбукаше. — Сега се връщам...

Тримата Полок и Пиер Беланже се усамотиха във вестибюла. Макар че обсъждаха доста тихо, Окса чу целия разговор. Страхотен бе тоя Шепотил...

— Мари, длъжна съм да ви кажа, че след Големия хаос за пръв път се сблъскваме с Гранокс-гнилокс — шепнеше Драгомира. — Никога не сме лекували такова нещо. Раночистачът идеално почиства

рани, инфекции и дори гангрена. Отвън прилагат терапия с личинки, може би вече сте чували. Но що се отнася до Гранокс-гнилокс, не познаваме прецедент и не мога да гарантирам, че Раночистачът ще се справи и детето ще оздравее...

— Разбирам — отвърна разтреперана Мари. — Но знам и че ще направите всичко, което е по силите ви.

Възрастните се събраха отново около болната, приковаха очи в пострадалото коляно и трепетно следяха дали ще подейства лекарството.

— Сложила си ми червеи, бабо... — каза Окса с изтънял гласец, но в него се прокрадваше упрек.

— Да, съкровище. Раночистачът прави чудеса — увери я Драгомира, но не бе много убедена в благотворното му действие срещу тази рана. — Червейчетата изяждат мъртвите клетки и възстановяват тъканите. Скоро коляното ти ще е като ново.

По лицето на момичето се изписа болка и отвращение при вида на стотиците червеи, които се открииха вече съвсем ясно и пъплекха лениво по загниващата кожа.

— В състояние ли си да ни разкажеш какво се случи?

Павел произнесе напрегнато и с обезумели от тревога очи въпроса, който всички мислено си задаваха. Окса пое дълбоко въздух и описа до най-малката подробност събитията от момента, в който Макгроу ѝ бе заповядал да му помогне да подреди лабораторията. Когато свърши, дойде ред на Гус.

— Щом Мерлин ми предаде бележката и видях, че батерията на Окса е изтощена, изтичах да те потърся на входа, Павел — започна той и погледна Оксиния баща, — но ти не беше там. Тогава се обадох и у вас, и на мобилния, но никой не отговори.

— Повикаха ни от болницата рано следобед, лекарят на Мари искал спешно да ни види — обясни покрусен Павел. — Там телефоните се изключват. Чакахме два часа, след което ни съобщиха, че никой не ни е викал. Помислихме, че е недоразумение. Но сега става ясно, че е бил номер, за да ни отстранят... Все още имаше време да стигна до училището. Но колата не запали. Прибрахме се с такси. А заради голямото задръстване пътувахме много дълго. Късно се сетих да включа телефона си и се опитах да ти се обадя, за да ти кажа да ме чакаш. Включи се гласовата поща. Свързах се с Гус, който ми обясни

положението. Тогава помолих Пиер и той направо излетя. Никога няма да си простя тази небрежност...

— Не се обвинявай — намеси се Пиер. — Това е ужасно стечение на обстоятелствата...

— По-скоро е поредица от нагласени ходове! — отсече Драгомира. — Продължавай, Гус!

— Искях да бъда до Окса, но пазачът вече беше заключил вратата. Пак звънях у вас, пак — никой и чак сега разбирам защо. След като Павел ми телефонира, веднага се обадох в ресторанта да те повикам спешно, татко. Ти вече знаеше от него. Чаках отвън, пред колежа, умрях от притеснение. В този момент забелязах госпожица Кревкьор. Промуших се след нея, когато тя отключи преддверието, и така стигнах до първия етаж. Тъкмо ти, Окса, се измъкваше от лабораторията. Тогава изведнъж се появи Макгроу и крещеше след теб. Това привлече вниманието на госпожица Кревкьор. Съжалявам, Окса, не трябваше да те оставям сама, знаех го! Аз съм кръгла нула...

— Гус, ти не си виновен! — каза Мари. — Взел си най-правилното решение: да предупредиш родителите! Нали знаеш, че и да беше останал, за Макгроу нямаше да е от голямо значение. Щеше да бъдеш за него една разменна монета в повече...

— Да, знам — съгласи се Гус и наведе глава.

— Все пак без твоята помощ никога не бих успяла, вече едва се държах на краката си! Благодарение на теб избягах от Макгроу... Ти ми спаси живота — каза с жар Окса.

Гус се изчерви от смущение.

— Тревожа се за госпожица Кревкьор — продължи момчето. — Тя стана свидетел на всичко, а ние я оставихме сама с Макгроу, който в никакъв случай няма да допусне тя да проговори. Или той трябва да изчезне от полезрението, или тя, не мислите ли?

— Много се страхувам от това! — кимна угрижен Пиер.

— Видял си господин Бонтемпи в момента, в който вие сте тръгвали, така ли? А той забеляза ли ви? — попита Драгомира.

— Не, беше много тъмно. Имахме късмет...

НЕ НАМЯСТО, НЕ НАВРЕМЕ

Бе прекалено тъмно, за да може господин Бонтемпи да види, когото и да било на училищния паркинг в четвъртък вечерта. Изглежда, повреда бе прекъснала тока на уличното осветление и той паркира колата си до тази на госпожица Кревкьор само на фарове, не и без да забележи трета кола. „*Виж ти, Макгроу е още тук...*“, каза си той, като съгледа автомобила му. Блъсна вратата подрастен, че е закъснял заради глупавото телефонно обаждане, с което го уведомяваха, че в дома му е извършен обир. Трябваше да прекоси половината град, за да установи накрая, че някой си е направил с него лоша шега. Апартаментът му съвсем не беше ограбен! Това беше добрата новина, но бе загубил много време! А възнамеряваше да прекара дълга и романтична вечер с Бенедикт Кревкьор... Още от двора видя, че коридорът на първия етаж все още свети. Реши да се качи и да изгаси лампите, преди да отиде в кабинета си, където го очакваше преподавателката по история и география.

— По дяволите! Какво е ставало тук?

Лабораторията беше каквато Окса я бе оставила: опустошена. Господин Бонтемпи стъпваше предпазливо върху дебелия слой изпочупени стъкла по пода, запушил с ръка носа и устата си заради острата миризма, която се усилваше, докато се приближаваше към широко зеещата врата на стаята. Мебелите и оборудването бяха преобърнати и от тях се стичаше вода. Сякаш мощно торнадо бе помело всичко по пътя си. Той угаси лампите и се отправи озадачен към кабинета си. На площадката на централното стълбище едва не се препъна в нещо. Дамска чанта! Въпреки че му се стори да я е виждал някъде, директорът прерови съдържанието и разпозна портмонето и червилото. Да, това бе чантата на госпожица Кревкьор...

— Бенедикт? Тук ли си?

Кабинетът беше пуст. Учителската стая и коридорите също. Като изчерпи всички възможности да я намери, господин Бонтемпи се

свлече на креслото си и телефонира в дома на младата жена. Сигналът „свободно“ дълго и напразно отекваше, никой не вдигна. Опита на мобилния, но му отговори звън откъм чантата. „Но защо колата и е на паркинга, а нея я няма? А чантата ѝ? Какво търси чантата ѝ в коридора? Само дано нищо лошо не ѝ се е случило...“, недоумяваше той и мисълта за погрома не го напускаше.

Излезе навън, застана в средата на двора, сви длани като фуния пред устата си и силно извика:

— БЕ-НЕ-ДИКТ! Къде си?

Но в цялата сграда цареше оглушителна тишина, отговори само ехото на тревожните му викове.

— Ало? Полицията ли е? Обажда се директорът на колеж „Свети Проксим“. Искam да съобщя за един вандалски акт и... за изчезнало лице...

Бенедикт Кревкьор не можеше да го чуе, макар съвсем да не бе далече, а само на няколко крачки от него. Когато пристигна в двора малко преди осемнайсет часа, погледът ѝ беше привлечен от осветения етаж. Оттам се носеха кръсъци. Завтече се бързо нагоре и онова, което се разкри пред нея, ѝ напомни най-зашеметяващия съспенс, филмите, по които тя много си падаше: целият мокър и омотан в парчета от дебело жълто въже, учителят Макгроу преследваше двама от най-добрите ѝ ученици, Окса Полок и Густав Беланже! Странният ѝ колега гръмогласно сипеше закани. Момичето беше в ужасно състояние, окървавено, с раздрана униформа и страшна рана на коляното. А уплашеното момче я прикрепяше и ѝ помагаше да избяга.

— Бягайте, госпожице Кревкьор! — беше ѝ извикало то.

В този миг Окса протегна ръка и Макгроу отлетя на двайсетина метра, сякаш някаква страховита сила му бе нанесла мощен удар. Учителят се блъсна глухо в стената. После се строполи в безсъзнание. Бенедикт Кревкьор инстинктивно се спусна към него на помощ. Понечи да разпита децата, но те бяха изчезнали. Беше сама. Когато приближи до Макгроу, той внезапно отвори очи и я сграбчи за китките. Тя изпищя пронизително и при вида на злокобната му усмивка уплахата ѝ прерасна в истински ужас.

— Господин Макгроу, какво направихте на Окса Полок?

— Ох, Бенедикт, Бенедикт... — отговори Макгроу с уморена въздишка и стисна още по-силно ръцете ѝ. — Току-що провалихте

всичко, вие, прекрасната Бенедикт Кревкьор, всеобщата любимка... Окса е моят ключ, моят Сезам! Чакам я цели петдесет и седем години...

— Петдесет и седем години ли? Какви ги разправяте? Да не сте полудял? Пиян ли сте?

Макгроу презрително въздъхна.

— Не можете да разберете...

— Това, което разбирам, е, че сте нападнали една ученичка, и каквито и да са били мотивите ви, не оправдават вашата постъпка! Няма да ви се размине просто така!

Макгроу се изсмя ехидно на опита на Бенедикт Кревкьор да се бори и да се отскубне. Когато той отпусна едната ѝ ръка, тя видя в това надежда да се освободи. Надежда, която бързо се превърна в зловещо поражение, щом Макгроу насочи право към нея Граноксомета и духна... Тогава нежната Бенедикт Кревкьор се свлече и падна върху каменния под. Нападателят ѝ я хвана под мишниците и я завлече на едно изоставено и прашасало място, където никога никой не влизаше. Там подпря клетата жена на каменния цокъл и грижливо затвори след себе си скърцащата врата, като не забрави да я залости отново с напречната гредка. После най-спокойно мина през малкия коридор, излезе навън и стигна до паркинга.

— Ето ти го идиотът Бонтемпи! Какво ли прави тук по това време тоя? — смръщи се Макгроу, когато директорът хлопна вратата на колата си — Хмм... Сигурно идва да търси *любимата* си Бенедикт...

Притаи се до зида и започна да го наблюдава: господин Бонтемпи огледа паркираната му в по-отдалечения край кола. Изчака още няколко минути, после потъна в тъмнината и се промъкна незабелязано до автомобила си. Провря се под него, откачи един от кабелите му, изправи се, сякаш нищо не се е случило и се отправи доволен към центъра на града с уверена стъпка.

След като обиколиха всички класни стаи и кабинети, двамата полицаи застанаха наред опустошената лаборатория и си отбелязаха нещо в бележниците.

— Кои напуснаха последни колежа? — попита единият от тях господин Бонтемпи.

— Преподавателят Макгроу. В четвъртък само той има час с четвърти „Водород“ до седемнайсет и трийсет. Всяка седмица един от учениците остава и му помага да подреди лабораторията. Обикновено не продължава повече от десет минути.

— Чий ред е бил днес?

— Не ми е известно. Както вече ви казах, не бях тук. Обадиха ми се да ми съобщят, че в дома ми е станала кражба: Наложих се спешно да се прибера. Кое се оказа съвършено излишно, тъй като не е имало взлом... Изглежда, беше лоша шега. Върнах се в колежа около осемнайсет часа и няколко минути. Трябваше да се срещна с Бенедикт, колата ѝ беше на паркинга, а видях, че и колата на Макгроу също е там, което ме озадачи, защото никой не се задържа до толкова късно. Останалото го знаете...

— Всички ли имат достъп до колежа?

— Не. Денем можете да влезете само ако позвъните да ви отворят. Портиерът проверява самоличността ви, повода за посещението ви и чак тогава ви пуска. Иначе влизането и излизането на учениците се контролира.

— И тази вечер ли?

— Пазачът е винаги тук до седемнайсет и трийсет. След този час се счита, че няма ученици в колежа. С изключение на тези, които помагат на учителите си, както на господин Макгроу в четвъртък вечер. Тогава преподавателите придружават въпросните дежурни. Всеки от тях има електронен идентификационен пропуск, който отваря и затваря вратата.

— Значи, ако някой иска да излезе или влезе след седемнайсет и трийсет, ще му е необходима такава карта, правилно ли ви разбирам?

— Точно така! — кимна господин Бонтемпи. — Не съм констатирал нищо нередно в това отношение и никой не е съобщавал за изгубена карта. Но никога не можем да изключим влизане с взлом... Много съм притеснен за Бенедикт, господа, много...

— Имате ли някакво предположение какво се е случило в тази стая? Някой се е вихрил тук, нищо не е пожалил!

— Нямам ни най-малка представа — отговори потресен директорът.

И тримата огледаха съсипаната лаборатория. Все още силната миризма на химикали дразнеше очите и ноздрите. Полицайте инспектираха добросъвестно всяко ъгълче, пристъпвайки внимателно сред преобърнатите мебели върху парчетата от счупените прозорци и стъкленици, а хилядите отломки хрускаха под краката им. Не беше устояло на погрома дори керамичното покритие на работните плотове!

— Последен въпрос, господин Бонтемпи: имате ли адреса на господин Макгроу? — попита един от полицайте.

— Господин Макгроу? Полиция. Извършваме рутинна проверка и искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Заповядайте, моля — любезно ги покани Макгроу. — Какъв е поводът? Надявам се да не е нещо сериозно!

Двамата полицаи подминаха въпроса и се настаниха на местата, които им посочи преподавателят.

— В колко часа напуснахте колежа тази вечер?

— Било е най-късно седемнайсет и четирийсет. Подредих лабораторията, помагаше ми Окса Полок, ученичка от четвърти „Водород“. После я изпратих до изхода, за да ѝ отключа. Колата ми не запали и аз я оставих на паркинга, но нямах сила да викам пътна помощ тази вечер, тъй като денят ми беше претоварен, и предпочетох да се прибера с такси.

— Окса Полок ли казахте? — записа в тефтерчето си единият полицай.

— Точно така! — отговори Макгроу и изведнъж се намръщи.

— Срецнахте ли някого, преди да напуснете колежа?

— Не, никого.

— Забелязахте ли нещо особено и необичайно?

— Не, нищо. Както всеки четвъртък вечер, коридорите бяха безлюдни. Не установих нередности — отвърна непринудено Макгроу.

— Кога за последен път видяхте колегата си по история и география, госпожица Кревкьор?

— Госпожица Кревкьор ли? Чакайте да помисля... Било е след обяда, в учителската стая. Може и да съм я засякъл в коридора, преди да влезем в час в четиринайсет часа, вече не си спомням добре... Но защо ме питате? Да не би да ѝ се е случило нещо?

— Откъде ви е това? — попита единият полицаи и посочи драскотините по лицето и ръцете му.

— От котката ми! — излъга учителят, без да му трепне окото. — Пощуряла е напоследък!

Точно в този миг Мортимър Макгроу влезе в хола с котка в ръце, която яростно се мятеше и се опитваше да се отскубне.

— Стой спокоен, Лео! Татко, тая твар е полудяла! О, извини ме! — млъкна внезапно той. — Не знаех, че имаш посетители.

Завъртя се кръгом и тръгна към коридора. Там оципа жестоко животното, което измяука и се изплъзна от прегръдката му.

— Ах! Гадина такава! Одраска ме! — извика достатъчно високо момчето, за да го чуят в хола.

И ако не беше с гръб към тях, полицаите щяха да съзрат пъклената му доволна усмивка...

ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ ШИВАЧИ

Раночистачите свършиха превъзходно своята работа на Оксиното коляно. През цялата нощ старателно чистеха набралата рана, изгризваха гниещите клетки, докато Драгомира и Павел се редуваха до леглото на храбрата тийнейджърка. Когато Окса се събуди, баба ѝ седеше до нея и приготвяше смеска в мраморно хаванче.

— Бабо?

— Съкровище мое! Как се чувстваш?

Павел, който лежеше на походно легло до кревата на дъщеря си, отвори очи и стана. Тревожният му поглед, потъмнял от черните сенки около очите, веднага се прикова в коляното ѝ. То не беше толкова отблъскващо, както предната вечер: противният блатист цвят беше изчезнал, плътта видимо оздравяваше. Вече не миришеше лошо... Раночистачите си шаваха и при вида им Окса се намръщи. Определено не беше лесно да свикне с фармакопееята на Отвътре. Разни там червеи, разни там голи охлюви...

— Чудесно! — възкликна Драгомира. — Лекарството действа! Погледни, сякаш си паднала от ролерите. Сгъни крака!

Окса плахо се подчини. Кожата се изпъна и пъплиците червейчета, които я регенерираха, изпъкнаха по-ясно.

— Вече не усещам нищо! Бабо, ти си върхът!

Хвърли се на врата на баба си и придърпа баща си, за да ги прегърне едновременно. Олекна ѝ. Така се беше уплашила!

— Сега, когато кракът ти е вън от опасност, ще се заема с лицето ти, съкровище.

— Лицето ми ли? — учуди се Окса и с върха на пръстите опипа бузите и челото си — Какво му е?

И си припомни кръвта по дланите, след като се разлетяха стъклата от прозорците на лабораторията.

— Обезобразена ли съм? — попита задавено тя.

— Не, Окса, не си — каза ѝ кротко Драгомира и я накара да легне. — Порязана си на няколко места, но аз ще оправя това за миг. Първо ще зашием драскотините, после ще сложа мехлем, който ще заличи и най-малките белези! Фантастичен е, ще видиш!

— Ще ме шиеш ли? А, не, не искам, бабо! Не ща игли!

Окса се замята в леглото и се запротиви още повече, щом разбра кой щеше да е шивачът: паяци! Е, хубаво, бяха миниатюрни паячета с ултратънки крачета... Но все пак си бяха паяци!

— А, не, не, не, не ща, бабо! Ще ми гръмнат бушоните!

За всеобща изненада Павел избухна в гръмък смях и сълзи бликнаха от очите му. Беше заразителен смях, защото Драгомира го последва веднага, а и паяците сякаш също се поддадоха на веселието на господарката си и защъкаха в ръката ѝ.

— Погледни ги само, Окса-сан! Това са Паячета Бродирачи, те са съвършено безобидни! — извика Павел. — И най-вече са превъзходни шивачи...

— Синът на Старата Сияйна притежава истината, Млада Сияйна — намеси се Фолденготът, който тъкмо влезе в стаята с поднос, отрупан с филийки и димящи купички. — Веднъж един мой пръст претърпя отсичане от големия кухненски нож, докато действах по рязането на моркови, и Паячета Бродирачи го зашиха с дантелена точност. Ето, пръстът отново принадлежи на ръката ми! Болката беше отсъстваща, абсолютно отсъстваща, имайте доверителна вяра, правдата се намира в думите ми!

Окса прехапа устни, затвори очи и примирено въздъхна:

— Добре, хайде, правете с мен каквото искате! Ако някой ми беше казал, че един ден ще жертвам тялото си за науката... Отгоре на всичко приживе...

Павел и Драгомира съзаклятнически се усмихнаха. После Драгомира взе лекичко един от трите паяка, които протягаха крачета в ръката ѝ, и го постави върху лицето на Окса. Момичето потръпна, стисна силно очи и от страх на челото ѝ се появиха бръчки.

— Отпусни се, миличка — каза Павел и я улови за ръка. — Ако се мръщиш много, Паячетата ще зашият бръчките... А на тринайсет години е още рано да си правиш лифтинг, не мислиш ли?

— Чудничко... — изломоти Окса през зъби и заби поглед в тавана.

И трите Паячета Бродирачи полазиха лицето ѝ. Чувстваше как тънките им крачка пристъпват и пъплят по кожата ѝ. Беше странно усещане. *Много, много* странно усещане. Но не и неприятно... ако успееше за миг да забрави, че са паяци... До този момент Окса не обръщаше внимание на порезните рани заради пострадалото коляно. Но Паячетата Бродирачи опресниха паметта ѝ, върнаха я няколко часа назад. Много картини оживяха пред очите ѝ: погромът в лабораторията, гадната миризма на химикали, побеснелият Макгроу, който не се спираше пред нищо, за да я залови... и госпожица Кревкьор...

— Готова си, съкровище! Раните вече са само един лош спомен! Ще те намажа с този мехлем. Той ще премахне белезите, и отново кожата ти ще е като на бебе!

— Знам кой ще си умре от щастие да те види такава... хубавелка... — прошепна Павел в ухото ѝ.

Изправи високата си снага и излезе от стаята.

— Мари! — отекна гласът му в коридора. — Искаш ли да видиш храбрата си дъщеря?

Павел се появи няколко секунди по-късно, бутайки инвалидната количка на жена си. При вида на Окса широка усмивка озари лицето на Мари, без да изличи докрай безпокойството в погледа ѝ. Павел докара стола до леглото.

— Погледни, мамо! — каза момичето и посочи с очи Паячетата Бродирачи, които Драгомира прибираше в една стъклена кутия. — Ужасно е... Тъъ, бабо... понеже сме на вълната на ужасите, можеш ли да разкриеш какъв *точно* е съставът на този мехлем?

— Все искаш да знаеш!

— Ами, всъщност... ДА!

Драгомира и Павел се усмихнаха, а Мари призна дълбоко в себе си, че споделя отвращението на дъщеря си.

— Не се притеснявай — обясни Баба Полок, — съдържа само няколко листа от бял равнец. Суши се, стрива се и се замесва с капка горанова мъзга и сок от роза.

— Честно ли?

— Честно!

— Добре тогава, съгласна съм при тези условия да заема, подчертавам „заема“, тялото си на науката.

Тя се изтегна с цялата си дължина на леглото и разпери ръце напълно примирена.

— Днес ще ходя на училище, нали? — колебливо попита тя.

— Да — потвърди баща ѝ. — Размислихме и решихме, че дори да ти струва голямо напрежение след преживяното снощи, уместно и благоразумно е да отидеш. Почти сигурно е, че полицията ще е там, дори само заради погрома в лабораторията. И според това, което ни разказахте с Гус, Макгроу навярно е направил необходимото, за да накара госпожица Кревкър да не проговори. Тя е видяла прекалено много. В случай че те разпитват, а то е сигурно, трябва непременно да се правиш, че нищо не се е случило, че Макгроу те е изпратил до изхода, както обикновено изпраща другите. Разбираш ли?

Окса кимна.

— Знаем, че ти е трудно, много трудно. Но за всички ни е жизненоважно никой да не разбере какво точно е станало — продължи Драгомира. — Наблюдавай внимателно, слушай и ще видиш, че Макгроу ще постъпи по същия начин. Няма да рискува някой да се досети каквото и да е за него или за нас. Макар че нищо лошо не сме направили, помни, че ще ни се стоварят големи неприятности, ако някой разкрие кои сме, и най-важното, на какво сме способни. Даваш си сметка какво би означавало това в очите на онези, които нямат нашите умения... Ти имаше известно право, като си въобразяваше, че тайни служби или правителствени агенции биха платили скъпо да изследват хора като нас. Ще се предпазим само ако си мълчим и не вдигаме шум, а днес ти трябва да се нагърбиш тъкмо с това. Съжалявам, че искам от теб толкова много. Но в продължение на повече от петдесет години съумяхме да съхраним тайната си и да останем незабелязани...

— Да, ясно ми е — отговори унило Окса. — А госпожица Кревкър?

Павел обясни с глух глас:

— Засега нищо не можем да направим за нея, миличка, нищо...

Когато Пиер Беланже остави Гус и Окса пред „Свети Проксим“, децата и той забелязаха, че целият колеж вреше и кипеше. Насърчи ги да влязат и не потегли, докато не се озоваха в двора на училището.

— Всички изглеждат страшно развълнувани... — сподели тихо Гус с Окса и с крайчеца на очите си тревожно я погледна.

Тя не отговори. Гладкото ѝ бледо лице издаваше преумората и стреса. Не успяваше да ги прикрие. Минаха край групи ученици, които шумно обсъждаха нещо. Отвсякъде дочуваше думите „полиция“ и „лаборатория“, а това никак не ѝ помагаше да преодолее нарастващия страх. Мерлин Поакасе чакаше приятелите си пред гардеробите и пръв им съобщи новината:

— Здравей, Окса! Здравей, Гус! Научихте ли? Лабораторията снощи е била опустошена, имало е истински погром! Цялата е помляна! Дори керамичните плотове, представяте ли си? Дойде полиция, изглежда, никой не знае кой може да го е направил. Невероятно, нали!

Окса и Гус се престориха на учудени, както им се струваше, доста убедително. Но скоро разбраха, че са се лъгали... Защото Мерлин се приближи до Окса, впери в нея хитрите си очи и ѝ прошушна поверително:

— Знам какво стана, Окса... Видях всичко!

Двете кратки изречения им подеихаваха като бомба. Гус почувства, че пребледнява, и пристъпи към Мерлин.

— Какво говориш? — престори се на озадачен той.

— Проследих те и се промъкнах след теб, когато госпожица Кревкър отвори вратата — обясни му Мерлин с изпитателен поглед. — Силно подозирах, че става нещо странно... Видях как Окса изстреля Макгроу в другия край на коридора, без да го докосва... Видях как вие двамата полетяхте и прехвърлите стената...

— Говориш глупости! — процеди ядно през зъби Гус.

— Ти изглеждаше доста зле, Окса — продължи Мерлин и не се остави да го заблудят. — Но се радвам, че се чувстваш много по-добре, нощта изглежда ти се е отразила добре. Може да се каже, че си оздравяла по вълшебен начин!

— Престани да бълнуваш, Мерлин — изръмжа пребледнял Гус.

— Остави, Гус — капитулира Окса. — Не схващаш ли, че е разбрал...

— Значи си вълшебница! — подскочи Мерлин.

— Ти се досещаше отдавна, нали? — попита Окса и го погледна право в лицето. — Но те умолявам да не казваш нищо! От това зависи

животът на много хора!

— Така ли? — изненада се Мерлин, впечатлен от нейния плам.

— Обещавам да ти разкажа всичко, ако се закълнеш, че ще си мълчиш.

— Окса! — извика ядосано Гус.

— Нямаме избор, Гус... — обърна се към приятеля си Младата Сияйна. — Ако отричаме, ще продължава да рови и ще стане още по-лошо... А и смятам, че можем да му се доверим — повиши глас тя и отново погледна Мерлин. — Нали, Мерлин? Повтарям ти: ако кажеш каквото и да било, подлагаш на смъртна опасност куп народ, като се започне от мен.

Мерлин потръпна от твърдостта на Окса, към която не беше съвсем безразличен, както и от сериозността на молбата ѝ.

— Разбирам... — кимна той. — Можеш да разчиташ на мен. Ами Макгроу? И той ли е като теб?

— Макгроу ли? По-лошо... — отговори му Окса и видя, че страшният учител влиза в двора на училището.

— Във всеки случай ти хубавичко го подреди! — въодушевено изкоментира Мерлин. — Ей! На какво е заприличал! Като че е паднал в розов храст!

Макгроу наистина се бе появил с мрачни очи и одрано лице. Щом го забелязаха, учениците го заоглеждаха с любопитство. Някои дори се осмеляваха да му хвърлят развеселени погледи и да се присмеят. Гус и Окса никак не споделяха всеобщото веселие, особено когато Макгроу тръгна насреща им. Втренчен в двамата тийнейджъри, той позабави стъпките си и щом се изравниха, Окса забеляза почудата му: беше установил, че по нея нямаше и следа от ожесточената снощна битка. Прониза я с очи, подмина с изправена глава, но прегърбени рамене и се скри зад ъгъла на коридора.

Десет минути след началото на часа по френски, господин Бонтемпи влезе разстроен в класната стая.

— Уведомявам ви, че госпожица Кревкьор ще отсъства днес. Ще имате занятия от десет до дванайсет. Можете ли да дойдете при мен за малко, Окса? Ще ви я върна много бързо, господин Льомер — каза той на преподавателя и пресилено се усмихна.

Окса стана и последва директора, като се стараяше да не куца. Коляното ѝ вече не гниеше, но все още много я болеше. Трябваше да

бъде силна. Повече от всякога.

— Полицейските инспектори разследват вандалския акт в лабораторията — съобщи безизразно господин Бонтемпи. — Искат да ви зададат няколко въпроса, но вие не се страхувайте.

Докато вървяха към кабинета му, господин Бонтемпи не каза нищо повече и Окса го съжали. Вероятно много се безпокоеше за госпожица Кревкьор, а тя знаеше, че директорът има сериозни основания да се тревожи. Окса нервно оправи чантичката през рамото си. „Ох! Олеле! Дано не ме обискират! — потръпна тя. — Ако намерят Граноксомета ми... И Алармон! Не, не, Окса, не мисли за това, само не мисли за това!“ Пъхна ръце в джобовете на униформеното сако и напипа нещо странно. Погледна го и разпозна талисмана, който Драгомира ѝ беше дала в първия учебен ден. „Щом почувстваш, че тревога стяга сърцето ти и завладява душата ти, вземи това и го погали леко. Ще усетиш облекчение, небето ще ти изглежда по-светло, а пътят — по-сигурен“, ѝ бе казала тогава тя.

— О, бабо, благодаря ти! — прошепна развълнувано Окса и си припомни как Драгомира слага талисмана в джоба ѝ, точно преди да тръгне за колежа.

Тази мисъл възвърна силите и смелостта ѝ. Семейството ѝ винаги беше с нея. Имаше си и Гус. Никога не беше сама.

Двама полицаи я очакваха в кабинета. Но Окса се беше подготвила и се изненада на спокойствието си. Щеше ли да съумее в крайна сметка да излъже, без да я усетят...

— Добър ден — каза тя още от прага.

— Добър ден! Ти си Окса Полок, нали?

— Да.

— Седни и не се притеснявай, имаме само няколко въпроса към теб. Останала си с учителя Макгроу снощи да подредите лабораторията.

— Да.

До тук вървеше добре.

— В колко часа приключихте? Спомняш ли си?

Сега трябваше да внимава.

— Не погледнах часовника, но не продължи дълго. Може би десет минути или четвърт час. Нямаше много работа, защото Макгроу... всъщност искам да кажа господин Макгроу ни беше дал контролно.

— И после? Какво стана след това?

— След това ли? Ами слязохме долу, той ми отключи вратата и всеки си хвана пътя.

— Забеляза ли нещо необичайно?

Окса стисна здраво талисмана си, изчервена от глава до пети. За щастие нямаше драскотини по лицето! Никога повече нямаше да говори лошо за паяците...

— Не. Само дето господин Макгроу ме повика по име, а това далеч не е обичайно за него — каза тя, за да разведри атмосферата.

Полицайте се усмигнаха.

— Видя ли госпожица Кревкьор, преди да напуснеш колежа, Окса?

— Госпожица Кревкьор ли? Не... — отговори тя с натежало сърце. — Не видях никого.

Полицайте станаха. Явно разпитът беше приключил. Уф!

— Добре, благодарим ти, Окса. Но преди да се върнеш при съучениците си, имаме последен въпрос...

В този момент Окса почувства, че пребледнява. В мозъка ѝ се развихри истинска буря. Стисна още по-силно талисмана си и с всички сили се опита да пребори надигащата се паника, която застрашаваше да обезсмисли досегашните ѝ усилия.

— Последен въпрос ли? — повтори тя с по-строг глас, отколкото ѝ се искаше.

През прозореца, точно зад гърба на полицайте, тя видя как облаците потъмняха и само за секунди почерняха като мастило. „О, не! — каза си тя. — *Само не буря! Не в този момент!*“

— Бихме желали да узнаем дали си от семейството на Леомидо Фортенски, диригентът — попита единият и настоятелно я погледна право в очите.

КЪЛБО ОТ НЕРВИ

— Лицето на Младата Сияйна е покрито с умора — забеляза Фолденготът, вторачил в Окса големите си кръгли очи. — Напитката, която давам в предложение, ще вкара жизненост във вените, можете да имате слепително доверие!

— Благодаря, Фолденготе. Вярно е, че съм като разглобена... — призна Окса.

— Смазка! Трябва ви смазка, когато сте разглобена! — дереше гърлото си Геторикс и се търкаляше по пода с присъщата си невъздържаност.

Окса наистина беше изтощена. Последните събития бяха изчерпали цялата ѝ енергия. От петъчната вечер изпадна в униние и не полагаше никакво усилие да го превъзмогне. С безизразен поглед блуждаеше по пижама, ходеше нехайно из къщата, отпускате се в някое кресло и не се захващаше с нищо. Това обаче не ѝ пречеше да мисли трезво и да разбира всичко, което се случва. Струваше ѝ се, че не страда. И въпреки това я раздираха смесени чувства, които я дърпаха в непозната бездна. Не изпитваше нито страх, нито тревога, нито облекчение. Само една неумолима празнота. Покорно и без съпротива се остави да я погълне мек, черен и силен вихър. Родителите ѝ бяха безсилни свидетели на това необичайно за нея състояние и се опитваха да я успокоят, доколкото могат. Но нежните им думи не стигаха до съзнанието ѝ. Чуваше ги, но те не докосваха сърцето ѝ, което биеше като в пустиня, и ги оставяше без отклик. Неделята започна по същия начин: затворила се в своето тревожно мълчание, Окса стоеше по пижама, без да се мие, храни и най-вече, без да общува.

— Тя е в шок — определи диагнозата Драгомира. — Смятам, че е време да извадя Родисферата...

Мари я погледна въпросително, а Павел възкликна:

— У теб ли е? Бих се заклел, че е останала в Сибир!

— Да, у мен е — каза майка му и му смигна. — И мисля, че на нашата малка Окса ще ѝ се отрази много добре.

— Някой от вас ще ми каже ли за какво говорите? — сухо попита Мари.

Драгомира не отговори, стана и излезе. Върна се след няколко секунди с нещо, което напомняше сгънато прозрачно одеяло, и го сложи на масата. Мари се озадачи, пипна го леко и се възхити на невероятно меката му и гладка повърхност. Потисна тръпката си, погледна Павел с уплаха и отвращение и каза:

— Също като... *бебешка кожа!*

— О! Не се притеснявай, скъпа, не е бебешка кожа. Но има нещо такова...

— Нещо такова ли?!? — намръщи се Мари.

— Родисферата всъщност е плацента — продължи той. — Но необикновена.

— Това го предполагам... — въздъхна Мари облекчено. — „Обикновено“ и „Полок“ рядко вървят ръка за ръка!

На лицето на Павел се изписа бледа лека усмивка.

— Знаеш ли, през целия си живот Фолденготите раждат само веднъж — трябва да уточня, че продължителността на живота им е около триста години, а бременността им продължава повече от две. Както при хората, се раждат и близнаци. Тяхната плацента е изключително ценна и има необикновени свойства, които се използват в психотерапията. Знам по себе си, когато загубих баща си... За Окса ще бъде благотворно и смятам, че Драгомира чудесно го е измислила. Съгласна ли си да опитаме?

— Разбира се, че съм съгласна! Трябва да пробваме всичко, не можем да я оставим така! — вълнуваше се Мари.

— Хайде да действаме...

Думите изрече Окса, която от известно време стоеше права до вратата на хола. Тя тръгна към майка си, коленичи пред нея и сложи глава в скута ѝ.

— Струва ми се, че съм станала истинско зомби, мамо... Сякаш съм празна...

Тогава Драгомира разстла тънката кръгла матова мембрана с диаметър около един метър, която при контакта с въздуха бързо

започна да се издува и да се превръща в красиво седефено кълбо. Въздухът вътре се сгъсти и то се изпълни с гъста пара.

— Внимавайте — предупреди Баба Полок, потупвайки леко кълбото, — горещо е! Почти деветдесет градуса.

— Нали няма да вкарате Окса в тая сауна? — разтревожи се Мари, без да пуска момичето от обятията си.

— Не, Мари, не се бой — успокои я тя. — Температурата пада до идеалната — трийсет и седем градуса. След няколко минути ще бъде добра...

Родисферата се издигна и се понесе над земята. Парата се резорбираше и по прозрачните ѝ стени започнаха да се стичат капки. Минутки по-късно Драгомира постави ръцете си на повърхността ѝ и я погали.

— Търси отвора — обясни Павел. — А, ето, намери го!

Драгомира отстрани много внимателно дланите си, под които се бе очертал процеп.

— Ела, Окса! Родисферата е готова да те приеме.

Окса стана и пристъпи към необикновеното кълбо, докато Драгомира задържаше процепа отворен. Промуши първо крака си, после и цялото тяло. Родисферата не се снижи под тежестта ѝ, а се задържа над земята. Драгомира затвори процепа и пусна кълбото. Окса се сгуши в него. Инстинктивно се сви на кълбо, облегна се на уютната мембрана и топлата влага я обгърна. Едва се бе настанила удобно и сферата се набразди със синкави нишки, които пулсираха като живо същество, свиваше се и се разпускате, а копринената ѝ повърхност се нагъна от вълнисти трептения.

— Сякаш тупти сърце... — каза Мари и хвана мъжа си за ръка.

Равномерният ритъм залюля Окса и я приспа. Сънят я обори и тя изпита странното усещане, че мислите, които помрачаваха мозъка ѝ и я повличаха към бездънни пропасти, я напускат и се разтварят във влагата на Родисферата.

Когато отново отвори очи, ръцете ѝ все така бяха заключени около опрени в брадичката колене. Нямаше никаква представа за времето. Цял час ли бе спала? Цял ден ли? Или цяла седмица? Но едно беше сигурно: чувстваше отдавна неизпитвано блаженство, сякаш престоят в уютния глобус бе свалил болезнена тежест от плещите ѝ. През помътнялата и посивяла мембрана виждаше майка си, излегната на

дивана, баща си, облакът се на облегалката, и по-нататък мораво петно, навярно баба й. От Родисферата долавяше гласовете им, към които се добави и гласът на Абакум. Те достигаха до нея плътни и изменени, като че се намираше под вода или в морска мъгла. Изведнъж процепът се отвори и пред нея се появи лицето на баща й.

— Миличка... Как си?

— Добре съм, тате. Даже много добре. Но ми е малко тясно тук. Колко време съм спала?

— Повече от четири часа...

Павел широко й се усмихна и също както преди малко Драгомира разшири процепа. Окса се наведе, прегърна баща си през врата и той я извади от кълбото. Като се изправи на крака, дълго и шумно се прозя под въпросителния поглед на майка си.

— Как се чувстваш? — попита я Мари с лека тревога в гласа.

— О, мамо! — възкликна Окса и се хвърли към нея. — Чудно! Чувствам се като... *нова!*

— Не ща нова, искам си предишната Окса, която толкова силно обичам!

— О, смятам, че точно за това няма защо да се притесняваш — успокой я засмяна Драгомира.

В този момент Фолденготката нахлу в хола с нещо, без което тя и спътникът й рядко се появяваха: поднос с димящ чайник и вкусни сладки.

— Полезно ли беше за добруването на Младата Сияйна да пребивава в Родисфера? Отдихът се чете на лицето ви и на сърцето ми е лекота.

— Имаш право, Фолденготке, починах си чудесно. Тази Родисфера е просто вълшебна! Психотерапевтите да си гледат работата!

— Все същата си — констатира Мари и с облекчение се усмихна на Драгомира.

— Погледнете натам и двечките... — посочи с ръка Баба Полок.

Застанал пред Родисферата, която още си плуваше сред стаята, Абакум извади от сакото си махагонова кутийка. Отвори я и взе един добре познат на Окса предмет.

— Вълшебната пръчица! — гордо обясни тя на Мари. — Наследил я е от майка си, Всесъщата-Фея-Която-Умря-От-Любов...

— А, ясно! — усмихна се Мари, прикривайки изумлението си.
— Точно това си помислих... Феи без вълшебни пръчици, звучи някак си несериозно...

Този, когото Окса реши да кръсти Феин Син, беше пъхнал ръката си в Родисферата и въртеше пръчицата, докосвайки леко стените ѝ. Глобусът постепенно просветля и придоби предишния си бял цвят. Когато след няколко минути Абакум приключи, тя бързо се сви и отново заприлича на тънък плат, който Драгомира сгъна старателно. Абакум се приближи до тях и им показва пръчицата: на върха ѝ висеше едро и тъмно, почти черно пухесто кълбо, бегло напомнящо валмата прах, които се събират под мебелите.

— Това... мръсотия ли е? — попита Окса и гнусливо се намръщи.

Абакум се усмихна и кимна.

— Да, нещо такова. За да бъда по-точен, ще кажа, че това са мрачните ти мисли.

— КАКВО? — извикаха едновременно смаяните майка и дъщеря.

— Родисферата прочиства душата ти от потискащите тревоги и, най-важното, отдалечава я от бездните, към които те тласкат. Някои от тях са полезни за израстването, но други я затлачват. На върха на пръчицата не е нищо друго, освен чернилката, която те отдалечава от нас и те кара да забравиш, че винаги има светлина и надежда.

Окса се наведе и разгледа кълбото от преплетени нишки.

— Искаш да кажеш, че нещото е излязло от главата ми ли?

— От главата ти, от тялото и сърцето ти, да... — отговори Абакум, приковал в нея сивите си очи.

— А то живо ли е?

— Разбира се! Колкото теб! Мислите не са инертни, те са живи, колкото и механизмът, който прави тялото ни живо.

— Какво ще го правиш?

— А това, скъпа моя Млада Сияйна, с твое позволение, няма да разкрия... — отвърна Фейният Син със загадъчна усмивка.

Като изрече тези думи, тръсна пръчицата над една лакирана кутия и валмото черни мисли се изсипа вътре. После продупчи голяма гранула, която взе от Ковчежето си, и изсипа съдържанието ѝ в

кутията. Затвори я и я сложи заедно с махагоновата в самото си, оставяйки Окса в огромно недоумение.

ПЛЕННИЦАТА ОТ КРИПТАТА

Окса трябваше да чака дяла сутрин, за да разкаже на Гус нечуваното си преживяване в Родисферата. Веднага след обяда двамата решиха да зарежат приятелите си и да се усамотят в Бърлогата със статуите, превърнала се от известно време в Изключително лично леговище на Гус Беланже и Окса Полок. За зла беда господин Бонтемпи беше забелязал набезите и беше въртнал ключа на помещението. Окса и Гус не се обезкуражиха. Тръгнаха да си потърсят ново убежище и диренията им ги отведоха на място, което все още не бяха разучили, тъй като беше доста порутено. Това място бе малкият параклис на колежа, чиято врата беше затворена със закована напърно дъска.

— Няма да влизаме тук, Окса! — запъна се на прага Гус.

— Не, ще влезем! Тъкмо ще сме на спокойствие!

— Да идем другаде — протестираше той и упорито отказваше да прекрачи прага на мрачния параклис. — Щом искаш в параклис, поне да е в новия!

— Да, бе! — отсече живо Окса. — Там сега репетира хорът на колежа! Слушай... Гласовете се чуват чак дотук!

Дръпна леко дъската: ръждясалите пирони веднага поддадоха и прояденото дърво остана в ръцете ѝ.

— Видя ли? — грейна тя. — Това е знак!

— Хм... — прокашля се Гус, който не споделяше възторжения оптимизъм на приятелката си. — Знак, казваш... Знак, ама за предстоящи неприятности!

Младата Сияйна побутна вратата и промуши главата си.

— Няма нищо, бъзльо такъв! Направо си е супер!

— По-скоро е ужасно... — възрази момчето.

Двамата се провряха вътре и след като се убедиха още веднъж, че никой не ги е забелязал, хлопнаха вратата. В параклиса беше задушно и тъмно. Въздухът беше наситен с прах, която бе покрила пейките и

оскъдните останки от култови предмети. Навън слънцето явно бе изплувало от облаците, защото тънки цветни лъчи преминаваха през замърсените витражи над малкия олтар. Изненадани от внезапната светлина, двамата смелчаци се сепнаха. Сякаш параклисът оживя след дълги години на забвение! Водена от невероятния си рефлекс, тя присви очи и зае поза на кунгфу за атака с ръцете напред и изпънат настрани десен крак. Той не се сдържа и се усмихна.

— Какво? Задава ли се нещо на хоризонта? Ама непрекъснато ме побъркваш...

— Гус! Чу ли шум?

Окса хвана ръката на приятеля си. Гус напрегна докрай вниманието си, затаи дъх и наостри уши, но не долови нищо особено.

— Сигурно броди някой стар призрак... — подигра ѝ се той.

Окса понечи да го сръга с лакът, но ръката ѝ замръзна във въздуха. Отново напрегна всичките си сетива и прошепна:

— Или е Шепотил, или е халюцинация...

— Шепотил ли? Това е способността да чуваш и най-неуловимите звуци, така ли?

— Точно така! — отвърна съсредоточено тя. — И трябва да ти кажа, че не греша! Там има нещо! Хайде да проверим какво е!

Гус не гореше от желание да проверява. Но позволи на неустрашимата си приятелка да го повлече към криптата в дъното на параклиса.

— Обаче няма да слизаме долу! — смънка той и се нагани да се върне.

— О, Гус... — каза му поучително Окса. — Това е просто една крипта!

— ПРОСТО КРИПТА ЛИ?? Съвсем крипта си е! А нали знаеш какво има в криптите? Гробове! Мощи на мъченици! Трупове! Чуваш ли? Трупове! Скелети! Мъртъвци!

— Добре, добре — прекъсна го намусена тя, — да не седнеш сега да ми изброяваш всички синоними на „мъртвец“...

— Наистина ли мислиш, че при това положение ще слеза долу?

— Ама теб май те е страх? — усъмни се Окса, но и нейният ентусиазъм също се бе поохладил. — Добре, да се махаме... ОХ!!! Какво е това?

Съвсем отчетливо откъм криптата се чу песен. Окса се вкопчи в ръката на Гус, който се закова на място и се вкамени от ужас.

— Хайде да изчезваме... Въобще не биваше да влизаме тук, това е безумие... — изломоти момчето. — Къде ни беше *акълът*?

— Не бой се, аз съм въоръжена... — успокои го тя, показва Граноксомета си и с решителна крачка се запъти към подземие.

Минаваше три часът този вторник, когато всички ученици чуха как отекна неравен барабанен гръм. Учителите отначало се опитаха да въведат ред в класните стаи, но без особен успех, защото врявата беше пробудила и тяхното любопитство. Смайването им стигна връхната си точка, когато към нея се прибави и глас, който гръмко пееше „О, колко ми е радостно, че се виждам толкова красива в това огледало!“^[1] Десетки лица се струпаха по прозорците, гледаха към двора или към коридорите и търсеха с очи да открият източника на тази необикновена суматоха. Някои от преподавателите си помислиха, че господин Бонтемпи им е подготвил кратко развлечение по случай предстоящия карнавал. Други отвориха вратите и огледаха коридорите, за да разберат откъде иде барабанният грохот, когато един от тях забеляза тъничък, облечен в синьо силует, който тъкмо се скри зад ъгъла. Окса и Гус се бяха залепили за прозореца на кабинета по английски, когато Мерлин се провикна:

— Хей, гледайте, гледайте! Това там до чешмата не е ли госпожица Кревкър!

Очите му срещнаха очите на Окса. Тя му намигна, а Мерлин усмихнато и заговорнически ѝ отвърна със същото. В класната им стая, както и в останалите с изглед към двора на колежа, се разнесе всеобща глъчка на изненада. Вече нито един ученик не беше останал на чина си. Окса и Гус протягаха вратове и надничаха, за да обхванат с поглед целия двор, защото зрителният ъгъл от мястото им бе недостатъчен, но пък ясно чуваха стържещия глас, който пееше „При бистрия извор“. Гус хвана Окса за ръката и я издърпа в коридора. Там се опряха на парапета на първия етаж, откъдето нищо не закриваше гледката.

— Тя успя, Гус! — прошепна Окса. — Уф!

Госпожица Кревкър, защото това наистина бе тя, гръмогласно отбелязваше освобождаването си. Когато Окса и Гус забелязаха

неясния силует в полумрака на криптата, за малко не припаднаха. Как не умряха, Гус поне...

— Госпожице Кревкьор, вие ли сте? — бе попитала Окса пресипнало, с насочен напред Граноксомет.

— Кревкьор? Какво хубаво име! Хубаво, хубаво име... Не познавам Кревкьор, но аз съм тук — прозвуча откъм глъбините нежен и напевен глас, миг преди двамата смелчади да си плюят на петите.

И така, няколко часа по-късно госпожица Кревкьор седеше на ръба на фонтана. Беше праметнала през рамо мръсна дрипа, на която бе окачила тенджера, удряше по импровизирания си инструмент и с пълно гърло съсипваше прелестните детски песнички с прегракналия си глас. Тя представляваше покъртителна гледка: косите ѝ бяха разчорлени, лицето ѝ — изпоцапано. Синият ѝ костюм беше раздран, а голите ѝ крака — покрити със синини и засъхнала кръв.

— Ей, овчици мои, време е да се приберете в кошарата! — крещеше тя с поглед към прозорците и перилата, по които бяха накацали учениците. — Лошият вълк може да ви хване, елате, елате, хубавите ми овчици, елате при добрата ви овчарка.

И засвири с пръсти, за най-голямо удоволствие на повечето младежи, които ѝ отговориха с взрив от радостни възгласи. Окуражена от техния отклик, госпожицата се качи на оградата на фонтана и скочи в ледената вода. Весело заплиска и запя още по-гръмко като обезумяла „Имало едно време една овчарка...“

Господин Бонтемпи, последван от няколко преподаватели, притича, сграбчи клетата жена, вдигна я на ръце и я извади навън.

— Бенедикт! Успокой се, няма страшно!

Но Бенедикт Кревкьор не беше на това мнение. Грабна тенджерата барабан и се опита да убие спасителя си, който, без намесата на господин Бенто, щеше да види звезди посред бял ден. Групичката напусна двора, съпроводена от крясъците на подгизналата овчарка, ръкоплясканията и всеобщия смях на колежащите. Няколко минути по-късно сирената на Бърза помощ проехтя в каменния двор и вледени атмосферата в класните стаи. Стихна и последният кикот.

[1] Ария на Маргарита от операта „Фауст“ на Гуно. — Б. пр. ↑

ОТ ЛОШО КЪМ ПО-ЛОШО

— Та казваше, госпожица Кревкьор се е появила?!? Сигурни ли сте?

— Абсолютно сигурни!

Окса и Гус се прибраха светкавично, съпроводени от Пиер Беланже, който не повярва на ушите си, когато тийнейджърите му разказаха за потресаващото събитие през деня. Новината поразява и семейство Полок.

— Невероятно... — замислено промълви Баба Полок със зареян в пространството поглед.

— Абе, уплашихме се за живота си! — добави внучката й. — Да беше видяла само как изхвърчахме от параклиса!

— Тази жена трябва свещ да ви запали! — каза Драгомира. — Кой знае какво можеше да й се случи, ако не я бяхте намерили! Много съм изненадана, бях убедена, че Ортън я е убил...

— За щастие не я е убил! — продължи Окса с облекчение. — Но си е изгубила ума.

— Искаш да кажеш полудяла! — уточни Гус. — Луда за връзване! Нищо чудно, като си помислиш какво е преживяла! Изглежда Макгроу е издевателствал над нея. Какво ли й е направил? — добави той, обръщайки се към Драгомира.

— Прилича ми на Обезумител, но с доста по-поразяващо действие.

Гус явно не разбираше и Окса му обясни многознаещо:

— Граноксът Обезумител обърква мозъка най-много за няколко часа. Разстройва го и засегнатият говори безсмислици.

— Трябва да уточним, че е сравнително безобиден — намеси се Драгомира. — Но от това, което ни казахте, съдя, че става въпрос за нещо по-... агресивно.

— Да не мислиш, че Макгроу е използвал Мемохаос?

— Много е възможно да е смесил двата и се боя, че не е жалил дозите. Как ще си позволи да остави госпожица Кревкьор да се разприказва, видяла е доста неща! Страхувам се, че състоянието ѝ е необратимо. Горката... Знаете ли къде е сега тя?

— Откараха я с Бърза помощ, а учителите цял следобед говореха само за нея — отвърна Окса. — В болницата е, полицията иска да я разпита, но тя не е на себе си и разследването зацикли.

— Определено... — започна Павел, стискайки ръката на жена си. — Не можем да се похвалим, че носим щастие на хората, които се докосват до нас...

Всички се смълчаха. Окса и Гус си спомниха милата и внимателна госпожица Кревкьор. Последната потресаваща картина отново изплува пред очите им. Съвсем близо до тях, потънала в инвалидния стол, с който вече се беше примирила, Мари ги наблюдаваше с тъга и си мислеше за злините, натворени от Макгроу за толкова кратко време. Тя далеч не се бе възстановила напълно, но се чувстваше по-добре, много по-добре. Вече можеше да си служи с ръцете, ужасните световъртежи бяха изчезнали. Тревожеше я и я притесняваше само това, че не беше в състояние да ходи. При всяка стъпка сякаш разтопен метал се разливаше в краката ѝ, причиняваше ѝ страшна болка и ѝ пречеше да пристъпва. Дори с ползотворната помощ на близките ѝ всеки опит ѝ костваше непоносимо страдание. И безкрайно разочарование. Струваше ѝ се, че връзката между крайниците и мозъка ѝ беше прекъсната. Те не се подчиняваха и не реагираха дори когато лекарите забиваха в мускулите ѝ игли, за да преценят степента на чувствителността им. Мари не го показваше, но вече бе отчаяна, не вярваше, че ще проходи пак някой ден. Най-много от всичко я тормозеше страхът, че в бъдеще няма да може да се грижи за Окса. Тази мисъл ѝ бе толкова противна, че ѝ се повдигаше. Казваше си, че само заради силната си любов към Павел и към семейството не абдикира от ужасната авантюра, в която се оказа замесена. Но Спасените бяха прави, като се примиряваха с предопределеността на съдбата си. И макар че тя формално не бе Спасена, всички я бяха приобщили към тяхната история. Бе станала една от тях. А дъщеря ѝ бе дългоочакваната им надежда...

От своя страна Павел също страдаше. Страдаше по различен начин, но причините не бяха по-малко болезнени. Разбира се, неговите

тревоги бяха свързани с жена му, която безкрайно много обичаше, с ужаса, че тя ще остане парализирана до края на живота си, и с дъщеря му, която носеше прекалено тежка отговорност за нейните крехки плещи. Неговата малка Окса-сан... Та тя бе само на тринайсет! Той знаеше, че нейната интелигентност и жизненост я правеха силна. Героично посрещаше стоварилите ѝ се напоследък тежки удари. Външно... Родисферата беше премахнала срина ѝ, но трябваше да си признаят тежкото поражение. А бъдещето не се очертаваше безопасно, даже напротив. Имаха работа с един съвършено луд човек. Ортън/Макгроу нямаше да се откаже просто така. Бе отишъл твърде далеч, а Окса се оказа на първата бойна линия. Кой би помислил преди пет месеца, че животът им ще се фокусира върху безумната надежда да открият отново Едефия? Ами ако тя ги водеше към гибел?

Павел силно се терзаеше... От няколко дни го глождеше неприятното чувство на безсилие и безполезност. Мъките не му пречеха да мисли трезво и отлично да преценява, че безмилостна обреченост влечеше дъщеря му към съдбини, срещу които не беше в състояние да се противопостави. Ясно му беше, че се съпротивлява безуспешно. Трябваше ли да се предаде? Да прати всичко по дяволите? Невъзможно. Единственото му неотменно задължение беше да пази Окса. Такъв беше бащинският му дълг. Но Павел беше толкова безпомощен... Абакум и Драгомира се справяха далеч по-добре от него. Намираха изход от всяко положение. Ако не бяха те, Окса навярно отдавна щеше да е в лапите на Макгроу. Той, Павел Полок, с нищо не ѝ бе помогнал. Никога. Едефия му бе доста безразлична. За него тя беше останала в миналото, беше стара семейна история. Да, Павел притежаваше някои дарби. Можеше да прави вертиполети, Огнерод или някой и друг Нок-бам. Но при положение че беше принуден да се крие, не виждаше за какво би му послужило това, ако не за да подлага на рискове семейството си.

Така мислеше до днес. Но сега не беше време за празни разсъждения. Настъпил бе часът да защити двете най-скъпи същества, които се нуждаеха най-много от него: Мари и Окса. Тази вечер остана сам в кухнята на ресторанта и се замисли, потънал в собствените си тревоги. Размишленията му прераснаха в пристъп на гняв срещу самия себе си, срещу това, което не искаше да бъде: мъж, който в слабостта си бяга от отговорностите, от корените и от съдбата си. Беше син на

Спасена, кръвта във вените му беше кръвта на Сияйна, семейството му идваше от Едефия, а на Окса беше изпратена Следата, която им отваряше обратния път, да не говорим за предсказанието на Всесъщите феи за спасението на Света. Вече не можеше да си затваря очите. Времето на заблудите свърши! Трябваше да се изправи лице в лице с истината! През заспалия в дъното на душата му Отвътрешник премина ледена тръпка. С полузатворени очи той зае бойна поза, изпъна крак пред себе си и го прегъна под прав ъгъл. После скочи върху закрепената за пода маса, грабна два дълги ножа и ги кръстоса пред гърдите си. Остриетата им се допряха едно в друго със застрашителен звънтеж. Павел се оттласна в шпагат и се приземи на пода, после отново подскочи и тялото му се понесе нагоре. Летеше буквално над масите, мивките, работните плотове леко и бързо като майстор по бойни изкуства, какъвто всъщност си беше. Стигна до металната врата на фризера, вгледа се в отражението си и нададе дрезгав вик от болка и гняв. Сетне набра скорост и се устреми към стената. Стъпи здраво върху фаянсовата ѝ повърхност и се затича, подтиквайки от дълго трупаното в душата му озлобление. Когато силите му се изчерпаха, протегна ръка и съсредоточи цялата си злост в една голяма медна тенджерата, която изхвърча след секунди и се размаза като палачинка в отсрещната стена. Битката срещу първия му враг бе започнала. Невидим, но и страшно могъщ — беше в битка със самия себе си.

МЕМОЧИСТИТЕЛ

На другия ден, когато, смълчани и угрижени, семейство Полок и семейство Беланже се бяха събрали в кухнята на Бигтоу Скуеър, безрадостният им обяд беше прекъснат от звънеца на входната врата. Павел отиде да отвори и се върна придружен от... двамата полицаи, които бяха разпитвали Окса преди няколко дни. Момичето преглътна шумно и почувства как по гърба ѝ потече лепкава пот. Какво ли търсеха тук? В нейния дом? Спомни си последния им въпрос. „Искаме да знаем дали си от семейството на Леомидо Фортенски, диригентът?“ Разбира се, леко озадачена от въпроса тя беше отговорила положително, но по-скоро си бе отдъхнала, че опасният разпит е приключил. Като премисли по-късно, си каза, че навярно полицаите са страстни любители на музиката... Дълбоко в себе си обаче съзнаваше, че не беше случайно и че има връзка с убийството на Лукас Уилямс и Питър Картър. Полицейска му логика! Но Окса беше толкова уморена през следващите дни, че тази хипотеза — възможно най-лошата — се изгуби в дълбините на съзнанието ѝ. И резултатът не закъсня! Сега полицаите бяха тук. А бяха тук, защото беше станало очевидно, че семейството ѝ е замесено в ужасните събития! Обръчът се затягаше и никой повече не можеше да го отрича...

— Съжаляваме, че прекъсваме обяда ви — подхванаха те, настанявайки се на дивана в хола, където ги бе отвел Павел. — Но имаме да ви зададем няколко въпроса.

— Позволете да ви представя майка си Драгомира Полок, съпругата си Мари и дъщеря си Окса... — каза Павел с възможно най-невъзмутимия си глас, в който обаче се долавяше напрежение.

— Здравей, Окса — поздрави единият с подчертана вежливост. — Вече се срещаме с нея в „Свети Проксим“ преди няколко дни — уточни за останалите и продължи, поглеждайки към широко отворената кухненска врата. — Мога ли да ви попитам кои са онези хора?

— Приятелите ни Жан и Пиер Беланже и техният син Гус — отговори Павел.

— Беланже ли? Беланже ли казахте? — повтори въпроса той и погледна колегата си. — Те също имат връзка с посещението ни. Бихте ли ги поканил да участват в разговора?

Павел отиде разтревожен в кухнята да повика приятелите си. Гус хвърли кос поглед към Окса, преди да се настани срещу нея.

— Какво ви интересува, господа? — попита Драгомира с подчертана сърдечност.

— Познавате ли и доколко Лукас Уилямс?

Всички се спогледаха най-невинно и поклатиха отрицателно глава.

— Лукас Уилямс ли? Не, името нищо не ми говори — отвърна с най-убедителната непрестореност тя.

— Не беше ли учител по математика в „Свети Проксим“? — намеси се Окса и събуди у близките си недоумение, което съумяха да скрият. — Един съученик каза, че бил убит.

Полицайте я погледнаха внимателно.

— Точно така, Окса. Много добре си осведомена. Известно ли ви е името Питър Картър?

— И той е бил убит! — отговори невъздържано Окса, за най-голяма изненада на полицаите и хвърли в смут околните.

Гус въздъхна дълбоко. *„Но какво я прихваща? Това момиче е непоправимо! Направо неспасяема...“* — помисли си той. Представи си се с белезници, хвърлен в затвора до края на дните си, а Спасените — родителите му, начело с Окса — изолирани в оборудвани по последната дума на техниката лаборатории и разпарчетосани от безскрупулни военни. *„Браво, Окса... Сега вече сме загубени!“*

Окса обаче видимо се чувстваше съвсем комфортно. Противно на това, което всички си мислеха, знаеше точно какво прави. А тя правеше нещо, което Драгомира веднага разбра...

— Причините за смъртта им са идентични — продължаваше Окса. — Белите им дробове били разтопени, писаха го във вестниците!

— Съвършено вярно — отбеляза единият полицаи. — И днес ние сме тук, защото имаме сериозни основания да смятаме, че Питър Картър, разследващ журналист, както може би ви е известно, от няколко месеца е проучвал вашето семейство.

— Какво искате да кажете? — попита навъсено Павел.

— У него намерихме статии за вуйчо ви Леомидо Фортенски — отговори му полицаят, — както и някои документи, които не поставят под съмнение предмета на разследването му. За жалост те изчезнаха, няколко дни след като открихме тялото на Картър. Но успяхме да ги проучим. Съдържаха структурна схема, снимки и подробни бележки за приятелите ви и членовете на вашето семейство. За вас, госпожо Полок, и за вашия близък Абакум Оликсон. Притежавали сте много известна билкова аптека, нали?

— Да — отвърна простодушно възрастната дама и насила се усмихна.

— Документите съдържаха и доста странни сведения за някой си Петрус Прокопий, трафикант на произведения на изкуството, застрелян на местопрестъплението преди две години в Съединените щати. Името напомня ли ви нещо?

— Не, нямам спомен... — каза Драгомира и вместо да рови в паметта си, незабелязано търсеше в джоба на широката си рокля. — А каква е връзката с онзи преподавател по математика? Как го назовахте? Уилямс ли беше?

— Лукас Уилямс, точно така. Имаме подозрения, че вашето семейство или поне някой от членовете му има връзка с убийството на двамата мъже, както и с изчезването на госпожица Кревкьор, учителка в „Свети Проксим“ — обясни строго полицаят и огледа внимателно всеки от присъстващите.

— Но госпожица Кревкьор е намерена! — възрази възмутено Окса.

— Вярно — подскочи полицаят. — Но появяването ѝ според нас е много странно. Да не говорим, а и вие несъмнено също знаете, че клетата жена страда от тежки психически отклонения. Накратко, семейството ви, изглежда, е свързващото звено в тези случаи и ние сме тук, за да ги изясним. Лукас Уилямс е бил убит само три дни, след като сте се установили в Англия, а Питър Картър ви е проследил чак до Лондон, където месец по-късно го е сполетяла участта на Уилямс... Но какво правите, госпожо Полок? — извика изведнъж той и се надигна от дивана. — Моля ви да оставите...

Полцията не успя да довърши изречението си. Двамата с колегата му се свлякоха плавно на дивана и оцъклено гледаха Драгомира, която

бе духнала срещу тях в Граноксомета си.

— Браво, бабо! — разпалено извика Окса. — Точно навреме! Бяха разкрили всичко!

— Да! — каза Баба Полок. — Бяхме я загазили... Да побързаме, нямаме минута за губене!

— Какво направихте? — ужаси се Мари и си запуши устата с ръка.

— Не се тревожи, Мари — успокои я Пиер. — Предполагам, че Драгомира ги улучи с Гранокса Мемочистител.

— Прав си! — потвърди Драгомира. — А сега трябва да внушим на господата, че нямаме нищо общо с престъпленията. Важно е те да си тръгнат оттук с това убеждение!

— Да, разбира се... — подкрепи я Мари неуверено.

— Как ще постъпим, бабо? — попита превъзбудена Окса.

— Ето така!

Драгомира стисна главата на единия полицай в ръцете си, погледна го право в очите и напевно зашепна думи, които никой не разбра.

— Бълнувам! — измънка девойката, стъписана от видяното.

От устата на баба й се проточи синкав дим и залькатуши към ушите на безучастния мъж. Струйката проникна през едната ушна мида, след секунди излезе през другата и леко се разнесе във въздуха.

— Какво е това нещо? — попита Гус.

— Драгомира пусна в действие Бърникумум — отговори баща му тихо.

— Нека отгатна — намеси се Окса. — Това е вид хипноза, нали? Сега баба вкарва в тези хора мисълта, че нямаме нищо общо със случилото се на Лукас Уилямс и Питър Картър...

— Забравяш госпожица Кревкьор — вметна Гус. — Голяма навалица...

Докато Гус говореше, Драгомира приложи метода си на втория полицай. Едва провлачил се, лекият дим изчезна.

— Бързо! — заповяда тя. — Съвземат се! Сядайте си по местата!

Всички се подчиниха начаса. Отпуснати на дивана, полицаите клюмаха глави и похъркваха. Драгомира поднесе Граноксомета към устните си и тихо промълви:

*Граноксовата сила
обвивката разбила,
паметта ти с прах покрила.
Помни какво съм ти внушила!*

Тя духна два пъти към тях и в следващия миг мъжете подновиха разговора, откъдето го бяха прекъснали. По-скоро откъдето Драгомира пожела да го прекъснат...

— И така! — каза единият и стана. — Благодарим ви, че ни отделихте време да отговорите на въпросите ни. Достатъчно сме ви дотягали...

— Ни най-малко, господа! — възрази Драгомира с широка усмивка. — Жалко, че не можахме да ви бъдем полезни!

— Лъжете се, госпожо. Сведенията, които ни предоставихте, ни дадоха насока, за която не бяхме мислили... Безкрайно сме би признателни!

Окса и Гус се спогледаха ококорени.

— Баба ти е много яка... — каза Гус, докато Драгомира изпращаше полицаите до вратата.

— Знам, знам... — съгласи се развеселена тя. — Такива сме в нашето семейство...

— Като те слушах, наистина помислих, че си си изгубила ума да им разкриваш всичко!

— Даже ни паникьоса! — допълни Мари. — Реших, че е настъпил последният ни час...

— Де да имахте повече доверие в мен! — подхвърли предизвикателната хитруша Окса. — Отсега нататък да си знаете, трябва да ми вярвате!

— Добре все пак, че баба ти е доста съобразителна — отбеляза сериозно Павел.

— Ние бяхме на една и съща вълна — включи се в разговора Драгомира, след като се бе отървала от униформените. — Смятам, че Феите бяха на наша страна...

— Вярваш ли наистина, че имат пръст в тая работа? — полюбопитства внучката й.

— Не, това е едефски израз, съкровище... — отвърна Баба Полок и се засмя.

— А сега много ми се ще да узная каква е прословутата насока, по която прати невинните хорица, скъпа моя майко — каза Павел.

— О! Много е просто! Всички си спомняте: Окса и Гус бяха убедени, че Ортън/Макгроу е таен агент. Е, добре, послужих си с тяхната теза и въведох по незаличим начин в ума на полицаите следното обяснение, слушайте внимателно: журналистиката е била само прикритие за Питър Картър. Всъщност е таен агент на руското федерално бюро за разследване, иначе казано, бившия Комитет за държавна сигурност. Бил е натоварен да разкрие всички руски дисиденти на Запад. Както знаете, скъпият ми съпруг Владимир беше велик шаман. Щом научиха за способностите му, съветските власти видяха в негово лице потенциална опасност и го заточиха в лагер, защото изразил позиции, квалифицирани като подривна дейност. Няколко дни по-късно беше убит при опит за бягство. И за нещастие това вече не е измислица...

Драгомира затвори очи и тръсна глава, за да прогони ужасния спомен.

— След убийството Абакум, Павел и аз напуснахме Съветския съюз благодарение на Леомидо, който ни се притече на помощ. Оттогава семейството ни винаги е било считано за враг на режима. Накарах полицаите да повярват, че Лукас Уилямс е всъщност Лука Виленков, велик руски биолог, избягал също по политически причини. Когато се установил в Англия, сменил името си и започнал работа под прикритие като преподавател по математика в „Свети Проксим“. Преди няколко месеца се е свързал с нас и ни поканил да се присъединим към група дисиденти, които готвели преврат, за да свалят президента на Русия. Главният му коз бил разработеното от него при най-голяма секретност смъртоносно биологическо оръжие.

— Стопител ли? — прекъсна я Окса.

— Да! — потвърди Драгомира. — Лесно можете де си представите по-нататък... Питър Картър попаднал на следите на Лукас Уилямс, както и на нашите. Със същото оръжие убил Уилямс, после сам той бил убит от друг дисидент от групата на Уилямс, с която нито един Полок няма никаква пряка или косвена връзка. Защото родът Полок от напускането на Съветския съюз стои настрана. Политика ли

— не, благодаря! Накратко, в очите на полицията това е зловещо разчистване на сметки между руски тайни агенти и, разбира се, ние разчитаме британските власти да запазят пълна дискретност и да обезпечат нашата безопасност, бездруго достатъчно вече сме страдали!

Драгомира замълча и отправи към всички насядали около нея сияйна усмивка.

— Е? Какво ще кажете?

— Бабо, ши си стра-хот-на! — извика зачервена Окса. — Лукас Уилямс и Питър Картър — руски тайни агенти! Имаш невероятно въображение! Трябва да пишеш романи...

— Браво, Драгомира! Не си изгубила форма! — поздрави я Пиер. — Почти убедихте и мен!

— Е, това вече е... — запъна се възхитеният Гус. — Висш пилотаж! Напомня ми историите с отровените руски шпиони, които причиниха не малко главоболия на британските тайни служби преди време...

— О, знаеш ли, Гус, реалността понякога е по-изненадваща от измислицата... — добави загадъчно Драгомира.

Единствено Мари и Павел мълчаха с тревожни лица. Още не ги бяха напуснали страхът и паниката от посещението на полицаите.

— А госпожица Кревкьор? — запита майка си Павел. — И тя ли е дисидент?

— Казва ли ти някой... — отвърна Драгомира и отново се усмихна.

ЗАГАДКА И ДЪЛГОЛЕТИЕ

Разбира се, госпожица Кревкьор нямаше връзки с когото и да било от дисидентска група или с каквито и да са руски тайни агенти. А най-важното, беше жива! Тази изумителна новина, озадачила отначало Драгомира, отговаряше на известна логика, която не убягна от вниманието на Окса, когато Спасените отново се събраха в пълен състав в дома на Бигтоу Скуеър.

— Очевидно е! Ако Макгроу беше убил госпожица Кревкьор, щеше да рискува да привлече любопитството към нас и оттам към себе си. Що се отнася до Лукас Уилямс и Питър Картър, хипотезите, които баба подхвърли на полицаите, провървяха. Но ако беше прибавила и нея, щеше да е вече изсмукано от пръстите!

— Права си, Окса — потвърди Абакум. — Ортън/Макгроу трябва да пази Отвъншниците, за да опази и себе си. И обратно. Съдбите ни са свързани...

— Мъка... — въздъхна Окса.

— А какви са новините за госпожица Кревкьор? — попита Нафтали, едрият швед.

Окса и Гус успяха да научат нещичко за състоянието на учителката си. Поровиха се тук-там, надаваха ухо и събраха интересни сведения, които стовариха безразборно пред Спасените.

— На пръв поглед разследването се насочва към вандалски акт, който е излязъл от контрол, когато госпожица Кревкьор се е появила в неподходящ момент и вероятно е била нападната. Във всеки случай полицаите и учителите са убедени в това — докладва Окса. — Доколкото разбрах, са я изпратили в санаториум. Вчера господин Бонтемпи го е съобщил на господин Бенито. Посещавал я всеки ден и казал, че представлявала ужасна гледка, тъй като мозъкът ѝ бил напълно помрачен, взимала го ту за китайски мандарин, ту за египетски жрец...

— Веднага се вижда, че е преподавател по история! — пошегува се Павел. — О, простете, спирам... — веднага допълни той и прехапа устни.

— Татко! — каза Окса с весел укор. — Не-въз-мо-жен си!

— А когато господин Льомер ме изпрати да му донеса материали, подслушах разговора между господин Макгроу и господин Бонтемпи — продължи разказа Гус. — Гнусотия... Лицемерът Макгроу изказваше дълбокото си съжаление за случилото се с Бенедикт — нарече я на малко име, мръсникът — и че просто се потресъл, като я видял да газии в ледената вода на фонтана. Тази картина завинаги щяла да остане в паметта му и дрън, дрън, дрън... Отвратих се!

— А как преминаха неговите часове тази седмица? — попита Абакум.

Окса и Гус се спогледаха и отговориха в хор:

— Много добре!

— Много добре ли? — учуди се Мари.

— Да, в смисъл че не ни обръщаше внимание — обясни Окса. — А за нас това е истински рай! Не можем дори да си го помечтаем! Без заяждане, без гонки, пълно щастие! Струваше ми се, че и да бяхме танцували по чиновете, пак нищо нямаше да ни каже...

— Наистина ли го мислиш? — попита я усмихнат Гус. — Малко се съмнявам. Сигурно не си забелязала злобните погледи, които ти хвърляше косо. Ще ми кажеш, че добре си го подредила, съдейки по одраното му лице...

— И той също ме подреди — възрази внезапно помръкнала тя. — Всъщност подреди всички...

— А Мортимър? А Зое? Тях видяхте ли? — продължи Драгомира.

— Зое тичаше след мен, но аз ѝ обърнах гръб и ѝ казах, че не желая да разговарям с нея, не желая дори да ме доближава — отвърна момчето.

— И с мен се опита да говори, искала да ми се обяснява — въздъхна Окса. — Беше просълзена и изглеждаше толкова тъжна, че за малко щях да се смиля. Но в крайна сметка си тръгнах, без да ѝ отговарям, само презрително я изгледах. Чух Мортимър да се хвали, че през ваканцията ще ходи на някакъв остров.

— На остров ли? — озадачи се Драгомира.

— Да, баща му скоро бил купил остров до Шотландия. „Островът на баща ми“ — това, „островът на баща ми“ — онова, беше жалка картинка... После, като ме видя, се опита да ме провокира, както обикновено. Този път се подиграваше на физиономията ми, когато Жабокрилците на баща му ме държаха във въздуха. Каза, че съм се мятала като земен червей на рибарска кука и че съм приличала на дебела пиявица. Върнах му, че май сега изгърбеният му баща е смешен с надраното си лице, а той отговори, че ти, бабо, си само една изкуфяла старица и че няма още дълго да правиш чудеса — добави Окса и гърлото ѝ се сви.

— Ясно — кимна разбиращо баба ѝ. — Не се притеснявай, макар и да не съм в първа младост, мога да вадя още номера от торбата.

— Та по този повод... — оживи се девойката, опря лакти на коленете и сложи лице в шепите си. — От известно време се питаме с Гус... Сега може би ще можете да ни отговорите.

Абакум и Драгомира си размениха погледи, в които личеше примиреният израз на неминуема капитулация.

— Знаем, че сте послъгали за произхода и гражданството си, когато сте пристигнали Отвън — подхвана Окса, окуражена от мълчанието на останалите. — Ясно е, че не сте имали избор. А знаем още, че Макгроу по документи е роден през 1960 година, но той всъщност е по-стар от теб, бабо...

Гус се сви във фотьойла с изострено внимание и любопитство. Този въпрос го вълнуваше отдавна. За всеобща изненада Леомидо взе думата:

— Ортън... всъщност Макгроу е с две години по-възрастен от мен и със седем от Драгомира. Значи, ако смятам правилно, той е на седемдесет и седем години.

— Не може да бъде! — смая се Мари. — Седемдесет и седем години! Невъзможно!

— Да, знаех, че ще ми кажете това — призна Леомидо.

— Но как така изглежда толкова млад! — недоумяваше Мари.

— Извинете — продължи Окса. — Не казвам, че вие изглеждате стари... За вашата възраст сте в суперформа, но Макгроу дяволски младае! Седемдесет и седем години, това е щуро! А ако е наистина на толкова, щеше отдавна да е пенсионер.

— Може да си е правил пластична операция — предположи Гус.
— Или пък се е подложил на лечебни процедури за подмладяване...

При тези думи сякаш нещо у Драгомира и Леомидо прищрака. Дватамата се спогледаха озадачени, а в главите им като мълния проблесна една хипотеза. Абакум обаче запази царствено спокойствие на човек, който отдавна и издълбоко е обмислил нещата. Погледна приятелите си и наруши мълчанието.

— Нали не смятате, че...

Драгомира се хвана с ръце за главата и въздъхна.

— Не, не мога да повярвам...

— Не ми казвайте, че мислите за... — добави Леомидо и забули още повече загадката.

— Че мислят за какво? — осмели се Окса и едва се сдържаше да не повиши тон.

Родителите следяха размяната на енигматичните реплики, без да проронят дума. Но и тримата Спасени бяха тъй вглъбени, че не си даваха сметка каква треска предизвикват у околните. Дълбоко притеснен, Нафтали се наведе и прошепна нещо на ухото на Мари, която тихо му отговори:

— Бих му дала четирийсет и пет, но седемдесет и седем в никакъв случай!

Той предаде казаното на Брюн и на Мерседика и тримата тайнствено си зашушукаха.

— Винаги ли реагираш така, щом чуят „лечебни процедури за подмладяване“? — подшушна Гус на Окса.

Окса го погледна с присвити очи и вдигна рамене.

— Във всеки случай ги е навело на някаква мисъл... Е? — опита отново да ги заговори тя. — За какво мислите?

Драгомира вдигна изненадана глава, сякаш едва сега забеляза всеобщото нетърпение.

— Може би имаме обяснение... Обяснение, което е много близко до твоето, Гус, защото в казаното от теб има смисъл. Не съм и предполагала, че ще ми се наложи да говоря някога за това, но ние си спомнихме за мълвата, обходила Едефия три или четири години преди Големия хаос. Имаше хора, които твърдяха, че Вечновита е била измерена...

— Коя? — прекъсна я Окса.

— Вечновитата — повтори Драгомира. — Перлата на дълголетието, ако така ти харесва повече.

— Хмм... Откъде да знам дали ми харесва повече! — възрази Окса и се намръщи. — Какво е то?

— Дотогава за перлата се носеха легенди. Говореха, че една Фея притежава мида, пълна с перли, които забавят стареенето. Но май по-добре е Абакум да ни разкаже... — обърна се към своя Пазител Драгомира.

— От дълго време историята за външността ме занимава много... Но считам, че днес пъзелът е подреден и най-после мога да повдигна завесата пред явлението, което бе загадка в продължение на повече от петдесет години — призна Абакум и поглади късата си бяла брада. — Вярно е, че разполагам с данни, които ми дават предимството да направя повече от достоверен извод...

Очите му искряха с невероятен блясък. Абакум се смълча, изненадан от собствената си готовност да разбули страшна тайна.

— Абакум... — умоляващо се обърна към него Окса, — кажи ни! Изгаряме от любопитство! Искаш да ни довършиш ли?

— В Книгата на сенките, която наследих от майка си, пише, че водата на Пеещия извор прави Всесъщите феи жизнени, а жизнеността, естествено, е символ на младостта. И по-конкретно означава забавяне на стареенето. Феите всъщност живеят повече от петстотин години.

— И-хаа! — провикна се Окса. — По-дълго от Фолденготите!

— Окса! Млъкни! — сръза я строго Гус и я сръга с лакът.

— Да, по-дълго от Фолденготите... — продължи Абакум. — Веднъж едно момче, което добре познавах (името му беше Бьорн), дойде при мен и пожела да сподели нещо. Месеци преди това станал свидетел на ужасно събитие и искаше да ми го опише, тъй като, както каза то, сън не го хващало оттогава. Бе седем-осемгодишно и майка му не повярвала на историята му. Казала му, че има твърде богато въображение и сложила точка. Тогава Бьорн ме потърси... Видял в гората старец до брега на една рекичка. Познавал го много добре, бил Гонзал, безмерно благ човек, когото всички обичали. Седял до водата и плачел. Наскоро му се родило пето внуче. Били сълзи на радост и тъга, защото детето било момиченце, неговата първа внучка, а той копнеел да поживее по-дълго, за да я види как расте пред очите му. Трябва да

уточня, че по онова време той бил на повече от сто и петдесет години и краят му приближавал... Малкият Бьорн ми разказа как изведнъж отнякъде се появила една искряща като звезда жена — явно била Фея — и казала на Гонзал няколко думи. После протегнала към него мида, от която струяла яркорозова светлина. Щом чух тази подробност, веднага си помислих за прочетеното в Книгата на сенките: Вечновита, перлата на дълголетието, отговаряше на описанието.

Момчето продължи нататък... Но нещастие застигнало Гонзал, защото свидетел на това станал и друг човек: един притаил се в папратта мъж се хвърлил към него веднага щом Феята изчезнала. Забил нож право в сърцето му, напълнил джобовете му с камъни и го хвърлил в реката, но преди това, разбира се, изтръгнал от ръцете му мидата. Семейството на Гонзал веднага съобщило, че е изчезнал. Търсили го, но не открили и следа от него. Малкият Бьорн бил тъй уплашен, че не посмял да си отвори устата. И понеже Гонзал бил твърде стар, всички единодушно решили, че той се е оттеглил от света, за да си отиде сам мирно и тихо от живота, както постъпвали и други стари хора. Аз си спомням ясно случката и още по онова време не вярвах на това заключение. По-нататък разказът на момчето само потвърди съмненията ми. Няколко дни по-късно, когато отишло с родителите си в Хилядоочия да продадат реколтата си от френско грозде, съвсем случайно разпознало в мъжа, който свил зад ъгъла на една улица, убиеца на стария Гонзал. Изпаднало в ужас и се решило да проговори. Мъжът подавал кутия на човек, когото познавал и който бил важна личност: бил Оций, Първенецът на Помпиняк и баща на Ортън, както вие вече знаете. Уточнението хвърли известна светлина. Когато попитах малкия Бьорн как изглеждаше мъжът, с когото Оций разговарял, веднага и без ни най-малко съмнение познах, че е бил Марпел. Бьорн ми беше описал зелената му татуировка във форма на бръшлян, която минавала по врата и покривала ушите му. Единствен Марпел отговаряше на описанието. Беше лишен от свобода за няколко месеца, защото беше нападнал и обрал Бижутерката. Беше се прочул с жестокия си нрав и с неспособността си да се адаптира в нашето общество. Тайно започнах да издирвам следите му, но той бе изчезнал яко дим. Няколкото души, които се числяха към приятелите му, бяха уведомили Първенеца на Помпиняк — Оций. Разследването не доведе до резултат, търсенето беше спряно доста прибързано, по мое мнение.

Защото сега съм убеден, че именно Оций е взел Вечновита от Марпел, който от своя страна я откраднал от Гонзал.

— Каква история само! — въздъхна Окса и поклати глава. — А какво знаеш за прословутите перли на дълголетието?

— Всичко, което знам, съм прочел в Книгата на сенките. Вечновита се намира на дъното на Пеещия извор. Перлите са яркорозови и който ги глътне, запазва вечна младост. Това е и тайната на дълголетието на Всесъщите феи.

— И хората са способни на убийство заради тях! — отбеляза Павел.

— Да, дори в Едефия, където живеем по-продължително от Отвъншниците... Вероятно това се е случило. Гонзал и Марпел са платили с живота си заради приказните перли. А Оций стои в основата на всичко.

— Оций и Ортън/Макгроу са като едно и също лице! — провикна се Окса.

— Когато го зърнах от балона, се слисах — обади се Леомидо и поклати глава. — Познах го, но изглеждаше толкова млад, че не повярвах на очите си. А бе изключено да му е син. Всичко показваше, че е изключено да е друг човек. Бях потресен, наистина потресен...

— Цялата тази работа е доста тревожна. Да не говорим, че положението ни ужасно се усложнява — допълни Абакум.

— Като че и без това не е достатъчно сложно... — изръмжа Павел.

— И така да е, признайте си, че е фантастично! — каза Гус с въодушевление, което изненада всички. — Перли на дълголетието! Направо да се побъркаш! Дали Макгроу ги носи със себе си, или ги крие някъде?

— Не се горещи, млади момко — възпря го Драгомира и го хвана за ръката. — Това е само предположение!

— Но ясно е, че няма по-правдоподобно обяснение! — разпалено възрази той и отметна от лицето си падналия кичур.

Идеята го вълнуваше толкова много, че се разтрепери.

— Да, съгласен съм, че е правдоподобно и блазнецко обяснение, Гус — каза Абакум. — Предполагам също, че е много възможно Ортън да притежава Вечновити. Или по-скоро, че *вече ги е свършил*... То напълно обяснява защо иска да се завърне на всяка цена в Едефия.

Окса погледна учудено Абакум с големите си сиви очи.

— Това е дяволски основателна причина!

— Да... — подкрепи я Абакум и добави: — Впрочем аз имам и друга теория...

ЗАД КУЛИСИТЕ

— Друга теория ли? — пламна Окса.

— Спомни си какво ти показва Драгомира през Мемопроектора — започна Абакум. — Оций искаше да напусне Едефия. Ние не знаем подробности, защото Сияйна Малорана не беше много словоохотлива по този въпрос, даже с мен и Мерседика, най-доверените ѝ хора. Но в общи линии ни бе ясно, че Оций възнамерява да използва способностите си Отвън, за да добие власт и да управлява. Нещо, което и ние всички бихме могли да правим през петдесетте и седем години, откакто сме тук. Но никога никой от нас не злоупотреби с тях, с изключение на един, който плати с живота си...

— Крадецът на произведения на изкуството! — уточни Окса.

— Точно така — кимна Абакум. — Но за да говорим за днешните ни неволи, съм длъжен да се върна назад във времето, когато Сияйна Малорана реши да покаже на членовете на Помпиняк, после на обикновените жители облитанията си над Отвън. За пръв път в историята на Едефия Мемопроекторът прожектираше публично. Сияйните преди нея не си го и помисляха. Повечето запазиха пълно мълчание или в най-добрия случай преразказаха видяното по време на виртуалните си пътешествия, но от предпазливост подбираха внимателно какво да споделят и често версиите им се отдалечаваха от реалността.

— Абакум! — извика Драгомира възмутена. — Как си позволяваш да говориш подобно нещо?

— Много съжалявам, скъпа Драгомира, но всичко, което казах сега, е чиста истина: Сияйните невинаги са били лоялни към народа на Едефия, що се отнася до облитанията. Далеч съм от мисълта да ги виня, защото инстинктът за съхранение ги е карал да укриват онова, което са наблюдавали в действителност. Забулвайки в тайнственост представата за Отвън, през вековете са внушили на народа ни, че извън Едефия го грозят само опасности.

— Но, Абакум — намеси се Окса, — има нещо, което не ми дава мира... Имам чувството, че в известен смисъл вие сте били... *пленници на Едефия!*

— Окса! — отново викна, видимо силно засегната Баба Полок.

В стаята настъпи тежко, напрегнато мълчание. Тя дишаше нервно, ноздрите ѝ трепкаха от гняв. Абакум погледна първо скъпата Драгомира, на която бе посветил целия си живот, после тази, която отсега нататък щеше да бъде последната и възжелена нова надежда.

— Права е Окса — произнесе той благо, като не сваляше очи от възрастната дама. — Народът ни винаги е знаел за съществуването на Отвън, но някои хора бяха убедени, че не им се казва всичко — според тях беше възможно да се излиза. Никой не говореше открито, но с времето убеждението се затвърждаваше и броят на вярващите, че са пленници на Едефия, се увеличаваше.

— Не ти позволявам да говориш така! — сопна се Драгомира и се просълзи. — Едефия бе постигнала съвършенство! Никога не съм виждала по-справедлива, по-хуманна и по-прекрасна система!

— Да, съгласен съм, че така е изглеждала в очите на момиченцето, което бе ти в ония времена — продължи Абакум с дълбока скръб. — Разбира се, Едефия нямаше нищо общо с диктатурите и с тоталитарните режими Отвън. Беше Земя на хармония и благополучие, където повечето от нас живееха в истинска идилия. Но поколение след поколение все пак ни накараха да повярваме, че навсякъде другаде е лошо. Неведението и слуховете породиха страх, който се загнезди в душите на Отвътрешниците през вековете и гарантираше на Сияйните защитата, към която толкова се стремяха, повтарям, в името на народното благо. Всичко това е достойно за уважение, но, ето, аз пръв го казвам, Едефия вероятно е представлявала затвор за част от гражданите си. Трябва да сме напълно честни и да си го признаем. Привеждам като доказателство необичайните методи на Малорана... Когато започна да показва неподправени облитанията си — никоя Сияйна преди нея не бе правила достояние какво е видяла *наистина* Отвън — започнаха неприятностите. Група хора начело с Оций, се почувстваха излъгани от Сияйните преди Малорана. Представата ни за света, който ни заобикаля, беше съвсем погрешна. Но можем ли да съдим привържениците на Оций? Би било ужасно несправедливо, защото не

само че Сияйните бяха лъгали, в името на нашата защита наистина, но все пак бяха излъгали, а отгоре на всичко Отвън далече не бе толкова страшен свят, както ни внушаваха дотогава въпреки войните, насилието, несправедливостта. Само за няколко месеца се превърна в изкустителна Земя и някои от нас затвърдиха убеждението си, че е възможно да отидат там.

Драгомира помръкна от думите на Пазителя си. Стисна юмруци, стана, изхлипа и изтича в кухнята. Окса скочи веднага и я последва, отблъсквайки жеста на баща си, който искаше да я задържи.

— Татко! — каза му тя и в гласа ѝ прозвуча упрек. — Представяш ли си колко много страда?

И тръгна към баба си с решителна крачка. Спасените я проследиха с напрегнатите си очи.

Драгомира стоеше права пред мивката и сълзите ѝ се стичаха по лицето. Окса нежно я прегърна.

— Съкровище мое...

— Не се разстройвай, бабо. Нормално е да ти е тъжно...

Драгомира издуха носа си и отговори с трепет в гласа:

— Дълбоко в душата си знам, че Абакум е прав. Винаги съм го знаела, но не искам да си го призная и това ме гневи най-много...

Обърна се, дълго се вира в Окса, после се върна при другите, които мълчаливо я чакаха. Седна бавно, обърна се към брат си Леомидо и глухо го попита:

— И ти ли мислеше така? Като тях ли беше? Искаше ли да заминеш?

Леомидо се чувстваше неловко. После внезапно устреми синия си поглед към сестра си и словото му се изля през свитите му устни.

— ДА... Щом искаш да знаеш, умирах от желание да отида Отвън, да премина през пустини и океани, да усетя снега по лицето си, да слушам езици, различни от моя, да чуя други смехове, не само на близките си, които всъщност толкова много обичах... Да, на всичко бях готов, за да замина!

— И да предадеш своите? — попита строго Абакум.

— Точно те ме предадоха...

Погледът на Окса бързо шареше между Леомидо и Абакум. Двамата мъже се гледаха изпитателно, не враждебно, но с озлобление

и тъга. Болката от безмълвното им стълкновение изглеждаше безкрайно дълбока...

— Какво искаш да кажеш?

Но вместо да отговори, Леомидо стана и сковано напусна стаята, оставяйки Спасените напълно объркани.

— И какво? — обади се Окса, смутена, но и жадна да чуе още поразителни откровения. — Какво се случи след облитанията на Малорана?

Абакум тръсна глава, разтърка очи, сякаш искаше да прогони прекалено натрапчива мисъл, и продължи разказа си:

— Мъжете и жените, предвождани от Оций, се обединиха и започнаха да изучават порядките и организацията на Отвън. Няма да се учудите, ако ви кажа, че въпросите за властта особено ги интересуваха... Веднъж, без да искам, попаднах на един разговор между Оций и негов приятел в коридора на Стъклената колона: Оций беше изпаднал във възторг от всемогъществото на петролните магнати. Тогава той описа до най-малките подробности финансовите механизми и влиянието им над политическата власт в света. Този разговор ме заинтригува и вледени от страх, спомням си много добре. Всичко беше толкова различно от това, което познавахме в Едефия! Но и по някакъв странен начин не беше. Дълбоко в душата си усещах, че можем да залитнем към форма на управление, от която Оций много се възхищаваше. С изключение на нашите способности, ние приличахме на Отвъншниците: вдъхновяваха ни същите добри или лоши стремежи. Какъв шок! Оций и групата му веднага изчислиха силната и най-вече слабата страна на обитателите зад Плаща, нашата светлинна граница. Започна буквално да преследва Малорана, настояваше тя да облита и да му донася отговорите на въпросите, които си задаваше. Искаше да узнае всичко, абсолютно всичко за живота Отвън. А Малорана, който знае защо, му се подчиняваше.

Абакум млъкна пак и погледна нежно Драгомира. Баба Полок наведе тъжно очи и стисна устни.

— Известно ви е, че Якоръките имат дарбата да превръщат в диаманти камъните от Стръмните планини. Щом Оций и приятелите му разбраха, че могат да извлекат полза от нея, осъзнаха, че това е предимство, което ще им отвори огромни възможности. Водени от амбициите си, те се опитаха да намерят начин да напуснат Едефия,

дълбоко убедени, че щом духът може, то и тялото несъмнено е способно да облита. И, разбира се, бяха прави! Както знаете, това бе голямата Тайна-Която-Не-Се-Споделя, тайната на Сияйните! Оттогава нещата стремглаво тръгнаха надолу. Някои вече не криеха явното си желание да заминат Отвън. Но посещението им нямаше да бъде посещение на учтивост... Бяха далече от мисълта да развиват туризъм или да установяват дипломатически отношения! Не... Водеше ги единствено жаждата за власт и надмощие, понятия, от които винаги сме се старали да стоим настрана. Дотогава няхаме развито чувство за богатства и господство. От векове нашата система се основаваше на диаметрално противоположни принципи, изградили нашето верую. За зла беда, след облитанията стремежът към властта се зароди у мнозина. Откакто Тайната-Която-Не-Се-Споделя беше разкрита, ние с ужас разбрахме защо предишните Сияйни ни бяха държали в блажено неведение. Излизането означаваше да се отвори Порталът: най-голямата заплаха, която можеше да съществува за Едефия: нахлуването на Отвъншниците! Ако знаеха за съществуването ѝ, Страната ни щеше да породи у тях завист, а оттам експлоатация, войни, дори унищожението ѝ. Защото, противно на това, което много хора смятаха по онова време, Тайната не бе насочена срещу Вътрешниците и Сияйните, тя гарантираше нашата сигурност и всички предшественички на Малорана отлично го знаеха. От тях зависеха животът и съдбата на Едефия. Припомнете си тайната клетва, която те полагаха по време на Церемонията в Залата на Пелерината:

*Таз Тайна пазиш ти самичка!
Посветена си единствена от всички:
Отвътре и Отвън в човешките души,
и хубаво, и лошо по равно се таи.
И нея ако някога погубиш,
живота си веднага ще изгубиш!*

— А всъщност са ги упреквали, че не нарушават клетвата! — заключи Окса.

— Да! — отвърна Абакум. — Трябва да признаем, че за тях дилемата е била жестока: да съхранят Тайната, а заедно с нея Едефия и

народа ѝ, но чрез потайност и лъжа. Колкото по-малко разказвали за Отвън, толкова по-сигурно пазели Тайната-Която-Не-Се-Споделя. И Едефия.

— И ето го натиска! — отбеляза Окса.

— Нали си давате сметка, деца, че ние притежаваме повече способности, отколкото не малко Отвъншници си мечтаят да имат. Дарбите ще осигурят абсолютна власт на онези, които биха ги използвали подобаващо. Те представляват нечувана сила, но и огромна слабост. Кой, ако не ние, Спасените, най-добре знаем това, ние, които живеем в постоянен риск да бъдем разкрити и заловени. И работата не е само в дарбите, а и в диамантите. Отвън те са ценност, гарантират богатство и власт, за които хората винаги са били тъй жадни. Убедени сме, че това е мотивирало Оций. Заслепен от амбициите си, той не си е давал сметка каква опасност крие отварянето на Портала. Единственото, което го е интересувало, е да излезе с тонове диаманти и да покори света Отвън. Или поне да се сдобие с огромно влияние благодарение на несметното състояние, което те биха му осигурили... Щом узна, че е възможно да се излиза от Едефия, той подписа смъртната присъда на Тайната-Която-Не-Се-Споделя и хвърли страната ни в Големия хаос. Но не излезе. Затова пък синът му, Ортън, успя. Първо: ако днес иска да се върне, то е, защото *той* *знае*, *че* *може*. Щом на човек не му е останала вече никаква възможност, той в крайна сметка се отказва от стремежите си, дори и от надеждата... На второ място, Ортън е понасял тегобите на изгнанието също както и ние самите. Извън перлите и диамантите, логично е да иска да се върне Отвътре. Но Ортън не е от нашите. Никога не е бил и няма да бъде. И не заради баща си, то е даденост, но смятам, че някои измежду нас са готови да го приемат въпреки това родство. Отвън ние всички сме в една лодка, образно казано... Не го считаме за един от нашите, защото е заклет враг на Едефия и на Спасените. Никога няма да забравя, че уби баща ми, моя осиновител, пред собствените ми очи по време на Големия хаос и той е съвсем наясно какъв гняв съм му набрал през годините.

Абакум пребледня при оживелия спомен. Горчилка засенчи сивия му поглед. Той постоя няколко секунди, загледан пред себе си.

— Не знам какво го ръководи — продължи мрачно старият Вълшебник, — но сигурното е, че иска да отвори Портала, а затова е

нужно да ни отстрани и да залови теб, Окса. Имаме си работа с изключително амбициозен и опасен човек...

— С безкрайна мания за величие! — гневно добави Гус.

— Именно... — потвърди Абакум.

— Но ние не можем да го виним, че иска да се върне в Едефия! — забеляза огорчено Мерседика. — Защо за нас това желание да е законно, а за него — не? Мисля, че сте доста сурови, приятели мои.

Сред Спасените настъпи неодобрително оживление.

— Позволи ми да отбележа, скъпа Мерседика, че снизходителността ти ме учудва — възрази Абакум със зле прикрито раздражение. — Не желанието му да се върне в Едефия е неприемливо за нас, а мотивите му и отвратителните методи, с които си служи! Да, всички искаме едно и също, но все пак не друг, а Ортън е днес за всички ни големият проблем.

Драгомира закри лице с ръцете си и изхлипа, а сгушеният в едно кресло още от началото на разговора Фолденгот скочи и изтича да я потупа по рамото. Окса погледна родителите си, после Гус с широко отворени очи и разтуптяно сърце. Каква потресаваща история!

— Искам да ви попитам...

— Да, Окса?

— Едефия не се вижда Ортън, нали? Тогава как ще я намерите?

ПАЗИТЕЛЯТ НА АБСОЛЮТНИЯ ОРИЕНТИР

— Чудесен въпрос, Окса — каза ѝ Абакум, като размисли няколко секунди. — Това ни занимава през годините. Още повече че разполагаме с ориентири, които ни позволяват да намерим пътя към Едефия...

Драгомира кимна с тъжна усмивка и продължи мисълта му, гледайки най-вече Окса и Гус:

— Абакум е прав. Майка ми притежаваше много качества, някои от които бяха фатални, както вече знаете. Но макар прекомерната ѝ доверчивост да се окаже пагубна за Едефия, за щастие тя ме посвети в някои неща преди бягството ни. Без което обратният път към нашата Земя завинаги щеше да е загубен за нас... Беше няколко дни преди влизането ми в Залата на Пелерината и провъзгласяването ми за новата Сияйна. Нямах понятие, че Големият хаос вече е започнал. Елзевирът беше откраднат и Тайната-Която-Не-Се-Споделя — разкрита от похитителя.

— Какво е това Елзевир? — живо попита Окса. — Никога не си го споменавала!

— Елзевир е нещо като бордови дневник. Всесъщите феи го изработват и го връчват на новата Сияйна в деня, когато влиза в Залата на Пелерината. Представлява кристален лист, върху който Сияйните отбелязват важните етапи от управлението си с подострен диамант. Всички Елзевири се съхраняват в Мемотеката на последния етаж на Стъклената колона, където се помещава Архивът на Сияйните. Както ви казах, Архивът на Малорана мистериозно изчезна от Мемотеката. Досещате се, че първият, който се възползва от кражбата, не бе никой друг, а Оций... Доколкото ми е известно, доста му е помогнал един негов съзаклятник от близкото обкръжение на Малорана. Вероломен предател. Той ни въвлече в Големия хаос. Проклет да е завинаги... Но

аз още нищо не знаех, когато притисках майка си с въпроси само няколко дни преди бягството ни. Години по-късно Абакум ми обясни всичко и тогава осъзнах защо тя отстъпи толкова лесно. Дълго време се обвинявах за моята настойчивост. Но днес не съжалявам. Навярно инстинктът ми ме е подтиквал... Или пък е накарал майка ми да ми разкрие тайните си. Въпреки клетвата си в Залата на Пелерината тя ме посвети в най-голямата от всички тайни: Сияйните могат да отворят Портала на Едефия и да излизат Отвън! Дали можете да си представите колко бях поразена... Никога не съм си фантазирала подобно нещо, никога. Както всички, аз знаех само, че Сияйните могат да пътуват със съзнанието си, но не и да излизат от Едефия! Бе немислимо... Когато разбрах, че и Оций го е научил, осъзнах колко е опасно и какво можеше да ни донесе това. Но когато се озовах Отвън, стана ми неумолимо ясно колко тежи такава тайна, както и грешката на майка ми. Отговарям на въпроса ти, Окса: Порталът на Едефия се отваря само ако Сияйната заповяда на своя Феникс да го отвори. Как ли, ще попиташ ти. Всяка Сияйна има Феникс, който се ражда или се преражда от пепелта на предшественика си в мига, в който се появи Следата. Тази приказна птица представлява един от двата основни елемента, необходими да се отвори Порталът: с песента си тя завърта ключалката, след като Сияйната произнесе заклинание, изписано в медальон, който се предава от майка на дъщеря. Много просто! По-късно майка ми ми обясни, че в Залата се намира умален и движещ се макет на света с планетите, звездите, кометите и космоса. Най-интересното, разбира се, беше Абсолютният Ориентир: положението на Едефия по отношение на Космоса и Земята. Копнея да го видя... — допълни Баба Полок и въздъхна дълбоко.

После замълча и затвори очи. Всички я бяха зяпнали в устата и попиваха думите ѝ, но никой не прояви нетърпение да разбере продължението на вълнуващата история. Окса първа се опита да я изтръгне от унеса ѝ, като стисна леко ръката ѝ. Баба ѝ отвори отново очи, трудно се отърси от спомена.

— Да, да, извинете ме. Бях се отнесла твърде далече... Искаше да ми кажеш нещо ли, съкровище?

— Да, бабо... Ако нямаме никакви индикации за мястото, на което е ситуирана Едефия, то е като да търсим игла в копа сено! Задачата е неизпълнима...

Драгомира я изслуша сериозно, после всички забелязаха как се изписва усмивка на устните ѝ, а в очите ѝ блясват хиляди искрици.

— Проблемът с медальона е решен — каза тя и извади медальончето, което висеше на златно синджирче и което носеше на врата си, скрито под роклята.

— Ауу! Наистина ли? Това медальонът на Малорана ли е? — възкликна Окса.

— Да, съкровище. Никога не съм го махала, откакто мама ми го сложи на шията. Впрочем ти вероятно си го забелязала, когато Мемопроекторът ти показва деня на Големия хаос...

— Ама, разбира се! — плесна се по челото момичето. — Бабо, това е страхотно! Ще ми покажеш ли заклинанието?

Драгомира помръкна, загледа печално украшението и го подаде на внучката си.

— Но... бабо? Тук няма нищо! — извика Младата Сияйна, въртейки украшението на всички страни.

— Точно така, съкровище — каза тъжно старата жена. — Все пак надеждата още не е умряла, защото надписът може да се изпише, щом се появи Фениксът. Поне сме се вкопчили в това предположение...

— Но как ще открием Феникса? — продължи Окса и не спираше да оглежда медальона на баба си.

— Не е нужно да го търсим, внучке. Той сам ще дойде при теб.

— А родил ли се е вече? Или „преродил“, не знам как се казва...

— Да. Твоят Феникс се е родил от пепелта на моя в деня, когато Следата се появи около пъпа ти — отговори баба ѝ.

— Тогава в Едефия някой е узнал, че вече има нова Сияйна.

— Много е възможно — съгласи се Драгомира. — Всесъщите феи във всеки случай са разбрали.

В разгорещения мозък на Окса забушуваха безчет мисли и усещания. Представи си летящ към нея феникс и потръпна. Зачерви се като домати, очите ѝ светнаха, задиша тежко, гърдите я стегнаха от вълненията и от безумната идея, която напираше в нея.

— Ами ако тръгнем сега? — извика звънко тя.

Баба Полок я погледна с горчива усмивка.

— Не можем сега, съкровище, не е възможно. Ти сама го каза, не помниш ли: нямаме никаква представа къде се намира Едефия...

Напомнянето охлади въодушевлението на Окса и разми последните оптимистични надежди на Спасените. Фолденготката се приближи до господарката си и я потупа нежно по рамото в знак на симпатия.

— Стара Сияйна? — каза дребничкото създание с острия си, писклив глас.

— Какво има, Фолденготке?

— Вече дадох запознатостта си на Младата Сияйна и сега я повтарям пред това събрание — съобщи тя и огледа Спасените с големите си сини очи. — Сияйна Малорана имаше наивно доверие в човешката природа и думите ви са подходящи: грешката ѝ струпна върху всички нас хаотични последствия.

Фолденготката шумно подсмръкна и продължи:

— Но лекото ѝ мислене не попречи на едно предвиждане...

— Какво искаш да кажеш? — свъси чело Драгомира.

— Сияйна Малорана направи откровение за Абсолютния ориентир на някого.

Спасените се спогледаха смаяни.

— Да не искаш да кажеш, че... *някой знае къде е Едефия?* — ахна Баба Полок.

— Имам убеждение, пълно с умерена надежда. Моят Фолденгот ми подари потвърждението...

Всички до един се приковаха във Фолденгота, който печеше сандвичи върху дъската за гладене. Като усети, че е станал център на внимание, прекъсна заниманието си и закръгленото му лице се оцвети в странен лилав оттенък.

— Фолденготе мой, ела при мен — повика го Драгомира.

— Слушам, Стара Сияйна?

— Ще ти задам изключително важен въпрос... Знаеш ли къде е Едефия?

Гласът ѝ беше пресипнал и трепереше. В стаята настана тягостна тишина. Чувахе се само ускореното дишане на присъстващите.

— Едефия е продължение на Света и знаенето на Ориентира се пази с точност в мозъка ми, така е, моя Стара Сияйна — простичко отговори Фолденготът.

— Господи, ти никога нищо не си ми казал? — изуми се Драгомира.

— Обещанието е гарантирано пред Сияйна Малорана, че само нуждата ще го освободи да посочи Ориентира.

— А каква е тая нужда? — попита задъхано пламналата Окса.

Фолденготът се обърна към нея и почтително наведе глава.

— Нуждата означава мига, когато съдбата поеме това решение — невъзмутимо отговори Фолденготът. — Даването на Ориентира в неподходящ момент ще отведе Спасените към грешка и гибел. Имайте примирение при получаването на тази информация: да узнаете за Ориентира днес е ненужно.

— А как ще разберем кога ще настъпи той? — попита Окса.

— Всесъщите феи ще дадат знаци, които ще осенят нашата Млада Сияйна. Те вече са се свързали с нас, така е истината.

— Да, вярно е — призна тя. — Ами Медальонът? Знаеш ли нещо за него?

— Убеждението на Старата Сияйна плува в море от правота, Фолденготът притежава заклинанието на Медальона: надписът ще се изнапише, щом моментът срещне адекватно обстоятелство.

— Ясно... Но откъде знаеш всичко това, Фолденготе? — полюбопитства момичето с глух глас.

— Фолденготът има знанието за всичките тайни, затворени вдън сърцата на Сияйните — уточни той. — За всичките тайни.

ПЕТОТО ПЛЕМЕ

След необикновеното разкритие, изумлението на Спасените достигна връхната си точка. Всички се раздвижиха и заговориха едновременно. Каква изумителна новина! Камък им падна от раменете... Някой знаеше как да намерят Едефия. И този някой бе Фолденготът на Драгомира! И през ум не им минаваше, че Абсолютният ориентир, който щеше да им помогне да намерят пътя към изгубената Страна, се намираше скрит в мозъка на малкото невероятно създание. Сега завръщането беше по-близко от всякога. Особено за Окса, която буквално преливаше от възторг.

— Но аз съм готова! — каза разгорещено тя на баба си и на Абакум. — Толкова много неща научих вече!

— Да, безспорно — кротко отвърна баба й. — Смятам, че всички разбират нетърпението ти... *Но я ни виж!* Някои са вече старци!

— Старци, които могат да проснат на земята световния шампион по бокс — отбеляза Гус.

— Старци, които могат да летят — продължи Окса в същия тон, — да изстрелват хора на метри, да създават дяволски вещества... Старци, които могат, стига да поискат, да сложат света в краката си!

— Да — съгласи се Драгомира, — но това са старци, които далеч не са воители, не са подготвени нито физически, нито духом да водят война с когото и да било. И най-вече старци, които не знаят с кого ще застанат лице в лице... Повтарям ти: подобно начинание не бива да се предприема лекомислено.

— Извинете... — обади се изведнъж Нафтали, който до този момент бе запазил пълно мълчание.

Всички погледи се обърнаха към извънредно съсредоточения шведски гигант. Той скръсти ръце на гърдите си и погледна въпросително Брюн. Тя хвана ръката му в знак на подкрепа и му се усмихна смирено.

— Извинете — повтори Нафтали, — но тъй като е настъпил моментът за откровения и аз имам какво да кажа... Нещо изключително важно, което трябва да знаете за Ортън/Макгроу.

Леомидо се почувства неловко и Окса веднага го забеляза. Определено реакциите на вуйчо ѝ бяха странни... Щом той усети, че тя го наблюдава, още повече се притесни и мигновено сведе очи.

— Какво ще ни разкажеш, Нафтали? — учуди се Абакум.

— За тайното общество на Преминаторите — отвърна шведът и се взря в Мъжа Фей.

— Преминатори ли? — колебливо попита Абакум. — Какво знаеш за тях?

Драгомира и Брюн се спогледаха видимо разтревожени, а Леомидо помръкна. Окса вдигна вежди към майка си и баща си, но те явно не знаеха повече от нея. Семейство Беланже също недоумяваше. Словосъчетанието „тайно общество“ привлече обаче цялото внимание на Тугдуал.

— Най-напред ще трябва да се върна девет века назад — започна Нафтали, като си пое дълбоко въздух, — при Прозирниците, които са неразделно свързани с Преминаторите, скоро ще разберете защо. До XII век ние наброявахме не четири, а пет племена — познатите ви, плюс тяхното. Те винаги живееха отделно от другите, недалеч от Недостъпната — най-дивата територия на Едефия. Бяха малко на брой, не повече от петдесетина души. Мълчаливи, необщителни, те се самоуправляваха по свои собствени правила, бяха създали, изглежда, хладни, но мирни съседски отношения. Казвам „изглежда“, защото Прозирниците всъщност криеха страшната си природа. В 1145-а година Всесъщите феи ги осъдили чрез Проклятието на заточеника да живеят самотно в суровия и негостоприемен край Заслепителя, където камъните блестяха толкова силно, че всеки, който ги погледне, можеше да ослепее завинаги. Тази заплаха се криеше в Проклятието на заточеника, дори беше залегнала в основата му: оттогава Прозирниците не можеха да оцеляват извън ярко осветения техен край. Проблясъците на скалите им бяха станали жизненоважни. Далече от тях ги грозеше явна смърт. С течение на годините метаболизмът им се нагодил към новите условия на живот. Кожата им се покрила с дебел слой мазнина, който предпазвал епидермиса от силната светлина. Тя и без друго била много бледа, а сега станала прозрачна и през нея се

виждали черните им вени и сърца. Безизразните им лица се загладили, пред очите им се образувала мембрана, която по странен начин матирала погледа им. Носовите им почти изчезнали, цепнатинки заменили ноздрите, устните им се свили, а ушите изгубили ушната мида и запазили само слуховия канал.

— Напомнят ми на извънземни — забеляза леко намусена Окса.

— Да, в някаква степен... — съгласи се Нафтали.

— Но защо ги е застигнало Проклятието на заточеника? — продължаваше да разпитва тя. — Това наказание ли е?

— Да — потвърди той. — Защото мъжете имали ужасен порок. Лишени били, от каквато и да е любов към себеподобните си и станали умели ловци. Но ловът им бил много особен: те ходели на лов за чувства.

— Какво означава това? — попита Окса.

— Абе, остави човека да говори, прекъсваш го през цялото време — избоботи Гус.

— Ловът на чувства — продължи Нафтали — означава, че мъжките не били способни да изпитват любов и крадели чуждата. За целта прониквали тайно в Зеления плащ, в Стръмните планини или в Хилядоочия. Там залавяли влюбените — момчета и момичета, стари и млади. Хипнотизирали ги, изсмуквали чувството им и си го присвоявали, откъдето иде и името им — Смукачите. Дълго време никой не можел да разгадае странното явление. Нарекли го Разлюбване, защото още на другия ден хората преставали да обичат любимите си, за които до предната вечер били готови да умрат. Ясно защо! Любовта им била открадната завинаги! В годините преди Всесъщите феи да се намесят, в Едефия се създаде истинска психоза! И тъй като никой не могъл да обясни този феномен, заговорили за Любовна чума, а най-изтъкнати Граноксолози се опитвали да изнамерят лекарство, което да пребори ужасната болест. Напразно... Един ден Коксо, най-жестокият Смукач, бил заловен на местопрестъплението. Току-що се сдобил с любовта на Младата Сияйна, чиято сватба предстояла след броени дни. Всичко било разкрито и оттогава Прозирниците били осъдени на вечно изгнание в Заслепителя.

— Колко противно! — намръщи се Окса.

— Пъклено... — допълни Тугдуал.

— Но да се върнем към Преминаторите... Всичко започнало с Темистокъл — продължи Нафтали. — Темистокъл бил Якорък, родил се през 1516 година и починал през 1648 при ужасни обстоятелства, за които ще ви разкажа по-късно. Бил страстен учен, изследвал свойствата на камъните и минералите. Имал голям принос в развитието на медицината, но не се ограничил само с това. От химията той бързо преминал към алхимията и по-специално към трансмутационната алхимия.

— Какво е то? — тихичко попита Мари.

— По-просто казано, трансмутационната алхимия представлява превръщането на една материя в друга. Превръщането на метал в злато положително би разпалило най-силните страсти сред Отвъншниците. В Едефия Якоръките отдавна владееха чудото, превръщаха някои скали в диаманти. Що се отнася до безсмъртието, една от най-големите утопии на алхимиците, то не занимаваше особено Темистокъл. Беше обсебен от мисълта за нашата граница — светлинната бариера, която никой никога не бе преминавал. Да я преодолее, станала най-голямата му мечта, крайната цел на живота му. Във вечното търсене на нови материи проявявал интерес към искрящите скали на Заслепителя. Като разбрал, че Темистокъл се мъчи, но не е в състояние да ги приближи заради ярката им светлина, един Прозирник решил сам да го потърси. Цели четиристотин години Прозирниците не били срещали жива душа! И доставил на изпратения от провидението човек къс от скалата с опасния блясък. Темистокъл го нарекъл Луминесцент и с жар се захванал да го изследва, напълно убеден, че държи в ръцете си уникална материя. И бил прав! От своя страна Прозирникът съзнавал каква неочаквана възможност му се е явила в лицето на Темистокъл и не след дълго му предложил сделка, на която ученият не можел да откаже: ключът към тайната на трансмутацията срещу любовта на някой млад човек. Като чул тези думи, Темистокъл веднага отишъл в Стръмната планина, приспал един младеж, който щял скоро да се сгодява, и го пренесъл в Заслепителя. Смукачът свършил пъкленото си дело и завинаги отнел на момчето всички чувства, в замяна, на което разкрил пред Темистокъл тайната на Прозирниците: Коксо, прастарият Смукач, разработил уникална рецепта, по която материята се превръща в частици! Можете да си представите колко е бил щастлив Темистокъл,

който след дългогодишни изследвания видял как неговата наука прави гигантски скок...

— Искате да кажете, че не е било блъф? — озадачи се Окса. — Рецептата наистина ли е съществувала?

— Да, Окса — простичко отвърна Нафтали.

— А вие... вие случайно да знаете съставките? — попита Младата Сияйна.

— Да.

Драгомира ахна от изненада. Спасените се оживиха, развълнувани от разкритията и жадни да научат какво е станало по-нататък.

— Рецептата, която Прозирникът дал на Темистокъл, била непълна. През вековете част от нея се загубила... Той бил сигурен само в първите две съставки: кубче от Луминесцент с дължина на страната три сантиметра и една осма литър (или сто и дваисет грама и половина) човешка кръв. Данните за третия елемент не били толкова ясни: отнасяло се до растение, чиито корени, стъбла и листа трябвало да се смелят и което служело за катализатор. После Прозирникът решил да подари на Темистокъл едно безценно флаконче.

— И какво имало в него? — прошепна Окса и затаи дъх.

— Щом всмуквали любовта от клетите невинни хора, Прозирниците изпадали за известно време в еуфория. Странно, но това състояние провокирало излив на черна и лепкава течност от носовия им отвор, флакончето у Темистокъл съдържало противния катран от ноздрите на самия Коксо, взет преди цели четиристотин години.

— Ау, че гадно! — провикна се девойката.

— Потресаващо... — допълни Тугдуал.

— Отвратително! — обади се и Гус. — Напомня ми за „хормона на любовта“!

— Това пък какво е? — попита Окса и присви очи.

— Учените проучват подробно явлението: изглежда, че когато човек се влюби, в тялото му се отделя стимулиращ хормон, подобен на твърд наркотик. Той води до пристрастяване и може би точно това се е случило с Прозирниците. Но най-щурото е, че хормонът може да се помирише!

— Да полудее човек! — бе коментарът й.

— Много правилно казано! — каза Нафтали. — Ти обобщи съвършено точно проблема, Гус: Прозирниците са се пристрастили към човешкия хормон на любовта.

— А защо казахте, че веществото на Коксо е безценно? Какво го е отличавало от това на другите Прозирници? — затрупа го с въпросите си тя.

— Коксо е бил гениален изобретател... — отговори Нафтали.

— Искаш да кажеш побъркан магьосник! Пълен психар! — прекъсна го Драгомира. — Чела съм статии за него в Мемотеката. Бил е безскрупулен и безгранично жесток!

— Така е... — отстъпи Нафтали. — Като казвам гениален, имам предвид само, че успя там, където всички преди него се проваляха! Той е мерзко същество, не го защитавам, но беше първият, който овладя трансмутацията. И четири века по-късно, когато Темистокъл пое щафетата, трябваше да работи упорито много години, за да постигне целта си...

— А намери ли накрая липсващия елемент? — попита Окса. — Това е Горанова, нали?

— Откъде разбра? — ахна Гус.

— Растение, което служи за катализатор, Гус, припомни си...

— Ами да бе, разбира се!

— Права си, Окса — потвърди Нафтали. — Става дума точно за Горанова!

— Но това е убийство! — възнегодува тя. — Възмутена съм... Клетата Горанова! Темистокъл сигурно масово ги е унищожавал!

— Без съмнение — съгласи си Нафтали. — Докато най-накрая не намерил точния състав на еликсира си, наречен Преминатор, който разлага тялото на частици и му дава свойството да преминава през твърди материи като камък, дърво, метал...

— Искате да кажете, че Преминаторът позволява на хората да преминават през стените, така ли? — смая се Окса.

— Правилно — отвърна Нафтали сред възгласи на изумление.

— Минаващи през стена — прошепна Гус. — Представете ли си каква власт дава това?

— Да, Гус, огромна власт... — призна Нафтали. — Но Темистокъл не спрял дотук. След като блестящо преминал през стени, остъкления, метални прегради, каменни зидове, той направил опит да

премине и през светлинната завеса на Едефия — всъщност към нея се е стремил още от самото начало. Но се сблъскал, как да кажа, със стена от светлина, срещу която неговият могъщ еликсир нямал сила. И това било голямото разочарование на алхимика, разочарование, което за малко не го съсипало. Надеждата обаче не го напуснала и той предприел последна стъпка, която го отвела към неговата гибел. Решил да влезе в Залата на Пелерината и да намери решение на въпроса си. Естествено, той не знаел Тайната-Която-Не-Се-Споделя, но инстинктът му подсказвал, че там ще открие някакви знаци. Една нощ се промъкнал в Стъклената колона, надхитряйки охраната с помощта на еликсира си Преминатор, и проникнал в прословутата Зала. Какво намерил ли? Никой не знае, защото от нея излязъл един безумец. Появила се само изродена телесна обвивка: Темистокъл бил мъртъв. Няколко месеца по-късно единственият му син, който помагал на баща си през последните години от живота му, основал Тайното общество на Преминаторите и така традицията продължила. Членовете му канели в подземията на Заслепителя някои от най-изтъкнатите химици в Едефия. Всички обличали дълги наметала с качулки на главите, които закривали лицата им. Виждали се само очите. Обединявало ги страстното желание да пресекат светлинната граница на Едефия. Химиците се превърнали в алхимици в името на общото дело. Но за да отговоря на въпроса ти за подареното на Темистокъл флаконче, Окса, трябва да знаеш, че Коксо е правил стотици опити върху себе си, с които увредил собствената си ДНК. И като казвам, че е бащата на човешката метаморфоза, веднага разбираш защо този дар от Прозирниците има изключителна стойност...

Нафтали се смълча за миг. Напрегната тишина тегнеше над всички.

— Да полудее човек — повтори Окса, която винаги реагираше спонтанно. — Значи, ако добре съм разбрала, Преминаторите използват черен секрет от носа на Смукачите, за да могат да преминават през всякакви прегради... Но единствен Темистокъл е постигнал метаморфозата благодарение на сополите на Коксо, нали така?

— Съвършено точно, Окса! — отговори Нафтали, притеснен, че разказът му създава напрежение на близките му. — Темистокъл и неговите потомци...

— Нафтали, някои от нас познават в общи линии историята на Преминаторите — обади се Абакум със сериозно изражение на лицето. — Но не смятам, че тази част от разказа ти се намира в архивите на Едефия, нито където и да е другаде. Така че, не се обиждай, но откъде научи всичко това?

— Знам, че се разпространяваха много слухове за Преминаторите, а и реакциите ви, когато произнесох това име преди малко, ми потвърдиха, че някои знаят повече, отколкото показват. Всъщност никой от вас не може да е наясно с подробностите, които ви разказах току-що, защото аз ги научих от майка си. Тя беше покаяла се Преминаторка.

— Искаш да кажеш, че...? — подскочи Драгомира, но не се реши да зададе кардиналния въпрос.

Нафтали се вгледа в нея със зелените си очи и ѝ отговори унило:

— Да, Драгомира. Майка ми беше Преминаторка...

Драгомира извика и всички изумени и ужасени погледи се насочиха към Нафтали. Неизмерима тъга помрачи лицето на шведския исполин.

— Майка ми беше химичка — продължи смело той. — Един ден я потърсили Преминатори и тя станала член на Тайното общество. Била привлечена от идеята да напусне Едефия. Пила от еликсира и заедно с останалите членове продължила изследванията, предприети от Темистокъл. Но Господарят на Преминаторите искал да произвежда все повече и повече от еликсира, защото чувствал, че е съвсем близо до успеха. Нещо, което за съжаление означавало Прозирниците да поддържат постоянно наследствения си порок, за да доставят прословутия черен секрет. Началото на XX век било смутно време — все повече и повече хора се откъсвали от любимите същества, към които били дълбоко привързани, народът бил неспокоен. Страшната история за Преминаторите Смукачи отдавна била забравена — спомнете си, че се е случила цели осем века преди това. Но всички търсели обяснения. Различни хипотези, една от друга по-черногледни, постепенно породили съмнение и страх по всички краища на Едефия. Някои виждали наченките на залеза на нашия свят, други — проклятието на Всесъщите феи. Майка ми не понесла жестокостта на Преминаторите и съюза им с Прозирниците. Тя напуснала Тайното общество под смъртната заплаха за цялото ѝ семейство само ако

посмее да си отвори устата да ги спомене. За нещастие това се случи, след като съм се родил...

— Защо „за нещастие“? — оживено запита Тугдуал.

— Заради ДНК, нали? — намеси се Окса.

— Да, заради ДНК — кимна натъжен Нафтали. — Дори един-единствен път да си пил от еликсира, той се предава на поколенията по наследство...

— Почакай, почакай... — прекъсна го Тугдуал. — Ти всъщност ни казваш сега, че си Преминатор, така ли?

По лицата на Спасените се четеше дълбок потрес. Абакум затвори очи, сякаш искаше да остане насаме със собствените си мисли, а Драгомира закри лицето си с ръце.

— В кръвта ми действително има ген на Преминаторите — подхвана Нафтали. — И, повярвайте ми, че много съжалявам.

— Тогава аз също съм Преминатор! — отсече Тугдуал и стана от фотьойла с блеснали очи. — Стра-хот-но...

— Да — потвърди Нафтали покрусен. — Всички потомци на членовете на Тайното общество носим гена на Преминаторите.

— Господи! — извика Драгомира. — Успокой се, приятелю мой, никой от нас няма да те вини за грешките на предците ти. Ти си преди всичко един от Спасените, това не е спорно. Достатъчно доказателства за вярност си давал дълги години.

— Благодаря, Драгомира — прошепна Нафтали, трогнат до дъното на душата си от думите на Баба Полок.

— Но ти спомена, че имаш да ни казваш нещо за Ортън/Макгроу — напомни му плахо тя. — Каква връзка има с твоята история?

— Връзката, Драгомира, е, че последният Господар Преминатор не е никой друг, а Оций. Връзката е, че Ортън също е Преминатор... А най-важното е, че е потомък на Темистокъл, откривателя на човешката метаморфоза...

ПИКИ И КУПИ

Окса и Гус се измъкнаха и оставиха възрастните да разговарят в салона. Бяха преизпълнени с впечатления от този наситен на разкрития ден и не можеха да се наприказват.

— Не знам какво ме порази най-много — каза Гус, излегнал се на леглото на Окса. — Колебая се между Мемочистител, Бърникумум, перлите на дълголетието, Прозирниците Смукачи, Преминаторите... направо не мога да си избира!

Окса правеше в това време стойки от кунгфу, изпъваше бавно ръцете си напред и се завърташе около себе си.

— Я пък ти! — тихо каза Окса и притвори очи.

— Мога ли да вляза?

Тугдуал провря глава през притворената врата и огледа с любопитство Окса.

— Какво правиш, Достопочтена Сияйна? — попита я усмихнат той.

Вместо отговор, Окса наужким му нанесе страничен удар, рязко протягайки крак към него. Тугдуал го избегна и ѝ намигна. Това приятно я изненада. После се настани до Гус на леглото.

— Е, какво ще кажете за днешния ден? — оживено попита той. — Нямам думи!

Окса се отпусна на голямото кресло на колела и огледа последователно двете момчета, усуквайки тениската си около показалеца. Гус, нейният стар приятел, пълен с прекрасни качества и комплекси, нуждаеше се от него... Тугдуал, странният младеж, мрачен и магнетичен, който караше сърцето ѝ да трепва всеки път, щом го види...

— Тъкмо това си говорехме, когато ти се появи... — отговори Гус хладно и леко враждебно.

Неговата реакция предизвика у Окса особено безпокойство, сякаш избухна бомбичка с киселина и се разля в душата ѝ. Тугдуал се

подпря на лакът и прикова стоманеносивите си очи в нея.

— Мен лично Фолденготът ме сащиса тотално — каза той, без да я изпуска от поглед. — Винаги е знаел как да намерим Едефия! По опазване на тайни няма равен на себе си!

— Дядо ти, и той не е зле в това отношение! — грубо подхвърли Гус, устремил очи в тавана. — Ами да чакаш повече от петдесет години, за да разкриеш произхода си, то си е повече от потайност!

— Оф, знаеш ли, всеки крие нещо — отвърна тайнствено Тугдуал.

— Ти какво намекваш? — жегна се Гус.

— Да не мислиш, че родителите ти щяха да ти разкажат за миналото си, ако не се беше появила Следата върху Окса? — заяде се студено мрачният младеж.

Ох! Удари го по болното място, каза си Окса. В същото време как можеше да защити Гус, та той сам си го търсеше. Но какво му става? Винаги е толкова кротък... Без да сменя позата си на леглото, Гус възрази:

— Във всеки случай не е по-лошо от това в кръвта ти да има убити Горанови и хормони от десетки хора, чийто живот е бил разбит... — язвително измърмори той. — Квит ли сме вече по въпроса за фамилните тайни?

— Е, да... — въздъхна Тугдуал. — Едва ли има човек на света, който да може да избира произхода си! Ами ти, Малка Сияйна, какво мислиш за това?

— Аз ли?

Окса пламна от смущение, бузите ѝ се зачервиха. Почувства се кръгла глупачка, също както в деня, когато с Тугдуал разговаряха в гробището. Какъв ужас! Трябваше да се стегне!

— Смятам, че Фолденготът знае много повече, отколкото казва — започна уверено тя, въпреки смущението си. — Но му вярвам, защото съм убедена, че умее повече от всеки друг да подбере най-точния момент, за да сподели тайните си. Доказателството е, че той няма да разкрие къде се намира Едефия, докато ние не сме напълно готови!

— Права си — кимна Тугдуал. — А ако умре, какво тогава?

Окса нервно се засмя.

— Ти пък! Защо искаш да умира?

— Въобще не искам да умира! — възрази Тугдуал. — Но ако се случи, какво правим тогава, а?

— Странно чувство за хумор! — измърмори Гус.

— Във всеки случай хубавото му е, ако след разкритията Спасените най-после вземат насериозно Ортън/Макгроу. Имам впечатление, че всички дяволски го подценяваха...

— Начело с мен — призна Окса и се обърна към двете момчета. — А я си представете, че той може да се превъплъщава?

— Би било страшно! — каза Гус.

— И аз мисля същото — потвърди Тугдуал. — Ако е така, има големи предимства пред всички нас! Току-що говорих с дядо си...

— И той какво ти каза? — прекъсна го Окса, чоплейки нервно шева на фотьойла.

— Той смята, че процесът на превъплъщение е загубил своя ефект след Темистокъл. Но кой знае? От Ортън/Макгроу, както казах, може всичко да се очаква. Особено най-лошото.

— Благодаря, че ни успокои! — не се сдържа и подхвърли Гус.

— Винаги на вашите услуги! — върна му Тугдуал с хаплива усмивка.

Примирието между Гус и Тугдуал не трая дълго. Пак започнаха да се дразнят тия двамата, терзаеше се мислено Окса. Инстинктивно реши да разведри обстановката, като притегли към себе си чашата с газирана вода от бюрото си. Тя прекоси стаята пред непроницаемия поглед на Гус, явно прекалено раздразнен, за да оцени маневрата. Раздразнението му изобщо не стихна, когато Тугдуал запали само с пръсти и без да става свещичката на перваза на прозореца. Два чифта очи се впериха в Окса — разбиращ и омайващ на Тугдуал, объркан и много тъжен на Гус.

— Е, Тугдуал — окопити се Окса от завладялото я вълнение, — какво е да си Преминатор?

— Засега не чувствам нищо — призна младежът. — Дядо ме завари в кухнята, когато се опитвах да мина през стената, и да си призная, доста се изложих.

— Защо? — попита го Окса.

— Защото нищо не излезе, само дето си одрах носа!

— Тогава ти не си никакъв Преминатор! — заяде го Гус.

— Съм! — възрази Тугдуал. — Просто ще тренирам повече. Окса знае по-добре от мен: дарбите са едно, но без подготовка е като да имаш всички продукти, а да нямаш рецептата. Така че ще се постарая и ще си говорим пак след време...

— Чакам с нетърпение да видя това — каза Окса.

— Аз също, Малка Сияйна! Аз също...

При тези думи той се протегна и се надигна да си ходи.

— Е, оставям ви вас двамата. До скоро...

— Бай, Тугдуал — поздрави Окса.

Гус запази упорито мълчание, докато стъпките на младежа не стихнаха по стълбите.

— *Малка Сияйна...* — промърмори той и стисна юмруци. — Мразя, когато го казва...

— А на мен пък много ми харесва — призна Окса и се загледа пред себе си.

ОПАСНА ПОКАНА

— Какво ви става, Фолденготи? Цветът ви е доста особен!

Окса току-що се беше върнала от колежа, придружена от баща си, който веднага бе поел към ресторанта. Майка ѝ дремеше в салона, инвалидният стол и телефонът бяха близо до нея. Окса не посмя да я събуди. Прекоси на пръсти антрето и се качи при баба си, където завари обезумелите и обезцветени Фолденготи, а това при тях беше признак на паника. Гледката никак не бе утешителна: не само бяха станали полупрозрачни, но зачервените им очи се въртяха като пумпали в широките орбити, Фолденготката понечи да заговори, но залитна, бързейки неразбираеми слова. После изгуби съзнание и се строполи на пода... Геторикс, който обикновено не си поплюваше с подигравките, този път безмълвно се втурна да ѝ помогне. Беше доста необичайно и именно заради това твърде обезпокоително... Окса коленичи до клетото създание, повдигна лекичко главата му и я положи на скута си. Огледа апартамента на Драгомира и видя, че всички обитатели се бяха свили по ъглите на стаята. Горанова се люлееше, сякаш духаше силен вятър. Сврхчувствителното растение се бореше няколко секунди с нарастващото вълнение, след което листата му се отпуснаха и повлякоха стъблото му към земята.

— Какво е станало? Кажете! — обърна се Окса към застаналите до нея Фолденгот и Геторикс — Първо на първо, къде е баба?

— Старата Сияйна ли? Ох, ох, ох... — завайка се Фолденготката, която дойде на себе си.

— Случило ли ѝ се е нещо? Говорете, де! — изкрещя Окса с ръце на кръста.

Фолденготът започна обясненията си, накъсани с много стенания и въздишки.

— Млада Сияйна, ние трябва да пазим тайните в главите и езика зад зъбите от вярност, но сериозността е по-огромна от природната ни дискретност. Голяма беда се е задала и тегне над Старата Сияйна.

Силата на Сияйните е гигантейша, но Фелонът има хитрост! А тя е опасност, хитростта! Старата Сияйна си знае, но ние сме в ужасен страх, че тоз път тя е в недостиг на знание, в ужасен страх сме...

Окса смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, че баба е в опасност ли? И каква е тая работа с Фелона?

— Фелонът Ортън/Макгроу предложи покана на Старата Сияйна! Направи телефонен звън час преди завръщането на Младата Сияйна и ние, вашите домашници, държахме ушите си наострени. И добихме разбиране за какво говори Фелонът... — обясняваше Фолденготът и трескаво мачкаше сбръчканите си уши.

— Макгроу се е обаждал на баба ли? Но защо? — не му даде възможност да завърши недоумяващата Окса.

— Истината е така! Фелонът Ортън/Макгроу каза, че ще каже на Старата Сияйна тайната за брат й.

— Но какво общо има Леомидо с всичко това?

— Фелонът Ортън/Макгроу не влезе в подробност... Наистина, не... Наблегна на брата на Старата Сияйна и на събитие, пълно със знамение...

— Знамение ли? Какво знамение? — обърка се Окса.

— Значение, а не знамение бе, глупчо! — издразни се Геторикс.

— Подигравката е пълна с ненужност — възрази обиден Фолденготът и размаха юмрук право в лицето на Геторикс, който изгуби равновесие и падна на земята.

— Хей, хей! — разтърва ги Окса и взе на ръце поваления Геторикс. — Не мислите ли, че не е време за бой? Да обобща, Фолденготе, кажи дали съм разбрала правилно: значи Макгроу се е обадил на баба и я е повикал, тъй като имал да й довери нещо за Леомидо, така ли?

— Точността е така, Млада Сияйна — потвърди малкото създание. — Старата Сияйна е в забрава, че нейният Фолденгот знае тайните на Сияйните. Ако беше изговорила въпрос, нейният Фолденгот щеше да й довери братовата тайна! Но Старата Сияйна направи предпочитание да чуе от Фелоновата уста... Тревогата ни порасна, имайте уверение. Ние познаваме Ортън Отвътре и споменът е огромно лош...

— Ясно... Но сега трябва да действаме! Вие оставате тук, грижете се един за друг и не се бийте! — заповяда им Окса и погледна часовника си. — И най-вече запомнете, изключително важно е, ако баба и аз не се върнем до осем вечерта, ти, Фолденготе, ще предупредиш майка ми и ще ѝ кажеш всичко, което каза на мен. Разбра ли?

Фолденготът кимна живо, извади от джоба на гащеризона си едно сгънато листче и го подаде на Окса.

— Какво е това?

— Местонахождението на Фелона Ортън, Млада Сияйно. Той даде позициониране на адреса си в телефонното говорене. Старата Сияйна се намира там!

— Благодаря ти, Фолденготе!

Окса го потупа по главата, обърна се и се спусна надолу по стълбите, стискайки мобилния си в ръка.

— Гус! Ела веднага! Голяма беда...

— Ако родителите ни разберат, че тайно сме излезли, ще има да ни се карат... — каза Гус нервно. — В чудо ще се видим...

— Не се стряскай! — окуражи го Окса. — Имаме ли избор, нали не можем да оставим баба сама с Макгроу, все пак!

— Баба ти е луда! Да отиде, без да предупреди, това е наистина неразумно...

— Хайде, да вървим, нямаме време за губене!

— Какво ще кажем на майка ти? — попита Гус.

Окса не отговори и повлече приятеля си към салона при събудилата се Мари.

— Мамо! С Гус имаме да пишем тема, ще отсъстваме за малко!

— Добре, миличка. Няма да ви безпокоя, разбрах...

После, вместо да отидат в стаята, Окса го хвана за ръка и с присвити очи и затаен дъх отвори входната врата. Дватамата се измъкнаха и побягнаха към най-близката спирка на метрото.

— Ужасно... — измърмори Гус и погледна Окса неодобрително. — Кофти е да лъжеш майка си така...

— Това е благородна лъжа, Гус — оправда се тя. — Забрави ли, че баба е в опасност?

Двайсет минути по-късно, задъхани и потни, Окса и Гус се притаиха зад една кола срещу заможната къща от другата страна на улицата в тихия квартал, разположен само на няколко километра от центъра на града.

— Сигурна ли си, че е тук?

— Да, ето, номер дванайсет!

Насреща им се издигаше триетажна постройка. Беше стара сграда, подобна на съседните, долепени една до друга по продължение на улицата. Леко издаден цокъл от пясъчник стигаше до висок партер. На прозорците бяха спуснати тежки лилави завеси. Портал от ковано желязо се отваряше към тясна затревена площ, в средата на която растеше кичест храст. Малък, подпрян на колони, навес, се издигаше над входната врата.

— Имаш ли план? — подшушна Гус.

— Да... Ще започнем от него — отвърна тя и пъкна ръката си в праметнатата през рамо чанта.

— Млада Господарке — каза Алармон, поклащайки се на дланта на Окса, — какво е желанието ви? Каква е задачата? Аз съм на вашите услуги!

— Чуй ме, Алармоне мой, иди до входната врата на къщата отсреща и провери дали е заключена, после се върни да ни кажеш. Разбра ли?

— Тъй вярно!

Алармон се преобрази на голяма пчела и литна светкавично. Няколко секунди по-късно отново стоеше на дланта на Окса.

— Алармон на Младата Сияйна докладва! — провикна се той, като се клатушкеше непрекъснато. — Ключът превъртян два пъти отвътре, двойна ключалка, патрон и езиче от закалена стомана, прорез — със защита.

Гус подсвирна тихичко, впечатлен от описанието на техническите детайли.

— Каза, че е заключено отвътре, нали? Как разбра? — попита Окса.

— Ключът е в ключалката, Млада Сияйна. Друга задача?

— Не, благодаря, Алармоне.

— Значи в къщата има някой. Но това не означава, че сме попаднали на правилното място — отбеляза Гус недоволно.

— Почакай малко! — отвърна Окса и му показа Граноксомета си. Тя духна в тръбичката и оттам се появи Медузата лупа.

— Погледни! — Окса я насочи към пощенската кутия и разби последните съмнения на Гус. — Пише *Макгроу*... Да видим откъде можем да проникнем вътре.

Като огледаха фасадата на къщата с помощта на Медузата лупа, двамата приятели стигнаха до опасното решение: Окса да влезе през прозореца на втория етаж, който изглеждаше открехнат, да слезе на партера и да отвори на Гус входната врата отвътре. На Гус му се влизаше у Макгроу, колкото му се влизаше и в училищната крипта...

— Не прави такива физиономии! Нямаме друг избор... Не се бой, Граноксометът ми е натъпкан до пръсване — кимна му Окса. — А това забрави ли?

Без да откъсва очи от Гус, тя се издигна на десетина сантиметра.

— Вертиполет насред улицата? Хич не си поплюваш, скъпа!

— Е, за голям проблем — големи майстори! Искам да кажа: за голям Макгроу — големи оръжия! — изсмя се нервно Окса.

— Ти внимавай все пак... Аз ще дебна, докато се катериш...

Свечеряваше се. Потънала в сумрака, тя пресече улицата с решителна крачка. Желязната врата изскърца, когато я открехна. За миг се поколеба, но после продължи смело напред, макар дълбоко в себе си да не изпитваше увереността, която показваше. „Хайде, Окса, върви! Ти си нинджа, не забравяй!“, говореше на себе си и си даваше кураж.

Точно в този момент си спомни думите на баща си, които той понякога ѝ казваше по време на тренировките по карате: „Ако мислиш, че можеш да го направиш, Окса-сан, то е, защото можеш да го направиш. Иначе — забрави!“ Преди да се издигне, погледна изправилата се пред нея стена и зае поза от кунгфу с протегнати напред ръце и с изпънат назад ляв крак. „Непоправимо... Това момиче е непоправимо“, помисли си Гус и вдигна очи към небето, развеселен и отчаян. Две секунди по-късно Окса коленичи на перваза на втория етаж. Побутна крилото на прозореца, който наистина се оказа открехнат и се отвори лесно. После хлътна в къщата, сякаш тъмнината я погълна.

Мина доста време.

— Ама какви ги върши? Да не е заспала в леглото на Макгроу?

Гус примираше от нетърпение и страх. Щом тя изчезна в дома, пъргаво прекоси улицата и клекна до стената откъм тротоара. Там, с приковани във вратата очи, почака, както му се стори часове, докато приятелката му най-после отвори с блеснал поглед.

— Забави се... — тихо я смъмри той и забърза.

— Използвах случая да поогледам — призна му хитро Окса. — Хайде, ела!

— Колко ми е странно, че сме тук!

— И още как! — прошепна тя. — Не си представях къщата му такава...

— Да не си очаквала да видиш ковчези вместо легла? Или свещници с разтекли черни свещи, или вази във формата на мъртвешки глави? А? — изреди на един дъх Гус и я побутна с лакът.

Ако беше така, Окса трябваше много да се е разочаровала, защото антрето и видимата част от помещението, беше в светли тонове. Белите мебели и стени създаваха усещането за изчистен и не строг стил. Окса и Гус влязоха в хола: две бежови канапета на тънки райета бяха сложени до кръгла маса, покрита със снежнобяла покривка. По стените, върху конзоли от светло дърво бяха подредени лампи с кристални висулки и гипсови бюстове. Една фотография привлече вниманието на Гус.

— Окса! — подвикна тихичко той. — Гледай, това не е ли прословутият остров, за който говореше Мортимър?

Окса се приближи и двамата разгледаха закачената в рамка снимка. По всичко изглеждаше, че е остров. Бреговете му бяха насечени от заливчета, в които се разбиваше пяната на бурни вълни. В далечината, зад голи хълмове, се виждаше червено-жълтата светлинка на морски фар и сива каменна сграда. Внезапно откъм мазето до тях долетяха приглушени гласове и прекъснаха разузнавателната им обиколка. Окса стисна в едната си ръка Граноксомета, а с другата инстинктивно ръката на Гус. Тръгнаха към малката вратичка под стълбата.

— Сигурна ли си, че идват оттам? — прошепна пребледнял Гус.

Сърцето му биеше учестено и никак не го вдъхновяваше идеята да слизат долу.

— Огледах навсякъде, къщата е празна, Гус. Остава само мазето. Обикновено вратите за мазетата са под стълбите — обясни му убедено

Окса.

За кой ли път тя беше права! Щом отвори́ха порти́чката, гласовете се чу́ха много по-я́сно. Гласове, които тийнейджърите позна́ваха до́ болка. Бяха на Макгроу и Драгомира...

НЕПОЗНАТОТО ЛИЦЕ НА ДРАГОМИРА

Притискайки се към стената, Окса и Гус затаиха дъх и заслизаха, колкото можеха по-тихо. Бледа светлина идваше откъм отдалечения край на мазето. Стълбата им пречеше на видимостта, но пък ги прикриваше в сянката си. Внезапно се разнесе страхотна врява, последвана от сподавен вик. Окса стисна ръката на Гус, която не бе пускала от самото начало, и го погледна уплашено. Почакаха — стори им се цяла вечност — преди отново да чуят глас.

— Е? Какво ще кажеш? Не намираш ли, че съм усъвършенствал стила си през годините?

Ужас! Беше гласът на Макгроу! Окса вземаше сантиметър по сантиметър всяко стъпало задъхана, с разтуптяно сърце. Гус я следваше, но чувстваше, че краката му треперят, а смелостта му го напуска. Сякаш не в мазето на Макгроу, а направо в ада се спускаха...

— Тази история те превърна в чудовище! — възрази му Драгомира. — Колко жалко... Толкова ми харесваше какъвто бе Отвътре... От теб можеше да излезе добър човек, а ти стана като баща си!

— Не говори за баща ми! — скръцна със зъби Макгроу. — Нашата *добродетелна* Малорана да не струва повече! Я по-добре погледни, имам да ти покажа нещо, скъпа малка Драгомира. Приготвил съм ти изненада, трябва да отбележим срещата ни... Не вярвах, че някога ще го използвам, но днес ти ми предоставяш чудесна възможност!

Силен грохот разлюля вътрешните стени, всичко се разтресе, като че бе станало земетресение. От пода до тавана цялата къща бучеше. Отекна страшен вик, чу се шум от счупени предмети. Окса погледна Гус обезумяла от страх. Дали Драгомира беше ранена? Или по-лошо? Гус дръпна Окса, с надеждата да я отведе нагоре, защото това, което се случваше само на метри от тях, съвсем не приличаше на приятелска среща! Той много обичаше Драгомира, но според него

беше повече от неразумно да стърчат тук, на тази стълба. А още повече да се намесват! Трябваше да се махнат веднага от кошмарната къща и да потърсят помощ. Но Окса явно не споделяше мнението му. С готов за стрелба Граноксомет тя дърпаше приятеля си надолу към мазето. Какво ли ги очакваше там? Можеше да е всичко... За пореден път Гус отстъпи разтреперан и се остави Окса да го поведе.

Едва бяха слезли няколко стъпала, когато чуха бързи приближаващи се стъпки. Гръмна зловец вик и те разбраха, че са разкрити. Застинаха намясто, неспособни нито да продължат, нито да избягат. Една сянка се очерта на пода и се плъзна по първите стъпала. После се материализира. Появи се човек от плът и кръв. Окса извика ужасена, а на Гус му прималя и си помисли, че ще умре в следващата секунда. Шансът това да е Драгомира беше петдесет на петдесет.

— КАКВО ПРАВИТЕ ТУК ВИЕ?

Уф! Извадиха късмет! Защото наистина пред тях стоеше в целия си ръст Баба Полок, свъсила вежди и сложила ръце на кръста! Гус предпочете да не си представя какво би станало, ако се бе появил Макгроу...

— Бабо! За малко да те застрелям с един Гранокс! Уплашихме се до смърт! — извика Окса и увисна на бабината шия.

— Какво правите тук? — повтори въпроса раздражено Драгомира и се освободи от прегръдката на Окса.

— Надявам се да не му се разсърдиш... Твоят Фолденгот ми каза, че Макгроу ти се е обадил и че ти си тръгнала към дома му. Да беше видяла как се беше притеснил! Аз също. Тогава с Гус решихме да дойдем на помощ, но май закъсняхме! Ти наистина нямаш нужда от никого, толкова си силна, бабо!

— Кой знае, че сте тук?

— Ммм... никой... — заекна Окса, забила поглед в краката си.

— Никой ли? — изненада се Драгомира.

Млъкна за миг, после им се скара, като ги гледаше строго:

— Постъпката ви е много неразумна. Можеше да ви се случи нещо! Добре, всичко това, разбира се, е неочаквано, но признавам, че всъщност самото providение ви изпраща...

При тези думи, лицето на Драгомира рязко смени израза си и на него се изписа неочаквано доволство. Приблужи се до Окса и властно сложи ръка на рамото ѝ. После се обърна към Гус:

— Благодаря ти, че си придружил внучката ми — каза със сух тон, с какъвто двамата приятели никога не я бяха чували да говори. — Сега се връщай вкъщи, родителите ти ще се тревожат. Аз имам малко работа с Окса...

Драгомира блъсна Гус с длан и безапелационно го прикани да напусне мазето и къщата. С нарастващо недоумение Гус стрелна с поглед Окса. Никога Драгомира не го беше отпращала по такъв начин! Навярно беше объркана от срещата, която видимо е била страшна, ако се съди по състоянието на мазето. Тя отново настоя той да си върви и момчето нямаше друг избор, освен да се подчини. Заизкачва заднишком стъпалата, без да откъсва очи от приятелката си, със странна тревога в сърцето.

— Добре... До скоро, Окса! Ще ти се обадя.

Но щом стигна в антрето, отиде до вратата, отвори я и тутакси я блъсна отвътре, като се постара да вдигне повече шум. После съвсем тихо се върна до зейналото мазе и слезе безшумно на пръсти.

— Къде е Макгроу, бабо? — попита Окса, след като чу, че се хлопна. — Надявам се да си го гръмнала.

— Щеше да ти хареса, нали? — изхихика се Драгомира. — Погледни! Свил се е *като куче* на пода.

Тя посочи с пръст една много тъмна прилежаща стаичка, претъпкана с вехтории в пълен безпорядък. Там в дъното, в почти непрогледния мрак, Окса различи проснато на земята и сгърчено от болка тяло. До нея стигна глух гърлен стон, който я накара да потръпне.

— Още не съм го гръмнала, както казваш — отвърна Драгомира. — Но понеже, изглежда, го искаш, мога да удовлетвори желанието ти, скъпа моя Окса!

— Е, аз просто така се изразих... — уточни Окса, уплашена, че баба ѝ се хвана буквално за думите и че подобно нещо можеше да се случи пред нея дори с мерзкия Макгроу...

— После ще си тръгнем — продължи Драгомира, подминавайки забележката на внучката си. — И всичко ще се нареди!

Окса изглежда баба си озадачена. Сигурно беше улучена от Обезумител, защото мозъкът ѝ явно беше замъглен. Да, време беше да се махат оттук, да изпие една от чудните си отвари по неznайни рецепти и невроните ѝ да се наместват... мислеше си тя, когато

вниманието ѝ беше привлечено от стенанията на Макгроу. Примижа, за да прогледне по-ясно в тъмнината. Изпитваше едновременно и възторг, и безпокойство от яростния гърч на тялото на заклетия ѝ враг. Странни звуци нарушаваха мъртвата тишина, непонятни и всяващи ужас. Драгомира се приближи до нея и я побутна към стълбите.

— Чакай ме тук! Връщам се след минутка...

Застана на прага на стаичката и подхвърли презрително към Макгроу:

— Погледни! Както виждаш, Окса е тук, до мен. Това е съдба, всичко свърши, нали? Може да ме отведе в Едефия, сега вече никой няма да ми попречи. Чакам този миг повече от петдесет години... Какво? Какво казваш? И ти ли? Може би, ама твоите планове не се вписват в моите! Но преди да си тръгна завинаги с внучката си, ще ти покажа аз какво е ад!

Драгомира протегна ръка пред себе си и разпери пръсти. От мястото си Окса видя как се проточиха тънки нишки светлина, изпращяха и изхвърлиха нагоре Макгроу, който се удари в тавана. Тя се сгърчи, когато чу как със страшен удар тялото се строполи тежко на земята. Последва прегракнал стон. На устните на Драгомира застина усмивка. Тя се обърна и погледна Окса, преди да продължи мощното си нападение. Викът на Макгроу беше още по-раздиращ от предишния. Окса почувства как ледена пот се стича по гърба ѝ, стори ѝ се, че отнякъде долита тих шепот и едва доловим глас прошепва като полъх „съкровище мое“. Сякаш положението не бе достатъчно сложно, сега и въображението ѝ си правеше шеги! Окса тръсна глава и отстъпи към стълбището, а Драгомира изкрещя към Макгроу:

— Е? Къде ти отиде прословутото самочувствие?

Окса я погледна смаяна: как така баба ѝ, която и на мравката правеше път и проповядваше уважение към всяка форма на живот, можеше да измъчва някого и при това да изпитва удоволствие? Нещо не ѝ се връзваше. Нещо не беше в ред... Не само не се успокои, но неприятното чувство се засили, когато Сукла-пукла стегна китката ѝ... Истинска паника завладя тийнейджърката, сякаш нещата се обърнаха: вместо да ѝ помага, Сукла-пукла правеше всичко да я *влуди*! А нали нямаше причина да се притеснява... Е, вярно, че се намираше в дома на Макгроу. Драгомира победи! И то как! Щом е с нея, момичето беше в безопасност, макар Баба Полок да се показваше в неподозирана от

Окса светлина. Но защо тогава Сукла-пукла се гънеше толкова бясно? А ето че и Алармон се раздвижи. Измъкна се от чантичката, литна към ухото на младата си господарка и подшушна няколко думи.

— Какво говориш? — попита слисана тя. — Не разбирам.

— Бабите не са каквито изглеждат... — повтори създанийцето.

— Не е моментът да правим психологически характеристики, Алармоне — възрази тихо Окса. — И без друго е достатъчно напрегнато.

— Окса! Псссът... Окса...

Окса рязко се обърна: пред очите ѝ стоеше Гус! Гледаше я от подножието на стълбата блед, задъхан и уплашен, но твърдо решен повече да не се отделя от нея.

— Гус! Колко се радвам, че си тук! — едва чуто каза Окса и уплашено погледна към баба си, която още се суетеше в стаичката.

— Нещо не е в ред! — въздъхна Гус.

— Абсолютно! Да идем да проверим... — каза тя, изправена пред очевидната истина, и добави, отправила сивия си поглед в уплашените очи на приятеля си: — Нямаме друг избор! Идваш ли с мен?

— Умирам си от страх, ако искаш да знаеш — отвърна ѝ. — Но си права! Трябва да отидем и да видим какво става там! Хайде, размърдай се!

Последвана от Гус, Окса се приближи безшумно до баба си. Щом стигна до прага на стаичката, тя произнесе наум:

*Граноксовата сила
обвивката разбила!
Лампоподите зова
пътя да ми осветят със пипала!*

Мигновено един миниатюрен оранжев октопод се появи от отворието на Граноксомета, издигна се във въздуха, пусна в мазето лъч ярка светлина и ги заслепи. Окса сложи ръка като козирка над очите си, прекрачи прага на стаичката и бързо я огледа. И грозното и предчувствие се потвърди...

— БАБО! — извика обезумяла тя.

И имаше защо да е уплашена. В дъното на помещението, в ъгъла до стената, лежеше Драгомира — втора Драгомира! — с разкривено тяло и окървавено лице!

СПАСЕНИЕ В МАЗЕТО

Драгомира, която лежеше в тъмния ъгъл, беше в окаяно състояние. Като Видя Окса, тя се сви още повече до стената, а от очите ѝ рукнаха сълзи и набраздиха изцапаните ѝ с прах кървящи бузи. Погледна Окса право в очите. Момичето потрепери, поразено от болката и тъгата, които прочете в умоляващия поглед.

— Така, така, такааа, ето че нашият любим Ортън хитрува! Много добре, Ортън! Поздравления!

Окса се вкамени от страх: първата Драгомира здраво обхвана раменете ѝ и я привлече към себе си. Тя вдигна безпомощно очи и погледна възрастната жена, която властно я притискаше към себе си, навярно да я предпази, после обърна глава към другата, която се мъчеше да не изгуби съзнание.

— Какво означава това? — запита Окса.

— Мила моя — отговори първата Драгомира, — Ортън просто се преобрази и се опитва да се представи за *мен*!

— Преобразил ли? Значи наистина било възможно! — ахна Окса.

— Разбира се, че е възможно! Забележително, нали? Макар любимият Ортън да добави към това мелодраматична нотка, за да те разчувства... Беше ли необходимо цялото това кръвопролитие, Ортън, кажи си честно! — обърна се тя с отвращение към втората Драгомира.

После погледна Окса право в очите и каза строго:

— Не се поддавай, скъпа моя внучке! Превъплъщава се, за да подмамва хората, не се оставяй да те излъжат разплакалите ѝ очи! Този човек си получи заслуженото. Едефия е наша, само наша... И няма да позволя никой да застава на пътя ми! Едно трябва да ти е ясно: или той, или аз! Ако беше на мое място, нямаше да се колебае да приключи с мен. Нали, Ортън?

— Окса, съкровище, умолявам те, не го слушай! — молеше Драгомира две с проточен гласец. — Погледни ме и ще ме познаеш!

— Млъквай! — викна първата Драгомира. — Няма да ни заблудиш! Аз съм Драгомира Полок, единствената и най-важното, *истинската!*

— Как ще докажете, че е вярно това, което твърдите? — чу се зад нея неуверен глас.

Първата Драгомира рязко се обърна и дръпна Окса. Вгледа се в полумрака и забеляза в отсрещния ъгъл човека, който я беше прекъснал. Стоеше като стълб, но разтреперан от страх.

— Ооооо, Гус! — ядосано каза тя и се приближи до момчето. — Не само че не се подчини, но и избра противниковия лагер... Две грешки, които можеш да поправиш, като минеш на наша страна, още не е късно! Ела при приятелката си!

— Окса! ВНИМАВАЙ! — изкрещя Гус и се мушна под един прояден тезгях.

На прага на помещението се появи залитаща Драгомира две. Главата ѝ кървеше. Имаше проблем! Огромен проблем! Без да изпуска Окса, първата стара жена тръгна към мазето и с мощни светкавици обръщаше всичко, което преграждаше пътя ѝ към Драгомира две. Дървените рафтове, върху които бяха подредени бутилки, се разлетяха, опръскаха стените с вино, а разбитите стъкла се разпиляха по пода. Крушката, която висеше на шнур от тавана, се разлюля силно и светлинният ѝ кръг заигра по стените. От ужас Окса се опита да се освободи от обръча на Драгомира, която я притискаше все по-силно. Трябваше на всяка цена да разбере истината! Пред нея стояха две Драгомири, а логиката, реалността и животът изискваха Драгомира да е само една! Но коя от двете беше истинската? Мозъкът ѝ кипеше и се замъгляваше, нещо пречеше на яснотата на мисълта, която ѝ бе нужна повече от всякога. И тъй като не беше в състояние да разсъждава, инстинктът ѝ заповяда да действа: за четвърт от секундата тя изпълни любимия си номер: светкавичния полет. Освободи се от хватката и мигновено се изстреля към тавана, направи задно салто и се приземи на една маса в дъното на мазето.

— Бабо! Покажи се, моля те! Помогни ми! — жално зовеше тя.

— Окса, аз съм, внучке, аз съм баба ти Драгомира! Повярвай ми! — каза първата Драгомира и пристъпи бавно към нея с молещи очи.

— Не вярвай на този измамник, съкровище, аз съм баба ти, твоята баба, която те обича и ще те обича винаги — настояваше

Драгомира две, превита и трепереща.

Двете Драгомири насочиха Граноксометите си една срещу друга, а Гус ѝ правеше знаци, които тя бе неспособна да разбере. Какъв кошмар... Окса бръкна в чантата си, без да откъсва поглед от досущ еднаквите жени. Превъплъщението беше невероятно! Същото лице, същите сплетени на плитка и навити като корона коси, същите дрехи... Изключено беше да ги различи. Само че едната беше по-съкрушена и по-окървавена от другата. В което нямаше нищо чудно, като се имат предвид понесените удари. Цяло чудо бе, че въобще се държи на краката си! Окса отвори ковчезето, извади един Екселсиор и го глътна набързо с надеждата мозъкът ѝ да се проясни. Интуицията нямаше да ѝ стигне да отличи истината от лъжата. Сърцето ѝ клонеше към Драгомира две, но то беше повече умозрително и не се основаваше на безспорни доказателства. Още от самото начало първата Драгомира ѝ се стори странна. Поведението и изказът ѝ се отличаваха от тези на любимата ѝ баба. Но ситуацията не беше обикновена и можеше да промени и най-стабилните характери... Плачевният вид на Драгомира две, обезобразеното ѝ лице, потрепващото в болезнени спазми тяло влияеха на чувствата ѝ: макар и страстна привърженичка на кунгфу, сърцето ѝ си оставаше меко. Ако сметнеше, че първата Драгомира е истинската, на Окса ѝ се виждаше ужасно настървението, с което тя се нахвърли върху паднал на земята и превиващ се от болка човек. Дори Макгроу да бе заклет враг на Спасените и на Едефия, навярно можеше да се намери и друг начин да бъде обезвреден. Беше нечестна битка. И неравна! Никога повече отношението към баба ѝ нямаше да бъде същото... Но точно сега съвсем не беше време за размишления. Спешно трябваше да разбере коя от двете жени е нейната баба и да се измъкнат от този капан. И по възможност живи...

— Как се казваше мъжът ти, бабо? — сухо попита Окса подпряната на един стълб Драгомира две.

— Владимир Полок, съкровище, но мисля, че и Ортън знае това. Не се осланяй на отговора...

— Добре, сега ти! — продължи Окса и насочи пръст към първата Драгомира. — Къде са починали родителите на Жан Беланже?

— В Чехословакия, съкровище, по време на пражките събития през 1968 година. Убили са ги съветските военни. А това вече Ортън не го знае.

— Не го слушай, Окса! — извика Драгомира две с пресипнал глас. — Ортън чудесно го знае! Той ни следи от години, спомни си за списъка!

— Млъкни! — заповяда първата Драгомира, размахвайки Граноксомета си. — Твоето семейство е способно само да всява хаос, заради вас се разделих с родителите си! Но днес ще си платиш за всичко, което твоите ми причиниха...

— СПРЕТЕ! — напълно объркана изкрещя Окса.

Хвърли уплашен поглед към Гус, който от доста време се опитваше да я накара да проумее нещо. Показваше безименния на дясната си ръка и леко, но красноречиво го обхващаше с пръстите на лявата... И тогава дойде просветлението! Пръстенът! Очите ѝ зашариха от едната на другата ръка. Пръстенът, който беше забелязала у Макгроу още в първия учебен ден, великолепият пръстен от усукано сребро и сиво-синкав камък с играещи отблясъци, красеше ръката на първата Драгомира! Окса залитна от побеждащата я паника. Как можеше да е сигурна, че Макгроу не го беше сложил за заблуда на пръста на истинската Драгомира? Двете жени не преставаха да се дебнат нито за миг. Скована от напрежение, Окса погледна отчаяно Гус. Момчето духаше в свитите си на фунийка ръце. С това пък какво искаше да ѝ каже? Тя се вгледа по-внимателно и разбра: Граноксометът! Какво бе споменал Абакум за Граноксометите? Трябваше да си припомни... Всички те бяха лични и уникални, никой не можеше да използва чужд, защото уредите разпознават собственика си. Различни! Да! Ето решението! Окса прехвърли погледа си на скъпите тръбички на Драгомирите. Първата държеше розов Граноксомет със сребърни нишки. Този на Драгомира две беше по-светъл, бяло-розов, украсен с малки златни плочки и скъпоценни камъни. Окса събра всичките си сили. „Нинджа Окса, спомни си Граноксомета на баба... Не е сложно все пак!“ Беше ли го виждала някога? Аааххх! Тя трескаво се ровеше в спомените си. Изведнъж ясно различи една от многото картини, които се смесваха в паметта ѝ и която я върна няколко месеца назад, в кухнята на Леомидо. Драгомира им беше демонстрирала тогава Медузата лупа. Беше извадила бял Граноксомет с хиляди отблясъци! Да, но както и при пръстена, пак се натъкна на проблема с идентичността: Макгроу можеше да е премислил и най-дребния детайл и да ги е разменил! Въпросите

нямаха край... И до един щяха да остават без отговори... Времето за главоблъскането свърши: от дълбочините на мазето се появи едно прегърбено и измършавяло създание и скочи на гърба на Драгомира две.

— Стар мухъл такъв! Ще ти прережа гърлото като на свиня, каквато си!

Окса разпозна Абоминари и с мощен Нок-бам го изпрати в другия край на мазето. Но ужасното чудовище не се предаде, бореше се яростно в името на целта си. Изправи се на крака и отново се настърви срещу Драгомира две.

— Гнида! Ще пукнеш в това мазе и ще си гниеш тук вечно!

Окса не успя да реагира, Абоминари се оказа по-пъргав и с противните си нокти раздра дълбоко гърдите на възрастната жена, преди да офейка нагоре по стълбите. Клетата му жертва изкрещя от болка. Под разкъсаната й рокля засия с бялата си светлина медальон. Беше медальонът на Малорана! Без сянка на колебание, Окса вдигна Граноксомета си и духна в тръбичката, след като изрече мислено заклинанието. Мигновено плъпнаха лепкави лиани, оплетоха в мрежата си първата Драгомира.

— Какво правиш, малка глупачке! Да не си си изгубила ума?

Със страдалческо лице Драгомира две се добра до Окса, прегърна я нежно и отрони:

— Съкровище мое...

— Бабо... — изрече Окса с безкрайно облекчение. — Ти си ранена! Да се махаме оттук, трябва да се лекуваш!

Гус се приближи до тях.

— Благодаря ти, Гус! Ти беше върхът! — извика Окса.

— За нищо, скъпа. Но ти си права, давай да се махаме оттук, Драгомира е зле...

Баба Полок се облегна на двамата тийнейджъри. Едва се държеше да не рухне на земята. Насреща им първата Драгомира възвръщаше истинския си вид — на Фелона Ортън/ Макгроу. Външността му постепенно се изменяше. Под маската се появи отново твърдото и жестоко изражение, което Окса и Гус така добре познаваха. Превъплъщението беше завършило. От безумния гняв в очите му и от изпъналите му се от бяс черти ги побиха ледени тръпки.

— Вие сте истинско чудовище! — извика му Окса.

Тя се разкая, че бе пожалила преди минути този човек.

Към такъв мерзавец не биваше да се изпитва жал, припомни си веднага тя. Великите принципи не умираха лесно у Спасените в последно време...

— Искате да убиете баба ми! Разболяхте майка ми! Мразя ви! **НАИСТИНА ВИ МРАЗЯ!** — крещеше тя.

Беше я напуснало всякакво чувство на състрадание.

Драгомира затвори очи, опря се на внучката си и на Гус и поднесе Граноксомета си към устата. Канеше се да духне в тръбичката, когато срещна погледа на Макгроу. Съвестта не ѝ позволи и тя отпусна ръката си.

— Не мога... — прошепна Драгомира и се свлече по стената. — Не мога да го убия...

— Бабо! — каза Окса и коленичи до изтощената, останала на края на силите си възрастна жена. — Гус! Какво да правим?

— Не знам, Окса — отвърна Гус на пресекулки и погледна към стълбите. — Но трябва да намерим... БЪРЗО...

Окса проследи погледа му и видя, че надолу се спускаше една неவிждано тъмна сянка.

— Какво означава това? — ужаси се Гус.

— Скъпи мой Абакум, ти си тук... — изстена Драгомира с отслабнал глас.

— Ужас, баба ти халюцинира! Загубени сме!

Сянката се плъзгаше по стъпалата и бързо стигна до тях. Гус запуши устата си с ръка, почувства, че кръвта му се смразява, когато осъзна, че тя не беше свързана с нищо! С никакво тяло, с никакъв предмет, с никакво създание!

— Край! — прошепна той. — Май смъртта идва при нас!

Обездвижен от Оксиния Лианоплет, Макгроу се вторачи в невероятното явление. Сянката спря, чу се тихичко шумолене, после се материализира. Макгроу се запревива като дявол в хватката на лианите, когато позна Пазителя на Драгомира.

— Абакум! Абакум, наистина си ти? — извика изумена Окса. — Знаех си!

— Аз съм, мила моя.

— Но... тази сянка... — заекна Гус.

— Фейният Син, Мъжът сянка, аз бдя над вас... — простичко каза Абакум и тъжно погледна към Драгомира. — Твоят Фолденгот ми разказа всичко. Ще изпълня това, което на теб не ти дава сърце да...

Пристъпи към нея и безкрайно нежно стисна рамото ѝ. После извади Граноксомета си и без да каже дума, духна към Макгроу. Фелонът гледаше с разширени очи как изстреляният Гранокс лети право насреща. Над главата му се оформи тъмна спирала и се завъртя с нереална скорост. Извърташе очи, за да види това, в което се бяха вторачили Окса и Гус. И щом осъзна какво става на сантиметри над него, пребледня, изстена и се заизвива още по-бясно в отчаян опит да разкъса яката плетка на лианите. Напразно... Спиралата внезапно спря, стабилизира се и се превърна в подобие на черна дупка. После бавно и неумолимо се спусна. Щом докосна скалпа, Макгроу се взриви. Милиарди тъмни частици се пръснаха изпод Лианоплета и черната дупка ги всмука за миг. След секунди от Фелона не остана и следа... По пода се валяха само останки от обгорели жълти въжета и лепкави сажди, а един непрогледен облак със зловещи отблясъци се носеше по тавана.

— Какво беше това? — подшушна ужасено момичето.

— Екзекутор, Окса — обясни ѝ Драгомира с хрипков шепот. — Истински Черен глобус...

Ледена тръпка премина през тялото на внучката ѝ. Значи това било Екзекутор! Гус, който беше потресен също толкова, колкото нея, залитна, но намери сили да се задържи. Абакум прибра грижливо Граноксомета си и вдигна Драгомира на ръце. Изгаряха от нетърпение да напуснат час по-скоро прокълнатата къща. Четиримата се изкачиха по стълбите и излязоха на тихата улица.

— Да се прибираме, деца...

Докато Фейният Син ги отвеждаше с колата си към центъра на града под студения дъжд, те не подозираха, че Мортимър Макгроу ще отиде след тях в сатанинското подземие. В мига, в който пристигнаха на Бигтоу Скуеър, разплаклато момче с гняв и безумна надежда в душата стисна в юмрука си флаконче с тъмните сажди, в които се бе превърнал баща му, Фелонът Ортън/Макгроу...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.